

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

TED DEKKER

YEŞİL

ÇEMBER | KİTAP SIFIR

BAŞLANGIÇ ve SON

24 YAŞINDAKİ GENÇ THOMAS HUNTER, BİZİM DÜNYAMIZDA
VE BİZİM YAŞADIĞIMIZ ZAMANDA BİR GÜN UYUYAKALIR VE
GÖZLERİNİ 2000 YIL İLERİDE, KADİM PEYGAMBERLERİN
ÖNCEDEN BİLDİRDİĞİ O KORKUNÇ KİYAMETİN YAKIP
YIKTIĞI BAŞKA BİR DÜNYAYA AİT KARA ORMAN'DA AÇAR.
SAVAŞ, İHANET, HASTALIK VE ÖLÜM, YAŞAYAN HER CANLIYI
TEHDİT ETMEKTEDİR VE BUNA ENGEL OLABİLECEK TEK
BİR KİŞİ VARDIR: THOMAS HUNTER.

DÜNYANIN DENGESİNİN ANİDEN ŞİDDETLE SARSILMASI
İSE AN MESELESİDİR.

THOMAS ZAMANLAR ARASI GEÇİŞİ BULMALI VE İKİ
DÜNYANIN DA KURTULUŞ ANAHTARININ GİZLİ OLABİLECEĞİ
DÜNYAMIZA DÖNMELİDİR.

DAHA ÖNCE DUYDUKLARINIZA HİÇ BENZEMEYEN BİR
KİYAMET ÖYKÜSÜNE BUYURUN. BU KENDİ TARİHİMİZLE
İLİŞKİLİ, ÖYLESİNE ŞAŞIRTICI BİR ÖYKÜ Kİ BAŞKA BİR
DÜNYADA OLDUĞUNUZU UNUTACAKSINIZ.

TED DEKKER

YEŞİL

ÇEMBER | KİTAP SIFIR BAŞLANGIÇ ve SON

MARTI YAYINLARI:154
BESTSELLER: 58

YEŞİL
TED DEKKER

ORJİNAL ADI: GREEN
YAYINA HAZIRLAYAN: ŞAHİN GÜÇ
ÇEVİREN: MİHRİBAN DOĞAN
DİZGİ: ELİF AYDIN YAVUZ
KAPAK UYGULAMA: MERVE ORAL
BASKI: MELİSA MATBAACILIK
KAPAK FİLMİ: MAT YAPIM
REDAKSİYON: TUĞBA YAVUZASLAN

1. BASIM KASIM 2010
ISBN:978-605-4335-61-9
YAYINEVİ SERTİFİKA NO:12330
Copyright ©TED DEKKER

MARTI YAYINCILIK

Bir Pozitif Turizm Dış Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.Yılanlı Ayazma Sk.
No:8 TOPKAPI/ZEYTİNBURNU/İSTANBUL
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 - 483 13 30
Fax: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

TED DEKKER

YEŞİL

ÇEMBER | KİTAP SIFIR ● BAŞLANGIÇ ve SON

Başlangıç ve Son

Eski zamanlarda tarihimiz hep basit mecazlarla anlatılmıştır. Karanlığı delen ışık. Bir aslanın özgürlüğünü kazandırdığı Narnia adlı ülke. Hepimizin kalplerini köleleştiren bir yüzük.

Ancak bizim neslimiz hakikatin katmanlarını soymada artık yeni bir mitolojiye güveniyor. Bir renk âleminin derinlerine dalın: *Yeşilin, Siyahın, Kırmızının ve Beyazın*.

Tarih Kitapları'na göre, 2010 yılından sonra meydana gelen her şey aslında M.S. 4036'da başladı. Geçmişte değil, gelecekte başladı. Dünya yirmi birinci yüzyılda, kadim peygamberlerce önceden bildirilen bir kıyamette yok olmuştu. Oysaki tarihin zamanı daha dolmamıştı ve Elyon büyük bilgeliğiyle, Tanis isimli bir yeni doğanı Dünya'ya gönderdi. Bu defa Elyon insanlara bir avantaj verdi: Bir zamanlar ruhani ve görünmez olanlar, şimdi fiziksel ve görünür hâle gelmişlerdi. Bütün iyi ve kötülerini gözle görüp, elle dokunmak mümkündü. Roush'lar ve kocaman aslanlar ormanlarda geziniyordu. İnsanlar hiç acı, korku, üzüntü nedir bilmiyorlardı. Ve her yerde Elyon'un kendisinin mest edici hazzının rengi vardı.

Yine kötülük de vardı. Teeleh ve yandaşları Kara Orman'da sabırla zamanlarının gelmesini bekliyorlardı.

İşte o zaman geldi çattı. En az umulan zamanda, Thomas Hunter isimindeki, yirmi dört yaşındaki bir genç Colorado, Denver'da uykuya daldı ve zaman ile uzay arasındaki bir köprü vasıtasıyla, iki bin yıl sonra gelecekte Kara Orman'da uyandı. Karanlık

güçlerin ortalığı kasıp kavurabileceği bir geçit açıldı.

Şimdi savaşlar, ihanet ve ölüm bir kez daha yaşayan her canı yok etmekle tehdit ediyorlar. Yalnızca Thomas Hunter'in önderlik ettiği, Çember isimli küçük bir asi grubu direniyor. Ne var ki Çember de artık parçalanıyor. Kötünün güçleri, iyinin ayakta kalanlarını tümünden etmek için çoğaldıkça, ihanetler de bir yandan göz kırpmaya başlıyor.

Savaşçılar ve âşıklar, Çember'e hoş geldiniz.

Kitap Sıfır'a hoş geldiniz.

Yeşil'e hoş geldiniz.

ÇEMBER NEREDE BAŞLIYOR?

Çoğu serinin aksine, Çember Serisi tamamen döngüseldir; yani Kitap Sıfır olan Yeşil, hem seriyi okumamış olanlar için bir başlangıç, hem de Siyah, Kırmızı ve Beyaz'ı okuyup seriyi tamamlayanlar için bitiş niteliğindedir. Korkmayın, hikâye hem çember hem de sıfır gibi kesintisiz işler. Seçim size kalmış. İster Siyah'la ister Yeşil'le başlayın.

Maceranın derinliklerine dalın.

Ted Dekker

Önsöz

Tarih Kitapları'na göre, 2010 yılından sonra meydana gelen her şey aslında M.S. 4036'da başladı. Geçmişte değil, gelecekte başladı. Bu belki ilk başta biraz kafa karıştırıcı gelebilir; ama bazı şeylerin geçmişe olduğu kadar geleceğe de bağlı olduğunun farkına vardığınızda, mükemmel biçimde anlaşılır hâle geliyor.

Dünyanın tarihi olan biten her şeyin sadece aslını kaydeden şu muhteşem eserlerde, yani Tarih Kitapları'nda yazıldı. Dünya, Danyal ve Yahya Peygamberler'in kitaplarında önceden bildirdiği ve sonra Tarih Kitapları'na tarih olarak kaydedilen bir kıyamette yok oldu. Lakin tarihin zamanı henüz dolmamıştı ve Elyon o büyük bilgeliğiyle, Tanis isimli bir yeni doğanı dünyaya gönderdi.

Bu defa Elyon insanlara bir avantaj vermişti: Bir zamanlar ruhani ve görünmez olanlar, şimdi fiziksel ve görünür hâle gelmişti. Tüm iyi ve kötülerini görmek, hissetmek ve onlara dokunup, tatlarına bakmak mümkündü. Gelgelelim zaman geçtikçe insanlar gerçeğe gözlerini kapadılar, gerçeği kuşatan güçleri görmez oldular.

Yine de Elyon'u bir zamanlar olduğu gibi görmeyi arzulayan küçük bir asi grubu vardı. Rüyalarında yirmi birinci yüzyılı ziyaret ettiğini iddia eden bir adam onlara önderlik ediyordu.

Onun adı Thomas Hunter'di.

Bu onun hikâyesidir.

0

Gelecek

Thomas Hunter'in karısı Chelise Hunter, oğlu Samuel'in yanında ayakta durmuş, Yıllık Toplantı için çölü aşır gelmiş insanlarla dolup taşan vadiyi seyrediyordu. Dövülen davulların sesi uçurumlardan yankılanıyordu; binlerce insan güneş ufukta kaybolduktan sonra başlayacak olan son törenleri beklerken, ya gruplar hâlinde dolanıyor ya da küçük çemberler hâlinde dans ediyorlardı. Birazdan gece sadakat feryatlarıyla dolacak ve hepsi de, besili ineklerin ve en büyük düşmanları Güruh'tan kurtulma ümidinin tadını çıkaracaklardı.

Ancak güçlü bir kılıcı olan, ateş bakışlı savaşçı Samuel, belli ki ümidini tamamen farklı bir şeye bağlamıştı. Kıpırdamadan duruyordu, fakat annesi göğüs ve omuzlarını saran deriden zırhının içinde adalelerinin gergin olduğunu ve zihninde ise bu adalelerin çoktan harekete geçtiğini, savaşmak için hızlandıklarını biliyordu.

Chelise'nin saçları esen meltemle yüzüne doğru savruldu. Ağır ağır nefes alıp vererek sakinleşmeye çalıştı. "Samuel, bu imkânsız. Tamamen aptallık."

"Öyle mi? Bunu Sacura'ya söyle bence."

"O da bana hak verirdi."

Birkaç gün önce üç çocuk annesi olan Sacura, şimdi artık iki

çocuk annesiydi. On beş yaşındaki oğlu Richard, arkadaşlarıyla birlikte Topluluk'a giderlerken grubundan koptuğunda, bir Güruh keşif birliğince yakalanmış ve asılmıştı.

"Öyleyse aptal olan kendisidir, ben değilim."

"Şiddete başvurmayan yöntemlerimizin, gelişigüzel bir strateji olduğunu mu sanıyorsun?" diye Chelise sordu. "Ölüme daha çok ölümle karşılık vermenin bize barış getireceğini mi sanıyorsun? Şayet hatırlarsan, ben de dâhil olmak üzere vadideki hemen herkes bir zamanlar Güruh'a mensuptu—şimdi bizim yolumuza girmediler diye ailelerini mi avlamak istiyorsun?"

"Sen de bizi katletmelerini mi istiyorsun? Senin bu düşmanımıza olan anlamsız sevginden vazgeçmeden önce, daha kaç taneimizi öldürmeleri gerekiyor?"

Chelise onun bu küstahça karşılık vermelerini daha fazla kaldıramayacaktı. Yüzüne hemen oracıkta bir tane tokat atmamak için kendini çok zor tuttu. Ancak tam da o anda şiddet uygulamanın oğlunun konumunu güçlendireceğini fark etti.

Samuel de bu durumda yalnızca sırtı tırdı. Chelise dövüşmeyi biliyordu, hepsi de geleneklerine uygun olarak öğrenmişlerdi ama Samuel kartalsa, Chelise onun yanında ancak kelebek olabilirdi.

Chelise sakinleşti. En küçük oğlu Jake'in iyiliği için, Elyon'ın yolunu izlemelilerdi. Chelise'nin babası, Güruh'un komutanı Qurong'un ve annesinin iyiliği için. *Dünyanın* iyiliği için, duygularının onları zorladıkları şeylere değil, bildiklerine sıkıca tutunmalıydı. Şimdi silahlara sarılmak, Çember'in savunduğu her şeyi hiçe saymak anlamına gelecekti.

Samuel'e dönüp baktığında, zırhının altındaki sol kolunun yeninin kıvrılmış olduğunu fark etti. Chelise onun yenini aşağı çe-

kerek düzleştirdi. Arkalarında bekleyen üç atlı muhafıza bir bakış atarak, “Zor, biliyorum,” dedi. Samuel’in takımı, hepsi de onun nefretini paylaşan birkaç düzine adamdan oluşuyordu. Sevdiklerinin, Güruh’un ellerinde ölmesini görmekten bıkmış olan şerefli insanlardı bunlar.

“O, yaşamdan daha büyük, hepimiz bunu biliyoruz. Senin onun oğlu olman, onun gibi çığır açman gerektiği anlamına gelmez.”

Niyeti Samuel’i yatıştırmaktı ama o kaskatı kesildi ve Chelise sözlerinin tam tersi bir etki yarattığını anladı. “Thomas kadar iyi olmayı istemediğinden değil, ancak—”

Samuel kendini geri çekerek, “Bunun Thomas’la bir ilgisi yok!” diye çıkıştı. “Hiç kimse öyle bir geçmişi olan bir adam kadar iyi olamaz. Benim endişem gelecek, onun rüyaları vasıtasıyla dünyalar arasında gidip gelen çılgın bir geçmiş değil.”

Samuel’in, Thomas’ın rüyalarında zamanda geriye yolculuk ettiğini iddia ettiği zamana atıfta bulunması garipti. Thomas bu günlerde bundan nadiren söz ediyordu.

“Onun rüyalarını unut. Kocam, Çember’in lideri. On iki bin kalbi hakikatin yolunda tutmak gibi bir görevi var ve onun oğlu olan sen, bunu baltalayacak mısın?”

Samuel’in çenesi kırıştı. “Hakikat mi, anne?” diye tersledi. Bir zamanlar Thomas ve Orman Muhafızları’nın kontrol ettiği, şimdi ise Chelise’nin babası, Güruh’un lideri Qurong’un yaşadığı Qurongi Ormanı yönünde, güneyi işaret etti. “Hakikat şu ki; senin değerli Güruh’un bizden nefret ediyor ve bizi bulduğu yerde katlediyor.”

Chelise, “Sen bu konuda ne öneriyorsun?” diye bağırdı. “En

büyük kutlamamızın arifesinde, şimdiye dek çoktan şehre dönmüş birkaç Serseri'yi aramaya mı kalkalım?"

Samuel elini indirdi, arkadaki adamlarına baktı. Sonra tekrar güneye baktı. "O şimdi elimizde," dedi.

"Kim şimdi elinizde?"

"Sacura'nın oğlunu öldüren Serseri. Onu bir kanyonda tutsak ettik."

Chelise buna ne cevap vereceğini bilemiyordu. Bir Serseri'yi tutsak almışlardı? Kim şimdiye kadar böyle bir şey duymuştu ki?

"Onu çölde yargılayacağız," dedi Samuel.

"Ne amaçla?"

"Adalet için!"

"Onu öldüremezsiniz, Samuel! Topluluk mahvolur! Bunun babanı nasıl etkileyeceğini ise sana söylememe bile gerek yok."

"Babamı mı?" Annesine baktı. "Veya seni anne, bütün aşağılık ve günahkâr insanların en büyük komutanı Qurong'un kızını?"

Chelise ona bir tokat attı. Avucunu hafifçe değdirdiği bir tokattı ancak sesi bir kırbaç gibi çıkmıştı.

Samuel sırtıttı. Chelise o anda öfkesini geri almış olmayı diledi.

"Özür dilerim. Üzgünüm, bunu yapmak istememiştim. Fakat sözünü ettiğin benim babam!"

"Evet, yapmak istedin, anne." Döndü, atına doğru uzun adımlarla yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir mahkemeyi yönetmeye," dedi.

"Öyleyse en azından onu getirin, Samuel," diyerek arkasından

koştu, fakat Samuel çoktan eyerine sıçramıştı. “Bunu bir düşün!”

“Düşünme faslını bitirdim.” Atının yularını çekerek hızla adamlarının yanından geçti, onlar da onunla birlikte döndüler.

“Şimdi harekete geçme zamanı.”

“Samuel...”

Kafasını çevirip, “Bu aramızda kalsın, tamam mı?” dedi. “Bu kadar şahane bir kutlama gecesinin keyfini kaçırmayı hiç istemem.”

“Samuel. Vazgeç bundan!”

Atını mahmuzladı, onu toynakların sesiyle baş başa bıraktı. Sevgili Elyon... Bu çocuk hepsinin mahvına yol açacaktı.

1

THOMAS HUNTER, karısı Chelise'nin yanında durmuş, bütün Gürüh'un yakalandığı, derilerinde kabuk bağlatan hastalıktan kurtulmak için kızıl göllerde boğulmuş üç bin Elyon seveninin sıralandığı sığ vadiye bakıyordu.

Büyük Düğün'ün tekrar sahnelenmesi bir saat sürmüş, Topluluk'un çılgın kutlama gecesini başlatacak olan son selam da yaklaşmıştı.

Âdet olduğu üzere, hem o hem de Chelise beyazlar giyinmişlerdi, çünkü Elyon da beyazlar içinde gelecekti. Chelise'nin saçında zambaklar, üzerinde dökümlü ipek bir elbise; Thomas'ın üzerinde de bu düğün için dökülen kanı hatırlatmak adına yakasının etrafı kırmızıya boyanmış, ağartılmış bir tunik vardı.

Bu onların büyük aşk hikâyesiydi ve büyük ihtimalle vadide bu yüzden ağlamadık insan kalmamıştı.

Yine beyazlar içinde altı bakire, yüzleri Chelise ve Thomas'a dönük vaziyette, dizlerinin üstünde Büyük Düğün şarkısını söyledi. Yüzleri ateşli bir umarsızlıkla parlarken, tatlı, özlem dolu sesleri, nakaratı ahenkle haykırdıklarında vadiyi baştan aşağı kapladı.

Güzelsin... öyle Güzelsin ki... Güzel... Güzel...

Davulların vuruşuyla birlikte haykırış da gitgide arttı. Büyük çocuklardan biri olan Milus, gece erken vakitlerde, tarihlerini bir alkış tufanı altında anlatmıştı. Thomas artık kendi özel durumu sa-

yesinde, onları buraya kadar getiren her şeyin izini sürebiliyordu.

On yıl önce, Teeleh'in hastalığının köleleştirdiği insanların çoğu Güruh'a mensuptu. Geri kalanlar da Elyon'un yol göstermesiyle, iki günde bir göllerde yıkanarak, hastalığın koyda kalmasını sağlayan Orman Sakinleri'ydi.

Daha sonra Qurong'un önderlik ettiği Güruh, ormanları istila edip, gölleri kirletmişti. Hepsi de aklı bozan, deriyi çatlatan bu hastalığa yenik düşmüştü.

Ancak Elyon bu kötü hastalığı yenmek için yeni bir yol buldu: Güruh'tan biri kızıl gölcüklerden birinde boğulduğunda, hastalık da bir daha yenilenmemek üzere iyileşecekti. Güruh boğulmayı seçerek, yeni bir hayat bulan kişilere *albino* ismini takmıştı, çünkü ciltleri ister koyu ister açık olsun pürüzsüzdü.

Albinolar bir Güven Çemberi oluşturdu ve liderleri Avcı'nın Thomas'ını takip ettiler.

Gelgelelim Güruh daha sonra iki ırka bölündü: Her daim hastalıklı Saf kan Güruh ile aslında Orman Sakinleri olup da, Qurong'un ormanları istila etmesinden sonra Güruh'a dönüşen melezler. Saf kan Güruh, melezleri hor görüyor ve onlara zulmediyordu, çünkü onlar bir zamanlar Orman Sakinleri'ydiler.

Bir melez olan Eram, Qurong'un zulmünden kaçarak, kuzey çöllerinin derinlerinde ona katılmaları için bütün melezlere kucak açmıştı. Onlar da orada gelişip serpilmişler, Qurong'a düşman olmuşlardı. Rivayete göre sayıları yaklaşık yarım milyonu buluyordu.

Güruh, Eram'ı takip eden hizibe, yani herhangi bir Serseri kadar hasta olan inançlı kişilerin döküntülerine *Eramitler* ismini taktı. Hepsi de cildi kaplayan, zihni bulandıran, iğrenç ve kötü ko-

kulu hastalıktan muzdaripti.

Thomas gelinine baktı. Chelise'nin pürüzsüz, bronzlaşmış çenesine bakmak... Parlak zümrüt rengi gözleri bir zamanlar griydi. Uzun sarı saçları, bir zamanlar iğrenç hastalığın kokusunu gidermek için morst hamuruna bulanmış rastalarla karmakarışık olmuştu.

Thomas'ın üç çocuğundan birini doğurmuş olan Chelise, mükemmel güzelliğin bir tasavvuru gibiydi. Birçok yönden de albinolar, Elyon güzel olduğu için o kadar mükemmel derecede güzellerdi. *Güzel, güzel, güzel.*

Bir zamanlar hepsi de yaratıcıları, âşıkları ve Büyük Macera'nın yazarı Elyon'u yadsımişti. Ancak artık onlar, göçebe kabileler hâlinde yaşayan ve ölümlerini isteyen Güruh avcılarından kaçan yaklaşık on iki bin kişiden ibaret Çember'di.

Üç bin kişi Qurongi Şehri'nin kuzey batısındaki Paradose isimli uzak, sığ kanyonda toplanmıştı. Bunu, bağlılıklarını dile getirmek ve Elyon'a duydukları aşkı kutlamak için her yıl yapıyorlardı.

Buna *Toplantı* diyorlardı. Bu yıl kuzey, güney, doğu ve batıda olmak üzere, dört orman yakınında dört Toplantı yapılacaktı. Dağıldıkları yerlerden çölü aşıp gelerek, bir yerde toplanan on iki bin kişi için tehlike gerçekten çok büyüktü.

Thomas kayalara dağılmış ya da önünde yerde büyük bir yarı çember oluşturmuş üç bin kişiyi süzdü. Üç gün üç gece kahkaha, dans ve sayısız şefkat kucaklaşmasından sonra, şimdi ona masum gözlerle sessizce bakıyorlardı.

Sol tarafta, topluluğun dikkatli bakışları altında, hareketli gölgelere biçim veren bir şenlik ateşi yükseldi. Sağ tarafta ise arazi

boyunca buldukları yetmiş yedi gölcükten biri olan ve geceleyin siyah, gündüzse kızıl olan gölcük parılıyordu. Kayalıklar dört atın yan yana geçebileceği genişlikte, iki yarığın kestiği saklı kanyonu çevreliyordu. Muhafızlar Güruh'un ilerideki çölden gelme ihtimaline karşı dikkat kesilmiş vaziyette, kayalıkların tepesinde sıralanmışlardı.

Son on yılda kaç kez Çember üyeleri yakalanıp toptan katledilmişti? Sayılamayacak kadar çok. Fakat iyice öğrenerek, derinlere gitmiş, Güruh'un hareketlerinin izini sürmüşler ve çöl kanyonlarında görünmez olmuşlardı. O kadar görünmez ki Serseriler artık Çember'e çoğu kez hayaletler diyordu.

Lakin Thomas şimdi en büyük tehlikenin artık Güruh'tan gelmediğini biliyordu.

Çember'in içinde de hainlik patlak vermek üzereydi.

Thomas'ın arkasındaki dönemecin etrafındaki ağılardan birinde, bir at burnundan soludu. Aç alevler serin gece havasına saldıkları ısıldayan ısı dalgalarını yaladıkça, ateş patlayarak çıtırdadı. Binlerce vücudun soluk alıp vermesi, bakirenin şarkısının büyüünde sakinleşti.

Büyük oğlu Samuel'den hâlâ bir iz yoktu.

Bakireler yavaşça kalabalığa doğru geri geri giderken, son notayı bir yankı takip etti ve Topluluk'un üstüne bir sessizlik çöktü. Thomas, Elyon'un kızıl şifalı sularıyla gölcükten ağzına kadar doldurulmuş gri kadehini kaldırdı.

Elyon'un takipçileri hep birlikte, sabit bakışlarıyla aynı hizada kadehlerini kaldırdılar. Bu selam duruşuydu. Thomas'la göz göze geldiler, bazılarının doğru yoldan ayrılmama konusundaki kararlılıkları gözlerinden okunuyor, çoğu da gölcükleri ilk defa kı-

zıla boyayan büyük fedakârlık için minnettarlık gözyaşları döküyordu.

Liderler sol tarafında ayakta duruyordu. Mikil ile kocası Jamous, yan yana, kadehlerini kaldırmış ve gözleri ileri dikilmiş vaziyette, Thomas'ı bekliyorlardı. Birçok siyah albinodan biri olan Susan ile bir zamanlar güçlü bir savaşçı olan—hâlâ güçlü bir savaşçıydı—sevgilisi Johan birbirlerinin ellerini sıkıca kavramışlar, Thomas'ı izliyorlardı.

Şimdi Elyon'la birlikte olan ilk eşinden doğan kızı Marie, bir ay önce beş yaşına giren en küçük çocuğu Jake'in yanında duruyordu. Yıllar nasıl da geçip gitmişti. En son nefes aldığı anda Marie on altı yaşındaydı; şimdiyse yirmi beşine girmişti. Thomas, kızının deyişiyle bu kadar eski kafalı olmasaydı, kızı yıllar önce yüzlerce erkek talibinden biriyle evlenirdi. On sekizindeyken Marie erkeklere olan ilgisini kaybetti ve Samuel'le birlikte keşfe çıkmaya başladı. Yanında duran koyu tenli Vadal'la nişanlanması eski tutkularını bıraktıktan sonra olmuştu.

Diğer yandan Samuel hâlâ, ara sıra gece geç saatlere kadar Thomas'ı bir aşağı bir yukarı yürütecek kadar, kendi tutkusunun peşinden hevesle gidiyordu.

Hâlâ çocuktan bir iz yoktu. Bütün gün ortalarda görünmemişti.

Çember bekliyordu, Thomas da o anın bir kopma noktasına kadar gitmesine izin verdi. Burada bir varlığın bulunduğu sezgisi ensesini ısıtmıştı. Onu göremiyorlardı, yıllardır görmemişlerdi, fakat Elyon yakınlardaydı.

Elyon—çocuk, savaşçı, aslan, kuzu, yaşam bahşeden ve hepsinin sevgilisi olarak. Onların Büyük Macerası onun içindi. O, ha-

yatını onlar için vermişti, onlar da onun için.

Hepsinde de kendi tarihlerini temsil eden, başlangıcın, Elyon'un hayatının işareti olan, dış kısmında yeşil halkalı çember biçiminde bir madalyon veya dövme vardı. Sonra kötülüğün ezici vuruşunu unutmamak için bir kara çember. İki kırmızı şerit, kara çemberi çaprazlamasına kesiyordu; bu, kızıl sulara yaşam getiren ölümün işaretiydi.

Elyon'un bir gün beyaz bir at üstünde geri gelip, gelinini gece gündüz kovalayan ejderha Teeleh'ten kurtaracağı kehanet edildiği için, ortada da beyaz bir çember vardı.

Yakında, diye Thomas içinden geçirdi. Elyon çok yakında gelmek zorundaydı. Eğer gelmezse dağılacaklardı. Yuvalarını kaybetmiş, yitik İsrail oğulları gibi on yıldır çöllerde dolaşıyorlardı. Şarkı ve dansla sarıp sarmalanmış bunun gibi kutlamalarda, hepsi de hakikatin farkındaydı. Ancak şarkı sona erdiğinde... Nasıl da çabucak unutuyorlardı.

Thomas onları üç dakikadır tutuyordu, ne bir kadın ne bir erkek ne de iki yaşın üstündeki bir çocuk konuşuyordu. Bebekler bile üç günlük kutlamanın zirvesine vardıklarını anlamışa benziyordu. Daha sonra elli yaban domuzuyla ziyafet çekecekler, kanyonun gerisinde ateş yakacaklardı. Şarkı söyleyip dans edecekler, değerli olan her şeyle ve değerli olmayan bazı şeylerle övüneceklerdi.

Ancak hepsi de tattıkları her hazzın, her umudun, her huzur ve sevgi anının, Thomas'ın şimdi söyleyeceği sözlerin altındaki anlama bağlı olduğunu biliyordu.

Thomas'ın alçak sesi, uzuvlarına ürperti veren bir özgüvenle kanyonu sardı.

“Göllerde boğulmuş ve yaşam verilmiş Elyon sevenleri, bu bizim emelimiz, tutkumuz ve yaşamak için tek sahici nedenimizdir.”

“Söylediği gibidir,” dedi Chelise duygulara boğulmuş hafif bir sesle.

Üç bin kişi hep birlikte yanıt verdi, “Doğru söylüyor!” Yu-
muşak sesleri vadi boyunca gürledi.

Elyon’u birçok isimle biliyorlardı: Onları meydana getirmiş Yaratıcı; onları bir zamanlar kurtarmış Savaşçı; onlara şifa verip, yaşamlarını sürdürmelerini sağlayan meyveler vermiş ödüller Bah-
şedici. Ancak birkaç yıl önce güney kabilesinden bir kâfir, aslen Thomas’ın onların kurtarıcısı olduğunu öğretmeye başladığında, ona kısaca Elyon deme konusunda anlaşmışlardı.

Thomas’ın konuşması şiddetlendi. “O bizi kurtardı. O bizim desteğimizi kazanmak için çaba harcadı. O, bize, bizim bu hayata katabileceğimizden daha fazla haz verdi.”

“Söylediği gibidir,” dedi Chelise.

İnsanların yanıtı şiddetlenerek, bir dalga gibi Thomas’ı yı-
kadı, “Doğru söylüyor.”

“Şimdi bizi Güruh iken seven kralımızın, savaşçı prensimizin dönüşünü bekliyoruz.”

“Söylediği gibidir!”

“Doğru söylüyor!”

“Yaşamlarımız onundur, onun sularında doğdu, şimdi göğe çıkardığımız kanla saflaştırıldı!” Thomas her kelimeyi bağırarak söylemişti.

Chelise de katıldığını haykırarak belirtti. “Söylediği gibidir!”

“Doğru söylüyor!” Sesleri bu suskun gecede, her yerde du-

yulacak şekilde kanyon duvarlarında yayıldı.

“Çember’in kız ve erkek kardeşleri, Elyon’u unutmayın! Onun için yaşayın! Aramıza katılacağı gün için gelinini, kutlamayı hazırlayın!”

“Söylediği gibidir!”

Ses, ezici bir uğultu hâlini aldı. “Doğru söylüyor!”

“Doğru söylüyorum.”

“Doğru söylüyor!”

“Doğru söylüyorum.”

“Doğru söylüyor!”

Bir an sessizlik oldu.

“Unutmamak için içki için. Büyük Macera’ya. Elyon’a!”

Bu defa, her hece ellerindeki kıvılcık su kadar değerliymişçesine, yanıtlarını büyük bir huşu içinde fısıldadılar.

“Elyon’a!”

Thomas gözlerini kapadı, kadehi dudaklarına getirerek kaldırdı ve soğuk suyu ağzından içeri boşalttı. Kıvılcık sıvı dilinin etrafında dolandı, kalıcı bir bakır tadı bırakarak boğazından aşağı hızla aktı. İlk birkaç damlanın tatlı etkisi bir an karnını ısıttı, daha sonraki derin yudumla ise şifalı sular ağzından ve boğazından sel gibi aktı.

Bu sular bir zamanlar Elyon varken akan yeşil göl suları kadar keskin değildi. Göletlerin etrafındaki ağaçlarda yetişen meyvelerin şifa verici özelliğini de içermiyorlardı, ama keyif ve zevk veriyorlardı.

Thomas birazını çenesinden aşağı akıtarak değerli sudan üç dolu yudum aldı, daha sonra kadehi çektiğinde boğazını son bir yudumla temizledi ve soluk soluğa gökyüzüne baktı.

“Elyon’a!”

Çember hep birlikte, sıcaktan kavrulup da tatlı biradan mest olmuş savaşılar gibi, kadehlerini ağızlarından çekti ve göğsüne doğru haykırdı.

“Elyon’a!”

Bu bağıyla birlikte kutlamanın ruhu da salıverildi. Thomas, Chelise’ye döndü, serbest koluyla onu kendine çekerek ıslak dudaklarından öptü. Binlerce ses bağırarak onayladı, arkasından evlenmemiş bakirelerin ve ümitli taliplerinin inişli çıkışlı bağırları duyuldu. Thomas kadehi hâlâ kalkık vaziyetteyken kalabalığa sırtını döndüğünde, Chelise’nin kahkahası ağzını doldurdu.

Thomas gelinini herkesin görebilmesi için Chelise’yi öne çekti. “Burada Elyon’un bizi sevdiği kadar onu sevmeye cüret etmeyen biri var mı? Vücutlarını sarmış hastalığı hatırlamayan biri var mı?” Thomas, Chelise’ye baktı, sonra hafif bir gülümsemeyle, bu kadına olan aşkını dile getirmekte şüphesiz yetersiz kalan şairane takdimini yaptı.

“Bana kendi küllerimden nasıl bir güzellik, haz ve mest eden bir aşk verdi. Bir zamanlar burun deliklerimi dolduran pis koku yerine bu hoş kokuyu verdi. Tapabileceğim bir prenses. Enfes güzelliğiyle aklımı başımdan alıyor.”

Hepsi de Qurong’un öz kızı, bir zamanlar Güruh’un prensesi olan Chelise’den bahsettiğini biliyordu. Şimdi artık Elyon’un gelini, Thomas’ın sevgilisi, Marie’nin yanında merakla onlara bakan Thomas’ın en küçük oğlunun annesiydi.

“Doğru söylüyor,” dedi Johan sırtarak. Kadehinden bir yudum aldı, başını öne eğdi.

“Doğru söylüyor!” diye cevapladılar, ardından daha çok ba-

ğırış ve içki geldi.

Johan da, pek de uzun olmayan bir süre önce Güruh'a mensuptu; Elyon'un takipçilerinden yüzlercesini—hatta her şey bitinceye kadar binlercesini—öldürmekle suçlanıyordu.

Thomas içkiyi döktüğünü fark etmeden kadehini Topluluk'a doğru savurdu; kızıl sularla dolu yetmiş yedi gölcük vardı ve bir tanesi bile kuruma belirtisi göstermemişti.

“Güruh'a.”

“Güruh'a!”

Tekrar içtiler; gösterişli, kısıtlamasız bir kutlama gecesi olacağının sinyallerini veren ilk saatlerde, mest eden içkilere daldılar.

“Evet, baba.” Sesin sahibi arkasından sağına doğru geldi. Bu boğuk ses kesin olarak Samuel'e aitti. “Güruh'a.”

Thomas kadehini indirdi ve dönüp baktığında, oğlunun, atının tepesinden parlak yeşil gözleriyle, delercesine ona baktığını gördü. Samuel soluk renkli aygırın eyerinin üstünde, sanki hayvanın üstünde doğup büyümüş gibi bir rahatlıkla atla birlikte hareket ediyordu. Keskin dönüşlerde savrulan siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Ter, onun ve grubundakilerin elmacık kemiklerine sürdükleri kızıl çamurla karışmıştı; kararmış yüzünde ve boynunda çizikler vardı. Ay ışığında parıldayan deri göğüs zırhı, gece havasının çıplak göğsünü serinletmesini sağlayacak biçimde açıktı.

Samuel annesinin burnunu ve gözlerini almıştı.

Thomas'ın yüreği gururla doldu. Samuel biraz yoldan çıkmış olabilirdi ama oğlunun bu hâli onun on beş yıl önceki hâline çok benziyordu.

Ateşe doğru yürüdükçe aygırın toynakları yankılandı, daha

sonra Samuel'le birlikte silahlanmış önce üç, sonra beş, ardından dokuz savaşçı onu takip etti. Hepsi de, Çember on bir yıl önce silahları bıraktığından beri, büyük oranda kullanılmayan Orman Muhafızları'nın savaş elbiselerini giymişlerdi. Yalnızca muhafızlar ve gözcüler, oklar ve kılıçlardan korunmak için koruyucu deri giyerlerdi.

Gel gör ki Samuel... Bu çocuğun kalın kafasında sanki hiç sağduyu yok gibiydi.

Oğlu dizginleri hafifçe çekerek atını durdurdu. Takipçileri, onun emirlerine göre düzenlenmiş standart Muhafız protokolüne uygun olarak, kanatlarda bir zayıflık kalmayacak şekilde arkasında durdular. Samuel ile grubu, tecrübeli savaşçıların rahatlığıyla hareket ediyorlardı.

Hiçbir onaylama belirtisi göstermeden kalabalığı süzen bu adam için birkaç noktadan övgü ıslığı yükseldi.

"Kulak ver, Samuel! Elyon'un gücüne kulak ver!" Bir sessizlik oldu. "Öcülerini kokmuş deliklerinde tut, Samuel!"

Çember'in bir zamanlarki kalbinden çok uzak olmamasına rağmen, bu sözler yine de genel duyarlılıktan bir sapmaya işaret ediyordu. Thomas birçok klan arasındaki söylentilerden fazlasıyla haberdardı.

Thomas kadehini oğluna doğru kaldırarak, "Bize katılman çok güzel, Samuel," dedi.

Oğlu dosdoğru Chelise'ye baktı, başını öne eğdi, sonra yine doğal amfiteatrda toplanmış üç bin kişiye baktı. "Güruh'a!" diye bağırdı.

"Güruh'a!" Ancak yalnızca yarısı bağırdı. Geri kalanı da tıpkı Thomas gibi Samuel'in sesindeki acılığı hissetmişti.

“Çocuklarımızı katleden ve iğrenç hastalıklarını ormanlarımızda yayan kokuşmuş, kanlı Güruh’a!” diye Samuel bağırdı, şimdi sesi istihzayla acılaşmıştı.

Yalnızca birkaçı tekrarladı. “Kokuşmuş, kanlı Güruh!”

“Dostlarım, Güruh üç gün önce canımızı aldığı için özürlerini yolladı. Nedametlerini göstermek için bize bir hediye gönderdiler, ben de onu Toplantımıza getirdim.”

Samuel ellerini, avuç içleri yukarı bakar vaziyette kaldırdı. Jeremiah’ın oğlu Petrus’un ittiği karanlık bir cisim öne doğru uçtu, Samuel de onu yeniden doldurulacak bir su torbasıymış gibi havada kaptı. Yere fırlattı. Cisim bir kez sıçradı, sonra da ateşin ince ayrıntılarını aydınlattığı bir noktaya kadar yuvarlandı.

Bu bir kafaydı. İnsan kafası. Hastalıkla kaplı, uzun rastaların sardığı bir Güruh kafası.

Thomas’ın sırtından aşağı bir ürperti indi. İşte şimdi bu, sonun başlangıcı, diye düşündü.

2

Ne bir nefes ne de bir çığlık, yalnızca derin bir sessizlik. Hiçbiri şiddete yabancı değildi. Ancak Çember içinde, ister Serseri ister albino olsun, başka birinin canını almak kesinlikle yasaklanmıştı.

Bu... Bu bir infazın sonucu gibi duruyordu. Thomas'ın öz oğlu tarafından yapılmış bir infaz. Bir an için Thomas'ın tek duyabildiği kalbinin küt küt atışı oldu.

İlk boğulanlardan biri olan Ronin'in oğlu Vadal, kesik kafaya doğru sendeleyerek yürüdü ve bir an gözlerine inanamayarak baktı. Thomas'ın selamının ardından gelen kutlama havasından iz kalmamıştı.

Yüzünü Samuel'e çevirdi. "Sen deli misin be adam?"

"Kafa, Sacura'nın oğlu Richard'ı asan adamın. Onu ele geçirdik, yargıladık ve suçlu bulduk. Cezası ölümdü."

Vadal ayağının yanındaki kafayı parmağıyla dürttü. "Ahmaklık etme. Onları öldürürsen, sen de onlardan biri *olabilirsin*. İstedğin bu mu yani?"

"Lanet olası budala, bu, Elyon'un işini yapmaktır," dedi Samuel soğukkanlılıkla. "Onunla alay edenlerden dünyayı kurtarmaktır."

"Sonuçta onlardan biri olmak için mi?" diye patladı Vadal.

"Sana bir Serseri gibi mi görünüyorum? Ben-senin iddia et-

tiğin gibi Elyon'un sevgisine saygısızlıkta bulunarak—inanmayanları baştan aşağı damgalayan hastalığa mı yakalandım? O şifasını benden geri mi aldı?"

Thomas işler iyice sarpa sarmadan ortalığı yatıştırmak için elini kaldırdı. "Sen görüşünü açıkladın, Samuel. Şimdi ödülünü al git, buradan uzakta bir yere göm ve kutlamamıza geri dön."

"Benim düşündüğüm bu değil."

Thomas sabrının tükenmekte olduğunu hissetti. "Şu attan in, kafayı al. Atına bin ve git!"

Samuel'in yüzünde çarpık bir sırıtma belirdi. "İşte şimdi bir zamanlar tanıdığım babam karşımda. Orman Muhafızları'nın Ku-mandanı. Zamanında dünya senin ismini duyduğunda titrerdi."

"Şimdi ise başka birinin ismini duyduklarında titriyorlar."

"Sahiden mi? Elyon mu? Peki, bugünlerde Elyon nerelerde?"

"Kes şunu!" diye Chelise tersledi. Thomas'ın kolunu bıraktı, Samuel'e doğru bir adım attı. "Yaratıcın hakkında nasıl böyle duygusuzca konuşmaya cüret edersin?"

"Ben yalnızca hepimizin aklından geçenleri dile getiriyorum. Güruh'u sevmek mi? Neden? Bizden nefret ediyorlar, bizi öldürüyorlar, kamplarımızda terör estiriyorlar. Eğer yapabilselerdi, tüm bu topluluğu tek bir vuruşta ortadan kaldırırlardı. Biz yalnızca onların çizmelerinin altında kusmuğuz ve bu da hiçbir zaman değişmeyecek."

"Sen de eskiden Güruh'tan biriydin, küstah delikanlı!" diye patladı Chelise.

Samuel atını kesik başın etrafında dolandırdı. Onları tekrar susatacak kadar, kana susamışlığı tadan bir grup çok sıkılmış savaşçıdan oluşan birliği ise geri çekilmedi. "Elyon'un yakında bu-

raları Güruh'la birlikte tümünden yok edeceğine ve bizi bahtiyarlığa kavuşturacağına inanmıyor muyuz?"

Çıt çıkmıyordu.

"Elyon'un bizi kurtarmaya hazırlanarak, hâlâ ortalarda dolağına dair en ufak bir işaret göremeden on yıl geçti. Güruh hayvanı Qurong'tan kaçıp, saklanmakla öylesine meşgulsünüz ki nedenini soramıyorsunuz."

"O *hayvan* benim babam!" diye bağırdı Chelise. "Onun için ölürüm. Sen de onu öldüreceksin, öyle mi?"

Samuel sadece bir an duraksadı. "Çocuklarımızı katletmeye yemin etmiş olan en büyük kumandan Qurong'u öldürmek mi? Boğularak ona ihanet etmiş kızına duyduğu kinle zehirlenmiş, gece yarlarına kadar bir aşağı bir yukarı yürüyen Serseri mi? O Qurong mu? Sana hayat verdiği için kalbinden atmadığın kişi mi?" Gecenin sessizliğini ince bir kılıç gibi kesen yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Anne, sen babanı bizi sevdiğinden daha fazla seviyorsun. Eğer yerde yatan onun kafası olsaydı, en sonunda özgür olabilirdik."

Samuel, Chelise'nin babasına olan sevgisine her zaman öfkelenmişti, fakat hiç şimdiye kadar, bu kadar açıkça dile getirmemişti.

Vadal, şu an doğru dürüst konuşamayacak kadar öfkeye kapılmış görünen Chelise'nin yerine konuştu.

"Bu sapkınlık! Senin hiç—"

"Bu Serseri'nin kafasını, buradan yirmi mil uzakta bir kanyonda aldım," dedi Samuel, Vadal'ı duymazdan gelerek. "Pusuya düşürdük, kılıcım tek bir temiz vuruşla başını gövdesinden ayırdı. Hayatım boyunca yaptığım en tatmin edici şeydi."

“Samuel!” Bu çılgılık, kıpkırmızı bir yüzle kardeşine öfkeyle bakan Marie’den gelmişti.

Thomas bir an, aniden çocuğun üstüne atlayarak, yalvarıncaya kadar onu pataklamamak için kendini zor tuttu. Ne var ki, bir şey yapmadan olduğu yerde kaldı.

Samuel, “Savaş mübahtır. Ben savaş açalım diyorum. On beş yaşına girdiğimden bu yana Güruh’un içine gizlice girip çıkıyorum, etraflarında dolanıyorum ve bizim beş bin savaşçımızla, onları aramızdan birini öldürdükleri güne onları pişman edebileceğimizi size söyleyebilirim,” dedi.

“Elyon korusun!” Vadal soluk soluğa konuştu.

“Eğer Elyon çıkar da nazıkçe yanıldığımı söyleyecek olursa, o zaman ben de vazgeçerim. Kötülüğün bedende olduğunu, Güruh’un cildindeki hastalığın Elyon’un laneti olduğunu söyleyip duyuyoruz. Eğer ben Elyon’un onayını almadıysam, bu Serseri’yi öldürerek yaptığım korkunç kötülükten dolayı neden hâlâ hastalığa yakalanmadım? O benim hatamı yüzüme vurmadıkça, yüreğim onlarla yirmiye karşı birle kapıştığımız ve kanlarıyla kumları kızıla boyadığımız günler için ağlamaya devam edecek.”

“Bu küfürdür!”

“Ne küfürdür?” diye atıldı Samuel. “Elyon’un kendisinin bize anlattıkları mı, yoksa bize onun anlattığı söylenen şeyler mi? Aranızda hiç son zamanlarda Elyon’un bu emrini duyan oldu mu? Yoksa hepiniz onun yokluğunu fark edemeyecek kadar, onun meyve ve içkisinden sarhoş mu oldunuz?”

“Bu...” Vadal öfkeyle titriyordu. “Bu saçmalığın daniskasıdır!”

“Eskiden ruhların daha iyi bir yere gittiklerine inanarak, her

birinin geçişini kutlardık. Şimdi geçişteki kutlamalarımız yasla dolup taşıyor. Neden? Elyon nerede, bu daha iyi yer nerede?"

Hiçbiri ölüleri uğurlayışlarındaki bu ince değişimi inkâr edemezdi.

"Eskiden Elyon'un tepelerden gelip, baskın yaparak bizi ebediyen kurtaracağı ümidine sımsıkı sarılmış hâlde Elyon'u bekledik. Şimdi artık içki içip meyve yiyeceğimiz, gece yarlarına kadar aptal gibi dans edeceğimiz Toplantı gününü bekliyoruz. Büyük Macera bizim iksirimiz, dünyadan saklandığımız bir yer hâline geldi."

"Abuk sabuk konuşuyorsun."

"Ben zafer günlerimizi geri getirmekten bahsediyorum! Elyon'un dönüşünü hızlandırmaktan, Eramitler'in savaştığı gibi Qurong'la savaşmaktan bahsediyorum."

"Önce benimle dövüşmen gerekecek," dedi Vadal.

Samuel adamla yüz yüze gelmek için atı arkasına doğru çevirdi. Atı burnundan soluyordu. "Öyle olsun." Bütün topluluğun duyacağı kadar yüksek sesle, "Eram'ın takipçilerinin de bizim eskiden yaptığımız gibi meydan okumaya riayet ettikleri bana söylendi. Eski günlerde olduğu gibi, Ronin'in Vadal'ına dövüşmek için meydan okuyorum. Bu hâlâ geçerlidir," dedi.

Gerçekten öyle miydi? Thomas midesinin alt üst olduğunu hissetti.

"Kabul ediyorum," diye tersledi Vadal.

"Ölümüne."

"Kesin şunu!" diye bağırdı Chelise. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Bu konuda seni uyarmıştım, Samuel."

"Öyle mi? Düsturumuz Güruh'a karşı şiddet uygulanmasına

karşı çıkar,” dedi Samuel. “Ancak ya meydan okumayla ilgili ne diyor? Geceler boyunca bizden önceki kahramanların hikâyelerini konuşuyoruz: Elyon şöyle, Thomas böyle... Bırakın da kahramanlar kanlı canlı ortaya çıksınlar. Elyon bir zamanlar yaptığı gibi, doğruyu söyleyeni kurtaracaktır.”

Samuel’in savı az da olsa bir gerçeklik payı içeriyordu ki bu, Thomas’ın kanının donmasına yol açtı. Hepsinin gözlerinin önünde, hakikate karşı en büyük tehdit yapılıyordu. Hem de öz oğlunun ağzından. Ancak Thomas bir tepki veremeyecek kadar afallamıştı. Elyon aşkına, bu onun öz oğluydu!

Chelise, Thomas’ın ismini fısıldadı ve Thomas, onun Samuel’i durdurması için bakışlarıyla ona yalvararak, gözlerini üstüne diktiğini fark etti.

Thomas destek bulmak için Ronin ve Johan’a baktı. William, Mikil, Jamous’a—hangisi olursa. Hepsi de yol göstermesi için ona gözlerini dikmişlerdi. Yoksa onlar da düşünebileceklerinden daha uzun süren, eli kulağındaki bu dönüşü beklemekten artık usanıyorlar mıydı? Tereddütlerinin nedeni bu olabilir miydi?

Elyon’un yakın bir zamanda bir “gelin” için, sahiden de geri gelip gelmeyeceğini merak eden tek kişi Samuel değildi. Neticede onlar bozgun üstüne bozgun yerken, o parmağını bile kımıldatmamıştı. Eğer alay konusuysanız ve kaçıyorsanız, hastalığa yakalanmamanızın ne yararı vardı ki?

Thomas, Ronin’in bakışını yakaladı. “Ronin?”

Thomas’ın klanının ruhani lideri kaşlarını çattı, sonra oğlu Vadal’ı ve Samuel’i inceledi.

“Çember’den hiç kimse çok uzun zamandır meydan okumamıştır. Bildiğim kadarıyla hiçbir zaman. Bu son derece aptalca.”

“Peki, töre dışı mıydı?” diye Samuel üsteledi.

Chelise kollarını iki yana açtı. “Bir şey kanıtlamak için kas bükmek o kadar saçma ki. Hem de *ölümüne...*” Diğerlerine döndü. “Hadi ama Mikil! Johan, bunun mübah olduğunu düşünmüyorsunuz herhâlde.”

“Bu abes bir şey,” dedi Mikil ve Johan da ona katıldı, fakat ikisi de ısrarcı görünmüyordu. Thomas’ın midesindeki korku içine yayıldı. Niçin fırlayıp Samuel’i atından sürükleyerek indirmiyorlardı? Kendilerinden az da olsa şüphe mi ediyorlardı? Elbette hepsi de şüphe etmiyordu!

Samuel harekete geçmemelerinden yararlandı. “Elyon bir zamanlar güç kullanmamıza göz yummadı mı? Şimdi fikrini mi değiştirdi? Elyon fikrini değiştirir mi? *Pekâlâ, pekâlâ, korkunç bir hata yaptım, artık yöntemimi değiştireceğim!* Bu sizce mükemmel bir Yaratıcı mıdır?”

Birkaç dakika bunu sindirmelerine izin verdi.

“Hayır. Elyon sevmenin daha iyi olduğunu, baş döndüren bir kutlama gecesinden sonra gelin ve damadın birleşmesi gibi, her şeyin Büyük Macera’nın yerine getirilmesine dayandığını bilir. Oysaki sevgi bazen hakikatı savunarak ifade edilebilir. Vadal’da da bu yetki var. Değil mi, Mikil?”

Namlı savaşçı, Samuel’e ne katıldığını ne de katılmadığını belli ederek, gözlerini kaldırıp Thomas’a baktı, ancak tam da bu hareketle onu onaylamış oldu. Ne yaptığıнын farkında değil miydi acaba? Bu gülünç iddiayı bütün Topluluk’un önünde desteklemek olsa olsa yıkım getirebilirdi!

Gel gör ki Thomas’ın sırtından boşalan korku, onun aynı zamanda sessiz olmasına da sebep oluyordu. Yıllar önce bu meydan

okumayı, yerinde birkaç sözle yerle bir edebilirdi. Artık o günler gitmiş, şimdi onun yerini Thomas'ı tamamen takatten düşürüyormuş gibi görünen bir bilgelik almıştı. Dehşete yenik düşmüş bir bilgelik.

“Bu Topluluk hakikatin karşısında korkudan siniyor mu?” diye Samuel bağırdı. “Bırakın da Eramitler gibi dövüşeyim!”

Thomas yüzlerce kez, ne kadar tehlikeli ya da acımasız olursa olsun, Güruh'u sevmek, Chelise'yi kazanmak, Elyon'un yolunu takip etmek adına hayatını riske atmıştı. Şimdi yolları tersine dönmüş, doğrudan Çember'in ortasına doğru hızla gidiyordu. Başkalarına her zaman en büyük tehlikenin içeriden geldiğini söylerdi. Bu gece nihayet tehlike herkesin görebileceği şekilde dışlerini göstermişti.

Ve Çember'den de Samuel'in talebine itiraz eden kimse yoktu.

Thomas ona dikkatle bakan binlerce insana döndü. “Kim böyle diyor?”

Hiç kimse hakları olduğu hâlde onaylamadı. Ancak birkaç dakika sonra başka bir klandan genç bir adam—Thomas yanılmıyorsa ismi Andres olmalıydı—içkisini kaldırdı.

“Ben diyorum!” Herkes ona bakınca ateşin turuncu ışığına doğru bir adım attı. “Barış zamanı ve savaş zamanı vardır. Belki de artık savaş zamanı gelmiştir. Elyon da bir zamanlar savaş başlatmadı mı?”

Yüzlerce *evet* gecenin içinde gürledi.

Demek ki Samuel birçoğunun dile getirilmemiş duygularına *hitap ediyordu*. Bu tutum hakikaten bir salgın, onları içten içe yiyip bitirecek bir kanserdi.

Ve bu da öz oğlundan...

Thomas yutkunmaya çalıştı, fakat şimdi yüreğinde kabaran korku en basit hareketine bile engel oluyordu. İblis Teeleh'le yüzleşmiş ve ormanların en karasında onu yenmişti; gizlice saldıran otuz Serseri'nin tek bir kılıçla hakkından gelmişti; şimdiye dek yaşamış en büyük savaşçı olan Avcı'nın Thomas'ına övgüler yağdıran yüz binlerce kişinin sevinç çığlıkları altında şehre girmişti.

Gel gör ki o anda sadece dehşete kapılmış, içi boşalmış bir kabuktu. Avcı'nın oğlu, Samuel adındaki bu düşmana karşı elinden bir şey gelmiyordu.

Sonra Samuel'in kalabalıktan daha fazla kişi talep ederek, tekrar konuşmaya başladığını fark etti. "Başka kim var?" diye bağıyordu. Yüzlercesi de onaylıyordu.

"Bu kadar kafasız olmayın!" diye William hepsine birden bağırdı. "Her zaman Elyon'un bize kılıçtan başka yeni bir yol gösterdiğini kabul ettik. Şimdi tahammülsüzlüğümüz bunu değiştiriyor mu yani? Bizim yolumuz düşmanlarımızı sevmektir, onlara savaş açmak değil."

Binlerce *evet* ve tiz onay çığlığı kanyonu sarstı.

Nihayet! Nihayet biraz sağduyu!

"Ancak bu meydan okumayı yapmak da benim hakkımdır, öyle değil mi?" diye Samuel üsteledi. "Vadal da kabul etme hakkına sahip."

"Evet!" Onay sesleri topluluğu dalgalandırdı, ama bütün gözler tekrar Ronin ve Thomas'ın üzerine çevrilmişti.

Ronin, Thomas'ın elini kolunu bağlayan endişeyi fark etmiş olmalıydı, çünkü kalabalığa hitap ederek konuştu.

"Evet, sanırım Samuel'in dediği doğru. Bildiğim kadarıyla hiçbir yasa, onun oğluma meydan okuma hakkını yasaklamadı.

Vadal da kabul etme ya da reddetme—ki açıkça çok daha akıllıca bir davranış olur—hakkına sahip. Açıkçası hiçbirinizden bir itiraz gelmemesi karşısında şaşkına döndüm. Kana susamışlığınızı mı beslemeye karar verdiniz?”

“O haklı,” dedi Chelise. “Bu bizim Güruh iken yapabileceğimiz tarzda bir şey.”

“Ya da eski Thomas’ın emri altındayken!” diye bağırdı birisi.

Ronin onları kendi vahşi tarihlerinde batağa sürükleyebilecek daha başka konuşmaların önünü kesmek için, “Her şey mübah olabilir, ancak hepsi de yararlı değildir,” dedi Ronin. Oğlu Vadal’a dönerek, “Şüphesiz, buradaki deliliğin farkındasındır,” dedi.

“Samuel’i ve Çember’in yarısını baştan çıkaran deliliğin farkındayım,” dedi Vadal.

Samuel eyerinin üstünden kayarak yere inerken çizimleri kayaya çarptı. Kılıcını kınından çekerek, şistin içine bronzlaşmış ucunu itti ve iki elini de kabzanın üstüne koydu.

“Nedir bu, kayırılan bir şey mi? Hakikati sınayacak mıyız?” Aptal çocuk bunların hiçbirini ciddiye almıyordu! Ya da daha kötüsü, gücünden dolayı kendinden geçmiş, Vadal’ı öldürmeyi çok ciddiye alıyordu.

“Kabul ediyorum,” diye Vadal atıldı.

“Hayır!” Thomas’ın en büyük çocuğu ve Vadal’ın nişanlısı Marie öne doğru bir adım atarak, Samuel’e en yakın attan bir kılıç çekti ve bileğinin bir hareketiyle bir kez döndürdü. “Bir meydan okumada, başka birinin yerini alma hakkımı kullanıyorum.”

“Aptallaşma,” dedi Vadal. “Geri çekil!”

“Kapa çeneni. Senin hayatını mahvetme hakkın varsa, benim de var. Kural böyle.”

“Bu uzun zaman önceydi. Geri çekil, sana söylüyorum!”

Marie, yaşlı adama döndü. “Ronin?”

Ruhani lider başını salladı. “Evet, onun böyle bir hakkı var.”

Samuel sırttı, kılıcını elinin tersiyle çevirdi ve Marie’yi hayali bir dövüş alanına davet ederek, sağına doğru daireler çizmeye başladı.

“Durdur onları!” Chelise, Thomas’a dik dik bakarak, sertçe fısıldadı. “Bir şeyler yap.”

Thomas hiçbir şey yapmadı. Sonradan pişman olmayacağı bir şey yapmak konusunda kendine güvenmek şöyle dursun, zar zor doğru dürüst düşünebiliyordu. Onları durduramıyordu; hepsinin de kendi seçimlerini yapma özgürlüğü vardı.

Samuel’in yüzündeki sırıtış yok oldu. Elbette, kılıcını öz kardeşinde kullanmayacaktı. Bu Marie’nin taktiği idi. Samuel’in geri çekileceğini biliyordu. Kumar oynuyordu ve Thomas da buradaki bilgeliği görebiliyordu.

“Pekâlâ, kardeşim. Sen ve ben, öyle mi?”

“Öyle görünüyor.” Marie kılıcını arkasında gelişigüzel sürükleyerek, biraz daha yakınlaştı. Kimseyi kandıramazdı; hepsi de o şeyle onun bir şeytan olduğunu biliyordu.

Samuel kendi kılıcına güvenle yaslanırken, onunkine şöyle bir göz attı. “Ben artık, en son bu oyunu oynadığımızda cezalandırdığın küçük çocuk değilim.”

“Bu bir oyun değil,” dedi Marie. “İnsanlarımızın kaderiyle oynuyorsun.”

“Canın yanacak,” dedi Samuel.

“Öyleyse yak canımı kardeşim.”

3

Thomas Hunter kanyonda muammayı çözmeye çalışırken, iki bin yıl önce bizim realitemizde—ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak geçmişte—Billy Rediger Tayland'da, Raison İlaçları'nın avlusunu adımlıyordu.

Billy etrafındakileri incelemek için bir an durdu: altın sarısı pahalı mermer zemin, böcek yiyen türmüştü gibi görünen sarı kırmızı bir çiçeğin kocaman resimleri, varaklı duvar kâğıdı, bir Volkswagen'i ezebilecek ağırlıkta iki tane kristal avize. İlaç devinin bu egzotik yüzü, Raison İlaçları'nın Billy'nin gözündeki rahatsız edici imajını besliyordu.

Bangkok'un hemen dışındaki bu bina, yaklaşık otuz altı yıl önce her şeyin başlamış olduğu yerdi. Yani Billy doğmadan yedi yıl önce, ki Billy'yi daha sonra Colorado'daki bir manastıra kacırmışlar, orada yetiştirip, bir ucubeye dönüştürmüşlerdi.

Thomas Hunter, dünyayı altüst eden ölümcül Raison Türü virüsünü işte burada tesadüfen bulmuştu. Kaç kişi ölmüştü? Tasavvur etmesi güç.

Ancak nelerin öldüğünden daha kötü olan ise nelerin hayatta kaldığıydı.

Billy'yi geçen yıl esir alan takıntıdan haberleri olsaydı, Darcy ve Johnny ne derdi acaba? Billy, Tarih Kitapları adlı bu kitaplardan neden hayatının böylesine derinden etkilendiğini anlamaya marazi

bir ihtiyaç duyuyordu.

Eğer bu iki dert ortağı onun bu macerasını bilselerdi, Colorado'daki güvenli limanlarını bırakır, onun peşine düşer ve sonra onu bir kafese kapatırlardı. Çünkü onlar Billy'nin daha fazlasının peşinde olduğunu varsayarlardı, öyle değil mi? Sadece anlamaktan daha fazlası, sadece geçmişiyile bağlantı kurmaktan daha fazlası, gerçeği aramaktan daha fazlası, ... daha fazlası.

"Şimdi sizi kabul edecekler, efendim." Williston isimli resepsiyonistin ağır bir Fransız aksanı vardı.

Billy savunmasız itiraf anlarından aniden çıkınca ürkerek döndü. *Onlar mı?* O yalnızca Monique de Raison'u görmek istemişti.

Ağır siyah bir ferforjeyle çerçevelenmiş, üçe üç ölçüsünde bir aynada görüntüsünü yakaladı. Üstünde hâlâ sekiz saat evvel, inmeden hemen önce sırtına geçirdiği beyaz gömlek vardı. Kızıl saçlarında kendi yaptığı sarı balyajlar çok sırtıyordu, saçları da bir gün önce Washington'dan ayrıldığından bu yana fırça yüzü görmemişti. *İşte Billy Rediger, Colorado'daki Paradise'ı gündelik bir isme dönüştüren üç şöhretli ve üstün yetenekli âlimden biri.* Artık perişan görünümüyle idare etmek zorundaydı.

Daha on dokuzunu süren yirmi dokuz yaşında bir adamdı. Eğer insanlar bunu bir bilselerdi...

Koyu renk saçlı Williston cansız gözlerle onu izlerken, Billy terli avuç içlerini kot pantolonuna sürdü, tarçın spreyini ağzına püskürterek yakasını düzeltti ve uzun adımlarla kapıya doğru yürüdü.

"Teşekkürler, Williston. Çok teşekkürler, efendim. Ne olursa olsun, sarışını Fransa'dan sepetleyin. Fransız kızını elde edin. Ne

de olsa, istediğiniz de bu zaten.”

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Pardon?”

“Adel’i sepetleyin. Onun fahişe olduğunu düşünüyorsunuz ve muhtemelen de haklısınız. Hizmetçi kızı elde edin—ismi neydi? Betty. Evet, Betty.”

Adamın dili tutulmuştu—büyük ihtimalle de her gün bir yabancı ona ne düşündüğünü söylemediği içindi. Billy’nin eşsiz yeteneğini, evden bu kadar uzaktayken fazla insan bilmiyordu. Eğer bilselerdi de, onu önlerinde yürüyen üç boyutlu gerçek bir insanla değil de, daha çok Net’teki uzak bir yüzle ilişkilendirirlerdi.

Üç metrelik kapıların önünden geçerek, kolonyal tarzdaki kafesli pencerelerin uzaklardaki sık yeşil cengele baktığı beyaz bir ofise girdi. Odanın ortasında, tepesindeki şeffaf cam kapağa sarı ışık veren krem renkli bir lamba olan, tik ağacından büyük bir masa duruyordu.

Masanın arkasında duran siyah saçlı kadın altmış yaşından daha genç görünüyordu—Billy, bütün bu ürettiği ilaçlardan herhâlde, diye tahmin yürüttü. Billy altı ay boyunca dört bir yandaki kayıtlardan elde edebildiği her bilgi kırıntısını hatmettikten sonra, Monique de Raison’u sanki uzun zamandır tanıyormuş gibi hissediyordu.

Raison Türü, ismi duyulmamış şirket dışında her şeyi yok ettikten sonra, Monique, babası Jacques de Raison’dan Raison İlaçları’nın tam kontrolünü devralmıştı. Şirketin paramparça olmuş imajını yeniden oluşturmak kolay bir iş değildi, ama üstesinden geldi ve şirketi kurtardı. Kendisine doğru yürürken Billy’yi inceleyen keskin, koyu renk gözleri hiçbir şeyi gözden kaçırmayan bir zihne açılıyordu.

Billy bunun farkındaydı, çünkü onun yeteneği, insanların gözlerine bakarak ne düşündüklerini bilmektir.

Monique'in o anda düşündükleri şunlardı: *Umduğumdan daha genç, pank gibi giyinmiş. Sahiden de şu anda düşüncelerimi okuyor mu? Neyi başarmayı umarsa umsun, onu geri çevireceğimi biliyor mu? Bir ucube olduğunu biliyor mu?*

Billy elini uzattı. "Evet, bir ucube olduğumu biliyorum."

Monique bir an için ona dik dik baktı, sonra Billy'nin sorgulayan gözlerinin zihnini okumasına engel olmak için masadan koyu renk camlı bir gözlük alarak taktı. Elini sıktı. "Demek sizinle ilgili söylenenler doğru."

"Thomas Hunter sağ olsun," dedi ve Monique'nin elini bıraktı. Çünkü gerçekten de Thomas Hunter olmasaydı, onu bu ucubeye dönüştürecek sihirli kitaplar da asla var olmayacaktı. Ancak bunların hepsi de geçmişte kalmıştı.

Billy artık geleceği değiştirmek için buradaydı.

Monique'nin yaşlarında sarışın bir kadın, Billy'nin sağına oturdu, bacak bacak üstüne atarak ellerini kucağında kavuşturdu. Billy'nin meraklı gözlerine bir şeylerin sızmasını göze almadığı için, koyu renk camlı gözlük takmıştı, fakat Billy, Kara Hunter'i hemen tanıdı. Thomas Hunter'in kardeşi, Billy'nin araştırdığı kanla ilgili birçok sırrın koruyucusuydu.

Hem Kara hem de Monique bir arada. Bir taşla iki kuş.

Billy, ayağa kalkıp, elini uzatan Kara'ya döndü. "Bay Rediger."

"Siz de Kara Hunter olmalısınız."

Kara, başıyla onayladı.

Masasının önündeki misafir sandalyesini işaret ederek, "Lüt-

fen, oturun,” dedi Monique.

Billy oturduğunda, ikisi de sandalyelerinde arkaya yaslandılar. Billy bu koyu renk camlı gözlükler ardında gözlerinin ne durumda olduklarından emin olamamasına rağmen, tüm gözlerin onun üstünde olduğunu tahmin etti.

“Hava bugün güzel, değil mi ?” dedi Billy; ancak havayı yumuşatamamıştı.

“Sizin için ne yapabiliriz?” diye sordu Monique.

“Öyle mi? Bugün hayatta olan, yaşamı Hunter efsanesinden derinden etkilenmiş birkaç kişiden birini görüyorsunuz ve tek sorabildiğiniz bu mu?”

“Bu gezegende yaşayan her canlı, kardeşimden, öyle az buz değil derin bir biçimde etkilenmiştir,” dedi Kara. “Sizde bu ilginç yetenek var, çünkü siz besbelli onunla temas—”

“Besbelli mi? Kesin olarak deseniz.”

“Kesin olarak mı?” Monique araya girdi. “Başka hangi sonuçlara vardınız?”

“Otuz altı yıl önce Thomas Hunter rüyasında başka bir realiteyi gördüğünü iddia etti. Bu realite aslında gerçektir. Sözleri canlandıran sihirli kitaplar, yani Tarih Kitapları bize bu realiteden geldi. Biliyorum, çünkü onları kullandım. Onlar bana bu yeteneğimi verdiler.”

“Besbelli.”

“Kesin olarak. Benim Thomas hakkında kitaplarda yazdığımı biliyor muydunuz? Belki de bu yüzden tüm bunları rüyasında gördü ve diğer dünyasında uyandı. Eğer yazmamış olsaydım, o da oraya gitmemiş olacaktı ve o gitmemiş olsaydı, Raison Aşısı’nı nasıl değiştireceğini ve tüm bunlara yol açan, havadan gelen bir

virüse nasıl dönüştüreceğini öğrenemeyecekti. Hepsini başlatanın ben olduğumu söyleyebilirsiniz. Hepsinin senin değil de benim hatam olduğunu, Monique.”

Sessiz kalmalarından, bu olaylardaki rolünden onların haberi olmadığını anladı ve onlar şaşkınlık içindeyken konuşmaya devam etti.

“İşte buradayım. Bende çoğu kişinin görebileceğinden daha fazlasını görme yeteneği var, tıpkı Thomas’ın görme ya da onun durumunda, çoğu kişinin görmediği rüyaları görme yeteneği gibi. Bu beni eşsiz yapar, siz ne dersiniz? Hatta bunun bana bazı haklar verdiğini bile söyleyebilirsiniz.”

Kara ayağa kalktı ve kollarını kavuşturarak pencereye doğru gitti. Yavaşça döndü, gözlüğünün ardından onu inceledi. “Sizin durumunuz büyüleyici, Bay Rediger—”

“Billy. Lütfen bana Billy deyin.”

“Büyüleyici, Billy. Ancak bunlar ikimizin görüp geçirdiklerinden başka bir şey değil. Eminim bunu takdir edebilirsin. Senin de şüphesiz bildiğin gibi, ikimizin de Thomas’la bir ilişkisi vardı. Sen kendi deneyiminden, insanların gözlerine baktığında düşüncelerini okuyabilme yeteneğini elde ettin. Bu da net bir kazanç gibi görünüyor. Ben bir kardeş kaybettim. Birçok insan hayatını kaybetti.”

“Net kazanç mı?” diye tersledi Billy. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu fakat eskisi gibi öfkesini kontrol etme konusunda usta değildi. “Bu lanete *kazanç* mı diyorsunuz? Ben bir ucubeyim! Kendimden bıktım artık. Bütün rezil düşünceler bana açık olduğu müddetçe, ben hepinizin yaşadığı mutlu cehalette yaşayamıyorum. Bu beni deli ediyor ve üstelik tüm bunlardan bir anlam çıkarmak

zorundayım. Hepsine bir son vermek zorundayım.”

Kara, ellerini önünde kenetleyerek, “Acı çekmene üzüldük, Billy,” dedi. “Ama çıkarlar her zaman duygulardan, senin ve bizim duygularımızdan önde gelmiştir. Hepimiz bir bedel ödedik. Bence en iyisi geçmişî geçmişte bırakmak. Sence de öyle değil mi?”

“Pekâlâ, anlıyorum, bu yalnızca şey... Kara.” *İsmi fazla vurgulamıştı. Bu kadar yapmacık alçak gönüllü olmamalıydı.* “Geçmişin şu an geçmişte olduğunu sanmıyorum. Bir kere ben geçmişte değilim. Ben şu an buradayım ve kardeşinin akılsızlığının sonuçlarını çekiyorum.”

“Evet, senin birçok etkiden biri olduğunu—”

“Bir de onun kanı meselesi var.”

Billy şu anda onların gözlerini bir an için olsun görebilmeyi diledi. Ancak tam on ikiden vurduğunu görmesi için şu sırada zihin okumaya pek ihtiyacı yoktu.

Sandalyesine yaslanarak, “Kan mı?” dedi Monique.

“Evet, kan. Koruma altına aldığınız, Thomas Hunter’den kalan kan. Bunu yalnızca ikinizin bildiğini mi sanıyordunuz? Kanı alan laboratuvar teknisyeninin adı Isabella Romain, o bugün Kentucky, Covington’da oturuyor. Doğal olarak aklından geçenleri söylemedi, fakat ben Thomas Hunter’in bir ampul kanının sizin tarafınızdan güvenlik amacıyla aldırıldığını kesin olarak öğrendim, Dr. Raison.”

İkisi de inkâr etmedi.

“Ve bu gözlerim başka sırları da keşfetti,” dedi Billy. “Görünüşe göre Thomas’ın kanı, onu kullanan birinin Tarih Kitapları’nın geldiği realitede uyanmasını sağlıyor. Bu aslında başka bir realite mi? Yoksa bizim geleceğimiz mi? Sonuçta bu kan, bazı güzel ve

güçlü kitaplara götüren bir yol olmanın ötesinde, tam bir eğlence aracı da değil mi sizce?”

Billy dudaklarını ele geçiren vahşi sırıtışa engel olamıyordu. Terlediğinin farkındaydı. Hem de epeyce. Ter önce alnında boncuk boncuk oldu, sonra şakaklarından aşağı aktı. Haftalar geçtikçe sınırlarını kontrol etmede daha çok zorlanıyor gibiydi. En kötüsü de tikler ve terlemeydi. Bereket versin, şu ana kadar tiklerini bastırmayı başarmıştı. En derin sırları konusunda ona güvenmelerini isteyeceği sırada, kısa devre yapmış bir robot gibi rahatsızlık verirse hoş olmazdı.

Derin bir nefes aldı, makul görünmek için çabalıyordu. “Gerçekten arkadaşlar, her şeyi biliyorum. Ve beni de dâhil etmenizi rica ediyorum.”

“Dâhil etmek mi?” dedi Monique, bir kaşını kaldırarak.

“Bana güvenin. Beni kullanın. Tamamen emrinizdeyim.”

“Nereye kadar?”

“Nereye kadar?” Yanıtı Billy’ye ne kadar gün gibi açık görünürse görünsün, doğru bir soruydu. “Üzgünüm, şu anda yaşadıklarım bana bu sorunun biraz aptalca gelmesine sebep oluyor. Doğal olarak, hayatta kalmak için. *İşte buraya* kadar. Böylece bu karman çorman, çılgın dünyayı düzeltebilir, ona yine bir anlam kazandırabiliriz.”

“Peki, bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?”

“İlk olarak, ki anlayacağınızdan eminim, bazıları beni bir kaçak olarak görüyor. Şahane Amerika Birleşik Devletleri’ndeki Hoşgörü Hareketi benim gibi insanları bağnazlara ya da en azından çatlaklara dönüştürdüğünden bu yana iki yıldan fazla zaman geçti. Bu herkesin kabul edilebileceği bir şey değil. Dünya sadece basit

bölgesel çatışmalardan daha fazlasına hazırlanıyor. Şüphesiz bunu görebilirsiniz. Tam da barış ve sevgi getirmesi istenen kanunlar büyük patlamayı getirecek, bebeğim.”

Fazla rahat konuşmuştu.

“Ve?”

“Ve belki de elimizde, işleri yoluna koyabilecek tek bir şey vardır.”

İkisi de hiçbir tepki göstermeden boş boş baktı.

Billy ayağa kalkarak yürümeye başladı. “Geçmişimle bağlantı kurmam gerekiyor. Ve geleceğimle de... Varmaya çalıştığım noktayı anlayabiliyor musunuz?”

“Pek değil.”

“O kana ihtiyacım var.”

Sessizlik. Aniden ağzından kaçırmıştı.

Monique boğazını temizledi. “Anladığınızı sanmıyorum, Bay Rediger. Hayal gücünüzün ürünü olan bu sözde kanın nerede olduğunu bilsek bile, bununla tam olarak ne yapabileceğinizi sanıyorsunuz ki?”

“Thomas’ın rüyalarına gireceğim! Tüm bunların başladığı yere. Lütfen, bana bunu denemediğinizi söylemeyin.”

Ne kabul ne de inkâr ettiler.

“Bu karanlık sırlarınızı ortaya çıkarmak için ne kadar uğraştığımı bilemezsiniz. Yalnızca bir avuç insan gerçekte neler olduğunu biliyor: Yani Thomas Hunter diğer realiteye girdiğinde, kanının değiştiğini; eşsiz özellikler kazandığını; bir insan rüya görürken, Thomas’ın kanının tek bir damlası bile o kişinin kanıyla birleşirse, onun da Thomas’ın gittiği, muhtemelen *gelecek* olan o yere gidebildiğini. Sevgili arkadaşlarım, bu çok önemli bir yolculuğa ben-

ziyor. Gerçekten böyle bir şeyi bilip de ömrünüz boyunca bir kez bile denememiş olamazsınız. Bir tür seks gibi, değil mi?”

İkisi de hâlâ dürüstlüğünü takdir etmiyor gibi görünüyordu.

“Yapmadınız mı?” diye üsteledi.

“Pek değil,” dedi Monique.

“Denemediniz mi?”

“Seksi mi?”

“Kanı!”

“Bahsettiğin bu kanın var olduğunu bile onaylamadık. Eğer varsa, belki de sen onu nerede bulabileceğimizi söyleyebilirsin. Tarif ettiğin güçler inanılmaz derecede değerli gibi.”

Demek böyle oynayacaklardı. Hemen o anda zihinlerine dalmak için neler vermezdi.

Öyle ya da böyle, bir şekilde ikisinin de zihnine girecekti.

“Güzel,” dedi. “Görmezden geleceğiz yani, öyle mi?”

Kara, sandalyesine doğru yürüdü ve oturdu. “Lütfen, Billy, otur sen de.”

Billy tekrar oturduğunda, sağ elinin hafifçe seğirdiğinin farkına vardı.

“Çay?”

Çay? Eğer Billy onlarla yemek yemek istiyorsa, biraz geç kalmış bir soruydu. Diğer yandan, bu en azından Kara’nın ona karşı yaklaşımında biraz değişiklik olduğunu gösteriyordu. Evet, gerçekten de. En azından biraz yumuşamaya çalıştığını gösteriyordu.

“Hayır, teşekkürler, Kara. Canım çay istemiyor ama sordüğün için teşekkür ederim.”

Kara gülümsedi. “Belki de seni reddederken biraz aceleci davrandık. Farklı bir yaklaşım deneyelim, olmaz mı? Thomas git-

tiğinden bu yana, hayatım sanki doğru yönünü bir daha asla bulamadı.”

“Dikkatli ol, Kara,” diye Monique onu alçak sesle uyardı.

Kar, arkadaşına bir bakış attı. “Problem yok. Belli ki gerçeğin en azından bir kısmını biliyor.” Tekrar Billy’ye döndü. “En azından elindeki bu bilginin ne kadar tehlikeli olduğunu idrak etmelisin. Anladığını sanmıyorum. Senin bildiklerin yanlış ellerde tahmin edebileceğinden çok daha fazla çile ve acıya yol açabilir.”

“Sanırım bunu çok iyi tahmin edebilirim. Neden burada olduğumu sanıyorsunuz? Son bir yılımı, uyanık olduğum her an bunu düşünerek ve ikinizin izini sürerek geçirdim.”

“Sahip olduğun bilgi, bildiğimiz kadarıyla can alabilir,” diye Kara devam etti.

“Büyük ejderhayı gökyüzünden indirebilir, okyanusları kanla doldurabilir,” dedi Billy. “Aziz John’un Kıyameti.”

Billy, onların güneş gözlüklerinin ardında yalnızca gözlerini kırptırdıklarını tahmin edebiliyordu. Çok fazlaydı, çok çok fazla. Hayal gücü tamamen kendisine saklaması gereken bir şeydi. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olması gerekirdi. Bu ikisinin, onun zihninin gittiği yere gitme kapasiteleri yoktu bile. İşte bu yüzden şu anda yapılması ihtiyaç duyulan şeyi yapmak için o uygundu—hatta belki de hazırlanmış, takdir edilmiş, seçilmiş, her neyse işte.

“Mecazen” dedi, etkili olmak için elini döndürerek, “ölüm, virüs, nükleer facia ve mahşerin sembolü olan ejderha. Mesele şu ki; eğer hepsi doğruysa, eğer bir insan Thomas’ın kanıyla başka bir dünyaya geçebiliyor ve sonra muazzam sırlarla geri dönebiliyorsa, bu durumda yalnızca geçmişi aydınlatmakla kalmayız, aynı zamanda geleceğin problemlerini de çözebiliriz. Şimdiye ait.”

“Anlıyoruz,” dedi Monique.

Billy insanların düşüncelerini okumaya çok fazla alıştığı için, onların asıl duygularını ses tonundan algılayamıyordu.

“Tamam, öyleyse. Beni de dâhil edecek misiniz?” diye sordu Billy.

“Seni kilit altına alıp, sonra da anahtarını atmalıyız, Billy,” dedi Monique.

“Demek istediği,” diye Kara araya girdi, “aslında hiçbirimizin elimizdeki bu bilgilerle güvenilir olmadığı. İkimiz de... Gizli kalmaya çalışıyoruz. Senin ise bunun ne kadar zor olabileceğini takdir ettiğinden emin değiliz.”

“Ben bir manastırda yetiştirildim. Sanırım bu da gerekli özelliklere sahip olduğumu gösterir.”

“Belki. Fakat kanın nerede olduğunu bilmiyoruz, Billy. Hatta var olup olmadığını bile. Böyle bir şeyden haberimiz yok.”

“Herkesin iyiliği için,” dedi Monique.

Saçmalık. Billy o anda onların kendisine, dünyanın şimdiye kadar gördüğü en büyük sır şöyle dursun, ön kapılarının giriş şifresini bile vermeye niyetleri olmadığını anladı. Hem neden yapsınlardı ki? Biraz delişmen biri gibi davranmıştı.

Hâlbuki onu tanımıyorlardı. Şeytanla bizzat dans etmişti ve bu iki cadı bunu tekrar yapmasına engel olamayacaktı.

“Peki, o zaman. Her defasında tek bir adım atmak zorunda kalacağız,” dedi Billy. “Bana kalabileceğim uygun bir yer önerebilir misiniz?”

Kapı kanadı ardına kadar açıldı; üzerinde boyuna çizgili ve siyah kısa bir elbise olan genç bir kadın içeri girdi. Yalın ayak, ufak tefekti. Siyah saçları dik omuzlarından aşağı serbestçe dökülüyor,

yumuşak kahverengi gözleri keskin bir biçimde dünyayı tarıyordu.

“Affedersin, anne. Böldüğüm için çok özür dilerim. Henri bana New York’taki araştırma laboratuvarımızı satmaya karar verdiğini söyledi, geçen sefer kontrol ettiğim laboratuvarlarımdan birini. Henri’nin neden yalan söylediğini bana açıklayabilir misin?”

Monique dönerek, “Seni görmek çok güzel, Janae,” diye teskin edici bir tonda konuştu. “Fransa seyahatin nasıl geçti?”

“Beklendiği gibi.” Başka bir açıklama yapmadı. Akıcı bir Fransız aksanı olan ve yirmili yaşlarının başında görünen, Monique’nin kızı, bu nefis hatun, Billy’yi ilk kez fark etmiş benziyordu. Dik bakışlarını ona çevirdi, bakışlarıyla onu adeta soydu.

Bu genç tip de kim? Besbelli Amerikalı, rock konserine gider gibi giyinmiş. Annem bugünlerde ne biçim aptallarla muhatap oluyor böyle? Hem annemin taktığı bu devasa gözlük de neyin nesi?

“Bay Rediger, kızım Janae.” Billy ince bir gülümsemenin Monique’nin ağzının köşesini yukarı doğru kaldırdığını fark etti. “Ancak büyük ihtimalle onunla ilgili her şeyi siz zaten öğrendiniz, öyle değil mi? Belki de benim bildiğimden bile fazlasını.”

Bu çarpıcı açıklama, Janae’nin bir an sessiz kalmasına yol açtı. Billy, genç kadını merakta bırakmanın en iyisi olduğuna karar verdi.

“Güneş gözlüğü takmak isteyebilirsin, Janaeciğim. Görünüşe göre Amerikalı ziyaretçimizin zihin okuma yeteneği var.”

Ateşli genç kadın sessizliğini koruyordu. Billy o anda bu siyah saçlı güzele kendini tamamen açmaya karar verdi. Bir; onu tuhaf biçimde çetin bulmuştu, iki; kızın da onu aynı derecede ilginç bulmasını sağlamanın akıllıca olduğunu düşünüyordu.

“Genç tip mi?” Janae’nin gözlerinin içine baktı. “Rock kon-

serine gider gibi giyinmiş bu genç tip şu anda zihninin içinde, sevgili Janae. Babanı hiçbir zaman tanımayan sende doğurduğu düşmanlık ve gücenme, benim için lezzetli bir ziyafet. Sen küçük bir çocukken ortadan kayboldu ve sen şimdi bile senden, seni bütünleyecek bazı sırlar saklamış olduğunu düşünüyorsun. Zaten bütün yetimlerin inandığı da bu değil midir?”

Janae gözlerini kırıştırdı. Ağzı hafifçe ayrıldı, fakat sırları böyle ortaya döküldüğünde, bazı insanların çıkarabileceği soluğu içinde tuttu. Billy ondan şimdiden hoşlanmıştı.

“Önemli değil,” dedi Billy. “Ben de bir yetimim.”

“Sanırım hepimiz meseleyi anladık,” dedi Monique. “Billy oldukça tehlikeli birisi. Ben olsam adımlarımı dikkatli atardım.”

Ancak Billy daha sözünü bitirmemişti. “Annenin otuz yıl önce Thomas Hunter’den aldığı kan yüzünden buradayım. Belki sen nerede olduğunu biliyorsundur veya bana bulmamda yardımcı olabilirsin.”

Billy odaya bir bomba atmış olsa ancak bu kadar etkili olurdu.

Janae annesine baktı. “Ne kanı?”

Kara, sandalyesinden kalkarak, birden parladı, “Bu kesinlikle kabul edilemez!”

“Tam tersine, bu kabul edilebilir tek yol,” diye Billy cevap verdi. “Beni gözetlemeniz gerekiyor. Beni yakınınızda tutmaktan daha iyi bir yol var mı peki? Biliyorsunuz ki ikinizden birinin bana bakıcılık yapmasına tahammül edemem.”

Billy’nin ima ettiği şey bundan daha iyi ifade edilemezdi. Billy, Janae’nin, ona “bakıcılık yapma” görüşüne hemen itiraz etmediğine dikkat etti ve bunu Janae’nin ona olan ilgisinin bir gös-

tergesi olarak değerlendirdi. Gözlerine bir bakış da bu görüşünü doğruladı.

İkinci bakışta gördükleri ise, Janae'nin Billy'ye olan eğilimini tanımlamada *ilgi* kelimesinin yetersiz kalmasına yol açıyordu. *Büyülenme* daha iyiydi. Billy diğerlerine döndü.

Kara, şüphesiz olumlu bakmıyordu. "Elbette ki siz—"

"Tamam, Kara," dedi Monique. "O haklı. Merakı tatmin olunmaya kadar konukevinde kalabilir. Tanrı bilir onunla burada birlikteyken, gerçekten zarar verebileceği dışarıdaki duruma göre daha güvendeyiz."

Billy, Monique de Raison'un onu kontrol edebileceğini düşündüğünü anladı. Başka herhangi biri ve Billy bu olasılığı hemen bertaraf ederdi. Ancak Monique herhangi biri değildi. Kara da öyle.

Bu meselede hâlâ onu anlamaya çalışan Janae de öyle.

"Bize biraz müsaade eder misin, Billy?" dedi Monique. "Williston sana konukevini gösterecek. Janae de birazdan dışarıda olur."

Billy ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü. Janae'nin önünden geçerken, parfümünün mis gibi kokusu aniden onu arzuyla doldurdu. Janae'nin babasının ondan saklamış olduğu derin ve karanlık sırlar Billy'yi yanına çağırıyor gibiydi. Janae'de onu güçlü bir gelgit gibi çeken bir şeyler vardı.

Billy odadan çıkarken, "Acelesi yok," dedi.

4

Gelecek

CHELISE, görünüşe göre birbirlerinin kılıcıyla ilgilenmeyen Samuel ve Marie'nin, kapışan iki horoz gibi, ifadesiz bir yüzle ölüm sessizliğinde birbirlerine dik dik bakmalarını izliyordu. Vadal'ın yüzü kireç gibi olmuş, bir kenarda duruyordu. Diğer liderler kımıldamadan izliyorlardı.

Çember tüm bunların gerçekten olduğundan pek de emin değilmiş gibi, gözler önüne serilen bu dramaya sesini çıkarmıyordu. Bir an Thomas'ın Chelise'ye ve Elyon'a olan şairane aşkıyla dolup taşmışlar; hemen sonrasında ise her şeyden aziz tuttukları hakikate yapılan bu çılgın meydan okumayla Topluluk kutlamaları yerle bir olmuştu.

Büyük Macera bir kılıcın ucunda müzakere ediliyordu! Chelise bunun için mi boğulmuştu? Hepsi de Thomas'ı bekliyordu.

Gel gör ki Thomas da bu cinneti durdurmuyordu.

Elyon'un insanları hiçbir zaman birkaç kişinin çoğunluğu kontrol ettiği hiyerarşik bir yönetimi benimsememişti. Rehberlik, evet. Fakat her birey yüreğini izleme hususunda teşvik edilmişti. Güruh kendi rahiplerini takip ettiğinde dinin neler yaptığını hep birlikte görmüşlerdi, önce Ciphus, sonra Witch, ardından Sucrow, şimdi de en kötülerini olan Ba'al.

Thomas, inancı ve Elyon'un Büyük Macera'sını tercih ediyor, özellikle dini kullanarak yönetmekten hoşlanmıyordu. Fakat bu... Bu tam anlamıyla bir rezaletti.

Chelise ona göz attığında çenesinin kımıldamadığını gördü. Dövüşmelerine izin verecekti.

Samuel diz hizasında bir kayaya çıktı; sağ ayağını tepeye yakın bir yere koyarak Marie'nin kafasının üzerine, geriye doğru takla attı. Marie'nin üstüne doğru uçarken kılıcını aşağı getirdi, bu hareket yalnızca kaslı kollarından değil, şimdi aşağı doğru yönelen hamlesine aktarılan bacak kuvvetinden de tam olarak yararlanan yıkıcı bir dönüşü. Thomas, Marie'ye, savaş günlerinde verilen isimle yarıc hareketinden bahsetmişti; tek bir vuruşla bir savaşçıyı kafadan kasığa kadar kesebildiği için bu şekilde isim verilmişti.

Marie tek dizinin üstüne çöktü, kılıcını kaldırdı—bir eli kabzasında, diğeri enli tarafında—ve onu kafasının üzerine bir kalkan gibi kuvvetle çekti. Marie'nin kılıcına çarpan Samuel'in kılıcının sesi kayalıklarda yankılanarak, vadi boyunca cınladı.

Eğer Marie zamanında hareket etmeseydi, acaba Samuel dönüşünü tamamlayacak mıydı? Pervasız ahmak aklını kaybetmişti.

Marie kendi eksenini etrafında dönünce örgülü saçları da onunla beraber döndü, hâlâ bir dizi üstündeydi, sonra Samuel yere inip de yönünü kestiremeden önce Samuel'e doğru saldırdı.

Samuel onun hareketini tahmin etmişti. Nasıl olduysa bir bıçak çekmeyi başardı. Bileğinin bir hareketiyle, bıçağını ön kolu boyunca ters çevirerek Marie'nin kılıcını saptırdı. Kıkırdayarak yere indi, hızını kullanarak ters perende attı.

Ancak Marie zaten ikinci bir vuruş için kılıcını ileri doğru uzatmış, etrafında sallıyordu. Bu seferki, Samuel kendini dışarı

atarken çenesine isabet etti.

Marie kılıcını geri kaptı, Samuel doğruldu. Samuel çenesine dokunduğunda parmaklarına bulaşan kanı hissetti ve yüzü pancar gibi kesilerek, ters ters baktı. Marie ağır ağır soluk alıp vererek, tetikte bekliyordu.

Samuel'in dudakları yavaşça bir sırtımayla çarpıldı, fakat bu bir şaka ya da oyun ifadesi değildi. Bu kararlılık ve gazapla düğümlemiş, acımasız bir sırtımaydı.

“Şimdi,” dedi Samuel. “İşte şimdi gününü göreceksin.”

“Beni öldürmek mi istiyorsun, Samuel?” Marie sola dönerek, Samuel'in karşısına geldi. “Ha? Elyon aşkının sana öğrettiği bu mu?”

“İlk kanı alan Elyon muydu? Onun sen olduğuna yemin edebilirdim.”

“Yalnızca benim sevgilime meydan okuduğun için,” dedi.

“Çoğunluğun iyiliği için biri.”

“Beni öldürmezsin, Samuel.”

Samuel öylesine alçak, boğuk bir sesle yanıt verdi ki Chelise bu sesin bir hayvana ait olabileceğini düşündü. “O zaman beni tanımıyorsun.”

Samuel o kadar hızlı harekete geçti ki Marie'nin kımıldayacak zamanı olmadı. Marie, Samuel'in bıçağı sol elinde birden parladığında, sadece sağa doğru çekilebildi; bıçak havayı yararak sol omzuna isabet etti.

Bıçak önce titreyip, sonra durduğu noktada, beş santim derine indi.

Chelise aklını başından alan dehşet nedeniyle yerinden kılmıdayamıyordu. Thomas da ya rezaletten ya da her şeyi oluruna

bırakmak istediğinden dolayı öylece durmuş izliyordu. Chelise hangisi olduğunu bilmiyordu, fakat içinden ona bir tokat atmak ve onları durdurmasını söylemek geçiyordu.

Acımasız bir dünyada yaşıyorlardı ama Çember aşkı, dansı ve gece geç vakitlere kadar şölen yapmayı tercih ediyor ve bu tarz acımasızlıklardan kaçınıyordu.

“Kesin şunu,” dedi Mikil, öne doğru bir adım atarak. “Elyon aşkına, bu aptallığa bir son verin artık!”

“Geri çekil!” Gürleme şimdi Marie’den gelmişti.

Johan, Mikil’e katıldı. “Mikil haklı, bu hiçbir şey kanıtlamıyor.”

Marie kılıcı hızla omzundan çekerek Johan’a doğru fırlattı. “Geri çekil!”

Johan kılıç ona ulaşmadan havada kaparak homurdandı. İçindeki general nasıl hareket edeceğini unutmamıştı.

Ancak daha birisi müdahale edemedi, Marie kendini öne doğru atarak kılıcını salladı.

Samuel vuruşu yine savuşturdu.

Marie yine salladı.

Sonra hücum edip, birbirlerinin hamlelerini savuşturarak yakın dövüşe girdiler; vadi homurtularla, bir de metalin metale çarpmasından çıkan seslerle dolmuştu.

Marie ya da Samuel birbirlerinin kılıcından kıl payı kaçtığına, kalabalıktan yükselen ilk sesler hızla soluk alma şeklindeydi. Daha sonra Marie, Samuel’in sağ bacağına sert bir vuruş yaparak, deriden uyluk zırhını ikiye ayırdığında, küçük bir gruptan destek ya da itiraz çığlıkları yükseldi.

Chelise’nin içinden *kalabalık bunun içine çekiliyor* diye

geçti. Elyon'a olan aşklarını bir kenara atıyor ve bu mide bulandırıcı vahşet cümbüşünü gözü kapalı takip ediyorlar. Kalabalığın destek ya da itiraz çığlıkları arttı. Sonra bir çığlık hepsini bastırarak Chelise'nin aklını başından aldı.

"Bu Güruh âşığını sustur, Samuel! Bu Qurong evladının bağırsaklarını deş!"

Chelise'nin kanı dondu. Bu haykırış, diğerlerini bastıran bu tiz kadın çığlığı sağ taraftan gelmişti.

"Benim evladımı aldılar. Sen de onlarınkini al! İntikam Elyon'undur ve onlar bizim kanlarımızla sarhoş olduğu gibi, o da onların kanını içecek."

Samuel ve Marie, hınçla bağırarak, dövüşçülerden birine desteklerini haykıran üç bin sesin uğultusu ve çığlık kakofonisi arasında bu sesi duymuş olamazdı.

Chelise'nin üvey oğlu ve kızı dövüşüyordu.

Yine sağından o ses duyuldu. Chelise sesi diğerlerinin arasından ayırt etti. "Teeleh'in oğlunu hakla. Teeleh'in hizmetkârları, Qurong ile Ba'al cehennemde yansın. Qurong, Teeleh'in oğludur. Bizi avlayan Güruh da bir kan nehrine ait olan Shataiki'dir." Sonra daha da cesaretleterek devam etti. Chelise'nin nefesi kesilmişti. "Qurong cehennemde yansın ve ona sadakatini ilan edenler Elyon kılıcı altında can versin!"

"Susun!" diye Chelise çığlık attı. "Susun!"

Ancak sesi, kılıçların çarpışma sesi ve dört bir yandan gelen öfke çığlıkları arasında zar zor duyulmuştu. Çoğunluğun karşı çıktığını görüyordu. Fakat Marie ve Samuel'i amansız mücadelelerinde kışkırtmaya yetecek kadar onlara arka çıkan insan vardı.

"Thomas!" Chelise yana döndüğünde, Thomas'ın yerinde ol-

madığını gördü, hızla kalabalığı gözden geçirdi. Kocasını görmedi ama yumruklarını göğsüne doğru kaldırmış, kaya yığını üstünde dikilen bir kadına gözü takıldı. Kadın Chelise'ye düşmanca bakıyordu. Belki ateşin yansımasından kaynaklanıyor olabilirdi, ama kadının gözleri gecenin karanlığında kırmızı görünüyordu.

“Qurong’a ve onun kana susamış tüm soyuna ölüm!”

Chelise dehşet içinde geriye doğru bir adım attı.

Onun Güruh sevgisi, on yıldır görmediği öz babası Qurong ve annesi Patricia'ya duyduğu kişisel bir sevgiydi. Bu yıl hastalıktan kurtulmalarına kafasını o kadar takmıştı ki en sonunda Thomas bundan alenen bahsetmemesini istemişti. Chelise'nin, onların yok edilmesini emretmiş Güruh lideri hakkında sürekli yaptığı müşfik konuşmalarını dizginlemesi gerekiyordu. Qurong'un, sarayının salonlarında yürüyerek, kızıyla birlikte gizlice kaçan ve onu bir hayvana dönüştüren albinolara lanet okuduğu rivayet ediliyordu. Chelise'nin babasına olan sevgisi boş bakışlarla karşılanıyordu, şüphesiz bu herkesin sınırlarını zorladığını gösteren bir işaretti.

Chelise, çok tiz bir sesle babasını lime lime eden kadına ters ters baktı. “Saf olan her şeyin yaratıcısı ‘İntikam benimdir’ der. O bozulmuş soyu, Qurong’u ve kana susamış rahiplerini yok edecektir!”

İşte o zaman fark etti ki, eğer bu kadın onu babasının kaderi üstüne dövüşe davet etse, hiç düşünmeden kabul ederdi. Taşa tünemiş bu cadının hakaretlerine karşı Qurong’u ölümüne savunurdu.

Marie'nin de aslında aynı şeyi yaptığını fark etti. Kafası iyice karışmaya başlamıştı.

Marie ve Samuel karşılıklı olarak birbirlerinin vuruşlarını etkili bir biçimde savuşturdular. Fakat şimdi artık ortalıkta daha çok kan vardı. Samuel'in uyluğu yarılmıştı, Marie'nin de kafasının yan tarafı kanıyordu.

Chelise, Güruh'u öldürme hakkını talep eden Samuel'in adil bir dövüşte adamakıllı pataklandığını düşündü. Ancak bu düşüncesini fark edince de bunu kafasından silip attı. İşkencecilerine duydukları hınç bu kadar mı artmıştı ki artık istismara hiç tahammül edemiyorlardı? Sürekli kaçma ve saklanma, sevilen birinin ölümü...

Daha geçen hafta kampın en iyi dansçılarından biri, Kuzey'in Jessica'sı, iki arkadaşıyla geyik avlamaya giden oğlu Stevie'yi kaybetmişti. Genç ve cesurlardı, araştırmaları onları ormana götürmüş ve orada da Boğazlayanlar denen Güruh suikastçıları ağaçlardan üzerlerine atlayıp, Stevie'yi öldürmüşlerdi. Jessica bütün gün sesi kısılana kadar feryat etmişti.

Çılgınlık ve kılıç çınlamalarıyla kesilen düşünceleri, Chelise'nin kafasında baş döndürücü bir hızla dönüyordu. İki savaşçı da kanlar içinde, nefes nefese kalmış, artık tek bir amaca odaklanmıştı: hayatta kalma.

Chelise buna bir son vermek zorundaydı. Ronin'in iddia ettiği gibi bir karşılaşma haklarının olup olmamasının bir önemi yoktu. Thomas çocuklarından biri öldürülmeden önce buna bir son vermek zorundaydı. Bu, Çember'i parçalayacak, daha fazla ölümeye yol açacaktı!

Na var ki Chelise ne yapacağını bilemiyordu.

O anda artık bir önemi de kalmamıştı, çünkü göz açıp kapayana kadar, Marie sırt üstü yere düşmüş, tutunmaya çalışıyordu.

Küçük bir kaya çıkıntısına takılmıştı.

Fırsatı gören Samuel öne doğru atıldı. Boğazına yönelmedi. Marie bunu tahmin ederdi. Bunun yerine, sağ ayağıyla Marie'nin kılıcının kabzasına vurdu; kılıç dönerek havaya doğru savruldu.

Marie savunmasız kalmıştı.

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi.

Kırmızı gözlü kadın, Chelise'ye bağırdı.

Samuel, Marie'nin bükülmesini önlemek için bir dizini Marie'nin karnına bastırdı. Kılıcı Marie'nin boğazına iki santim kala, Marie'nin sağ yanağına taş parçaları saçarak kayaya çarptı.

Metalin kayaya vurmasından çıkan çınlama sesi Topluluk'u sessizleştirmişti. Fakat gece sessiz değildi. Acı bir pişmanlık feryadı geceyi delip geçti.

Chelise bunu bir kez, yalnızca bir kez, üç yıl önce erkekler dışarıda kayıp bir çocuğu ararlarken, Boğazlayanlar yirmi üç kadın ve çocuğun boynunu vurduğunda duymuştu. Thomas bunu öğrendiğinde dizlerinin üstüne çökmüş, göğe bakıp haykırmıştı.

Chelise bu keder çılgılığından çarpılarak, dönüp baktı.

Thomas, Chelise'nin arkasında, kolları açık, altı metrelik bir kayalığın üstünde gökyüzüne doğru hıçkırarak ağlıyordu. "Elyonnnnnn... Elyonnnnnn..."

Uzun bir süre, evladının uçurumun dibinde ölü bulunduğunu yeni öğrenmiş bir baba gibi titreyerek ve nefessiz kalarak feryat etti. Ağladıkça gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Yaratıcısı, çocukları, Çember ve Güruh için ağlıyordu.

Tüm vadideki Topluluk bu korkunç sestten ürküp, öylece hareketsiz kalmıştı. Chelise'nin arkasındaki Marie ve Samuel hızla nefes alıyorlardı ama artık savrulan kılıç sesleri yoktu.

“Bitti.” Thomas ağlıyordu. “Bitti artık!”

“Hayır,” dedi Chelise.

Thomas gökyüzüne doğru haykırdı. “Bizi terk ettin.” Sonra sesini daha da yükseltti, “Bizi terk ettin!”

Chelise duyması için yalvarırcasına, “Hayır,” dedi tekrar. “Hayır, o bizi terk etmedi.”

Thomas’ın göğsü inip kalkıyordu.

“Hayır, Elyon bizi terk etmedi!” diye bağırdı Chelise. “Ben bunun için ölmedim!”

Thomas cevap vermedi, çenesini indirdi. Qurong onları ele geçirmeden önce mücadele üstüne mücadele vererek, muazzam Orman Muhafızları’nı zafere götürmüş bir adamdan geriye kalmış bir kabuk gibi duruyordu. Chelise bir an Thomas’ın bir zamanlar değer verdiği her şeyi yitirerek iyice ümitsizliğe kapıldığını düşündü.

Thomas gözlerini yavaşça açtı, yalpalayarak doğruldu ve Topluluk’a göz gezdirdi. Bakışları oğlu ve kızı üstünde sabitlendi. Marie hâlâ Samuel’in kılıcı altında sırtüstü yatıyordu.

“Ayağa kalk,” dedi Thomas.

Samuel babasına gözlerini dikip baktı. Zor kazandığı üstünlüğünden feragat etmek istemiyordu.

“Kalk ayağa!” diye Thomas kükredi. Sesi hiddet doluydu. Samuel gafil avlanmışa benziyordu.

Oğlu yavaşça kılıcını kaldırdı, geriye doğru adım attı. Marie yuvarlandı, dizlerinin üstünde doğrularak ayağa kalktı. İkisi de yaralanmış ve kanlar içinde, babalarına bakakaldılar.

“Gele gele buraya mı geldik?” diye sordu Thomas. “Esaretlerine geri dönen bir avuç avare mi olduk? Tekrar Güruh’a mı katılmak istiyorsunuz?”

Chelise'ye meydan okuyan kadın alçak bir sesle, "Onlara katılmamalıyız, onları öldürmeliyiz," dedi. Bağırması da olabilirdi.

Thomas elini ufka doğru uzattı. "Öldürmek *onların* işidir. Onları öldürmek, onlara katılmaktır!" Kayalığın üzerinde adımlıyordu, Chelise onun ayağını her vuruşunda korkusunun da arttığını hissetti. Thomas'ı ele geçiren bu çaresizlik hoşuna gitmemişti.

"İstediğiniz Güruh mu? Bizim ve onların arasındaki farka olan inancınızı kaybettiniz yani, öyle mi?"

"Hayır," dedi Mikil. "Hayır, Thomas, bu—"

"Elyon'un burada, bizimle birlikte olduğundan şüphe mi ediyorsunuz? Bizimle ilgilendiğinden? Onun gücünden? Elyon'un bir zamanlar sevdiği gibi gelinini sevip sevmediğini, Büyük Mace-ra'nın artık yaşlı adamların kamp ateşi etrafındaki konuşmalarından başka bir şey olup olmadığını merak mı ediyorsunuz? Bu mu yani?" Thomas bas bas bağırıyordu.

"Thomas—"

"Yeter! Yüreğinizi savunmak için fırsatınız vardı. Şimdi sıra bana geldi."

Sözleri geceyi soğutmuştu. Sık sık bu durumda olmazdı ama Chelise, Thomas'ın bir karar verdiğini ve artık ne cennet ne de cehennem güçlerinin onu yolundan döndüremeyeceğini bilecek kadar onu iyi tanıyordu.

"Oğlum yolumuzun değerlerini hiçe sayıp, kızımı ölümüne bir dövüşe çekti. Güzel. Öyleyse ben, Avcı'nın Thomas'ı, hem babaları hem de bu Çember'in en büyük kumandanı olarak, kendi meydan okumamı ilan edeceğim."

Thomas, bacakları omuz genişliğinde açılmış ve yumrukları sıkı bir şekilde onlara tepeden bakıyordu.

“Bu meseleyi kati olarak halledeceğim. Kendi şartlarıma göre yapacağım. Elyon’un bizi terk edip etmediğini göreceğiz. Çember de, erkek, kadın ve çocuğuna kadar, sevgimizi kazanmaya çalışan ve sevgimize hükmeden kişi gerçek mi yoksa yaşlı adamların boş laflarından başka bir şey değil mi öğrenecek.”

“Thomas, bunu yapmak istediğinden emin misin?”

Ancak Thomas, William’ı duymazdan geldi. “Bu meydan okumayı Samuel’den devralma hakkımı kullanıyorum. Kabul ediyor musun?”

Samuel’in yüzünde müstehzi bir sırıtma belirdi, başını kaldırıp dağınık perçemlerinin arasından baktı. “Nasıl istersen.” Etkili olmak için de, “Baba,” diye ekledi.

“Güzel. Öyleyse Güruh’a gidip, meydan okumamı bildireceğim. Eğer Elyon söylediğim kişiye, hepimiz bir ay daha hayatta kalırız. Eğer değilse, bir hafta içinde ya hepimiz birden ölürüz ya da Güruh ölür.”

Sözleri kanyon boyunca yankılandı. Ateş, odun açlığı içinde sönmek üzereydi. Kızıl gölün birkaç yüz metre gerisindeki ana kamptan bir köpek havlaması duyuldu, hepsi de kısa süre önce orada Elyon aşkını kutlamak için kadehlerini kaldırmışlardı.

Şimdi ise ölümle yüz yüze gelmişler, kadehleri ellerinde ağır-laşmıştı.

“İtirazı olan var mı?”

“Hayatlarımızı nasıl böyle riske atabilirsin?” Ahmağın biri bu soruyu soracak kadar cesurdu.

“Risk yok!” Thomas kafalarının üzerinde gürledi. “Eğer Elyon bizi yüzüstü bırakırsa, biz de o zaman Serseri *olmalıyız*. Yalnızca olmamız gerektiği için olacağız. Eğer o bizi kurtarırsa, o

zaman biz de bu kutlamayı adamakıllı bitiririz.”

Derin bir soluk aldı.

“Başka var mı?”

Kimse cesaret edemedi.

“En hızlı ulaklarımızı diğer üç Topluluk’a gönderin. Onlara gelmelerini söyleyin. Hep birlikte ya yaşayacağız ya da öleceğiz. Yeterince açık mı?”

Hâlâ bir itiraz yoktu. Bu yolun ne kadar tehlikeli olduğunu şüphesiz bilen Konsey’den bile itiraz yoktu. Ne var ki Thomas’a karşı çıkmanın da beyhude olduğunun kesinlikle farkındalardı.

“Güzel,” dedi Thomas. “Bu gece yola çıkıyorum. Samuel, Mikil, Jamous... Siz üçünüz, sadece üçünüz benimle geleceksiniz. Atlarımızı getirin.”

Güruh’a, Chelise’nin babasına, onsuz mu gidecekti?

Chelise öne doğru bir adım attı. “Thomas... Thomas, beni de almak zorundasın!”

“Hayır. Kafan bu konuda net değil.”

“Bunu nasıl söylersin? Ben... Ben senin karınım! Hayatım üstüne ant içtim—”

“Sen Qurong’un kızıydın.” Sonra, yalnızca birazcık daha sevecenlikle, “Bu kadar. Bu konudaki kararımı sorgulamaya kalkma,” dedi.

“O zaman ben de gelmeliyim, baba,” dedi Marie.

“Samuel, Mikil, Jamous.” Kafasını onlardan çevirdi. “Bu kadar yeter. Chelise, bana küçük oğlum Jake’i getir.”

Sonra Avcı’nın Thomas’ı üç bin kişiyi ateşin yanında yalnız bırakarak döndü ve gecenin içine doğru yürüdü.

5

Janae de Raison annesinin ofisinden çıktığında, kapıyı arkasından iyice kapadı ve sürgü geçince çıkan yumuşak tıkırtıyla rahatladı. Williston avludaki beyaz masasının yanında ayakta duruyordu.

“Oturabilirsin, Williston,” dedi. “Yanıtım hayır, başka bir ihtiyacım yok. Belki bir sandviç olabilir, ancak izin verirsen, kendim gidip almayı tercih ederim.”

Williston başını önüne eğdi.

Janae çıplak ayaklarının altındaki soğuğu hissederek, traverten zemin boyunca yürüdü. Atmosferden suyu ve ısıyı emen elektrik uğultusu olmasa, Güneydoğu Asya’da yaşamak nemli bir macera olabilirdi.

“Seni bu zevkten mahrum etmeme bir şey demezsin, değil mi Will? Bunun ne kadar hoşuna gittiğini biliyorum ama ben yapmak istiyorum.” Ona doğru kayar gibi gitti, bakışları kravatu ve siyah ceketi üzerinde gezindi. Koyu renk saçlarına ak düşmüş yakışıklı bir adamdı. Çocukken kaç kez uşaklarıyla tutkulu bir maceranın hayalini kurmuştu acaba? Hatırlayamayacağı kadar çok.

Janae elini Williston’un yanağına koydu, tırnaklarını cildinde sürterek yavaşça geri çekti. “Tamam mı, sevgili Will? Sadece bu defalık.”

“Elbette, hanımefendi. Nasıl isterseniz.” Gülümsedi. Sık sık

oynadıkları bir oyundu, ikisi de bundan biraz hoşlanıyordu; Janae baştan çıkarmaktan, Williston da baştan çıkmış gibi davranmaktan, yine ikisi de Williston'un her zaman rol yapmadığını da biliyordu.

Elini Williston'un kravatına kaydırды, kravatını gömleğinden dışarı çekip aldı, dönüp giderken elinden geri bıraktı. "O nerede?"

"Kim nerede, hanımefendi?"

"Büyüleyici, küçük ziyaretçimiz."

"Sanırım onu bıraktığım konukevinde." Sanki daha fazlasını söylemek ister gibiydi, bu yüzden Janae salona doğru olan altı metrelik kemerli girişte kafasını çevirip baktı.

"Bir şey mi söylemek istiyordun?"

"Hayır."

"Konuğumuza güvenmiyor musun?"

Tereddüt etti. "Biraz sinir bozucu, hanımefendi."

"Hmm. O zaman belki de ikimiz iyi anlaşabiliriz."

Tekrar kafasını önüne eğdi. "Evet, hanımefendi."

Janae, Raison İlaçları için aynı zamanda bir dünya merkezi vazifesi gören altı bin metrekarelik malikânede hayaletler gibi hareket eden hizmetkârları görmezden gelerek, mutfığa doğru yöneldi. Hizmetkârlar sürekli olarak kristal avizelerin, şamdanların, dönem resimlerinin, mermer masaların, düz bir yüzeyi olan her şeyin tozunu alıyorlardı. Çoğunluğu mükemmel İngilizce konuşan Filipinlilerdi, birkaç tanesi de Malezyalıydı. Janae üç dil birden öğrenerek büyümüşü, sekiz yaşına geldiğinde Fransızca, İngilizce ve Tayca'yı akıcı bir biçimde konuşabiliyordu, ayrıca idare edecek kadar Filipinler ve Malezya dilini de kavramıştı.

Kafası, evlerine kolayca girip de, Monique ve Kara'nın asla kabul etmeyecek olmalarına rağmen, onları panikleten yabancıya,

şu Billy Redider'e takılmış hâlde, misafir odasından mutfağa doğru yürüdü.

Mutfağın diğer ucundaki aşçıyı durdurarak, "İki sandviç yapacağım, Betty," dedi. "Bana bir tepsiyle iki bardak çok soğuk süt verir misin?"

"Evet, hanımefendi."

Janae beyaz seramik bir tabak çekip aldı; iki tane fıstık ezmeli ve çilek reçelli sandviç hazırlayarak, kenarlarına Rus havyarı sürdü.

Bıçağı her sürüşünde ve kaşığı havyar kavanozuna her daldırışında aklına o adam geliyordu: Billy. Annesinin Janae'ye verdiği talimatlar çok açıktı. Hatta Kara daha da sert davranmıştı.

Kara, elini sallayarak, "Elbette kan falan yok!" demişti. Kıpıyı işaret etmişti. "Fakat Billy var. Böyle saçma fikirleri olan bir insan, özellikle de zihin okuyabilen birisi dışarılarda olduğu müddetçe, büyük ihtimalle güvende olamayız."

"Neden?" diye sordu Janae. "Eğer kan yoksa?"

"Çünkü eskiden vardı," dedi annesi. "Bize anlattıkları kısmen doğru. Thomas Hunter'den bir ampul kan alıp, birkaç yıl sakladık. Fakat tam da bunun gibi bir olaydan korktuğumuz için, onu Endonezya'daki eski laboratuvarımıza gönderdim, orada da imha edildi. Bugün artık ne laboratuvar ne de kan var ortada."

"Ancak bu ahmak var olduğuna inandığı müddetçe, başımıza dert açacak," diye Kara ekledi.

"Peki, benim ne yapmamı istiyorsunuz? Dikkatini dağıtmam mı?" diye sordu ama içinden de *Aman Tanrım, ya Billy haklıysa?* diye geçiyordu.

"Sorun olur mu?"

“Hayır. Dikkati dağıtılabilecek bir tipe benziyor. Gerçekten zihin okuyabiliyor mu?”

“Lütfen, Janae. Onu yakınında tut, fakat önlemini de al. Çok tehlikeli olabilir.”

Öyle olmasını ümit edelim.

Janae, Betty’nin yardım teklifini reddederek yüklü tepsiyi aldı. Mutfaktan çıkarak konukevine doğru, salondan aşağı doğru dolandı.

Annesinin ona güvendiği ve güvenmediği konular vardı. Janae’yi problemlili bir işletmeye veya laboratuvara gönderin, size bir haftada tıkr tıkr işleyen bir yer verirdi. Ne var ki annesi zaman zaman ancak düşmanlarını incelediği gibi, onu ince eleyip sık dokurdu. *Dostlarınızı yakın tutun; düşmanlarınızı daha da yakın.*

Monique ve Kara’nın, Janae’ye Billy konusunda güvenmek gibi bir niyetleri yoktu. İkisini de her hareketlerini yakından gözleyecek kadar yakınlarında tutmak istiyorlardı.

Konuk süitine giden büyük beyaz kapı kapalıydı. Janae kapıya vurmayı düşündü, fakat sonra vazgeçti. Tepsiyi sol elinde dengeleyerek, kapı kolunu çevirdi ve kapıyı iterek açtı.

Konuk avlusu, bakımlı çimenliklere ve uzaklardaki cengele bakan pencerelerle çevrilmiş yuvarlak bir avluydu. Demirden dev bir avizeyi destekleyen yaldızlı bir kubbe, odanın ortasında yükseliyordu. Dantelli ağır perdeler her pencerenin tepesinden mermer zemine sarkıyordu.

Mobilyalar çoğunlukla eski İngiliz tarzıydı; hepsi de fazla koyu olmayan, antik krem ve kahverengi rengine tahtadan yapılmışlardı. Monique, New York’taki evinde bol miktarda kullandığı kiraz ve maun ağacının aksine, tropikal bölgede açık renkleri tercih

etmişti.

Billy görünürlerde yoktu. Ya sağ tarafta yatak odalarına giden salonun aşağısındaki banyodaydı ya da aynı zamanda bir kütüphane vazifesi gören oturma odasıındaydı. Janae önce biraz merakla yatak odalarını düşündü, fakat sonra çabucak, uzun bir uçuştan sonra bile onun yataktan çok kitaplarla ilgileneceğine karar verdi. Kütüphaneye yöneldi.

Çıplak ayaklarıyla karolar üzerinde sessizce yürüdü. Giovanni bir gün önce New York'ta, tırnaklarını hâlâ ıslakmış gibi görünen nefis bir yakut kırmızısına boyayarak, ona tam bir manikür ve pedikür yapmıştı. Kısa siyah elbisesi vücudunu sanyordu, fakat belden aşağısı rahattı ve elbisenin etekleri uyluklarında dalgalanıyordu.

Janae on yedi yaşına geldiğinde jujitsuda siyah kuşak almıştı ve o zamandan bu yana sekiz yıldır egzersiz olarak yapmaya devam etmişti. "Güzel bir yüzle birçok erkeği baştan çıkarabilirsin," derdi Monique. "Güzel bir yüz ve güçlü bir vücutla salyalarını akıtabilirsin. Fakat güzel bir yüz, güçlü bir vücut ve jet yakıtını ödemeye yetecek kadar faiz getiren bir banka hesabıyla birçok erkeği aptala döndürebilirsin."

Annesi bir noktayı gözden kaçırmış olmasına rağmen, şimdiye kadar haklı çıkmıştı: Güçlü bir akıl diğer hepsinin birleşiminden daha güçlü bir afrodizyaktı.

Billy'yi oturma odasında, sırtı ona dönük vaziyette, deri ciltli kitaplarla dolu bir kitaplığı incelerken buldu. Tıpkı Janae'nin zihnini okuduğu gibi kitapların da içeriğini okumayı umuyormuş gibi, parmaklarıyla yavaşça kitapların sırtlarına dokunuyordu. Janae'nin ailesi her zaman kitaplardan büyülenmişti, aynı şekilde Billy de

büyüleniyormuş gibi görünüyordu.

“Aç mısın?”

Billy irkilerek döndü.

Janae deri bir sedire doğru yürüdü, tepsiyi üzerine bıraktı. “Umarım fıstık ezmesiyle havyarlı jöleyi seviyorsundur. Bu benim geçen yaz Polonya’dayken keşfettiğim bir tat.”

Billy keskin yeşil gözleriyle onu takip ediyordu. Bunun gibi yerlerde daha önce bulunmuştu. Birkaç saniye Janae, sanki Billy istediği ödül neyse onu kazanmak amacıyla Janae’yi baştan çıkarmak için gelmişcesine, kendini oradaki ikinci derecedeki kişi gibi hissetti.

Gerçekten onun zihnini okuyabiliyor muydu? Mantık dışı görünüyordu. Billy’nin zihninin, onun düşünce katmanlarını, en derin sırlarını soyarak zihnini deştığını gösteren bir şey hissedemiyordu.

“Hayır, henüz değil,” dedi. “Onları daha sonraya saklıyorum.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Sırlarından.”

Demek ki doğrudu.

“Elbette, doğru.”

Janae sedire döndü, bardaklardan birini kaldırdı. *Şimdi de sen yapabilir misin?*

Yanıt gelmedi.

Hayır, gözlerim başka yöne çevriliyken ya da kapalıyken olmuyor.

Janae, Billy’nin yüzüne uzun uzun baktı; zihninde istediği kadar derine girmesine izin vererek, bardağını yavaşça dudaklarına götürdü.

Soğuk sütü yudumladı, boğazından akıp gittiğini hissetti.

“Peki, şimdi ne görüyorsun? Beğendiğin bir şey var mı?”

“Kötülük görüyorum,” dedi.

“Oh...” Bir panik hissini bastırdı. “Bu iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi?”

“Duruma bağlı.”

“Sana mı, bana mı?”

“Bize,” dedi. “İkimize bağlı.”

Janae işte o zaman bu kızıl kafalı, Billy adlı adamdan hoşlandığını anladı. Hem de çok hoşlanıyordu.

“Benimle otur, Billy. Benimle yemek ye. Neden benim dünyama girdiğini anlat.”

BİR SAAT BOYUNCA konuştular, geçen her dakikayla birlikte Janae'nin merakı da arttı. Billy'nin onun zihnine girip, içinde kötülük diye tanımladığı şeyi bulduğundan beri, ondan saklanamayacağını anlamıştı.

Daha da önemlisi, ondan saklanmak istemiyordu.

Birbirlerinin hayatını yavaşça açarak, birçok konu hakkında konuştular. Billy birçok detayı paylaşmamasına rağmen, Atlantic City'de savunma avukatı olmadan önce çocukluğunu Colorado'da geçirdiğini söyledi. Daha sonra Darcy Lange ismindeki eski göz ağrısıyla Washington'a gitmişti.

“Darcy Lange, ha? Ciddi misin?”

“Onu tanıyor musun?”

Janae, Kraliçe Anne sandalyesinde bacaklarını kıvrarak, “Birkaç yıl önce hep haberlerde adı geçiyordu,” dedi. Havyardan

bir çay kaşığı alarak ağzına götürdü. “Dudak uçuklatan bir hatun.”

“Evet. Öyledir. Biz... Beni ve Darcy’yi anlamam lazım. İkimiz de gençken başladık, şeyde... Şeyde işte, manastırın altındaki kütüphanelerde.”

“Manastır mı? Onunla bir manastırda mı tanıştın?”

“Bir bakıma.” Billy bir şeyler saklıyordu. “İkimiz de çocuktuk, sonra yeteneklerimizin ortaya çıktığı şu Hoşgörü Hareketi meselesine kadar birbirimizden ayrı düştük. Bir geçmişimiz vardı, fakat şimdi her şey farklı. İlgi alanlarımız... Tam olarak uyuşmuyor.”

“Bak, küçük kızıl kafalım, eğer benim zihnimi sana açmamı bekliyorsan, ben de senin sırlarını saklamaktan vazgeçmeni beklerim.”

“Saklamıyorum.”

“Söylediğin her söz yalan.” Janae ayağa kalkarak sandalyeden uzaklaştı. “Belki de bu iyi bir fikir değildir. Dürüst olmak gerekirse, benim tabağımda zaten yeterince var. İhtiyacım olan en son şeyse, benimle oyunlar oynayan bir adam.”

“Hayır, sandığın gibi değil.”

“Her neyse. Yemeğini bitirdin mi? Tepsiyi alması için bir hizmetçi gönderirim.”

“Ne?” Billy ayağa kalkarken peçetesindeki kırıntılar kucağına döküldü. “Hayır, bu—”

“Neden, Bay Rediger, sizinle birazcık bile ilgileneyim?” Janae nedenini biliyordu, fakat oyunda eşit olmak için bir yol bulmaları gerekiyordu.

“Buna değer, bana güven.”

“Gözlerime bakıp da benim kendimin bile göremediği şeyleri gören bir adama güvenecek durumda değilim. Daha iyisini yap-

man gerekecek.”

“Nasıl peki?”

“Başlangıç olarak, bildiklerini bizimle paylaş. Nasıl olup da insanların zihnini okumaya başladığını anlat.”

“Anlatacağım.”

Janae ona doğru geri yürüdü. “Bana Thomas’ın kanını anlat.”Sözler ağzından çıkarken bile, Billy’nin ona verebileceği her neyse onu arzuladığını hissedebiliyordu.

Janae kendisi bu arzuyu anlayamıyordu. Çocukluğundan bu yana ister bir filmde ister bir kesikte ister laboratuvarında sayısız testler için kullanılan şişeler dolusu kan olsun, kan onu her zaman büyülemişti.

Billy sertleşti. “Kan hakkında bir şeyler biliyor musun?”

“Hatırlarsan, annemin ofisinde sen sözünü etmiştin.”

Billy’nin gözleri Janae’nin gözlerini yokladı. “Yani tek bildiğin bu.”

Billy daha fazlasını ummuş, Janae’nin zihnini çoktan okumuş ve hiçbir şey bulamamıştı. Ancak Janae sözünü henüz bitirmemişti.

“Senin bile benden alamayacağın, en azından zihin okumaktan çok daha baştan çıkarıcı yeteneklerin olmadan alamayacağın bazı sırlarım var. Bana bu kan hakkında bildiklerini anlat.”

Billy yavaşça oturdu. Bacak bacak üstüne attı. Janae kollarını kavuşturarak, meydan okurcasına önünde durdu.

“Tarih Kitapları’nı duydun mu?” diye Billy sordu. Janae’nin gözlerine bir bakış attıktan sonra kendisi cevapladı. “Hayır, duymamışsın. Olup biten her şeyin aslını, tam olarak olduğu gibi kaydetmiş bir dizi kitap. Saf tarih. Onlara yaşam kitapları da

diyebilirsin. Ancak bunlar sıradan kitaplar değiller. Boş Tarih Kitapları'na yazılan her şey gerçekten olacaktır. İnsanların iradelelerini etkileyebilirler ama zorlayamazlar. Diğer yandan cansız nesneler isteğe göre ustaca idare edilebilir. Bu kitaplardan birine, 'Bu oda kırmızı' diye yazarsan, oda hemen kırmızı olur."

"Sen şimdi—"

Billy, Janae'nin sözünü, "Beni yönetiyor," diye tamamladı. "Evet, doğru. Başka türlü ben nasıl zihin okuyabilirim ki?"

Neler söylüyordu böyle? Tamam, zihin okumak neyse de, bir kitapta yazılı birkaç kelimeyle bir odayı kırmızıya dönüştürmek de ne oluyordu?

"İnanılmaz, evet, ama doğru. Otur lütfen. Lütfen, sadece otur, ben de sana biraz kendimden bahsedeyim."

Janae dikkatle sandalyeye oturdu, fakat kollarını açmadı.

"Benim bulmacanın parçalarını bir araya getirerek anladığım kadarıyla, boş kitaplar başka bir zamandan, tahminen iki bin yıl sonraki gelecekte geldi. Onları buraya Thomas Hunter getirdi ve kitaplar yıllar sonra bir manastırda ortaya çıktı. Ben de onları buldum, içlerine yazdım. Uzun hikâye, açıklaması birkaç gün sürebilecek bir tür hesaplaşma. Her neyse, yazdığım şeylerden biri de benim özel güçlerimin olacağıydı. Güçlerim on iki yıl sonra kendilerini göstermeye başladılar. Böylece ben de şimdi senin zihnini okuyabiliyorum. Bu kadar basit işte."

Janae kollarını açtı, ellerini kucağına koydu. Billy'nin sesinde onu karşı çıkarmaktan alıkoyan bir kesinlik vardı. "Sen ciddi-sin," dedi en sonunda.

"Kesinlikle."

"Kan hakkında da bilgi edinmek istiyorsun."

“Thomas Hunter’in kanının, burası ve orası arasında gidip gelmesini, yer değiştirmesini, artık ne isim verirsen işte, sağladığı söyleniyordu. Kanı Thomas’ın kanıyla temas eden bir kişi de, en azından rüyalarında yer değiştirebilir. Ayrıca hem Kara’nın hem de annenin bu gerçeği bildiğine inanıyorum. Bence ikisi de bunu yaptılar.”

“Kanla mı?” Janae’nin kalp atışları hızlandı. “Onların... Bu kanı başka bir realiteye girmek için kullandıklarını mı söylüyorsun?”

Billy, Janae’yle göz göze geldi. Janae, Billy’nin söylediklerinden derinden çekildiğini belli ediyordu, hem zaten bunu ondan saklayamazdı, değil mi? Bu yüzden Janae bunu denemedi bile.

“Bunun mümkün olduğunu mu söylüyorsun?”

“Bence bunu yaptılar. Sırf bu nedenle Thomas’ın bir ampul kanını sakladıklarını biliyorum.” Ayağa kalktı; bir yandan yanaklarını kaşırken, küçük bir daire çizerek yürüdü. “Bu Tarih Kitapları’nın *benim* tarihim olduğunu anlamalısn. Onlar yüzünden ben bugün böyleyim. Hayatım mahvoldu çünkü—”

“Bu kitaplar nerede?”

Billy görünüşe göre sözü kesildiği için keyfi kaçmış hâlde ona baktı.

Janae, “Kanın hâlâ buralarda olduğundan, var olduğundan emin misin?” diye sordu. “Demek istediğim ya iddia ettikleri gibi imha ettilerse? Annem Endonezya’daki laboratuvara gönderdiğini, orada da yakıldığını söyledi. Laboratuvar bugün artık ortada yok bile.”

“Yavaşla biraz. Derin bir nefes al. Eğer emin olmasam, dünyanın öbür ucundan buraya gelir miydim sanıyorsun?”

Janae bu bilgiyi onun geçmişinden almak ve sahiplenmek, onun bildiklerini bilmek için duyduğu arzuyu gizleyemiyordu. Neden? Ancak daha düşünceler zihninde fısıldamaya başladığı andan itibaren, Billy'nin de bunların farkında olduğunun bilincindeydi.

Billy ona göz kırptı. "Benden ne saklıyorsun?"

"Hiçbir şey. Hem nasıl saklayabilirim ki?"

"Saklayamazsın. Öyleyse benim bildiklerimi neden bu kadar çok öğrenmek istiyorsun?"

"Ben..." Kendisi bile yanıtı bilmezken ne söyleyebilirdi ki? "Bilmiyorum. Eğer annende seni başka bir dünyaya götürebilecek bir ampul kan olduğunu öğrensen, sen ne yapardın?"

Janae'nin nabızı şimdi kulaklarında çekiç gibi atıyordu.

"Mantık dışı olduğunu düşünürdün," diye Janae onun yerine cevap verdi. "Peki, daha sonra?"

"Ona sahip olmak isterdin," dedi Billy.

"Var olduğunu varsayarsak."

"Var zaten."

Janae bakışlarını çevirdi ve Billy onu oltanın ucundaki çaresiz bir balık gibi kendine çekerken, ayakta durmak için gösterdiği mantıksız çabayı yatıştırmaya çalıştı.

"Bugüne kadar, bu gezegende bu kanı bulup da kullanabilecek yeterlilikte olan tek kişinin ben olduğuma inanıyordum," dedi Billy. "Fakat şimdi senin de yapabileceğini düşünüyorum."

"Bana ihtiyacın olduğu için mi?"

"Senin içinde daha önce hiç görmediğim bir şey olduğu için. Ve şimdiye kadar birçok insanın zihnini incelemiştir."

"Ne bu? Kötülük mü peki?" Janae, Billy'den uzaklaştı. "Bu-

güne kadar bunların hiçbirini duymadığıma inanamıyorum. An-nem bunca zaman benden sakladı mı yani?"

"Pek de birilerinin öğrenmesini isteyeceğin bir şey değil."

Janae döndü. "Ben onun kızıyım!"

"Bu seni korumak için daha da geçerli bir neden."

Billy gerçekten de bunların hepsine inanıyordu, fakat bu fikir Janae'ye sadece birazcık aşına geliyordu. Sadece aşına geliyordu, zerre kadar makul değil, çünkü Billy'nin söyledikleri ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. Kim şimdiye kadar böyle bir şey duymuştu ki?

Ancak içinde bir aşinalık hissi vardı.

"Bana birkaç saat verirsen sana kafadaki şüpheleri söküp atacak birkaç şey söyleyeceğim," dedi Billy. "Bu kitaplar gerçekten var. Kitaplardan bahseden, yüzyıllar önce yaşamış bir Aziz Thomas tarafından yazılmış bir günlük var. Ona Canavar Avcısı diyorlarmış. Kitabı hiç görmedim, fakat Avrupa'da bu kitabı görmüş iki kişiyle görüştüm. İnan bana, dünyalarımız arasında baş döndürecek bağlantılar var."

"Canavar Avcısı," diye tekrarladı Janae.

"Canavar Avcısı Aziz Thomas," dedi Billy. "Fakat benim ilgimi çeken daha çok boş kitaplar. Manastırdaki hayatım boyunca içine yazdığım kitaplar gibi. Bu kitapların hâlâ var olduklarına inanıyorum, büyük ihtimalle de Thomas Hunter'in koruması altındalar. Thomas'a ulaşmanın en kesin yolu yine Thomas'ın kanı. Kanı bulmama yardım etmeni istiyorum."

Bu heves Janae'yi birden öylesine acımasızlıkla yakaladı ki, Janae yüzünü çevirme ihtiyacı duydu. Böylesine çığ bir arzu yakışksız kaçardı.

“Yapacak mısın?”

Yapacağım, Billy. Seni kendi ihtiyaçlarımı beslemek için kullanacağım.

Bu düşüncesi Janae’yi şaşırttı. En azından bu, Billy’den korunmuştu. Zihnini temizledi, tekrar Billy’ye döndü.

“Belki.”

Janae ona doğru yürüdü ve dudaklarında tüm yüzünü kaplayan bir gülümseme belirdi. Elini Billy’nin göğsüne koydu; sonra yüzünden, dağınık saçlarına doğru kaydırıldı.

“Eğlenceli olabilir.”

Billy meselenin can damarına basarak, “Beni kullanıp kullanmaman umurumda değil,” dedi. “Bunu yapmak zorundayım, seninle ya da sensiz.”

İlginç. Janae’nin düzenbazlığı onu rahatsız etmiyordu. Bu bile tek başına ona olan hayranlığını artırıyordu.

Janae ayak parmakları üzerinde yükseldi, öne doğru eğilerek dudaklarını Billy’nin dudaklarına değdirdi. Sonra döndü, sandalyeye doğru süzülerek gitti.

“Bana daha fazlasını anlat, Billy. Bana her şeyi anlat.”

6

Gelecek

QURONG üzerinde, bacağına her dokunuşunda hışırdayan, ipekten mor-beyaz bir sabahlıkla, çamurlu göl boyunca uzanan yolda yürüyordu. Kara gökyüzünde ay görünmüyordu. Beş yıl önce kendisine istinaden Qurongi City ismi verilmiş bu şehirde, sokak köpekleri, Esaret'teki rahipler ve onun dışında herkes uyuyordu.

Evet, Qurong, Patricia ve Cassak'ı uyandırmıştı. Yanında eşi ve general olmadan hiçbir kral gecenin köründe yüksek rahibi ziyaret etmemeliydi. Ba'al, çok önemli bir görüşme için Qurong'un acilen Esaret'e gelmesini talep eden hizmetkârını bir saat önce göndermişti.

Hemen arkasındaki Patricia, "Yavaşla," diye patladı.

Qurong durdu, geriye döndü. "Bütün gece boyunca söyledğin en akıllıca şey bu oldu. Gecenin bu vaktinde saraydan çıkıp da neden onunla Esaret'te görüşmem hususunda onun belirttiğini anlamıyorum, fakat sana söylüyorum, yaşayan her canlı için bu bir ölüm kalım meselesi olsa iyi olur, yoksa bu küstahlığını ona ödeteceğim."

Patricia durdu, gri gözlerini ona dikip ters ters baktı. Patricia öfkeliyken her zaman çekici olmuştu, fakat en son rahatsızlığından

–uyumasına engel olan karnındaki bu sürekli burulmadan–bu yana, Qurong artık yalnızca kızgınlık hissediyordu. Patricia çıkmadan önce yüzüne bir çırpıda biraz morst sürüp, vücudunu baştan aşağı kaplayan, siyah ipekten kapüşonlu bir elbise giymişti. Çıplak beyaz yüzü kapüşonun arasından hayalet gibi görünüyordu. Alnındaki üç kıvrık pençe dövmesi, beyaz cildiyle tezat oluşturacak şekilde, kırmızı ve siyah renklerinde kusursuz biçimde uygulanmıştı.

Patricia, “Sözlerine dikkat et, akılsız adam,” diye uyardı. “Burada meydandayız.”

“Kiminle? Benim için canını bile verebilecek generalimle mi?” Kara gölün diğer tarafındaki karanlık şehre doğru elini uzattı. “Ya da Ba’al’ın afsunu altındaki bu kemirgenlerle mi?”

“Kumandan!” Patricia bu kelimeyi çaresizliğe kapıldığında kullanırdı. “Aklını mı kaçırdın?”

“Evet, en sonunda çıldırdım! Böylece Ba’al’ın da tahtı ele geçirmek için bir nedeni olacak, ben de onu öldürmek zorunda kalacağım. Ne büyük bir trajedi. Bunu söyleyemeyecek kadar tatlısın, gelinim.”

Qurong döndü, tapınağın kule ve kapılarındaki meşalelerin alevleriyle aydınlatılan Esaret’e doğru yürümeye devam etti.

“Demek istediğim bu değildi,” diye Patricia karşı çıktı.

“Hayır, elbette Ba’al’ın ölmesini dilemezsin. Sana kalsa ayaklarını öpersin.”

“Sen ikiyüzlü bir sersemsin, Q. Bir bakıyorsun, rahatsızlığını iyileştirmesi için Teeleh’e bir kurban sunmam için beni uyandırıyor, hemen arkasından onu ve yüksek rahibini lanetliyorsun. Hangisi doğru? Teeleh’i seviyor musun, yoksa ondan nefret mi

ediyorsun?”

“Ona kulluk ediyorum. Onun kölesiyim. Bu, onun kanını içip, çocuklarını peydahlamak zorundayım mı demek oluyor?”

“Eğer talep ederse.”

“Karnımdaki bu ağrının onun çocuğu olmamasını ümit edelim o zaman.”

En yüksek rütbeli generali Cassak, “Bu da bir ihtimal,” dedi arkalarından.

Patricia sözünü henüz bitirmemişti. “Eğer Teeleh’e kulluk ediyorsan, Ba’al’a da kulluk edersin. Bir gün bu kalın kafana girecek ama bakalım ne zaman.”

“Önce Witch’e, sonra Ciphus’a kulluk ettiğim gibi mi? Arından Sucrow, şimdi de bu alçak Ba’al!”

“Kes artık!”

Patricia’yla göz göze geldiğinde, bu sefer çok ileri gittiğinin farkına vardı. Patricia’nın hayalete benzer yüzünün çizgileri korkuyla gerilmişti.

Patricia, “Benim yanımda onun hakkında bu şekilde konuşmayacaksın!” dedi.

“Peki, ben neyim, senin fino köpeğin mi?” diye sordu Qurong. Sonra yumruklarını sıkarak, “Ben Qurong’um! Dünya önümde eğilir, ordum karşısında korkudan siner! Yatağını kiminle paylaştığını unutma.”

“Evet. Sen Qurong’sun, ben de bu lanetli dünyada doğru olan her şeyin lideri Qurong’u seviyorum. Karın olarak tanınmaktan çok, senin önünde eğilmeyi tercih ederim.”

Qurong, Patricia’nın onunla yarı ciddi ancak Cassak’ı inandırmaya yetecek kadar oynadığını düşündü.

Patricia devam etti. “Bana olan sevgini de beni tehlikeden uzak tutarak göstereceksin.”

“Bu büyücüden benden korktuğundan daha çok mu korkuyorsun?”

“Elbette. Sen beni seviyorsun. Ba’al ikimizden de nefret ediyor ve nefreti de Teeleh veya onun hakkında bu şekilde konuştuğunu duyduğunda artacaktır.”

Qurong kaşlarını çattı, fakat tartışma hevesi geçmişti.

Keskin bir ağrı karnına saplandı, Esaret’e giden çamurlu yol boyunca tekrar yürümeye başladı.

Büyük kapıya çıkan geniş basamaklara gelinceye kadar konuşmadan yürüdüler. Söylentilere göre, ilk yüksek rahipleri Witch adındaki entrikacı şahsiyetin bir vizyonda gördüğü kanatlı iblis Teeleh’in bir sureti olan bronz heykeller, basamakların iki yanında nöbet tutuyordu. Sular zehre döndüğünden bu yana, son yirmi beş yıldır rahiplerin yanı sıra birkaç kişi daha bu büyük canavarı gördüklerini iddia etmişlerdi. General Wolef de bir defasında Teeleh’i gördüğünü iddia etmişti. Qurong’un hafızasında Teeleh, bir iblisten çok bir yarasa gibi yer etmişti.

Doğruyu söylemek gerekirse, Teeleh büyük ihtimalle onların hayal güçlerinin bir ürünü, rahiplerin nüfuzlarını sürdürmek için kullandıkları bir araçtı. Saklı Kara Ormanlar’da yaşayan Shataiki yarasaları bazen görülmüştü ve bazı kara yarasaların da açıklaması mümkün olmayan bir gücü var gibiydi, fakat bu güç rahiplerin onlara atfettiği güce hiç benzemiyordu.

Qurong ilk kez Avcı’nın Thomas’ını yenip, Orta Orman’ı ele geçirdiğinde, Witch’i muharebede daha yeni kaybetmişlerdi. Thomas’ı yenilgiye uğratıp, rahiplerini kaybettikten sonra, Qurong

melez Ciphus'un onları kötülükten koruma önerisini ihtiyatla kabul etmişti. Ciphus onlara, Büyük Macera dediği, hem Teeleh'e hem de Orman İnsanları'nın Pagan Tanrısı Elyon'a tapınmayı gerektiren tuhaf bir din getirmişti.

Ciphus'un devri, albinolar Chelise'yi kaçırdıktan üç ay sonrasına kadar, bir yıldan yalnızca biraz uzun sürmüştü. Şimdi bu Chelise haini de kızıl göllerle hepsini zehirlemeye çalışıyordu. Kızı bir cadı olmuştu.

Albinolara bir müsamaha gibi başlayan şey daha sonra acı bir hatıraya dönüşmüştü. Qurong da Sucrow'un Ciphus'u öldürüp, Güruh'u havanın güçlerine hükmeden kanatlı iblis Teeleh'e yeniden tapınmaya döndürme teklifini tümüyle desteklemişti. Ciphus, öldükten sonra tüm melezlerin büyük saygı duyduğu bir şehit hâline geldi. Bu da kısa zaman sonra melezlerin geri kalanıyla birlikte ayrılması konusunda Eram'ı yüreklendirdi.

Sucrow'un yüksek rahip olarak saltanatı, büyük gücü olduğu söylenen bir muskayı umutsuzca ararken son buldu. Sucrow'un ölümünün ardından, bir rahip çölden gelip, Esaret'in en yüksek sahanlığında karşılarına korkusuzca dikilmiş ve Teeleh'in kutsal olan ve olmayan her şeyin yüksek rahibi olarak onu seçtiğini beyan etmişti. Kendi zamanı gelinceye kadar, Teeleh'le birlikte yaşadığını iddia etmişti. Gökyüzündeki ejderhanın hizmetkârıydı. Qurong insanların bu sıska büyücüye korkuyla karışık saygı duyduklarını görünce, onu yüksek rahip yapmayı kabul etmişti.

Daha sonra ise bunun bir hata olduğunu kendi kendine binlerce kez söylemişti herhâlde. En iyimser görüşle, Qurong'un politik gücüyle Ba'al'ın dinî gücü arasındaki denge nazikti. Yakın zamanda Ba'al'ın ölmesi gerekecekti. Ba'al kendisiyle çok fazla

doluydu, kendi gücünden sarhoş olmuştu.

Basamaklara yaklaşırlarken, “Beni yanlış anlama,” dedi Qurong. “Teeleh’e gereken saygıyı göstermesem burada olmazdım. Tüm bunları destekliyorum...” Qurong gökyüzünün yarısını kapatan, gözlerinden ateş fışkıran kara bir gözcü gibi yükseklerde belli belirsiz görünen Esaret’e doğru elini salladı. “Yüzlerce kez, Teeleh’in kanalı olan Ba’al’ın, güya göklerden gelmiş bu ejderhanın ayaklarını öptüm. Fakat bu onun, düşmanlarımla Tanrı olmasından daha fazla Tanrı olduğu anlamına gelmez. Bir Tanrı’nın emirlerini yerine getiren etten kemikten ibaret bir insan sadece.”

Patricia alçak sesle, “Sadece onun bıçağını boğazından uzak tut,” dedi.

“Kesinlikle.” Patricia, istediği zaman makul olabiliyordu. “Yemin ederim, bazen albinolar mı, Eramitler mi, yoksa benim kendi rahiplerim mi daha kötü bilemiyorum. Hepsi benim uyku-larımı kaçırıyor. Tüm bunlar yüzünden karnım düğümlemiş durumda.”

“Şimdi değil,” diye karısı uyardı.

Gece bekçilerinden biri kapıyı açtı. Daha fazla bronz iblisle kuşatılmış, geniş bir avluya giden taş bir zemine yöneldiler.

“Bu taraftan, efendim.”

Qurong, kapüşonlu siyah bir pelerinin altına gizlenmiş kambur bir rahibin kafasını eğdiği sağ tarafa dönerek, kurban yerine doğru yürüdü. Rahip çöp gibi kollarını ateşten kömürleşmiş büyük bir tahta kapıya doğru kaldırarak kapıyı itti.

Bir düzine alevden yükselen turuncu ışık salona dökülüyordu. Qurong içeride iki yanında şamdanların yandığı, bir platform üstündeki sunağı görebiliyordu. Bir hayvan-bacakları açık vazi-

yetle sunağa bağlanmış siyah beyaz bir keçi-kurban edilmişti.

Ancak Ba'al'ın kurban etmeleri daha çok bir katliam gibiydi. Ba'al hayvanları yemek yediği ve kendini rahatlatığı sıklıkta öldürmesine rağmen, Qurong rahibin gece yarısı da kurban sunduğunu bilmiyordu.

Qurong, Ba'al'ın deyişiyle, kutsal olmayanların kutsalı olan özel odaya yürüdü. Odanın etrafındaki meşalelerde alevler çıtırdıyordu. Kalın, mor kadifeden perdeler, kanatlı iblisin büyük altın oymalarını çerçeveleyerek, yüksek tavandan yere iki taraftan sarkıyordu. Bu perdeler aynı zamanda, tam sunağın arkasındaki, Ba'al'ın özel kütüphanesine giden kemerli bir geçidi de kapatıyordu. Bu perdenin ardında ne tür entrika ve dalaverelerin çevrildiğini Qurong yalnızca tahmin edebilirdi, fakat bu tahminler pek iç açıcı sayılmazdı.

“Nerede o?” diye Patricia fısıldadı.

Qurong bir an tereddüt etti. “Teeleh’in işini yapıyor.”

Üç milyondan fazla canın en büyük kumandanı olan kendisinin, gece yarısında Ba'al'la bir görüşme için evinden kalkıp gelmesi zaten yeterince yakışıksızdı. Şimdi de büyücü kanlı kılıçlarını yavaş yavaş silerken, bu korkunç odada beklemek zorunda olması daha da sinir bozucuydu.

Ancak burası Qurong’un duygularını açığa vurması için uygun bir yer değildi. Qurong sıradan insanların, özellikle kara ay günleri boyunca, Ba'al'ın önünde nasıl saygıyla eğildiklerini çok iyi biliyordu. Son ay tutulması sırasında, Ba'al özel odadan çıkmış ve Teeleh’in, ona ihanet eden herkesin çocuklarını yiyip yutacak kızıl ejderhanın bir vizyonunu gösterdiğini söylemişti. Teeleh ile Ba'al'ın sadık kulları olarak kendilerini işaretleyenlerin hepsi kur-

tulacaktı. Yani canavarın mükemmelliğinin göstergesi, alna kazılan üç pençeyle.

Qurong doğal olarak canavar işaretini yaptırmıştı ama canavarın var olduğunu varsaysa bile, bu işaretin hakikaten onu koruyup korumayacağından şüphe ediyordu.

Onları içeri alan rahip platformdan iki basamak çıktı, sunağın etrafında ayaklarını sürüyerek yürüdü ve pörsümüş eliyle perdeleri ayırdı. Kalın perdelerin ardındaki kapı yavaşça kapandığında yalnız kaldılar.

“Bu eşeklik,” diye mırıldandı Qurong.

“Sus.”

Perde ayrıldı ve Ba'al her zaman giydiği siyah ipek cübbesi ve boynunun etrafında mor bir fularla iç odaya adım attı. Göğsünün üstünde kat kat altın, gümüş ve siyah boncuklar asılıydı. Daire biçimindeki iblis madalyonu, gümüş bir zincirin ucunda sarkıyordu.

Ba'al'ın uzun beyaz yüzü, tebaasını yargılayan bir kral gibi, kapüşonundan dikkatle ona baktı. Yüzünün ifadesi Qurong'un tepesini attırmaya yetmişti.

Rahip dikkatle basamaklardan aşağı indi.

“Bu kadar geç kaldığınız için teşekkür ederim, efendim.” Sesi boğazını temizlemeye ihtiyaç duyan bir adamın sesi gibi alçak, isteksiz geliyordu.

“Bu iyi olsa iyi olur.”

Ba'al yüzünü Güruh liderine doğru kaldırdı ve Qurong işte o zaman ilk kez olarak Ba'al'ın alnındaki üç pençenin tekrar açılmış olduğunu gördü. İnce kan izleri yanaklarına ve burun kemiğine süzülüyordu. Adam bir mazoşistti.

“İyi?” dedi Ba'al. “Asıl çocuk doğdu, şimdi de ejderha gayrimişru çocuklarına savaş açacak. Bunun iyi olması pek mümkün değil.” Bir masanın etrafından yan tarafa doğru yürüdü. Keçinin kafası gümüş bir tepside yatıyor ve hâlâ kanıyordu. Ba'al uzun kara tırnağını kana daldırdı.

“Babil onun kanıyla sarhoş olacak.”

“Budalalar, senin çocuklar, ejderhalar ve tüm zamanların son bulmasıyla ilgili konuşmalarınla kendilerinden geçebilirler,” dedi Qurong, “fakat ben kılıç kullanan basit bir adamım. Bunu unutmayalım.”

“Ah, evet, elbette. Senin kılıcın, senin nüfuzun, senin Gürüh üzerindeki mutlak gücün. Eğer ejderhanın, kralını en yüksek mertebede tutmadığını söylediysem kusura bakma. Her şeye rağmen unutma ki seni kral yapan O'ydu.”

Qurong bunun üzerine artık dayanamadı. “Peki, nedir beni uyukumdan uyandıracak kadar acil olan?”

“Tam bir zafer kazanacağınız gün uygun bir zamanda geldi, efendim. Fakat öncelikle kim olduğunuzu ve kime hizmet ettiğinizi bilmem lazım.”

“Ne zaferi? Bizi terk etmiş bu Tanrı'ya başka bir ayın daha mı yapacağız?”

“Nerede olduğunuzu unutmayın, efendim.” Ba'al kafasını oynatmadan duvarlara göz gezdirdi, sonra gözlerini Qurong'a kaydırarak kanlı parmaklarını dudaklarına götürdü. Yüksek rahip, keçi kanını tadarken, “Onun her yerde kulakları var,” diye fısıldadı.

Qurong dilini tuttu.

“Sadakatiniz zayıflamadı, değil mi? Kralım?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Teeleh’in asıl Tanrı olduğuna hâlâ inanıyorsunuz. Ejderhanın size Babil’i verdiğine?”

Ba’al’ın bu Babil muhabbeti de bir yıl önce başlamıştı; Qurong, eğer adam Qurongi City’ye de Dragoni veya buna benzer aptalca bir isim verme girişiminde bulunursa hiç şaşırmayacaktı.

“Sadakatimin zayıfladığını düşündürecek ne yaptım ki?” diye sordu.

“Ejderhanın büyük Babil’ine bırakıldığımıza hâlâ inanıyor musunuz? Teeleh’e karşı gelenlerin isyanını bastırmak için onun bir vasıtası olduğumuza? Yaşayan her albinonun kanını akıtmanın bizim görevimiz, ayrıcalığımız ve imtiyazımız olduğuna? Ateş kâfâli bir albinonun geçmişten gelerek dünyayı zehirli sulardan kurtarıp bizi Cennet’e geri götüreceğine?”

Şimdi de Ba’al’ın sözde vizyonlarından kotardığı bu kehanetleri dinliyorlardı.

Yine de Qurong bunların doğru olduğunu varsayıyordu. “Bu doğru.”

“Senin öz kızın Chelise—”

“Benim kızım yok,” diye kestirip attı Qurong. Rahip bu ismin yıllardır Qurong’un kâbuslarını nasıl ele geçirdiğini iyi bildiği için, onu kışkırtıyordu.

“Thomas ile yanındaki kadının, Teeleh’e yapılan isyanın başında olduğuna—”

“Geç bunları, rahip. Herhâlde beni buraya zaten bildiklerimi hatırlatmak için çağırmadın.”

Ba’al ona uzun uzun baktı, sonra sırtını dönerek duvar boyunca uzanan masaya doğru yürüdü. Konuştuğunda sesi boğuk bir fısıltıdan biraz daha fazla çıkıyordu.

“Hiç boğulmayı düşündünüz mü, efendim?”

Qurong hemen cevap veremedi. Bu nasıl bir küfürdü böyle?

Patricia, Qurong’un yanına doğru adım atarak başını öne eğdi. “Bağışlayın beni rahibim, fakat çok ileri gidiyorsunuz.” Sesi gergin ve yüksekti. “Bu tarz bir suçlama tehlikelidir.”

“Elbette,” dedi rahip, geriye dönerek. Masasından küçük bir parşömen tomarı kaldırdı, tırmalanmış ellerinde tuttu. “Suçlamada bulunmuyorum. Birazdan ne demek istediğimi anlayacaksınız. Fakat bir cevap istiyorum.”

Qurong yan tarafa tükürdü, içinde kabaran duyguları gizleme ve kelimeleri tartma gereği duymadan konuşmaya başladı.

“Eğer şahsen yapabilseydim, kılıcımı nefes alan her albinoya sallardım.”

Cılız bir sırtıma Ba’al’ın yüzünü çarpıttı. “Peki ya boğulma?”

“Bu benim saltanatıma ve kutsal tuttuğumuz her şeye saygısızlıktır. Thomas’ın sapkın yöntemleri Güruh’u tümünden boğup, bu Esaret’i yerle bir edebilir. Zehir banyosunda boğulmayı tercih ederim.”

“Ona böyle eziyet etmeye nasıl cüret edersin?” diye Patricia kafa tuttu. Karısının desteği, Qurong’a onu neden sevdiğini bir kez daha hatırlatmıştı.

“Sadece düşmanlarımızın kim olduğunu hatırlatmak için. Eramitler, evet, fakat dünyamız için asıl bela Thomas ve Çember’idir.”

“Senin ders vermene ihtiyacım yok,” dedi Qurong. “Eram’ı veya ordusunu da hafife alma. Bizden daha hızlı büyüyorlar ve albinoların saklandığı gibi saklanmıyorlar. Bunun seni endişelendirdiğini sanıyordum.”

“Sizi temin ederim, Teeleh’in düşmanları Güruh değil albi-

nolardır. Doğru zaman geldiğinde kolayca bertaraf edileceklerdir.”

Qurong sadakati konusunda şüphe uyandırmadan bu çizgiyi daha fazla sürdüremezdi. “Teeleh’in hükmüne boyun eğiyorum.” Başını öne eğdi.

Ba'al keçinin başının yanından bir kadeh alarak, “Öyleyse ona iç,” dedi. “Ejderhaya sunulan keçinin kanını yudumla, ben de onun sana düşmanlarını nasıl kasap tahtası üzerinde vereceğini anlatayım.” Kayar gibi yürüdü, gümüş kadehi kızıl kanla doldurarak Qurong’a sundu.

Qurong her ne kadar üstü kapalı söylenmiş olsa da, hıyanetten suçlandığı için eli titreyerek kupayı aldı. Kadehi dudaklarına kaldırarak derin bir yudum aldı. Çiğ kanın aşına tadı ağzını doldurdu, karnını ılttı.

Ba'al, Teeleh'in canının, aslında Teeleh'in soyunun kandan geldiğini iddia ederek, kan içmeyi başlatmıştı. Gerçekte Shataikiler ne erkek ne de dişi, aseksüel varlıklardı. Kan yoluyla ürüyorlardı.

Teeleh'e, arı kovanının kraliçeleri gibi, on iki kraliçenin hizmet ettiği söyleniyordu. Fakat onlar ve yordakçıları cinsiyetsizdi ve kraliçelerin ürettiği larvaları ısırıklarında, tohumlarını kan yoluyla aktarıyorlardı. Ba'al kraliçeden bazen bir dişi, bazen de bir erkek olarak bahsediyordu, ancak Qurong'a göre tüm bunlar saçmalıktan ibaretti.

Shataikiler'e tek kelimeyle canavar denebilirdi.

Ne olursa olsun, kan tadı Qurong da dâhil olmak üzere birçok Serseri'ye iyi gelmişti.

Pul pul dökülen ciltlerindeki ağrıyı ve kaşıntıyı birkaç saatliğine dindiriyordu, şimdi de karnındaki ağrıyı rahatlatmıştı. Ne

yazık ki şu anda yedi ormanda yaşayan üç milyondan fazla Güruh vardı ve kan, tapınakların kontrol ettiği değerli bir mal hâline gelmişti.

Qurong kupadaki kanı son damlasına kadar içti. “Teeleh’e, lorduma ve efendime,” diye ezberden geçti ve kadehi Ba’al’e doğru sürdü. “Beni bir daha sınama, rahip.”

Karanlık rahip ona parşömeni uzattı.

“Bu nedir?”

“Bana bir saat önce gelen bir mesaj. Oku bakalım.”

Qurong lekeli kâğıdı açtı, üst kısmına uzun uzun baktı. Bu bir bildiriydi... Üstteki dairesel amblem aklına kazınmıştı. Gözleri aşağı kaydığında ismi gördü: *Avcı'nın Thomas'ı*.

“Evet.” Ba’al alaycı alaycı gülümsedi. “Yıllar sonra yüzünü gösteriyor.”

“Kim?” diye sordu Patricia.

“Avcı'nın Thomas'ı,” dedi rahip.

Telaffuz edilen isim odanın enerjisini çekmiş gibiydi. Patricia sesini çıkarmadı. Qurong’un kalbi iki kat hızlı atmaya başladı. Albino liderliğinden biriyle iletişimleri en son Chelise’nin ayrılmasından üç ay sonra, Qurong albinolara savaş ilan ettiğinde gerçekleşmişti. Ba’al’ın Boğazlayanlar’ı ve elit muhafızları o zamandan bu yana binin üstünde adam yakalamışlardı, fakat asıl liderlerden bir kişi bile ele geçirememişlerdi. Liderler çok iyi saklanıyorlardı.

Qurong arkasındaki duvara tutturulmuş meşalelere biraz daha yaklaştı ve kâğıdın üstünde yazanları okudu:

Güruh'un En Büyük Kumandanı Qurong'a,

Ve Teeleh'in Karanlık Rahibi, Cehennemin Shataiki'si Ba'al'a,

Hastalıktan ölüp, tüm şerri yok ederek iyi olan her şeyi yeni-

den yaratacak Elyon'un dönmüş ümidiyle yeninden doğmuş Çember'den, Elyon'un takipçilerinden selamlar.

Aradan on yıl geçti ve siz hâlâ hükmünüz altındaki hastalıklı Serseriler'e karşı kötü bir niyetimiz olduğunu zannettiğiniz için insanlarıma zulmediyorsunuz. Öyle bir kudretimiz olduğu hâlde, insanlarınza savaş açmadık. Ne ürünlerinizi yaktık ne kervanlarınızı soyduk ne de bir şekilde size zarar verdik. Yine de bizi çölün içlerine kadar takip ediyor ve bulduğunuzda katlediyorsunuz.

Buna bir son vermek hepimizin çıkarına olur. Bu nedenle size meydan okuyorum:

En saygın ve kutsal olmayan rahiplerinizden bir birlik alarak, beni yüksek yerde, Qurong ve silahlı muhafızlarıyla birlikte bekleyin. En güvendiğim üç takipçimle beraber orada olacağım. Başka kimse olmayacak. Orada, Ba'al Bek'te hakikati bileceğiz.

Eğer Elyon, Teeleh üzerindeki gücünü göstermeyi reddederse, o zaman ben, Çember'e önderlik eden Thomas Hunter, bildiğim her kabileyle birlikte teslim olacağım, siz de albinolardan ebediyen kurtulacaksınız. Albinolar ya boğulmadan feragat edip Güruh'a katılacaklar ya da ölümleri elinizden olacak.

Eğer Teeleh, Elyon üzerindeki gücünü göstermeyi reddederse, o zaman siz, Qurong ile sen boğulacak ve albino olacaksınız.

Eğer bana ihanet eder ve bu anlaşmanın şartları tam olarak karşılanmadan beni öldürmek için komplo kurarsanız, Avcı'nın Thomas'ı ve en güvenilir üç takipçisi sizin şehitleriniz olur. Sizi Ba'al Bek'te bekliyorum.

Avcı'nın Thomas'ı

"Hain ne istiyor?" diye sordu karısı.

“Meydan okuyor. Tanrısı ve Ba'al arasında düello gibi bir şey. Yüksek yer, Ba'al Bek'te.”

“Ne amaçla?”

Qurong Ba'al'a döndü. “Bu delilikten nasıl bir anlam çıkarmamı bekliyorsun?”

“Ne deliliği?” diye Patricia parladı. Parşömen tomarını Qurong'un elinden çekerek okumaya başladı.

Qurong onu duymazdan geldi. “Tanrın onun meydan okuduğu şeyi yapabilir mi?”

“Benim Tanrım mı? Teeleh tek gerçek Tanrıdır ve benim olduğu kadar senindir de. Yoksa can düşmanından birkaç kelime duyunca hemen bocalamaya mı başladın?”

Ba'al burada apaçık bir fırsat görmüştü. Bir grup kendini bilmez meydan okumasını ciddiye almak zaten tek başına yeterince aşağılayıcıydı. Ancak bu basit meydan okumanın, ne kadar yanlış olsa da, onun sinirlerini bozması affedilmez bir şeydi. Avcı'nın Thomas'ı kendini ne sanıyordu da böylesine aptalca meydan okuyabiliyordu?

Qurong'un karnı sancıyla düğümlendi, iki gümüş bardağın yanında duran şarap sürahisine doğru yürüdü.

“Beni uykusuz rüyalarımın bunun için mi çağırdın?”

“Sakıncası yoksa...” Şimdi generali Cassak parşömeni elinde tutuyordu. “Eğer bu doğruysa, eğer tüm albinoların önderi bizi Ba'al Bek'te bekleyecek kadar aptalsa, kolayca onun ve üç takipçisinin de hayatına son verebiliriz. Hatta eğer onlarla birlikteyse Chelise'nin de.”

Patricia ona düşmanca baktı. Hâlâ bir gün kızını geri kazanabileceğine dair basiretsiz bir inanca tutunuyordu. Cassak bir ka-

dının kalbini anlayamayacak kadar ahmaktı. Qurong'un adamlarla konuşması gerekecekti.

"Thomas'ı öldürmek kolay bir iş değil. Esir alınsa veya öldürülse bile, o haklı; şehit olarak görülür ve onun gibi düzinelercesi onun yerine geçer. O, bu mektupla bizimle alay ediyor."

"Öyle mi?" dedi Ba'al.

"Bunu ciddiye almamızı mı öneriyorsun?"

Ba'al, "Onun bu küçük oyununda onun canına okuyacağım-dan şüphe mi ediyorsun?" diyerek döndü.

"Bilmiyorum. Yapabilir misin?"

Ba'al bunun gerçek bir soru olduğunun ayırdına vardı. Qurong bunu sorarak Teeleh'in gücüne karşı duyduğu kendi şüphelerini açığa vurmuştu.

"Son zamanlarda Elyon'un varlığına dair bir kanıt gördün mü hiç?" diye Ba'al sordu. "Hayır, çünkü Roush adında melekler ya da Elyon adında bir Tanrı yok. Bunlar albinoların hayal güçlerinin bir ürünü. İçtikleri kızıl sular, onların derilerini soyan ve akıllarını başından alan bir hastalık bulaştırıyor. Hepimiz durumun bu olduğunu biliyoruz."

"Peki, ya yanılıyorsan? Yine yüzünü göstermeye pek istekli olmayan Teeleh de ortaya çıkıp, onları ufalamazsa ne olacak? Onların kızıl sularını mı içeceğim? Sen aklını mı kaçırdın?"

"Senin aksine, ben Teeleh'i sık sık görüyorum. Güven bana, en az senin dökülen derin kadar gerçek. Farkında değil misin? Av-cı'nın Thomas'ı ekmeğimize yağ sürüyor. Yedi boynuza hükmeden kızıl ejderha bu albino çocuğunu yiyip yutacak ve Çember devrine temelli son verecek. Onlarla olan savaşın arzulanan meyvesini verdi. Çaresizlikten bize yalvarıyorlar."

Ba'al her kelimenin üstüne basa basa konuşmuş ve kara tırnaklarını bastırıp sıkı bir yumruk yapmıştı.

Albino direnişinin tümünün bastırılmasının cazibesi ilk kez Qurong'un aklına yatmıştı.

"Efendim." Cassak öne doğru bir adım attı. "Beni bağışlayın, fakat bunun sizi ve yüksek rahibi öldürmek için bir tuzak olmadığına dair bir garanti yok."

"Şiddete başvurmazlar," dedi Qurong.

"Hayır. Fakat sizi ele geçirip, boğulmanız için zorlayabilirler. Onlar—"

"Eğer birisi boğulmaya zorlanırsa, kızıl suyun zehirleri işe yarar mı?"

"Bilmiyorum," dedi general. "Bildiğim bir şey varsa, bu onun şartlarına göre yapılmamalı. Orduyu götürmeliyiz. Thomas Hunter esir alınmaktan yakayı kurtarırsa, Eramitler bile bundan cesaret alır. Biz de bir adamı öldüremeyecek kadar küçük görünürüz. Bu bizim için bir fırsat. Daha sonra morali bozulan Eram'ı vurur, zaferi garanti ederiz."

Qurong, Ba'al'a dikkatle baktı. Şimdi rahibin neden onu bu-
raya getirdiğini anlıyordu. Bu cenk kılıçlarla değil, gök kubbede yapılacak ve zafer elde edilecekti. Bu Ba'al'ın meselesiydi, Qurong'un değil. Karanlık rahibin onun yalnızca rızasına ve katılımına ihtiyacı vardı.

Qurong konuşurken gözlerini rahibin üstünden ayırmadı. "Hunter ordumuzu gördüğünde geri döner. Bunlar onun şartları değildi."

"Eğer Boğazlayanlar'a kumanda edersem gitmez," dedi Cassak.

Tapınağın askerî kanadı, son derece eğitilmiş ve çoğunlukla Boğazlayanlar denen suikastçılardan oluşuyordu, Güruh tarafından yenilip asimile edilmeden önce Orman Muhafızları arasındaki anlayışı kıt katiller bu isimle anılıyordu. Aslında asıl Orman Muhafızları'nın çoğu Qurongi'yi terk ederek kuzey çölünde Eram'a katılmıştı. Şimdi Güruh'un en büyük savaşçıları Eramit olmuştu.

Ancak tam tekmil ordularıyla onlara sayıca üstün olduklarını Qurong kendine hatırlattı. Kendi Boğazlayanlar'ı da güç kazanıyordu. Bütün mesele saçma bir karmaşaydı. Teeleh ne derse desin, Qurong albinolardan ölesiye nefret ediyordu ama Eramitler'den daha çok korkuyordu. Ayrıca çok uzun zamandır hiçbirinin görmediği yarasa, Tanrı'ya atfedilen hemen her şeye şüpheyle yaklaşıyordu.

“Belki de. Gelgelelim karanlık rahibimiz haklı olabilir, bu farklı bir cephede açılacak bir savaş. Eğer haklıysa ve bu kızıl ejderha Teeleh'i emrini yerine getirmesi için getirtebilirse, bu beladan temelli kurtuluruz.”

“Ve...” Cassak bir sonraki aşikâr noktada tereddüt ediyordu.

“Durma, söyle.”

“Teeleh bağışlasın, fakat ben kralıma hizmet etmeliyim.” Ba'al'ın önünde saygıyla başını eğdi. “Fakat, her ne kadar beklemesek de, kulluk ettiğimiz bu ejderha bu albino çocuğu yiyip yutmazsa, şüphesiz kimse Qurong'un onun talep ettiği şeyi yapıp, kızıl zehirlerini içmesini önermiyor.”

Zehir bahsi Qurong'un karnına bıçak gibi saplandı ve otuz yıldır süren karnındaki bu rahatsızlığın kötü yemekten kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Ya da daha kötüsü, ona Ba'al tarafından sunulan gerçek zehirden. Ya da bir Eramit casusu tarafın-

dan.

Qurong, “Onların lanetli göllerinden birine bırakın girmeyi, yaklaşmaya bile niyetim yok,” diye tersledi. “Ancak Ba’al, canavarı getirme sözünü tutamazsa, *onu* zehirli sulara atma iznini ondan alacağım.” Gözleri rahibin üzerinde, bir an durdu. “Değil mi?”

Büyücünün alnında yeni açılmış yaralar alevlerin ışığında parlıyordu. İnce dudaklarında hafif bir sırıtma belirdi. Habis adam, insan olduğu kadar iblisti de.

“Teeleh’in bağrında yaşıyorum. Bana bir zarar gelmesine asla izin vermeyecektir.”

Qurong kafasını salladı. “Bir günlük yürüyüş yapacağız. Sabahleyin yola çıkarız. Boğazlayanlar’ı getirin.”

7

THOMAS atını durdurarak, sarp ve taşlı bir kanyon arazisi olan Beka Vadisi'ne baktı. Aygırı burnundan soluyarak, kum üstünde hızla hareket eden bir mavi akrepten kaçmak için yana adım attı.

Thomas, dilini şaklatarak hayvanı sabit tuttu, bakışlarını uzaklardaki yüksek yere çevirdi. Kanyonlar tepede kabarıp, hamile gibi görünerek bir platoya doğru yükseliyordu. İçlerinde ne vardı? Thomas'ın aklına yalnızca şer olabileceği geliyordu.

Orası Ba'al Bek'ti. Çölün bu bölümündeki en yüksek plato. Karanlık rahibin hak iddia ettiği bir yer. Bir kuyruklu yıldız ya da belki de Elyon'un yumruğu, Qurongi City genişliğinde muazzam bir krater oluşturarak, yokuşun ortasına inmiş gibiydi.

Yanında duran Mikil yere tükürdü. "Thomas, bundan hoşlanmadım. Bu vadi hepten ölüm kokuyor."

"Kükürt," dedi Thomas.

Thomas'ın solundaki Jamous ateş püskürüyordu. "Ne dersende. Mikil haklı. Teeleh'in cehenneminden geliyor sanki." Bir kerkük çıkararak meyvenin kırmızı etli kısmını ısırdı. Tek bir ısırık bir insanı bütün gün ayakta tutabilirdi. Hepsinde de kızıl göletin kıyısındaki ağaçlardan toplanmış çeşitli meyveler vardı. Bazıları besleyiciydi; bazılarının da ilaç değeri vardı. Meyveler olmasaydı,

Güruh, Çember’i şimdiye kadar kesinlikle yok ederdi. Meyvelerin en büyük yararları, başka bir yiyecek veya su kaynağı olmaksızın günlerce çölün derinlerine yolculuk etmelerini ve anında iyileşmelerini sağlamalarıydı.

Göl meyveleri. Albinoların el üstünde tuttuğu, Güruh’a ise acı gelen meyveler.

Thomas’ın ultimatomundan sonra bir saat içinde Topluluk’u terk etmişlerdi. Aysız çöl gecesi de onları mükemmel bir sessizlik içinde karşılamıştı. Ne sevinç çığlıkları ne sağ salım yolculuk için bildik kucaklamalar, dilekler ne de göreve giderken Elyon’un kutlaması için dualar olmuştu.

Thomas, oğlu Jake’i yarım saatliğine çöle götürmüş, oğluna hepsine duyduğu ebedî sevgi konusunda güven vermişti. Thomas, ne olursa olsun, Jake’in Elyon’a olan sevgisinden vazgeçmemesini öğütlemişti. Asla.

“Elbette, Baba. Asla.”

Thomas çocuğunu kucağında sallarken, bir korku belirtisi olarak görülmesinden endişelendiği için minnettarlık gözyaşlarını tutmuştu. Çocukların daha fazla üzülmesine gerek yoktu.

Thomas daha sonra Chelise’ye sarılmış, onu tutkuyla öpmüş ve Chelise’nin onlara katılma konusundaki ısrarını kabul etmemişti. Chelise’nin gözyaşlarını silerek atına binmiş ve ona eşlik etmeleri için seçtiği savaşçılarla birlikte atını çöle doğru sürmüştü: Yıllar önce diğerleriyle birlikte silahlarını bırakmış, en deneyimli savaşçısı Mikil; onun kocası Jamous ve hep kafasının dikine gittiği için hepsini ölüme götürebilecek oğlu Samuel.

Mikil güney çölüne gözünü dikerek, “Oğlunun şimdiye kadar bize katılmış olması gerekirdi,” dedi. “Ölmüş olabilir.”

“Ya da kaçmıştır,” dedi Jamous.

Thomas meydan okumasını bir kâğıda yazmış, tepesine müh-rünü basıp tomar hâline getirmiş ve Samuel’den Qurongi’deki Gür-ruh’a teslim etmesini istemişti. Samuel onları Beka Vadisi’ne gi-den dar bir geçit olan Cehennem Kapısı’nda karşılayacaktı. Son-ra hep birlikte yüksek yere devam edip, Qurong’un cevabını bekle-yeceklerdi.

“Samuel’i alt etmek için bir tabur Serseri gerekir,” dedi Tho-mas. “Bence Qurongi civarındaki bir muhafıza bir mesajı rahat-lıkla iletebilir. Burada olacaktır.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“O da bunu benim kadar istiyor.”

Mikil homurdandı. “O zaman ikiniz de aklınızı kaybettiniz demektir.”

“Eğer benim hayatımı binlerce kez kurtarmamış olsaydın, bu sözlerin yüzünden seni kılıcımın altına alırdım.”

“Ve aynı şekilde sen de benim hayatımı binlerce kez kurtar-mamış olsaydın, ben de senin yardım talebini kabul etmezdim,” dedi Mikil. İyi niyetli atışmaları havayı biraz yumuşatmıştı.

Thomas şimdi otuzlarını süren, hâlâ istemediği için çocuk sa-hibi olmayan ve hâlâ Serseriler’i öldürdüğü zamanki savaşçı hâlini bırakamayan en güvendiği komutanına baktı. Bronzlaşmış yana-ğında, önündeki siyah saç tutamlarından zar zor görülebilen bir yara izi vardı.

“Ayrıca,” dedi Mikil, “Silahlarımızı bıraktık. Unuttun mu?” Ona göz kırptı.

Thomas gülümsemeliydi, ancak hafifçe gülümseyebildi. Yü-reklerinde hepsi de hâlâ savaşçıydı. Bir düşmana karşı silahlanma

fırsatı verildiğinde, göreve hemen atılacaklardı.

Fakat Güruh artık onların düşmanı değildi.

Hastalık onların düşmanıydı.

Hastalıkla insanoğlunu lanetlemiş olan Teeleh de onların düşmanıydı. Hastalığı ortadan kaldırmanın kılıçla hiçbir ilgisi yoktu, bu tamamen yürekle ilgiliydi. Sadece Güruh’u severek, Serseriler’i, hastalıklı yaşamlarını bir kenara atarak Elyon’un sularında boğulmaya ve tekrar yaşama doğmaya ikna edeceklerini ümit edebilirlerdi.

Yüksek yere tekrar bakarak, “İnan bana,” dedi Thomas, “eğer kılıç Teeleh’in lanetinin dünyasını kurtarabilse, ben de Samuel’in yanında yer alırdım. Gençliği yüzünden akli karışmış durumda ve hedefe bir an evvel varabilmek için de sabırsızlığı arttı.”

“Yani onun yanıldığını kanıtlamak için hepimizin hayatını riske atıyorsun,” dedi Jamous.

“Hayatlarımızı riske attığımızı mı düşünüyorsun? Elyon’un bizi kurtaracağından şüphe mi ediyorsun? Bu durumda sen benim dediklerimi kanıtlıyorsun.”

“Saçmalık. Ben yalnızca—”

“Elyon’un bizi kurtaracak gücü olduğundan şüphe ediyorsun. Hatta benim büyüklerim bile şüphe ediyorlarsa, o zaman ben yalnızca görevimi yapıyorum demektir. Şüphelerinizin doğru olup olmadığını göreceğiz.”

“Elyon’un gücünü sınamak senin vazifen değil.”

“Onu değil,” dedi Thomas, “ben kendi yüreğimi sınıyorum; Samuel’in yüreğini... ayrıca senin ve Mikil’in yüreğinizi. Bir itirazın mı var?”

Jamous sesini çıkarmadan ileri baktı. Karşı çıkmaya cesaret

edemedi.

Ancak başka bir ses sessizliği bozdu.

“Benim var, baba.” Samuel sol taraftaki bir kaya çıkıntısından atıyla çıkageldi. Yüzündeki kırmızı savaş boyasını yıkamış, saçlarını arkadan bağlamıştı. Görünüşe göre oğlu onlardan önce geçide varmıştı.

“Niyetin iyi, fakat yöntemlerin işe yaramıyor,” dedi Samuel. “On yıldır kaçıp saklanmamız da bunu kanıtladı. Bu yüzden istediğin gibi davran, ne istiyorsan kanıtlı.”

Bu sözler ayrıldıklarından bu yana Samuel’in ağzından çıkan ilk sözlerdi ve Thomas da cevap vermeye değil değmeyeceğinden emin olamamıştı. Konuşma zamanı geçmişti.

Dişlerini sıktı, oğluna sırtını dönüp gitti.

“Oh, lütfen, gerçekten de kız kardeşimi öldüreceğimi düşünmüyordun, değil mi?”

“Mesajı ilettiler mi?”

“Elbette. Kan dökmeden, yalnızca senin hatırın için.”

Samuel onun yanı sıra atının dizginlerini çekerek, kanyonlara gözlerini dikti.

“Bu kadar idealist olma, baba. Bu senin rüyalarından biri değil. Tarihte bir virüse savaş açmıyoruz. Bir çöldeyiz ve düşmanlarımız çocuklarımızı katletmek için kılıç kullanıyorlar. Senin bu küçük oyunun bittiğinde, hepimizi Güruh’a teslim edeceksin ve bazılarımız da o kadar kolay gitmeyecek. Sonra da bizim savaşımız başlayacak.”

“Kapa çeneni, çocuk,” diye patladı Mikil. “Biraz saygı göster. Daha her şey bitmedi.”

“Seve seve,” dedi Samuel, sonra mırıldandı, “benim konuş-

mam bitti zaten.”

Tarih. Thomas başka bir yeri rüyasında görüp de o zaman hakkında kafa yorduğundan bu yana ne kadar geçmişti? Bu günlerde güvenip sır verdiği insanlar bunu nadiren konuşuyorlardı. Eskiden gerçekten de bir virüsün kutsal bildiği her şeye büyük zarar verdiği bir *tarihten* geldiğine inanıyordu.

Raison Tüü. Şimdi artık bu çok uzak görünüyordu. Bir rüyanın rüyası gibi. Ancak Samuel anlattıklarının hepsini duymuş ve hiçbir şeyi unutmamıştı.

Thomas atını mahmuzlayarak, onu geçide yöneltti. Samuel haklıydı; konuşmaları bitmişti.

CHELISE ELLERİ kalçalarında, çadırın etrafında adımlıyordu. Oğlu Jake elinde tahta kılıcıyla, dört bir yandan saldıran hayali Shataikiler’i kesip devirerek onu peşi sıra seğirtiyordu. Yoksa düşmanı, derileri hastalıktan kabuk bağlamış Güruh muydu?

“Yeter, Jake! Kimseye zarar vermeden, şu lanet tahta parçasını bir kenara koy.”

Beş yaşındaki çocuk durdu, kafasını kaldırarak annesine baktı. Sarı bukleleri iri ve yeşil gözlerine doğru sarkmıştı. Oğlu azman çöl buğdayı demetine benzemeden önce, Chelise şu bukleleri bir kesse iyi ederdi.

Marie kardeşine dikkatle bakarak, “Bırak onu, Jake,” dedi. “Kendini kaptırdığında neler olduğunu biliyorsun.”

Marie’nin yaraları iyileşmek üzereydi. Yeşil eriklerden elde ettikleri şeffaf nektarı uyguladıklarından bu yana bir gün geçmişti.

Yalnızca boynundan bağlı bluz ve eteği arasında açıkta olan karındaki en derin kesik hâlâ açıkça görülüyordu. Eğer Samuel kılıcını saplamış olsaydı, Marie ruhunu teslim etmiş olabilirdi. Yüzlerce meyve bile olsa, ölümün çaresi yoktu.

“Sen bir örnek değilsin,” diye Chelise ona çıkıştı.

“Lütfen, anne, bunu geçelim artık.”

“Hâlâ hepimizi böyle bir zalimlik gösterisine maruz bırakmana inanamıyorum.”

“Hepimiz çok daha kötülerine maruz kaldık.”

“Elyon aşkına, o senin kardeşin. Ve o da”—hâlâ onlara bakan Jake’e bir göz attı—“senin kardeşin. Şimdi kafasından hangi aptalca düşünceleri söküp almak zorunda kalacağımı tahmin edebiliyor musun?”

“Ben hakikati savundum. Eğer bir bedeli varsa, öyle olsun o zaman.”

Evet, tabii ya, hakikati. Bütün ailesi hakikati savunma uğruna, cenaze odunları üstünde yanacaktı. Bu ne kadar asil olursa olsun, Chelise bundan hoşlanmak zorunda değildi.

“Git buradan, Jake. Johnny’i, Britton’u ve dövüşmekle bir alakası olmayan bir haylazı bul.”

“Tamam, anne.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Tüm insanların Samuel’inden bir hediye olan tahta kılıcı elinden bıraktı. Jake paspasların üzerinden atladı ve sanki havadan yapılmış bir şeymişcesine, branda bezinden çadır eteğinin içinden kayd.

Endüstrilerinin çoğu, kaktüs yatakları dışında, çöldeki en bol

yiyecek kaynaklarından biri olan çöl buğdayına dayanıyordu. Bir de elbette meyveler vardı, ancak onlar sadece kızıl gölcüklerin yanında bulunuyordu.

Onlardan önce çölde yaşayan Güruh gibi, albinolar çöl buğdayının tanesinden çok, diğer bölümlerinden faydalanıyorlardı. Saplarından iplik yapıyor ya da kalın paspaslar dokuyorlardı. Kayalardan elde edilen boyanın da yardımıyla, birkaç Çember çadırı, çölün küçük bir köşesini renkli bir çiçek bahçesine dönüştürebilirdi.

“Otur, anne. Beni çıldırtıyorsun,” dedi Marie.

Chelise, Güruh’tan kaçarlarken aldıkları birkaç parça mobilyadan biri olan, Thomas’ın tahtadan yaptığı bir sallanan sandalyeye oturdu. Samuel’in hayal kırıklığını anlayabiliyordu, fakat bunun üstesinden gelmek için yaptıklarını anlayamıyordu.

“Diğer kabileler de yola çıktı mı?” diye Marie sordu.

“Ulaklarımız büyük ihtimalle onlara yetişmek üzerelerdir. Çok kısa sürede burada olacaklarına güvenebilirsiniz. Umarım baban ne yaptığını biliyordur. Bir yerde bu kadar çok sayıda insan olması tehlikeli bir şey. Beni arkada bırakmaya hakkı yoktu.”

“O aynı zamanda Thomas,” dedi Marie. “Avcı’nın Thomas’ı. Kaç defa son anda kurtulduğunu bilmiyor musun? Kaç tane orduyu yendiğini? Kaç defa haklı çıktığını?”

Chelise ayağa kalktı, artık daha fazla oturmak ve sallanmak istemiyordu. “Bence bu defa yanılıyor. Her şeyi tehlikeye atacak ve ayrıca bu pervasız oyunu kazansa bile, Qurong hiçbir zaman onun peşini bırakmayacak, Thomas’a ihanet edecektir.”

Marie odada bir uçtan diğer uca yürüyerek, Chelise’nin kalktığı sandalyeye oturdu. “Pekâlâ, bunu bilmen lazım zaten.”

“Bu doğru.” Babasını tanıyordu. Katır gibi inatçıydı. Thomas’tan bile daha inatçıydı.

“İşte bu yüzden bu kadar üzgünsün, öyle değil mi?” dedi Marie. “Sorun Thomas değil de Qurong.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum. Elbette sorun babam, fakat bu bir oyun değil. Bu sadece... İmkânsız!” Chelise yüzünün yandığını hissedebiliyordu, fakat kendini buna engel olamayacak kadar güçsüz hissediyordu.

Marie, minderin üzerinde yemek yerken yaslandıkları birkaç mavi yastıkla çevrelenmiş bir kâse meyveye bakarak yavaşça, “Sanırım mesele bu,” dedi. “Bizim için imkânsız, Samuel için imkânsız. Bir kişi hariç herkes için imkânsız.”

Bakışlarını Chelise’ye çevirdi. “Peki, ya o haklıysa? Ya Qurong’a yaptığı bu meydan okumayı kazanırsa?”

“Babam asla boğulmayacaktır. Bu şekilde değil.”

“Öyleyse nasıl?”

Chelise hüsrân gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak arkasını döndü. Birkaç dakika ikisi de konuşmadı. Marie ayağa kalktığıında sallanan koltuk gıcırdadı. Chelise’nin arkasından yaklaşarak, daha bir gün evvel kılıç kullanıp, Samuel’e karşı kendini savunduğu eli ni Chelise’nin omzuna koydu. Ancak şimdi eli hafıftı ve titremiyordu.

“O zaman gidelim,” dedi Marie yavaşça. “Babana, Güruh’un lideri Qurong’a gidelim ve babamı, Avcı’nın Thomas’ını, Çember’in liderini kurtaralım.”

“Elyon biliyor, bunu ne kadar çok istediğimi, buna ne kadar çok ihtiyacım olduğunu. Babamı kurtarmak her zaman hayalini kurduğum bir şey, biliyor musun?” Kaşları derin bir düşünceye

daldığını belli edercesine çatıldı.

“Eğer söylediğin doğruysa, eğer Qurong babama ihanet edecekse, o zaman gitmek zorundayız.”

“Thomas bunu kabul etmezdi.”

Marie elini kaldırdı. Chelise’nin etrafında adımlarken, “Elbette. Elyon’un onu koruyacağını söylerdi,” dedi. “Ne var ki Samuel haklı: Gerçekte Elyon’u on yıldır hiç kimse görmedi.”

“Bana yüreğinde şüpheyle kardeşinle dövüştüğünü söyleme.”

“Dürüst olmamı mı istiyorsun? Sanırım Samuel’le kendi şüphe iblislerimi defetmek için dövüştüm. Bu da benim onun kadar haksız olduğumu mu gösterir? Tabi onun haksız olduğunu farz edersek?”

Demek ki Thomas’ın kızının bile bazı şüpheleri vardı. Durum Chelise’nin düşündüğünden bile daha kötüydü. Thomas meydan okumasında haklıydı, Çember parçalanıyordu. Gitgide dağılıyordu.

Marie ondaki değişikliği fark ederek, “Dürüstlüğümlü onaylamıyor musun?” dedi.

“Dürüstlük mü? Neyin dürüstlük olduğunu ben artık bilmiyorum. Tek bildiğim bir sorunumuz olduğu, Thomas bu konuda haklıydı.” Marie’nin önünden geçti. “Ve bir de hayatı için endişelendiğimi biliyorum.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Konşyle konuşmaya; ya da ondan geriye ne kaldıysa artık.”

“Neden?”

“Çünkü haklısın. Thomas’ın peşinden gitmeliyiz.”

8

Janae, Billy'nin söylediği her kelimenin basit, üzerinde oynanmamış gerçek olduğunun bilincinde olarak, Billy'nin öykülerini sünger gibi emdi. Şimdiye kadar bir yalanı yaşamıştı ve denizler ötesinden gelen bu sıra dışı adam onu bulmuş, ona hakikati getirmişti.

Janae, Billy'nin çocukken ilk kez Tarih Kitapları'nı bulduğu Paradise, Colorado'daki manastırda geçen öykülerini dinledi. Ve Billy gibi, ölmeden önce yapacağı en son şey bu olsa da, bu kitaplardan birine dokunması gerektiğini anladı.

Billy manastırın altındaki ucu bucağı olmayan tünellerde yaşayan büyük solucanlardan bahsederken, Janae de hemen bir jet kiralayıp, Paradise'e uçarak, hâlâ bu büyük solucanların yaşayıp yaşamadığını kendi gözleriyle görmek için büyük bir heves duydu. Kitaplar gibi onlar da şüphesiz başka bir dünyada ortaya çıkmıştı. Yine de burada, bu realitedeydiler...

Fakat Janae'nin ağzını asıl açık bırakan şeyse, Billy'nin bu diğer realiteye giden köprüyü geçip de *gelecekte* dönen tek kişinin Thomas olmadığı iddiasıydı.

Kara gitmişti ve geri dönmüştü.

Annesi Monique gitmişti ve geri dönmüştü.

Nasıl mı? Thomas'ın kanını kullanarak. Fikri tek bir seferde

özümsemek zor oluyordu.

“Yani senin dediğine göre, uyuduğunda–”

Billy bir tırnağıyla parmağını kesme işareti yaparak, “Thomas’ın kanıyla temas hâlindeysen,” diyerek araya girdi. “Daha doğrusu, kanın Thomas’ın kanıyla temas hâlindeyse.”

“Sonra birden bu diğer yerde mi uyanıyorsun?”

“Çılgınca gibi görünüyor, fakat birçok kanıt var. Örneğin; ben. Kitaplar–”

Janae kaldığı yerden devam ederek, “Orada uyuyup, burada uyanıncaya kadar,” dedi. “Her şey sanki bir rüyaymış gibi. Aslında bir rüya değil.”

“Doğru. Benim şimdiye kadar parçaları bir araya getirerek vardığım sonuç bu.”

“Ve sen kesin olarak bu kanın hâlâ var olduğunu biliyorsun?”

“Bunu daha kaç defa söylemem gerekiyor, Janae? Bu kadar yolu gelmemin ve tüm bunları yapmamın nedeninin *People* dergisinde senin resmini görüp, sana sahip olmam gerektiğine karar vermem olduğunu mu sanıyorsun? Kendi kendime, ‘Onu etkilemek için, insanı realiteler arasında getirip götürebilen kitaplar hakkında hikâyeler uydurayım ve düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi numara yapayım’ demedim herhâlde.”

Janae şu anda Billy’nin onun zihnini okumasından büyülenmiş hâlde, ona dikkatle baktı. Ayağa kalktı ve Billy ona hafifçe dokunurken, cilveli cilveli gülümsedi. Billy’de onu çeken sadece serüven vaadi değildi; daha başka şeyler vardı. Billy, Janae’nin içindeki hayvanı ortaya çıkarmıştı. Belki de bu hayvanı rol yapmadan Billy’ye vermeliydi.

Dönüp Billy’ye elini uzattı. “Gel yürüyelim.”

Billy hevesle onun elini tuttu, süitten el ele çıktılar.

“Şu andan itibaren bu aramızda kalacak,” dedi Janae. “Annemden hiçbir şey öğrenemezsin, bunu biliyorsun.”

“Belki.”

“Belki değil. Bundan bana tek kelimeyle bile söz etmedi, bu da yalnızca gerçeği iyi bir nedenden ötürü sakladığı anlamına gelir.”

“Bunu kendimize saklamak, bize ihtiyacımız olan şeyi veremeyecek ama.”

“Elbette, sevgilim. Ben bunu bizim için alabilirim. Fakat sana güvenilebileceğimi bilmem gerekiyor.”

“Güvenmek mi? Burada sırlarını paylaşan benim.”

Janae serbest elini Billy’nin göğsüne koydu, kibarca onu durdurdu. “Benim içime bak. Bana en derin sırlarımı seninle paylaşmadığımı söyle.”

Billy gözlerini Janae’nin gözlerine dikti. Janae babası hakkında bildiklerini düşünüyordu ki bunlar fazla değildi ve sıkı bir biçimde korunuyorlardı. Ve Janae zihninde Billy’ye onu canlandırıcı bulduğunu söyledi.

Geçmişin görüntüleri zihninden kayıp geçiyordu: Yirmi bir yaşındayken ilk kez idare ettiği yönetim kurulu toplantısı, ilk aşkı, New York’ta uyuşturucu madde bulundurmaktan tutuklandığı ve geceyi hapistе geçirdiği zaman. Ancak zihni en sonunda ona gelip dayandı: Billy’ye. Gökyüzünden düşerek birkaç saatte onun sırlarını çekip alan adama.

Billy’yi büyüleyici buluyordu. Baştan çıkarıcı. Neredeyse karşı konulmaz. Sadece fiziksel değil, aynı zamanda manevi olarak. Duygusal olarak. Nedenini anlayamıyordu. Anlamaması da

umurunda değildi zaten.

“Anlıyor musun? Kalbimin içini görebiliyorsun ve bana güvenebileceğini biliyorsun. Benim de sana güvenebileceğimi bilmem gerekiyor.”

Hâlâ Billy’nin elini tutuyordu, elinin nemli olduğunu fark etti. Ancak erkekler üzerindeki etkisine zaten alışkındı.

“Sırrımız,” dedi Janae, yutkunarak.

Billy boğazını temizledi. “Bizim sırrımız.”

“Sana güvenebileceğimi ümit ediyorum.” Janae Billy’yi dudaklarından hafifçe öptü, onu götürmek için döndü. Fakat Billy geri çekildi.

Billy, Janae’nin arkasındaki avluya huzursuzca göz attı. “Nereye gidiyoruz?”

Janae arkasına döndü. “Bilmiyor musun? Zihnimi okumadın mı?”

“Biliyorum. Yeteneklerim bana şeyi öğretti... Pekâlâ, bilirsin işte... Akışa kendini bırakmayı.”

“Bilmiyormuş gibi yaparak. Çünkü odadaki herkese üstünlüğünü göstererek, kibirli biri gibi başarı kazanmak istemiyorsun. Doğru mu?”

“Eh, işte.”

“Endişelenme, çoğu zaman ben de öyle hissediyorum.”

“O zaman arazinin konumuyla ilgileniyormuş gibi yaparak, yerleşkenin etrafında dolaşmanın neden ilgimi çekmediğini de anlayacaksın. Bu zaman kaybından başka bir şey değil.”

“Bir kadının zamana ihtiyacı vardır—”

“Benim zamanım yok.”

Janae’nin gözleri Billy’nin gözlerini inceledi. “Bu şekilde mi

oynamak istiyorsun?”

“Oynamak istemiyorum. Bu ihtiyaç beni bir yıldır yiyip bitiriyor; bir varlık gibi. Onun burada olup olmadığını bilmek zorundayım.”

Yani kanın.

Billy dönerek konuk süitine doğru yürümeye başladı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Nerede olduğunu bilmiyorsun, bunu çok iyi görebiliyorum. Nasıl elde edebileceğimiz konusunda da bir fikrin yok.”

Ne kadar kabaydı! Nasıl oluyor da ev sahibine hiç saygı göstermeden öylece yürüyüp gidebilecek kadar küstahlaşabiliyordu, o ev sahibi ki onun önüne kendini atmıştı! İnsanı çileden çıkarıyordu.

Billy... Janae gibiydi.

Janae, Billy'nin arkasından odalara doğru giderken öfkeyle, “Yavaşla,” dedi. “Derin bir nefes al. Güzel.” Süitin ana kapısını kapattı. “Ben de senin kadar istekliyim fakat—”

Billy ona dönerek, “Kitapları birkaç saattir biliyorsun,” dedi. “Bana ne kadar hevesli olduğundan bahsetme. Bu kitapların var olması fikri çarpıcı bir düşünce olabilir, fakat sen neden buna bu kadar... kafanı taktın ki? Bunu senin zihninde göremiyorum ve açıkçası bu biraz rahatsız edici bir durum.”

Dosdoğru bir soruydu. Janae de gerçeği söyledi. Zaten ona rol yapmanın bir yararı yoktu. “Bilmiyorum.”

“Evet, bilmiyorsun,” dedi Billy. “Bu da bu işin en korkutucu yanı. Bu da senin arzunun neredeyse... insani olmayan bir şey olduğunu gösteriyor.”

Janae soğukkanlılığını korumaya çalıştı. “Benden ne bekli-

yorsun? Bana tüm bunları anlattıktan sonra masaya parmaklarımı vurarak, sana yardım etmeyi kabul etmemi mi bekliyorsun?"

"Aşağı yukarı. Evet."

"Lütfen. Kafamda yüzlerce nokta birleşmiş durumda ve sen benim şekerleme yapmamı mı istiyorsun?"

"Kafanda birleşen noktalar yok, Janae. Sorun da bu zaten. Bu senin kafandaki ışıkları yakmadı. Yaksa görürdüm. Fakat senin içine baktığımda, başka bir şey görüyorum."

"Öyle mi? Ne görüyorsun?"

"Kalbini. Arzularını. Hepsi de kararmış."

"Seninkiler gibi," dedi Janae, çünkü savunmayı düşünemiyordu bile. Söyledikleri abesti. O herhangi birinden daha kötü değildi.

Billy dönerek çimenliğe bakan pencerelerden birine doğru yürüdü. "Buraya daha önce geldim. Böyle bir karanlıktan aşağı baktım."

"Ancak şimdi kalbin temiz, öyle mi?" Janae arkasından yürüyüp ona yetişti, parmaklarını sırtındaki kaslarının üzerinde gezdirmeye başladı. "Şimdi de yaramaz Janae'nin hepsini geri getireceğinden korkuyorsun, öyle mi?"

Billy kafasını yavaşça salladı. "Hayır. Bu sadece yaptığımız şeyin—yaptığım şeyin—doğru olmadığını bana hatırlatıyor." Billy döndüğünde Janae onun gözlerinin buğulanmış olduğunu gördü. "Ancak görünüşe göre bu benim de elimde olan bir şey değil. Şu kandaki güç... şu kitaplar... ne kadar zarar verebileceklerini tahmin bile edemezsin." Uzaklara baktı, bir damla gözyaşı yanaklarından aşağı süzüldü.

Bir an için Janae, Billy'nin onu az evvel yapmaya ikna ettiği

her şeyden elini eteğini çekmeye çalıştığını düşündü. Zihni panikle dolup taşı. Bunu yapmasına izin veremezdi.

Neden Janae? Sana neler oluyor böyle?

Janae bir şeyden emindi: O, Billy'nin bildiği her şeyi öğrenmeden önce, Billy buradan gidemezdi. Ve daha da fazlasını...

Janae o kanı bulmak zorundaydı. Gerekirse yalnız başına.

Janae, "Kendini nasıl hissettiğini biliyorum," diye başladı. Sonra da, "Aslında bilmiyorum. Senin pişmanlığını ben hissetmiyorum, fakat haklısın, içimde akıl erdiremediğim arzular var. Senin de aynı arzuları hissettiğine inanıyorum."

Janae tırnaklarını dikkatle Billy'nin boynunda ve yanaklarında gezdirerek, etrafında yürüyordu. Ellerini saçlarının arasında gezdirirken, saçının altındaki cildinin hafif çillerle dolu olduğunu gördü. Boğazındaki damar dikkat çekiciydi, nazikçe ona dokundu.

"Eğer senin arzuların da benim arzularım gibiyse, o zaman onlara karşı koyamazsın," dedi Janae. "Bu kanı bulup oraya geçmek senin kaderin."

Billy bir an ona baktı, sonra yutkunarak boğazını temizledi.

"Haklısın. Biliyorum. Fakat sen benim bildiğim kadar bunu bilen ilk kişisin. Ne zaman gözlerinin içine baksam, kendime bakıyor gibi hissediyorum ve bu da beni biraz rahatsız ediyor."

Janae, Billy'nin öylesine yumuşak ve ince, öylesine çıplak ve hayat dolu olan soluk boynuna çekildiğini hissetti. Öne doğru eğilip dudaklarını kulak memesine değdirerek, kulağına fısıldadı.

"O zaman güven bana, Billy. İkimiz aynıyız; sen ve ben. Birden fazla şekilde yollarımız kesişiyor."

Janae'nin bu pervasız baştan çıkarma teşebbüsünden, kendi cüretinden dolayı bir an için aklı başından gitmişti. Bu pek normal

değildi.

Fakat başka bir düşünce endişesini yatıştırdı. Burada tam olarak kim kimi baştan çıkarıyordu? Billy birkaç saat içinde aklını başından almıştı. Billy onunla oynuyor muydu?

Janae geri çekilerek kristal bir sürahiye doğru yürüdü. Bir içki doldurdu, bir yudumda devirdi. Billy'ye geri döndüğünde, Billy ifadesiz bir yüzle gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Onu okuyordu. Billy'nin onun üstündeki avantajı adil değildi.

Gelgelelim onu bu kadar karşı konulmaz yapan şeylerden biri de buydu.

Janae ikinci bardağını doldururken, "Öyleyse," dedi, "nedir? Zihinlerimizi mi değiştiriyoruz?"

Billy sürahiye yaklaşıırken, "Kararımızı verdiğimizizi bilmiyordum," dedi. Bardağı Janae'nin elinden aldı, onun gibi bardağı bir dikişte içerek sertçe yere bıraktı.

Billy çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi bir tavırla, "Söylentilere göre Thomas bu dünyaya geçen tek kişi değildi," dedi yavaşça. Büyük mor renkli geniş bir koltuğa doğru yürüdü, oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Daha birçokları gelip gitti. Fakat birinin gelip burada kaldığını öğrendim. O, dünyada Shataiki denen bir hayalet. Adı Alucard'dı ve bir gece yaratıyordu."

Janae göğsünün sıkıştığını hissetti. "Pekâlâ, şimdi aklım karıştı," dedi, fakat düşündüğü aslında bu değildi. Gözlerini çevirdi, böylece o da zihnini göremeyecekti. "Gece yarattığı dediğin de nedir?"

"Fazla bilmiyorum. Fakat tohumlarını kan yoluyla saçtıklarını biliyorum."

"Kan yoluyla mı?"

“Yarım yamalak bir bilgi ama evet, kan yoluyla. Öyle sanıyorum. Bu şekilde ürüyorlar.”

Janae, Billy zihninden düşüncelerini yakalamadan onları bir kenara attı.

“Senin zihnini talan edebilmen için annemi bağlayıp, gözlerini manivela ile açmadığımız müddetçe, öğrenmenin yalnızca bir yolu var eğer kanın nerede olduğunu biliyorsa tabii.”

“Ben bunu çoktan düşündüm,” dedi Billy.

“Denemek istemezsin. Güven bana. Sen öğrendiklerini kullanmadan önce seni ya öldürtür ya da parmaklıklar ardına attırır.”

“Kesinlikle.”

“Kanı kendi isteğiyle geri almalı.”

“Şüphesiz.”

Janae döndü. “Bunu nasıl yapacağımızı biliyorum.” Daha sonra Billy’nin gözlerinin içine bakarak bu bilgiyi kendisinden almasına izin verdi.

Janae bu defa Billy’nin istilacı bakışını neredeyse hissedebiliyordu. Billy’nin gözleri yavaşça açıldı, iki kez gözlerini kırptırtırdı.

Billy yüzü bembeyaz vaziyette, ayağa kalktı.

“Gerçekten mi?”

“Biliyorum, çünkü benim laboratuvarım.”

“Raison Törü B mi?”

“Otuz yıl önce dünyayı altüst eden virüsün bir mutasyonu. Havadan yayılmıyor. Fakat bilinen bir antivirüsü yok. Eğer kendimize bunu enjekte edersek...”

“Thomas’ın kanını denemek zorunda kalacak, çünkü asıl virüse karşı dayanıklı olduğu biliniyor,” diye Billy tamamladı. “Ya

onda kan yoksa... veya işe yaramazsa?”

Janae sürahiye uzandı ve Billy’nin zaten bildiği şeyi söyledi, çünkü böyle bir şeyin yüksek sesle dile getirilmesi gerekiyordu.

“O zaman ikimiz de ölürüz.”

9

Gelecek

Etrafı kalın bir toprak ve kaya tabakasıyla sarılmış olan Ba'al Bek'teki yüksek krater, en az sekiz yüz metre uzaklıkta görünüyordu. Thomas burayı ancak ya gök kubbeden düşen iri bir kayanın ya bir devin yumruğunun ya da Teeleh'in bir geğirtisinin meydana getirmiş olabileceğini düşünüyordu.

Bildiği bir şey varsa, o da bütün platonun Serseriler'in bozulan derilerinin kokusuyla dolmuş olduğuydu.

Dört albino boğazdan geçmişler; şimdi kırmızı bir güneş batıda batarken, atlarının üzerinde yüksek yere dikkatle bakıyorlardı. Arkalarındaki kanyonlar herhangi bir saldırıya karşı onları gizliyordu.

İleride baştanbaşa çorak araziyle, Ba'al Bek'in ünlü taş sunağını çevreleyen yüksek bir kaya sırası vardı. Thomas sunağı ilk kez görüyordu. Qurong gazabını tümünden onlara yönelttiğinden bu yana geçen yaklaşık altı yılda, Çember çölün içlerine doğru kaçmıştı.

"Yalnız değiliz," dedi Mikil.

Thomas kafasını kaldırıp uzaktaki çıkıntıya baktığında dağ sırtına tutturulmuş mor sancağı gördü. Sonra daha çok sancak, kafa

ve at gördü.

“Qurong meydan okumanı almış,” dedi Mikil. “Bundan hoşlanmadım, Thomas. Bu pek iyi bir şeye benzemiyor.”

Güruh iki sıra hâlinde yürüyordu, iki sırada da iki düzine Boğazlayan birliğiyle ardından gelen rahipler vardı. Onlarca rahip görünüyordu ve gelmeye devam ediyorlardı. Thomas’ın hesabına göre iki yüz rahip ya da fazlası vardı.

Sevgili Elyon, ben ne yaptım?

Ba’al sekiz hizmetkârın omuzları üstünde sallanan bir tahtırevana oturmuştu. Qurong baştan aşağı savaş kıyafetlerine bürünmüş hâlde, karanlık rahibin karşısında dimdik siyah atını sürüyordu. Qurong’un kendi muhafızları olan Serseri süvarilerinden otuz-kırk kişi, iki yanında yer alıyordu. Süvariler kılıç, savaş bal-tası, orak ve cephanelerinde belki de en korkunç silah olan, elli metreden atıldığında avını yere indirebilen, basit bir zincirin ucunda iki çivili toptan ibaret silahla, yani gürzle kuşanmışlardı.

Rahiplerin cübbelerinin eteklerindeki binlerce zilin çınlaması, akşam erken vakitlerde ağustos böcekleriyle dolu bir çölü andırıyordu.

“Aslanlar arasında fareler gibi kaldık,” dedi Jamous. “Bu işten emin misin, Thomas?”

“Sadece rahipleri istediğini sanıyordum.” Mikil pek çok tuhaf şeyden payını almıştı, fakat böyle bir şeyle yıllardır karşılaşmamıştı. “Taburun yarısını getirmişler!”

“Bu onların savunmaları için bizi öldürmek için değil,” dedi Thomas.

Samuel’in atı ayaklarını sertçe yere vurdu. Samuel’in yüzü bir sırtımayla çarpıldı. “Bizden hâlâ korkuyorlar. Ben size ne söy-

lemiştim? Onları haklayabiliriz.”

“Yüzlerce kişiye karşı dört kişiyle mi?” diyerek Mikil dalga geçti. “Senin deyişinle, ‘tam zaferlerimizde’ bile bu aşılması imkânsız bir eşitsizlik olurdu.”

“İmkânsız,” diye Jamous mırıldandı.

Samuel düşmanlarını görünce canlanmaya başlamıştı. “Rahipler silahsız. En azından Qurong ile şu büyücüyü ele geçirebiliriz. Bu da Güruh’un geri çekilmesini sağlar. Başları olmazsa, yılanlar deliklerine girer.”

Thomas az kalsın, onların ilk başta buraya sürüklenmelerinin nedeninin Samuel’in aptallığı olduğunu söyleyecekti; ya da ölü bir rahibin yerine başka birinin geçeceğini; veya onların asıl düşmanları olmadığını. Gerçek düşman başka bir yerdeki gizli tüneğinden dikkatle onlara bakıyordu. Yani Teeleh ile onun cehennemdeki ev sahibi olan Shataikiler.

Gel gör ki Samuel, Teeleh ve Shataikiler’den, hatta Elyon’dan bile şüphe ediyordu.

Thomas atını yamaçtan aşağı sürdü.

Mikil arkasından atını mahmuzlarken, “Emin misin, Thomas?” dedi.

Thomas zirveye kıvrıla kıvrıla çıkan kafileden gözlerini ayırmıyordu. Boğalar, üzerinde altı büyük sandık olan arabaları çekiyorlardı. Arkalarından keçiler hızla yürüyorlardı. Thomas, Ba’al’ın ne gibi bir planı olduğunu bilemiyordu, fakat Teeleh’in keçi zevki olduğundan şüpheleniyordu. Bunların hepsi de gösteriş içindi.

“Thomas.” Mikil, atını onun atının yanına çekti. “Lütfen bana bunu enine boyuna düşündüğünü söyle.”

“Bunu bana şimdi mi soruyorsun? Biraz geç kalmadın mı?”

“Bu noktaya geleceğine inanmamıştım. Arpacı kumrusu gibi düşünüyordun.”

“Şimdi aydınlandım, Mikil. Uzun zamandır ilk kez kaybedecek bir şeyim olmadığını hissediyorum.”

Samuel atını yanlarına çekerek, “Yalnızca inancını,” dedi.

“Eğer Elyon bu gece kendini göstermezse, bu yalnızca benim ölmemi istediği anlamına gelir,” dedi Thomas.

“Ve Güruh’un da.”

Thomas ona bu fırsatı vermişti. “Eğer bu meydan okumayı kaybedersem, o zaman barış devrinin geçtiğine kanaat getirip, derim dönüşmeden önce devirebildiğim kadar çok Güruh devireceğim.”

“Thomas Hunter yine öldürecek mi?” dedi Samuel. “Doğru mu duydum?”

“Thomas Hunter ölecek. Yeniden.”

“Kamplarımızın nerede olduklarını onlara söyleyecek misin?”

“Söz verdiğim gibi.”

Dördü yan yana, onları gölgede bırakan bir maiyete karşı, Ba'al Bek'e doğru yola koyuldular.

“Bu meydan okumada başarılı olursan,” dedi Mikil, “eğer Elyon kendini gösterirse, sahiden de Qurong’un bizimle gelmeyi kabul edip boğulmasını bekliyor musun?”

“Bunu zaten kabul etti.”

“Sana ihanet edecek,” dedi Samuel. “Fakat bence fazla endişelenmene gerek yok; bu meydan okumayı kaybetmeyecek.”

Thomas, oğluna baktı. “Belki de dediğin gibi kaybetmeyecek. Ancak kaybederse, öz oğlumu geri kazanacağım ve bu da

benim için onun ihanetine değer.”

Samuel gülümsemeye çalıştı. Çarpılmış dudakları kıpkırmızı yüzüne aptalca bir ifade vermişti.

Gün batımında kızaran, sunağı kuşatan yüksek kayalar şimdi tepelerinde yükseliyordu. Bir saat içinde ortalık kararırđı. Thomas Ba'al'la gün ışığında yüzleşmeyi tercih ederdi, fakat olan olmuştu artık.

Qurong ve karanlık rahibi yüksek yere varmışlar, rahiplerin sunağın solunda yerlerini almalarını bekliyorlardı. Boğazlayanlar yüksekten bir saldırı bekliyorlarmış gibi iki yana birden dağılıyorlardı.

Samuel kraterin ucunu gözleriyle tarayarak, “Bir düzine okcuyla neler yapabileceğimizi bir düşünün,” dedi. “Birkaç dakikada onları iğneli yastığa döndürebiliriz.”

Haklıydı. Yıllar önce bu plan, Orman Muhafızları'na mükemmel bir pusu imkânı sağlamıştı. Thomas, Samuel'in düşmanlarını yok etme arzusunu anlıyordu. Bu, insanoğlunun sahip olduğu en doğal içgüdüydü.

Düşmanını sev. Bu Elyon'un utanç verici öğretisiydi. İnsan doğasına tamamen tersti.

Sonra birden Thomas'ın aklına, kuzeydeki melez Eram'ın ordusuyla birlikte yayılıp krateri kuşatarak, ani bir saldırıyla tüm düşmanlarını—hem albinoları hem de Güruh'u—ortadan kaldırabileceğı geldi.

Mikil huzursuz bir biçimde çabucak, “Ne yapacağımızı söyle,” dedi.

“Söyleyeceğim; ancak kendim de bildiğimde.”

“Elyon hepimize yardım eder.”

“Amaç da bu değil mi zaten? Bu kelimelerin bir anlamı olup olmadığını görmek.”

Thomas dördünü kaya halkasının önünden gecenin karanlığına ok gibi götürdü. Thomas bir Serseri derisine bu kadar yakın olmayalı epey zaman geçmişti. Ne kadar iğrenç bir kokusu olduğunu unutmuştu. Nedenini yaklaştığında anladı: Rahiplerden hiçbiri morst macununu sürmemişti.

Atının dizginlerini çektiğinde, ipek tente altındaki yastıklı tahtında oturan Ba'al'la yüz yüze geldi. Hizmetkârları onu yere indirmişlerdi. Qurong doğrudan bir bakışla onları onurlandırmak istemediği için başını sağa çevirdi. Qurong'un generali—Thomas yanlış hatırlamıyorsa ismi Cassak'tı—gözlerini Ba'al'a dikmiş vaziyette, Qurong'un arkasında, sesini çıkarmadan, ifadesiz bir yüzle duruyordu.

Peki, bu günlerde Güruh'u kim yönetiyordu? Ba'al mı, yoksa Qurong mu?

Thomas, her ikisi de diye tahmin etti. Zayıf iblis, insanlar üzerinde ustalıkla Teeleh'in gücünü, adaleli savaşı da kılıcı kullanıyordu herhâlde.

Ba'al ayağa kalktı, öne doğru sinsi sinsi yürüdü. Siyah ipek bir cübbe, koltuk altlarından topuklarına kadar üstüne yapışmıştı. Boynuna, beline kadar sarkan mor bir fular sarılıydı. Ancak beyaz, kemikli omuzları açıktaydı.

Alnına üç işaret kazınmıştı. Thomas'ın keşif erlerinin ilk kez yaklaşık bir yıl önce bildirdiğine göre, diğer hepsinde de bu işaretten vardı.

“Qurong'la konuşmaya geldim,” dedi Thomas. “Hizmetkârıyla değil.”

Ba'al bu gizli hakareten alınmış gibi durmuyordu, fakat bu sözler Qurong'un dikkatini çekmişti.

"Hoş geldin, soluk yüzlü," dedi karanlık rahip. "Büyük kumandan, insanların hükümdarı, Teeleh'in hizmetkârı olan efendimiz meydan okumanızı kabul etti."

"O zaman bırak da efendin kendi adına konuşsun. O senin kuklan mı?"

Bu sefer büyücünün sol göz kapağı seğirdi. "Bütün adamların seninle konuşmaya tenezzül edeceklerini sanma, albino," dedi Ba'al.

"Fakat sen tenezzül ediyorsun. On yıldan uzun süredir benim ve karın için verilmiş ölüm fermanından kaçıyoruz... Sanırım bu da bana buraların hükümdarıyla konuşma hakkını kazandırır." Thomas, konuşurken Qurong'u izlemişti.

"Öyleyse Tanrı'na olduğundan fazla değer biçtiğin kadar, kendine de fazla değer biçiyorsun."

"İşte tam da bunu keşfetmek için buradayız," dedi Thomas. "İpek cübbeni henüz dans için kaldırma. Liderinle konuşmak için ısrar ediyorum."

Ba'al dik dik baktı. Gri gözleri, ne bir duygu ne bir incinme ne de Thomas'ın onu gücendirdiğine dair en ufak bir belirti göstermiyordu. Thomas, onun insandan çok, Shataiki olan şeytani bir adam olduğunu düşündü. Geceleyin hava da aşırı soğuyor gibiydi.

Qurong, Thomas'a ilk kez dikkatle bakarak, "Bütün bu gösterişli ayak oyunlarını bir kenara bırakabilir miyiz?" dedi. "Meydan okudun, ben de kabul ettim. Rahibim, Teeleh'in gücünü çağırarak, sen de senin Tanrı'nın gücünü çağıracaksın. Sizin bu oyununuzu oynamak için başımızı birçok derde soktuk. Başlasak iyi

olur. Tam olarak aklında ne var?”

“Karanlık rahibinin istediği herhangi bir şey olabilir.”

Thomas’ın arkasındaki üç kişi ne sesini çıkarıyor ne de hareket ediyordu. Ba’al gözünü kırpmadan ona bakmaya devam ediyordu. Birazcık hayal gücüyle Thomas, Ba’al’ın entrikacı aklının, bu gözlerin ardında ipe bağlanmış bir böcek gibi döndüğünü görebiliyordu. Uzun bir süre duyulan tek ses, bir Boğazlayan’ın atının ara sıra soluması ve kıpırdaması oldu.

Ba’al, Samuel’e bakarak, “Bu senin oğlun mu?” diye sordu.

“Gördüğüm kadarıyla alınlarınızı kesmişsiniz,” dedi Thomas.

“Canavarınızın işareti, öyle değil mi?”

Tüm Güruh’un içinde en şeytani olanı, bu Ba’al adlı insan şeklindeki hayalet, ufka doğru ince parmağını uzattı. “Soluk yüzlü kişi doğudan gelip barış getirecek ve gökyüzüne hükmedecek. O Miggdon Vadisi’ndeki kan nehriyle ülkeyi temizleyecek. Hüküm gününde biz kendimizi ona sunacağız. Soru şu: Siz kendinizi ona sunacak mısınız?”

“Hayır. Biz Elyon dışında hiç kimseye kendimizi sunmayız.”

Rahip ona dikkatle baktı. Ağız bir kâğıt inceliğindeydi; böcekleri dişlerinden uzak tutmaya ancak yarayan beyaz et parçaları gibi duruyordu. Bir elini kafasının yanına doğru kaldırarak ince parmaklarını öyle bir şaklattı ki Thomas bu şaklatmanın nasıl olup da parmaklarını kırmadığına hayret etti.

“Göreceğiz, albino.”

Rahiplerden ikisi boğaların çektiği arabalardan birine doğru koştu. Bir tanesi hayvanı çözerken, diğeri sandıktan önce büyük, ipekten yapılma beyaz bir battaniye, sonra da gümüş bir kadeh çıkardı.

İki rahip, boğayı öne doğru itip, sunaktaki dört bronz halkadan birine bağlayarak beyaz battaniyeyi hayvanın üstüne sererken, diğerleri duygusuz bir biçimde onları izliyordu. Bir tanesi kırmızı bir yastığı boğanın üstüne koydu. Bir eyer yapmıştı. Rahipler her adımlarında çalan zillerle birlikte yerlerine doğru koşturdular. Bütün işlem ancak yirmi beş saniye sürmüştü.

Thomas Ba'al'ın bir boğaya eyer vurarak ne sergilemeye çalıştığına akıl erdiremiyordu, fakat adamın sürekli ve tereddütsüz bakışı onu huzursuz ediyordu.

“Kan görmeyi sever misin, Thomas?” diye Ba'al sordu.

“Pek değil.” *Sevgili Elyon, şimdi yüzünü saklama, lütfen. Tüm dünya seyrediyor ve benim gücüm tükendi. Sonradan aklına gelen düşünce ise: Sadece emret, ben de senin için bu adamın kafasını gövdesinden ayırayım.*

“Alışmanı öneririm, albino. Çünkü Tanrımız kan talep eder. Kan gölleri. Kan ırmakları. Kendi boyunlarımızdan akan kan.”

“Sizin Tanrınız Teeleh,”—Thomas yana tükürdü— “kana susamış olabilir—”

Thomas konuşurken, Ba'al harekete geçmişti bile; arkasında saklı bir kılıcı çekerek, şimşek gibi savurdu. Kılıç, boğaya kürek kemiklerinin hemen üstünden omurgasından saplanarak, boynu boyunca kesti.

Ba'al kılıcı çektiğinde, Samuel'in kılıcı kınında gıcırdadı.

Boğanın kafası gövdesinden ayrılarak donuk bir *güm* sesiyle yere düştü. Hayvan uzun bir süre atardamarlarından yere boşalan kanın farkında olmadan öylece ayakta durdu. Sonra öne doğru bir adım atarken aniden çöküp kaldı.

İki yüz rahipten yumuşak bir inleme sesi koptu, Kara cübbe-

leri içinde bir o yana bir bu yana sallanmaya başladılar. Katletme o kadar hızlı olup bitmişti ki Thomas tepki vermeyi akıl edememişti bile.

Ba'al kollarını iki yana açarak kararmakta olan gökyüzüne doğru konuştu. "Kurbanımı kabul et, Teeleh, yaşayan ve nefes alan her şeyin tek ve gerçek Tanrısı, gökyüzünün ejderhası. Öcünüz benim ellerimden alınsın."

Kafasını indirerek Thomas'a düşmanca baktı. "Arkadaşlarına silahlarını bırakmalarını söyle."

İnlemeler kesildi.

Samuel, "Ne senin ne de bir Serseri için!" diye haykırdı.

Ba'al kendi kılıcını bıraktı. "Söyle ona."

"Bırak, Samuel."

"Baba—"

"Hepiniz, silahlarınızı bırakın!"

Buraya savaşmaya ya da kendilerini savunmaya gelmemişlerdi. Birkaç saniye aldı, fakat Thomas sonunda kılıçların yere düştüğünü duydu. İki rahip koşarak gelip yerden silahları toplarken, Qurong atının üstünde ölü boğaya boş boş bakıyordu. Boğazlayanlar yalnızca arkalarını muhafızsız bırakarak, tüm kaçış yollarını kapattılar.

"Bu yalnızca bir boğa, asıl Tanrı'yı doyurmaya yetmez," dedi Ba'al. "Burada ortaya konan şeyler inancın sıradan bir göstergesi için çok çok fazla." Toplanmış inançlı kişilerine işaret etti. "Bir albinonun hayatına karşılık, Teeleh'in inançlı tebaasının hayatını ortaya koyuyorum. Gerçek Tanrı'nın hangisini teslim edeceğini göreceğiz."

Ba'al'ın yaptığı imalar Thomas'ın göğsüne kılıç gibi sap-

landı. Bu sallanan büyücülere karşılık kendi hayatı. Zihni bu düşünce karşısında durmuştu sanki. Rahip ne öneriyordu; onun sunağa yatıp, boğanın kılıcı yediği gibi onun da kılıcı yemesini mi?

Ancak o buraya ya ölmeye ya da kurtarılmaya gelmişti. Biraz daha tereddüt etmek, savunduğu her şeyi hiçe saymak olacaktı.

“Büyücülerine,” dedi Thomas, “ve sana karşı. Kabul ediyorum.”

Ba'al'ın bakışları Thomas'ın sağ omzundan öteye kaydı. “Hepimiz kanımızı verecek ve geçmişte olduğu gibi gücünü göstermesi hususunda efendimize güveneceğiz. Hepsi de. Sonra senin oğlun. Sonra da ben.”

Thomas'ın eli ayağı buz kesildi. “Asla olmaz! Ben kanımı veririm, oğlum olmaz.”

“Tek bir albinoyu bile teslim edecek kadar Tanrı'na güvenmiyor musun? Elyon, oğluna erişemez mi?”

“Ben kendim için karar veririm, oğlum için değil.” Thomas konuşuyordu, fakat içinden Elyon'a yakarıyordu. Kandırılmış, köşeye sıkıştırılmıştı. Tuzağı görüyor ama bir çıkış yolu göremediğinden içinden feryat ediyordu. Sonra dudaklarından zar zor duyulan bir fısıltı döküldü. “Elyon... Elyon, sana yalvarıyorum...”

“Hizmet ettiğiniz bu Tanrı'ya olan inancını oğluna sormadım,” dedi Ba'al. “Ben *senin*, onun hayatını sizin Tanrı'nızın ellerine sunacak inancın olup olmadığını soruyorum.”

Thomas can damarlarının elinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Bu hariç bütün senaryoları bekliyordu. Öz oğlunu nasıl sunabilirdi ki?

“Elyon'un, oğlunu kurtaracağına inanıyor musun?”

Serin gece havası iyice dondurucu bir hâl almıştı.

“Elyon’un sınırları yoktur.”

“Baba—”

“Ya oğlun kabul etmezse?” diye Ba’al araya girdi. “Bu senin inancını zayıflatır mı? Senin Qurong’un evladını kaçırdığın gibi, Teeleh’in de senin evladını kaçırmamasından mı korkuyorsun?”

Chelise’den bahsediyordu. Qurong sesini çıkarmadan öylece duruyordu.

“Dinle beni, sıksa küçük büyücü,” diye Thomas tersledi. “Oğlum tıpkı Chelise gibi nerede oturacağına veya öleceğine kendi karar verir. Senin kesebileceğin bir boğa değil o.”

“Kimin yaşayıp kimin öleceğine Elyon ile Teeleh’in karar verdiğini sanıyordum. Ben de Elyon’a karar verme fırsatını verip vermeyeceğini oğluna değil de sana soruyorum.”

Thomas’ın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Ne var ki bu acı-nası büyücünün meydan okuması onu hakikaten tuzağa düşür-müştü. Eğer onaylamakta gecikirse, bu yalnızca onun şüphesini gösterecekti. Elyon’a olan inancını kanıtlamaya gelmişti ve daha şimdiden yaralı bir tavuk gibi etrafta kanat çırpıyordu.

Fakat bir türlü söyleyemiyordu. Burada öylece duramazdı ve—

Benimle yüzmek istiyor musun?

Thomas’ın nabızı hızlandı.

Benim sularımda yüz, Thomas.

Uzaklardan bir ses fısıldıyordu. Ara sıra Elyon’un sularının en derinindeyken duyduğu sestir bu. Bir çocuğun sesi, öylesine nazik, yaramazlık ve hayat doluydu ki. Elyon...

“Ben size ne söylemiştim, efendim?” dedi Ba’al, Qurong’a. “Tek bir boğayı keserek size bir zafer kazandırdım. Avcı’nın Bü-

yük Thomas'ında—”

“Meydan okumanı kabul ediyorum,” diye Thomas tersledi. “Oğlumu sunarım, ama onun adına konuşamam.”

“Evet, ama ben konuşabilirim,” diyerek Ba'al başıyla onayladı.

Thomas atının üstünde iki büklüm oldu, kanının yüzünden çekildiğini hissetti. Boğazlayanlar, Mikil, Jamous ve Samuel'in arkasındaki kayalar arasındaki elli metrelik mesafeyi kapatmışlardı. Artık hiçbirinin silahı yoktu.

Samuel'in çapındaki bir dövüşçü için bile artık kaçış yoktu.

Ba'al oğlunun kanını akıtacaktı.

Ba'al sesi titreyerek, “Gelin, efendim,” dedi. “Hizmetkârınız emrinizdedir.”

Altı Boğazlayan, kılıçlarını çekerek soldan atlarını sürdüler. Muhafızlar sanki silahlı bir savaşçısıyla karşılaşmışlar gibi tereddüt etmeden doğrudan Samuel'e hücum edip, hızla atına çarptılar. Bir tanesi oğlunun boğazına uzun bir zincir dolayarak şiddetle çekti.

“Baba...”

“Bırak gitsin! Bırak onu!” Thomas atını arbedeye doğru mahmuzladı, ancak çenesine bir kılıç kabzası yiyince sağa sola yumruk sallamaya başladı. Muştalarının süngerimsi Serseri etine girdiğini hissedebiliyordu. Vurduğu savaşçı homurdanarak mızrağını sopa gibi salladı. Mızrak Thomas'ın omzunu sıyrıp geçti.

Thomas'ın çaresizliğine panik de eklenmişti şimdi. Boğazlayanlar'ın hakkından gelmek için bir şans olsa bile, bu kadar aptalca bir şeye kalkıştığı için kendi meydan okumasına ihanet etmiş olacaktı.

Samuel'e yapılan acımasız vuruşun sesi irkilmesine yol açtı. Bir hırıltının ardından sessizlik oldu. Samuel'i yere doğru çekip devirdiler.

Thomas içinde büyüyen dehşeti bastırmaya çalışarak, Ba'al'a döndü. "Benim meydan okumam böyle değildi!"

Karanlık rahip ellerini kaldırmış, titreyerek alacakaranlığa bakıyordu. Aniden başını önüne eğdi. "Bu benim meydan okumam."

Gözlerini kararan gökyüzüne dikmiş olan Ba'al'ın rahiplerinden inilti ve mırıltılar yükseldi. Thomas yukarı baktı.

İlk bakışta kocaman kara bir bulut yüksek yerin üzerine sürükleniyor ve yavaşça dönüyor—kafalarının üzerinde birkaç mil boyunca uzanan bir kasırga—gibi görünüyordu.

Fakat Thomas'ın gördüğü kadarıyla bu bir bulut değildi. Yıllardır ilk kez, Shataikiler kendilerini gösteriyordu. Katliamı seyretmek üzere toplanmış yüz binlerce siyah canavar, kırmızı gözleriyle dikkatle onlara bakıyordu.

Elyon... Sevgili Elyon, bize yardım et...

10

Chelise topuklarını deri üzengilere bastırarak, atını kuvvetli bir çekişle durdurdu. Ani duruşun etkisini azaltmak için de ağırlığını arkaya doğru verdi. Çöle uyum sağlayacak şekilde yetiştirilmiş kısırak, etine giren bronz gemden rahatsız olarak, burnundan soluyup kafasını şiddetle salladı.

Gökyüzü... Gökyüzünde bir sorun vardı.

Marie öne doğru fırladığında, kafasını çevirerek, “Bu ne?” diye bağırdı. Atını güçlkle durdurdu. “Nedir bu?”

“Ben...” Chelise uzaklarda kararan ufuktaki kara bulutlara baktı. Manzaradaki bir şey onu ürpertti. “Ben...”

Marie onun bakışlarını takip etti ve onunla birlikte bakakaldı. “Bu nedir? Bir bulut mu?”

“Hareket ediyor.”

“Bulutlar da hareket eder. Sana ne oldu böyle?”

“Yüksek yerin üzerinde, sanki—”

“Shataikiler,” diye Marie fısıldadı.

Atlar koştukları için soluk soluğa kalmışlardı, fakat Marie’nin söylediği bu tek söz, sanki Chelise’nin karnına vurulmuş bir tekme gibiydi. Chelise söyleyememişti, fakat Marie o devasa şeyi, dönen girdabı kesinlik olarak tanımlayınca, o şey pençelerini boğazına geçirmişti sanki.

Shataiki.

En sonunda, “Bu imkânsız,” diyebildi.

Marie eyerinde büküldü. “Yüksek yerin üzerinde, Ba’al Bek’te.”

“Fakat... O zaman Qurong, Thomas’ın meydan okumasını kabul etti mi?”

Marie, Shataikiler’e gözlerini dikerek, gergin atını Chelise’ye doğru döndürdü. “Eğer kutsal bölgelerinde yalnızca Thomas’a gözdağı vermek için toplanmamışlarsa, babam lanetli ibadet yerlerine giren ilk albino olacak.”

“Fakat Shataikiler’i yıllardır kimse görmedi. Sen hiç gördün mü?”

“Görmüş olabilirim. Bir keresinde gördüğümü sandım, fakat bu pekâlâ bir gölge de olabilirdi. Bu...” Marie şu anda gerçekten de Shaitaikiler’i gördüklerine inanamıyor gibiydi. Fakat şüphe yoktu. Eğer efsaneler doğruysa, bu her biri tazi büyüklüğündeki kara yarasalardan oluşan muazzam bir buluttu, birbirlerine o kadar yakınlardı ki bu mesafeden katı bir kütle gibi görünüyorlardı. “Çok fazla...”

Chelise en sonunda konseyi, Qurong ile Ba’al’ın Thomas’ın meydan okumasını ancak ona ihanet etmeye niyetleri varsa kabul edecekleri hususunda ikna etmişti. Chelise eğer Qurong meydan okumayı kaybederse, Thomas’ın yolundan gitmeye kendince tenezzül etmeyeceğini iddia etti. Qurong’un az da olsa kalbini kazanabilecek yegâne kişi, öz kızı Chelise’ydi.

Marie de gitmeye hak kazandı, çünkü Vadal’ın yerine Samuel’le dövüşerek Thomas’ın onurunu savunmuştu.

Jake’i de onun çapındaki bir dövüşçünün onlarla gitmesi ge-

rektiği konusunda acı acı şikâyet eden Susan'a bırakmışlardı.

At üstünde sekiz saat boyunca süren zorlu yolculuklarının sonunda, yolun yarısından fazlasını kat etmişlerdi. Ancak yanlarında meyveleri vardı; durmayacaklardı.

“Başaramayacağız,” dedi Chelise. Kalbinin atışını kulaklarında duyabiliyordu. “Eğer bu saçma oyuna başladılarsa, yetişemeyiz.”

“Eğer öyleyse, yapabileceğimiz bir şey olduğundan emin değilim.”

“Öyleyse eve git,” diye Chelise tersledi. “Senin gelmen benim fikrim değildi.”

“Sakin ol, lütfen. Kararımızı eleştirmiyorum. Sadece meydana olanı söylüyorum. Böyle bir şeye karşı bir şansımız yok.” Alacakaranlıkta yavaşça dönen Shataiki bulutunu başıyla işaret etti.

“Elyon'u unutuyorsun. Onun onuru için neredeyse kardeşini öldürüyordun—”

“Samuel'i asla öldürmezdim.”

“—yine de Elyon'un gücünden şüphe ediyorsun ama.”

“Eğer her şey Elyon'a bağlıysa, o zaman bize neden ihtiyaç duyuyor? Orada Thomas var zaten. İki kişinin daha ne yararı olur ki?”

“Qurong—”

“Elyon onu senden çok daha kolay kazanabilir,” diyerek Marie lafını böldü. Sonra biraz daha yumuşayarak, “Bana öyle geliyor,” dedi.

“Babana çok fazla benziyorsun,” dedi Chelise. “Herkes kendine bakmalı, öyle mi? Senin bağımsızlığın ancak gerçek bir teh-

like yoksa hoş bir şey.” Atını mahmuzladığında hayvan öne doğru atıldı. “Eğer Elyon parmaklarını şaklatarak herkesin kalbini kazanabilseydi, Güruh uzun süre önce kızıl göllere dökülmüş olurdu,” diye bağırdı. “Belli ki işler böyle yürümüyor.”

Marie atını dörtnala koşması için mahmuzlayarak Chelise’ye yetiştirdi. “Gitmeyelim demiyorum, anne, fakat inatçı olan yalnızca ben ve Thomas değiliz. Babam senin Qurong’a olan sevginin, senin hayatın bir yana, kendi görevini de tehlikeye atabileceğini biliyordu. Bence bu bulut da işi iyice ciddiye bindiriyor. Aceleyle bir şey yapmaya kalkına.”

“Şimdi de gençliğine bakmadan bana tavsiye mi veriyorsun?”

“Ben çocuk değilim! Ben burada arkamı kollayan tek kişiyim.”

“Ben budala değilim.”

“Hayır. Fakat sevginin gözü kördür. Ve sen anne, baban söz konusu olduğunda körleşiyorsun.”

Marie’nin söylediklerinde biraz doğruluk payı vardı. Eğer Elyon istese, Chelise, Qurong’u kurtarmak için hayatını verirdi. Ancak Qurong’a olan sevgisi onu aptallaştırmıyordu.

Chelise kısırağını dörtnala sürdü. “Güzel, arkamı kolla o zaman. Bu hızla bu fırsata nail olamayacaksın, çünkü biz oraya vardığımızda her şey bitmiş olacak.”

Chelise oraya varıp her şeyi yoluna koyana kadar, Elyon’un onları canlı tutması için içinden hızlı bir dua okudu. Sonra bu kadar küstahlaştığı için de kendini azarladı.

“Ne kadar var?” diye fısıldadı.

“Gece boyunca atları böyle zorlayamayız. Gündüz ara vere-

lim. En iyisi bu.”

Elyon’a şükürler olsun, yanlarında şifalandırıcı meyvelerden getirmişlerdi.

11

Gizli laboratuvar yer altında inşa edilmiş ve betonla güçlendirilmişti, Raison İlaçları Bangkok laboratuvarları ile güney çimenliğindeki malikâne arasında tam ortada yer alıyordu. Monique'in bu yeri seçmesinin nedeni basitti: Yerleşkeye yapılacak herhangi bir saldırı, çimenliğe değil, binalara odaklanacaktı. Tüm kritik numuneler, en hassas araştırmaların yürütüldüğü bu bin beş yüz metre karelik tesiste depolanıyordu.

Oraya, yani dünyanın potansiyel olarak en yıkıcı biyolojik materyallerinin—öncelikle de Raison B Türü—evine Sıfır Zemin diyorlardı.

Janae güvenlik kartını okuyucudan geçirdi, manyetik kilit mekanizmasının sesini duyunca dönüp Billy'ye baktı. Billy'nin alnı ter damlalarıyla boncuklanmıştı. Billy'nin bakışları hızla ona, sonra metal kapıya çevrildi.

Janae kapıyı iterek açtı, salona girdi. “Kapıyı arkandan kapat. Acele et. Gece yarısı olması, güvenliğin, giriş yapmak için benim kartımın kullanıldığını bilmediği anlamına gelmez. Annem ben her girdiğimde onu uyarımları için talimat vermiş olabilir.”

“Annen sana bu kadar az mı güveniyor?”

“Hayır. Normalde değil. Fakat sen buradasın, öyle değil mi? İnsanların zihinlerine girebilen kızıl kafalı tazi.”

“Erkeklerin akıllarını başından almak için tatlı dilini kullanan taziyle birlikte,” dedi Billy.

“Her neyse.” Fakat Billy haklıydı.

Billy malzemelerin saklandığı birkaç kapının önünden geçerek, Janae’yi koridorun sonuna kadar takip etti. Geçidin sonunda yine giriş için Janae’nin kartını gerektiren başka bir çelik kapı vardı. Janae arkasından gelen Billy’nin nefes alıp verişini duyabiliyordu.

Billy’nin Tarih Kitapları’na ulaşma takıntısı onun işin sonunu getirmesi için yeterli olmasına rağmen, Janae kendilerine virüs bulaştırarak Monique’in blöfünü ortaya çıkarmayı ilk kez teklif ettiğinden bu yana, Billy onu en az on kez sorgulamıştı. Sonuçta Billy o kitaplarla büyüüp, onları kullandığını açıklamıştı. Hatta onlardan *sorumlu* bile olabilirdi. Billy sınırlarını aşmaya zorlanmış ve yüreğindeki karanlıktan başka bir şey bulamamıştı.

Billy iki eli de saçlarında bir aşağı bir yukarı yürürken, onlarca yıl duyduğu korku ve dehşetin onu o karanlığın insafına kalmış bir bez bebeğe çevirdiğini söylemişti. Ne kadar tehlikeli olursa olsun, en sonunda neyin onu böyle bir kişiye dönüştürdüğünü anlama fırsatı, Monique’nin onları azarlama riskine değermişti. Belki de aradığı şeyi yalnızca ölümden bulacaktı.

Fakat aynı çaresizliğe Janae’yi iten neydi peki? Billy onun zihninde bir şey göremiyordu. Peki, öyleyse bu neydi? Bilmek istiyordu. Neydi?

Janae tahminde bulundu. “Belki benim içimde de aynı karanlık olduğu için. Bu karanlık bende her zaman vardı. Babam ortadan kaybolduğundan bu yana, hayatımdan nefret ettim. O karanlık beni de çağırıyor. Bunu zihnimde göremezsin, çünkü bu

benim zihnimin ötesinde. Hatta anlamıyorum bile, fakat bugün, kanı, Tarih Kitapları'nı ve annemin tüm bunlara karışmış olduğunu öğrenmem—kendimi ilk kez yaşıyor hissediyorum, Billy. Ölümünden geri döndüm.”

“Şimdi de tekrar hayatını riske mi atıyorsun?” dedi Billy.

Janae arkasını dönüp gitti. “Annem buna izin vermez.”

“Peki, ya izin verirse?”

“Verirse verir. Fakat izin vermeyecektir. Ara sıra ‘keşke hiç olmasaydı’ dediği çocuğu olabilirim ama annem beni sever.”

Janae metal kapıyı açtı, Billy'nin tesisin kalbine girmesine izin verdi: Yanıp sönen yüzlerce monitör ışığı olan bir laboratuvar. Kapı arkalarından yavaşça kapandıktan sonra Janae, Billy'nin odayı incelemesi için birkaç dakika sesini çıkarmadı.

Düz, dokunmatik monitörleri olan bir düzine iş istasyonu, flüoresan ışıkları altında mükemmel biçimde sıralanmıştı. Ortalığa saçılmış ne bir kalem ne de bir parça kâğıt vardı. Ayna gibi parlayan siyah zeminde de ne bir ataş ne de bir parça ip göze çarpıyordu.

Araştırma söz konusu olduğunda annesi obsesif kompulsifti. Sıvıyla soğutulan iki tane büyük servis sağlayıcı, odaya Pentagon'u çalıştırmaya yetecek kadar enerji veriyordu, fakat annesi burada olup bitenlerin gerisindeki gerçek beyinleri ve kendi beyinini kontrol ediyordu.

Ve yine Janae'nin bilmeyip de annesinin bildiği çok az şey vardı.

“İşte bu,” dedi Janae.

“Etkileyici. Tüm bu makineler ne işe yarıyor?” Gözleri yüksek voltajlı donanımlarla dolu duvara çevrilmişti.

“Senin ve benim ihtiyacımız olan şeyler değil. Mıknatıs ölçerler, elektron mikroskopları, soğutma cihazları, homojenleştiriciler... Şimdi anlatamayacağım kadar fazla. Bizim ihtiyacımız olan şey sıfır altı soğutma sisteminin içinde.”

Karantina yazılı bir levhanın altında kafatası ve çapraz kemik sembolü olan bir odaya yürüdü, küçük bir bloğa şifreyi girdi ve cam kapıyı iterek sonuna kadar açtı. İçeride şeritlerle bağlanmış dört tekerlekli sedye yer alıyordu. Hepsinin de şu an bağlantısı olmayan kendi yaşam destek sistemleri vardı.

Billy, “Demek burası,” diyerek, Janae’nin yanı sıra odaya adımını attı.

“Teknolojinin tümüne ihtiyacımız yok. Bir şırınga bizim işimizi görür. Fakat doğru, kendimizi içeri kapatmamız gerekiyor. Başka virüslerin bulaşmasını göze alamayız, değil mi?” Zoraki gülümsedi.

“Doğru.”

“Lütfen gevşemeye çalış, Billy. Buradaki asıl riskin farkındasın, değil mi?”

“Sanırım, evet.”

“Asıl risk annem değil. *Senin* bana söylediğin şeyin doğru olmaması. Açıkçası, senin böyle terlediğini görünce de elimde olmadan merak ediyorum.”

“Doğru,” diye üsteledi Billy. “Annen seni sevebilir, fakat kanın var olduğunu nereden bilebiliriz ki? Asıl risk bu işte.”

“Kan var. Annemin gözlerinde gördüm. Daha önce söylediğim gibi, zihin okuyabilen tek kişi sen değilsin. İçgüdülerim beni hiçbir zaman yanıltmamıştır.”

“O zaman sana gerçeğin dışında bir şey söylemediğimi de

bilmen gerekir,” dedi Billy.

Janae kaşlarını çattı. Elleri karıncalanıyordu ve Billy’nin ketum durması hevesini daha da artırıyor. Karantina odasından çıktı, duvardaki bir panele doğru gitti ve avuç içine yazdığı bir şifreyi girmeye başladı: 786947494D. Çekip alma mekanizması söz konusu numune için içeri gittiğinde, motorlar gürültüyle çalışmaya başladı.

“Duvarın içinde mi?”

“Aslında yerde. Yerin altı metre aşağısında. Tüm hassas şeyler oradadır.”

Billy kot pantolonu ve tişörtüyle orada dikilirken biraz dalgın gibi duruyordu. Janae ona doğru birkaç adım attı, ayak parmakları ucunda yükselerek dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu.

“İntihar etmeye hazır mısın, sevgilim?”

Billy elini Janae’nin kafasının arkasına koydu, onu kendine çekerek uzun uzun öptü. Billy geri çekildiğinde, yeşil gözleri kıvılcım saçıyordu. “Hazırım. Hem de tahmin ettiğinden daha çok.”

İlginç. Beklediği tepki değildi. Belki de onu hafife almıştı.

Bir bip sesi numunenin teslim edildiğini haber verdi. Janae mekanizmanın kapısını açarak, içinde amber renginde sıvı içeren bir ampul olan organik camdan yapılmış tüpü çekti. Alıştığı üzere tüpün kapağını tırnağıyla açtı.

“Raison B Türü. Bilinen bir antivirüsü yok.”

“Orijinal Raison Türü’nden ne farkı var?”

“Pekâlâ, ilk olarak, otuz günde değil, yaklaşık bir günde öldürür. Detayları boş ver, sadece bunun vücut üstünde çok daha etkili olduğunu söyleyebiliriz. Bir saat içinde iç kanamamız başlayacak. Birçok virüs gibi, tek iyi yanı bu türün havayla taşınma-

ması. Vücut sıvılarıyla bulaşıyor. Bu yüzden B türü daha güçlü olmasına rağmen, ilk türün tedavi şekli bunun için geçerli değil.”

Billy, Janae’nin elindeki ampule dikkatle bakarak, “Ne kadarına ihtiyacımız var?” diye sordu.

“İhtiyaç mı? Küçük bir damla. Fakat zaman kaybetmek istemiyorum. Bir cc işimizi görür. Aldığımız yatıştırıcılar etkisini gösterinceye kadar bir şey hissetmeyiz. Bayılmış oluruz.”

“Bakabilir miyim?”

Janae, Billy’nin parlak gözlerinde yanan ateşten yine çarpılarak, Billy’ye numuneyi uzattı. Billy bir eğlence parkında sırasını bekleyen çocuk gibiydi.

Janae numuneyi Billy’nin elinden çekip aldı, karantina odasına doğru yürüdü. “Neden bunu yapmama izin vermiyorsun? Annemin seni kurtarmak için korkunç bir risk alacağından şüpheliyim. Ancak beni yaşatmak için her çareye başvurur.”

“Hayır,” dedi. “Böyle olmaz. Amacımız Thomas’ın kanını bizim kanımıza karıştırmak. Onun kanı, bizi onun dünyasına geçirecek.”

“Thomas’ın dünyası, aslen Colorado, Denver’lı olmasına rağmen.”

“Kara Orman’ı kastediyorum; Tarih Kitapları’nın içine yazarak onu gönderdiğim gelecek. Nasıl istersen öyle adlandırabilirsin, konu bu değil. Annen kendine onun kanını enjekte ederek onu takip edebiliyordu. Konu bu. Eğer sana virüs bulaşmışsa ve annen sana onun kanını enjekte ederse, sen de en azından rüyalarında o dünyaya geçersin. Bu kadar yolu yatağının yanında durup, senin bensiz oraya geçmeni izlemeye gelmedim. Eğer Monique kanı senin üstünde kullanırsa ikimizin de enfekte olduğunu düşü-

nerek, benim üstümde de kullanır.”

“Teklif etmediğimi söyleme.”

“Nereden bilecek ki?”

“İkimizin de enfekte olup olmadığını mı? Teknisyen sabah turlarını yaparken, benim tüm gece burada olduğumdan annemin haberi olmadığını düşünerek ona haber verecektir.”

Janae dolaptan bir şırınga aldı, içine bir iğne geçirdi ve bir şişe yatıştırıcı ile bir ampul Raison B Türü’yle birlikte, üçayaklı bir cam bölmeye yerleştirdi. Bölmeyi kapatarak hava geçirmez bölme geçmesini sağlayan kollara ellerini soktu. Billy yanında durmuş, onu izliyordu.

Ampul hafif bir bükmeyle açtığı yumuşak ve geçirgen olmayan bir yapışkanla kapatılmıştı. “İşte, Billy. Bu kötü, kötü şey.” Ampülü onu baş aşağı tutan bir tepsiye tutturdurdu. “Bizi yepyeni bir dünyaya götürecek olan mucize ilaç.”

“Aslına bakarsan virüs ölümcül. Thomas’ın kanı ilaç.”

Kan. Şimdi bile, ölümle yüz yüze, kan düşüncesi Janae’nin nabzının hızlanmasına yol açıyordu.

Janae iğneyi Raison B Türü ampulüne soktu, iki cc sıvı çekti, sonra benzer bir işlemi yatıştırıcıyla da yaptı. Şırıngayı lastik kollardan biriyle kapatarak, iki sıvının karışması için camı döndürdü. Tüm bunları yalıtım bölümü dışında da yapabiliirdi, fakat alışkanlığından vazgeçememişti. Her zaman için dökülme ve odaya bulama olasılığı vardı.

Şırıngayı bölmeden çekerek Billy’ye baktı. “Peki, sevgilim. Hazır mısın?”

Billy beyaz çarşafli sedyelere göz gezdirdi. “Uzanacak mıyım?”

“Git hadi.” Göz kırptı. “Nazik olacağım.”

Billy, Janae’nin gözlerinin içine baktı. “Seni hâlâ çözebilmiş değilim. Neden korkmuyorsun?”

“Thomas annemi bulunca hayatı ebediyen değişti. Şimdi de sen onun kızını buldun, senin hayatın da değişmek üzere. Belki de kanında bir şeyler olan yalnızca Thomas değildir.”

“Doğru.”

“Uzan,” dedi.

Billy en yakın sedyeye yürüdü, şilteye uzanarak yukarı baktı. İri yeşil gözleri ve dağınık kıvılcık saçlarıyla çok sevimli görünüyordu. Soluk benizli, yıpranmış Skechers ayakkabıları olan, bir kot ve tişört adamı. Janae onun yüzüne bakarken, aklından dünyanın kaderine bakıyor olabileceği düşüncesi geçti. Thomas Hunter’la ilgili de bunlar söylenmiyor muydu zaten?

Janae, Billy’nin üzerine eğilerek dudaklarını dudaklarına dokundurdu. Janae içgüdüsel olarak Billy’nin alt dudağını ısırdı ve Billy çekmeyince biraz daha güçlü ısırdı.

Billy’nin kanının taze kokusu dilini hafiften titretti. Janae, Billy’nin hâlâ geri çekilmemesine şaşırılmıştı. Hatta Billy ağzını Janae’nin ağzına doğru bastırdı, sonra sakinleşti.

“Haydi yapalım.”

“Kolunu çevir.”

Janae, Billy’nin dirseğinin yukarısına bir lastik boruyla turnike yaptı, nazikçe kolunun iç tarafındaki orta kübital damarın izini sürerek iğneyi cildine yaklaştırdı. Billy, Janae’nin gözlerinin içine baktı.

Janae daha sonra iğneyi Billy’nin damarına batırdı, kanına bir cc Raison B Türü enjekte etti.

Olan olmuştu.

İğneyi çekerek turnikeyi açtı. “Kıpırdamadan yat.”

Janae sayısını hatırlayamayacağı kadar çok kendi kanını çekmişti ve turnikesiz yapmaya karar verdi. Kollarına enjekte ettikleri göz önüne alındığında, dezenfektan şaka gibiydi. Ve her ne kadar temiz olmasa da aynı iğneyi paylaşmak şimdi uygun görünüyordu.

Kolunu açtı, damarının hafif çizgisini bularak beyaz cildine iğneyi batırdı ve kehribar rengi sıvının geri kalanını kendine zerk etti.

Olan olmuştu.

Bir vuruş, o kadar.

Şırıngayı yalıtım bölmesine koyarak kapattı, sedyenin üzerine, Billy’nin yanına uzandı. Siyah elbisesi yukarı sıyrılmıştı, uyluklarının çoğunu örtecek şekilde elbisesini aşağı çekti.

“Şimdi ne olacak?” diye Billy sordu.

Janae kafasını çevirip ona baktı. “Şimdi uykuya dalıp, ya-vaşça öleceğiz.”

“Yirmi dört saat.”

“Aşağı yukarı.” Yatıştırıcının öldürücü etkilerini şimdiden hissedebiliyordu. “Diğer tarafta görüşürüz, Billy.”

12

Thomas olayların neden bu şekilde gelişmesine izin verdiğini hatırlamaya çalışarak, sunaktan yirmi metre kadar uzaklaştı. Yanındaki Mikil ve Jamous onun bir şey yaptığını, bunun kabul edilemez olduğunu ve Elyon'un niyetini yanlış anladığını fısıldayarak dehşetlerini dile getiriyorlardı.

Ancak yapacak hiçbir şey yoktu; yalvarmaktan başka.

Elyon'a merhamet göstermesi, bir kaçış yolu sunması, oğlunu kurtarması ve marazı sınır tanımayan Teeleh'in hizmetkârını durdurması için yalvarmaktan başka.

Thomas, Samuel'in hemen hemen hiç direnmeden, yerlerde sürüklenmesini çaresizce izlemişti. Oğlu elinde silah olmadan karşı koymanın yararsız olduğunu biliyordu herhâlde. Onu sunağa sürükleyip soyarak, kolları ve bacakları açık vaziyette her köşeden halkalara bağlarken, yeşil gözleri acı içinde Thomas'a bakakaldı.

Tüm bunlar olup biterken, gökteki kırmızı gözler sürekli Samuel'i izlemişti. Thomas onun böyle bir trajedideki zayıflığını görmemeleri için başını çevirmişti.

Fakat Elyon onları yüzüstü bırakırsa, asıl bu bir trajedi olurdu, öyle değil mi? Ve eğer Elyon onları hayal kırıklığına uğratarırsa, o zaman yaşamak için de bir neden kalmazdı. Sadece Elyon'a ya-

Thomas'ın nefes alıp vermesi önce yavaşladı, sonra sakinleşti. Ba'al sanki yöntemlerini Orman Muhafızları'ndan öğrenmiş de şimdi de Elyon'a yakarıyor gibi konuşuyordu. Tıpkı bir melez gibi.

“Duy sesimi, ulu ejderha!” diye Ba'al haykırıyordu. “Tıpkı senin gibi ben de bir zamanlar senin düşmanını tanıdım, ihanete uğrayıp ölüme terk edildim. Fakat sen ve sevdiğin Marsuuv bana merhamet gösterdiniz.” Babasının sarayına tekrar kabul edilmek için yalvaran sefih bir oğul gibi gökyüzüne bakıp gözyaşı döküyordu. “Sana yalvarıyorum, beni bir daha tutsak et. Muazzam gücünü göster. Beni küçük düşürmelerine izin verme.”

Thomas, Ba'al'ın çarpık sözlerini ağzı açık dinliyordu. Rahipler topluluğu şimdi yumuşak bir mırıldanma eşliğinde salınıyorlardı. İçlerinden biri çıkarak odunların üzerine bir meşale koydu. Alevler gökyüzünü yalayarak, yukarı doğru hareketlendi.

Sunağın üstünde yatan Samuel'in göğsü demirci körüğü gibi inip kalkıyordu. Ateşi yakan rahip, Samuel'in kıyafetlerini toplayarak alevlerin içine attı ki bu da kafalarında bir soru işareti uyardı: Demek ki Samuel'in gideceği yerde kıyafetlere ihtiyacı olmayacaktı.

Ba'al'ın sesi bir çığlık hâlini almıştı. “Beni ya hemen öldür ya da seçilmiş kişiyi kayıp kitaplar vasıtasıyla gönderdiğin diğer dünyaya geri gönder. Fakat bana sırtını dönme!” Güçlükle soluyarak, durduğu yerde sallanmaya başladı. “Yaşayan herkes, senin önünde eğilmeyen herkesi kırıp geçirecek gücün olduğunu görsün.”

Ba'al'ın çığlığı Thomas'ı kasıp kavuran acıyı delip geçmişti. *Seçilmiş kişi*. Bu sözler gizli bilgileri ima ediyordu. Peki, karanlık rahip, seçilmiş kişiyle ilgili neler biliyordu ve bu kayıp kitaplar

nelerdi? İnsanlar gece yarısı ateşlerinin etrafında, yedi kayıp kitapla ilgili fısıldaşırlardı, fakat bunlar söylentiden ibaretti.

Sunağın üstünde yatan Samuel'in göğsü dehşetle kabarmıştı.

"Biz kanımızı sana sunuyoruz. Gecenin efendisi, hayat sularımızı içip tadına bak. Seni kuyuya atana kulluk eden bu putperest in oğlunu sana hediye olarak sunuyoruz."

Rahiplerin mırıldanmaları tekdüze bir uğultuya döndü. Gizli bir başlama işaretiyle, ön sıra öne doğru adım atarak yine tek sıra hâlinde Ba'al'a yaklaştı. En baştaki kişi Ba'al'ın havaya kaldırdığı elinden hançeri alarak yüksek rahibin parmaklarını öptü ve kendi bileğine çentik attı.

Kendi kanlarını akıtıyorlardı.

Rahip sunağa yaklaşarak kanından biraz Samuel'in kabaran göğsüne akıttı, sonra ikinci rahip Ba'al'dan hançeri alırken onun yanından yürüyüp gitti. O da kendini kesti.

Mikil arkasını dönerek, "Bunu seyretmeyeceğim," dedi. Ancak Thomas ve Jamous hiç kımıldamadan izliyorlardı. Biraz geçtikten sonra, Mikil dönerek yana tükürdü. "Elyon bizi terk etti."

Ba'al, Teeleh'in Samuel'i alması için yalvarıyordu.

Thomas da Elyon'un, Ba'al'ın sunağı üzerinde, rahiplerin kanlarıyla kaplanmış en büyük oğlunu kurtarması için yalvarıyordu.

Mikil homurdandı. "Sona geldik."

Dik dik bakarak, "Öyle olsun," dedi Thomas. "Fakat eğer bu sonsa, o zaman bu Elyon'un hükmüdür. Bir zamanlar dünyayı kimin tersyüz ettiğini unuttun mu? Hatırlayabileceğinden çok daha fazla bizi Güruh'tan kim kurtardı acaba? Dua etmeyeceksen, ağzını açma."

“O, o zamanlar...”

“Ve bu da!” diye Thomas ona bağırdı. “Şimdi! Dua et!”

Sunağa yüzünü çevirdiğinde yedi rahibin kanlarını Samuel’in üzerine akıttıklarını gördü. Koyu damlalar oğlunun göğsünden akararak taşın üstünde gölleşiyordu.

Qorong generaliyle birlikte gerilemiş, Boğazlayanlar’ın çemberinden ayrılmıştı. Şimdi kan dökme yarışında Ba’al ve Teeleh’e karşı, Thomas ve Elyon vardı...

Neye karşı kan dökme yarışı? Elyon’un dikkatini çekmek için ne yapmak gerekiyordu acaba? Onları biraz meyve ve kızıl gölle baş başa bırakarak ortadan yok olmuştu sanki. Sularda boğularak, kabuk bağlatan hastalıktan vücutlarını kurtarabiliyorlar; vücutlarını meyvelerle iyileştirebiliyorlar; ona olan sevgilerini hatırlayarak, gece geç vakitlere kadar dans edip şarkı söyleyebiliyorlardı.

Fakat durmaksızın sıkıştıran Güruh’tan onları kurtarması gereken Elyon nerelerdeydi? Ne gerekiyordu? Samuel’in kanı mı?

Hayır. Artık daha fazla kan dökülmesine ihtiyaç yoktu. Thomas’ın meydan okumasının esası da buydu. Sahne kurulmuştu. Ya Teeleh, Samuel’in canını alıp Elyon’u yok edebildiğini kanıtlayacak ya da Elyon kendi kudretini gösterecekti.

Mırıldanan rahipler sıralar hâlinde hâlâ kendilerini kesip, oğlunu kanla ıslatarak sunağın önünden geçiyorlardı. Ba’al da hâlâ beyaz kolları iyice açık vaziyette, Samuel’in kanlı vücudunu zevkle seyrediyordu. Gözleri, başlarının üstünde daireler çizen Shataiki-leri’nki gibi ışıldıyordu.

İğrenç kara canavarlar yere inmişti. Thomas onların üçgen kafalarını seçebiliyordu. Uçan kurtlara benziyorlardı. Gelmeleri

için sürekli yalvaran inilti sesleri, cübbelerindeki zilleri sallayan rahiplerin dolambaçlı dansları, kanla kaplanmış albinonun pürüzsüz cildinin görüntüsü onlara cesaret veriyordu.

Rahiplerin açtıkları yaralardan kan yavaş yavaş damlıyordu. Alınlarında işaretini taşıdıkları canavar için hiç şüphesiz önceden de kanlarını akıtmışlardı.

Thomas öfke içinde olan biteni seyrediyordu. Kötülüğün bu şekilde teşhiri Gürüh'la ilgili değildi. Bu Qurong ya da Eram ve melezlerinin de marifeti değildi. Onların önünde kan dökerek kurban sunmak, Teeleh'in ve onun sinesinde yaşayan Ba'al adındaki bu sıskanın bir eseriydi. Thomas'ın eline bir kılıç alıp, adamı kesmeye yerden göğsüne kadar hakkı vardı.

Ancak Thomas saçlarını yolarak, Elyon'un aklının başına gelmesi için yalvarıyordu.

Ne var ki gece daha da kararıyor, Shataikiler kalabalıklaşıyor ve şiddetlenen ateş gitgide daha çok odun tüketiyordu. Samuel görünüşe bakılırsa kaderine boyun eğmiş hâlde öylece yatıyordu ama Thomas durumun öyle olmadığını tahmin edebiliyordu. Eğer Samuel yaşıyorsa, öfkesi sınır tanımazdı. Ne olursa olsun, bu meydan okuma Thomas'a pahalıya patlayacaktı.

Bu çok fazlaydı! Çok çok fazlaydı!

Thomas artık kendini daha fazla tutamadı. Öne doğru yürüdü, öfkesini haykırdı. "Hepsi bu mu, Ba'al? Oğlumun üzerine dökebileceğin kan bu kadar mı?"

Ba'al onun istihzasını duyduğunu gösteren bir harekette bulunmadı. Mikil ona akıl vermek için ağzını açtı, fakat Thomas onu susturdu.

"Senin ejderha Tanrının, kana susamışlığını gidermek için bir

kova kandan fazlasına ihtiyaç duyuyor!” diye bağırdı. “Şahdamarından içiyor! Elyon’un inançlı insanların kanıyla sarhoş olmuş. Senin hastalıklı, yaralı hayvanlarından gelen küçük bir damla işine yaramıyor. Öyle değil mi?”

Kafalarının üstünde çırpılan kanat seslerinin de eşlik ettiği inleme daha da arttı. Bozulan etten canlı bir ırmak hâlindeki Shataikiler şimdi üzerlerinden yarım mil mesafede uçuyorlar, kanat çırpımları dışında bir ses duyulmuyordu.

“Canavar tıpkı Elyon’un kızıl gölleri gibi bir gölü olduğuna kendini inandırmak için bir kan gölü talep ediyor!” diye Thomas bağırdı. “Yarala kendini, Ba’al. Tüm kanını akıt, kutsal olan her şeye ihanet eden alçak melez.”

Ba’al, son kelimeyi duyunca Ba’al transından çıkar gibi oldu. Güruh ormanları ele geçirdiği zaman, Orman Sakinleri’nden biri olduğu ve tıpkı diğer tüm melezler gibi sonradan Serseri olduğu suçlamasına ne diyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi, Thomas’a bakmak için kafasını yavaşça çevirdi.

Ba’al sırtıttı, sinir bozucu kara yarasalara yüzünü çevirerek gökyüzüne doğru haykırdı. “Beni eve götür, Marsuuv! Beni bir kez daha zaferinle doldur. Gazabını dindirmek için sunduğumuz bu ilk doğan oğulu kurban olarak al.”

“Daha yüksek!” diye Thomas bağırdı.

“Bu yazılı!” diye Ba’al bağırdı. “Ben senin seçilmiş kişinim ve kitaplar da senin olacak. Kanla gizli yere girecek ve bir zamanlar senin olan her şeyi geri alacaksın!”

“Daha yüksek, zavallı solucan! Daha çok kan. Kanını boşalt!”

Ba’al, Tanrısı ve sevgilisi Teeleh’e ve Marsuuv adındaki Sha-

taiki'ye istirhamını yaparken gözyaşları yanaklarından dökülüyordu.

“Kurtar beni!” Yüksek rahip güçlükle soluyordu. Gözleri kapalı hâlde zindana kapatılmış bir çocuk gibi merhamet diliyor, vücudu baştan aşağı sarsılıyordu. “Kurtar beni. Kurtar beni, lütfen kurtar beni!”

“Sevgili Elyon.” Jamous alçak sesle fısıldıyordu. “O işkence görmüş bir hayvan.”

Thomas çok kısa bir an için karanlık rahibe acıdı. Eğer Ba'al bir melezse, o zaman o eskiden hakikati biliyordu ve Güruh'a katılmak için bunu inkâr etmişti. Ancak Qurong yüksek rahibinin melez olduğunu bilseydi, hiç şüphesiz onu anında öldürürdü. Rahip ile düşmanı Eram arasındaki muhtemel bir ilişki göze alınamayacak kadar büyük bir riskti.

Kaldı ki Teeleh, Qurong'u kolayca kandırmıştı. Ba'al sonuçta canavarın bir hizmetçisiydi. Ya da Teeleh'in kanlı sofrasında yemek yiyen önemsiz bir kraliçe olan Marsuuv'un hizmetçisiydi.

İki yüz rahibin hepsi de kendini kesmiş, kanlarını Samuel'in üstüne akıtmıştı. Şimdi ikinci turun yarısına gelmişlerdi. Rahipler Ba'al'a katıldıkça, sallanmaları sarsılmaya dönüşmüş ve daha büyük bir taşkınlıkla bağırmaya başlamışlardı. Şimdi sadece kanlarını kurbanlarının üstüne damlatmakla kalmıyorlar; vücuduna abanıyor veya sunağa sıçrayarak, iyice zayıf düşüp sendeleyinceye kadar damarlarını sıkıp kan ırmakları akıtıyorlardı.

Bunu daha ne kadar sürdürebilirlerdi ki? Rahipler kollarını Samuel'in vücuduna sarmadığı zamanlarda kesiklerinden çok az kan sızıyordu, fakat yere çökmeleri an meselesiydi. Şimdilik Ba'al'ın rezil selamet çağrısına eşlik ederek, sadece sendeliyorlardı.

“O seni duyamaz!” diye Thomas bağırdı.

Ba'al parmağını Thomas'a doğru suçlarcasına doğrulttu. “Benim efendim hizmetkârları vasıtasıyla kendini gösterdi, fakat senin çelimsiz Tanrın'dan ortada zerre kadar eser yok. Gökyüzünden gelen ejderha çocuğu yiyip bitirecek. Bunca yıldır bu dünyanın hükümdarından kaçarken çektiğin sıkıntılar artık sona yaklaştı. Ya önünde diz çökecek ya da yok olacaksın!”

Ba'al gürlerken sesindeki otorite Thomas'ın midesini bulandırmıştı. Kalan bir parça sabrı da alev altındaki buz gibi eriyip gitti. Fakat bağırarak kakofoniye bastırmaya çalışmaktansa, kelimelerini dikkatle seçerek ve yanlış anlaşılmayı önlemek için üstüne basa basa konuştu.

“Elyon gören gözleri olan herkese şimdi kendini gösteriyor. O benim vasıtamla ve kanlı sunağınızda öldürmeye can attığınız oğlum vasıtasıyla yaşıyor. Ejderha bir zamanlar Yaratıcı'yı öldürmeye çalıştı, fakat Elyon hâlâ, hastalığa yakalanmamış kullarında yaşıyor. Bir hata yaptın meleze. Yanlış Tanrı'ya kulluk ediyorsun.”

Ba'al, rahiplerine dönüp baktı. “Daha fazla! Bütün kanınızı akıtın. Pis solucanlar, efendiniz için ölün. Teeleh sizi helak etmeden önce bu oğulun üstüne kanınızı akıtın.”

Rahipler sunağın üstüne üçüncü kez sıçrayıp, kollarını ve göğüslerini taşkınlık içinde keserlerken, Thomas onları dehşet içinde izliyordu. Kan yaralarından boşalıyor, Samuel'in üzerine dökülüyor ve tabandaki bir metre genişlikteki yarıktan aşağı akıyordu.

Samuel ağır ağır nefes alıp vererek, kıpırdamadan yatıyordu. Saçları ve peştamalı kıpkırmızı olmuştu. Eğer bilmeyen biri görse, Samuel'in cildinin kaslarına kadar soyulduğunu sanabilirdi.

Jamous ve Mikil dönüp birbirlerine sarılmışlar, isyanlarını ya

da dualarını veya ikisini birden mırıldanıyorlardı.

Gel gör ki Thomas oğluna sırtını dönemiyordu. Tek yapabil-
diği ise yaşlı gözlerini dikip bakmak ve merhamet için Elyon'a
yakarmaktı.

Birazdan ölecek olan ilk rahip, sunakta yatan Samuel'in üze-
rine kanını akıtmaya çalışırken yere çöktü. Hiç kan gelmiyordu;
daha önceden kendini zapt etmek için yeterince uygulama yapma-
mıştı. Homurdanarak sağ eliyle sol kolunu sıktı, fakat daha fazla
kan çıkaramadı.

Ba'al avazı çıktığı kadar bağırarak kılıcını salladı. Kılıç ada-
mın kolunu temiz bir biçimde dirseğinden ayırdı, kan damla damla
aktı.

Adam gözlerini sessizce koluna dikip ayağa kalkmaya çalıştı,
sonra yana devrildi, sunağın köşesinden sekerek yerde öylece
kaldı.

"Kanınızı akıtın!" diye Ba'al haykırdı. "Kanınızı akıtın, yok-
sa hepinizin kanını ben akıtacağım!"

Rahipler sunağa güçlkle tırmandılar, canavarı beslemek için
kanlarını vermeye devam ettiler.

Evet, bu onun oğluydu, fakat izlemeye daha fazla dayanama-
yacaktı. Çember'in yasası, hiçbir erkeğin, kadının veya çocuğun
yalnız başına acı çekmeye terk edilmemesini emrediyordu. Yas tu-
tanlarla yas tutacaklar, ağlayanlarla ağlayacaklar ve her şeyden
önemlisi başka biri acı çektiğinde veya öldüğünde, kendi kalplerini
korumak için hiçbir zaman gözlerini kaçırmayacaklardı.

Yine de bu... *Elyon, sevgili Elyon...*

Thomas bir dizinin üstüne çöktü, titremesine hâkim oldu.
Artık Elyon'a söyleyecek sözü kalmamıştı.

Thomas başını öne eğdi. Gözyaşlarının boşalmasıyla birlikte Thomas'ın iradesi çözüldü, birdenbire yere düştüğünü hissetti. Yüreğinden bir acı yayılarak onu soluksuz bıraktı. Dizlerini karnına çekerek yan yattı ve ağladı.

Sunakta dikilip kendini Teeleh'e sunan rahiplerin feryatları geceyi delip geçiyordu. Sonra Thomas yüzünü pisliğe gömerek kendini dünyadan kopardı.

Bir zamanlar yaptığı gibi kaçabilse kaçardı. Burada uyur, sonra tarihi değiştirdiği başka bir dünyada uyanırdı; New York'ta, Bangkok'ta veya Fransa'da.

Thomas rüyalarının dünyasının gerçek olduğunu hiçbir zaman kesin olarak doğrulayamamıştı, fakat burada her şey mahvolduğunda, hepsi de ona yararlı olmuştu.

Ancak şimdi rüya görmek onu yalnızca hayallerle dolu bir dünyaya götürüyordu. Başka bir yol olduğundan emindi. Geçmişe giden başka bir yol. Ah bir sunağa atlayıp, oğlunu alarak ortadan kaybolabilseydi...

Thomas kendini toparladı. Burada gerçek dünyada, Ba'al Bek'te karanlık rahip ile onun iki yüz pagan ibadetçisiyle beraberdi. Oğlu bir sunakta bağlanmış, dolup taşan Shataiki denizinden Teeleh'in çıkıp üstüne çullanarak onu yiyip bitirmesini bekliyordu.

Bu, Thomas Hunter'ın içinde bulunduğu ve tamamen kontrolü dışında olan bir dünyaydı. Yüzünü kuma bastırarak sulanan gözlerini sımsıkı kapattı ve Elyon hariç her şeyi kafasından silip attı.

13

Kanyonun kenarına doğru gümbür gümbür giderlerken, Chelise atına vurarak, “Ne kadar kaldı?” diye bağırdı. Küheylan karşı koyarak burnundan solurken, yalçın bayırdan kayıp düşmeye başladı. Fakat atları en engebeli araziye bile yabancı değillerdi, Chelise omuzlarını atın arkasına dayayarak atın kafasını oynatmasına izin verdi.

Yere inmelerini kolaylaştırmak için at kendini yere paralel atarak, yerden on adım sıçradı. Marie kısa bir deri parçasıyla kısırağını kamçılıyarak üç adım önden gidiyordu.

Shataikiler’in, Ba’al Bek’e çıkan kanyonların arasından dört-nala koşturan iki albinoyu fark etmemesi için kör olmaları gerekirdi. Thomas orada ya ölmüştü ya da ölmek üzereydi. Kara canavarlar uçan bir kapak gibi platonun üzerine çökmüşlerdi, o kadar yakınlaşmışlardı ki Chelise onların kırmızı, boş gözlerini görebiliyordu.

“Ne kadar sürer?” diye sordu.

“Ben daha önce buraya geldim mi ki? Atını sürmene bak sen.”

Sadece sür. Dosdoğru cehenneme. Yanlarında meyveden başka bir şey olmayan iki albinonun, bir Shataiki ve Boğazlayanlar ordusuna karşı ne yapabileceği Chelise için hâlâ bir muammaydı.

Ancak artık zerre kadar yollarını değiştirme şansları yoktu.

Thomas'ın bu meydan okuması, Çember'in parçalanmasından başka şeyleri de ilgilendiriyordu. Bu hepsiyle ilgiliydi... Chelise'le, babasıyla... Burada Ba'al Bek'te, Chelise'nin geçmişteki ve şimdiki dünyası bir noktada birleşiyordu. Çok geç olmadan babası, ona ve Çember'e katılmak zorundaydı!

Eğer Chelise bunu başarabilirse, hayatı nihayet mükemmel olacaktı.

Chelise tepelerinde daire çizen tehdidi görmezden gelerek kısırağına vurdukça, vücudundaki her bir kemik tek bir amaca odaklandığını açığa vuruyordu. Parmakları dizginlere asıldı, kasları güçlü kollarında gerildi ve saçları geriye doğru uçuşurken, boynu öne doğru uzandı. şimdi artık Chelise'nin takıntısı apaçık meydandaydı.

“Chelise—”

“Sür, Marie! Çeneni kapat ve sür!”

Feryatlar gitgide zayıflıyordu.

Thomas gözlerini iyice açarak kumlara baktı, bir yandan da kulak kabartmıştı.

Bu zihninin bir oyunu değildi; çığlıklar neredeyse kesilmişti. Ba'al'ın çığlığı da artık duyulmuyordu. Vazgeçmiş ve acısına mı kapanmıştı acaba? Bu ne kadar zamandır böyle devam ediyordu?

Thomas kafasını hızla kaldırarak kendini pislikten çekti. Gördükleri nefesini kesti. Cansız vücutlar yerlere saçılmıştı. Yalnızca Ba'al ve dört rahibi hâlâ ayaktaıydı. Geri kalanlar kan kaybından ölmüşlerdi.

Oğlu, kanat sesleri dışında sesleri çıkmayan, hâlâ daireler çizen Shataikiler'le karşı karşıya, sırtüstü yatıyordu. Taş sunak

kanlarla kaplanmıştı. Tabanın etrafında dolanan yarığa kan doluyordu.

Ba'al gözleri kapalı ve kollarını kaldırmış bir şekilde ayakta duruyor, dudakları kıpırdanıyordu.

Rahiplerden biri sunağın yanında dizlerinin üzerine çöktü, elini göğsündeki açık bir yaranın üstüne koydu, sonra gürültüyle yana devrildi. Ba'al bir tepki vermedi. Hepsinin ölmesini bekliyordu. Teeleh'in istediği bedelin bu olduğunu düşünüyordu.

İki rahip daha ölüme teslim olarak yere çöktü. Sonra sonuncu rahip oturup, Ba'al'ı izlemeye başladı.

Karanlık rahip ile onun iblisi Teeleh için ölmüş iki yüz rahip tarafından kuşatılmış olan Thomas ayağa kalktı. Ba'al Bek'in üzerine uğursuz bir sessizlik çökmüştü. Çukurun kenarını iyice inceledi. Görünürde Elyon'dan bir iz yoktu, fakat Teeleh'in, Ba'al'ın kurbanını kabul ettiğine dair bir işaret de yoktu.

Qurong ve generali de bir dönüm noktasına gelindiğini anlamışlar gibi, güney kanadından yaklaşmaya başlamışlardı. Thomas'ın taleplerini karşılama sırası birazdan Qurong'a gelecekti.

Meydan okumada beklenen an gelip çatmıştı. Şimdi Thomas'ın sırasıydı. Boynundaki tüyleri diken diken oldu. Ya Elyon kendini göstermezse ne olacaktı?

Thomas, dudakları hâlâ kıpırdayan karanlık rahibe döndü. Güçlü bir sesle, "Başaramadın," dedi.

Kanlı rahip gözlerini açarak Samuel'in kanlı vücuduna baktı. Oğlunun o hâli... Thomas aniden yükselen mide bulantısını bastırdı.

"Rahiplerini kurban olarak sundun ama ejderhan pek etkilenmedi."

Ba'al gözlerini Samuel'den ayırmıyordu. Üç adım yürüdü, Thomas'ı şaşırtan bir çeviklikle sıçrayarak Samuel'in üstüne oturdu.

Thomas öne doğru adım atarak, "Kaybettin!" diye bağırdı.

Ba'al sağ kolunu yukarı kaldırarak kıvrık kılıcını bileğine bastırdı. "Şimdi!" diye haykırdı. "Efendim ve kurtarıcım Marsuuv, şimdi talep ettiğinin bütününe kabul et!" Kılıcını bileği boyunca aniden çekti.

Ba'al'ın kanı, kesikten Samuel'in karnına akmaya başladı. Ba'al kendi kanını rahiplerinin kanına ilave ediyordu. Nereye kadar? Shataiki Kraliçesi Marsuuv'un istediği bu muydu?

Ba'al'ın çıplak vücudu titremeye başladı. Hançeri kavrayan elinin tendonları kiriş gibi çekilmişti. Bağdırmamak için dudaklarını dişleriyle ısırıyordu.

Kafasını geriye atarak gökyüzüne doğru ağzını iyice açtı ve bir insanın çıkartması mümkün olmayan, utanç verici bir çığlık koyuverdi. Çığlığı bir süre aynı tonda devam etti, sonra gitgide düşerek yeri sallayan, gırtlaktan gelen bir böğürtüye dönüştü.

Shataikiler acı acı bağırışmaya başladılar.

"Bu o!" dedi Mikil soluk soluğa. "Bu Teeleh! Buradan çıkmak zorundayız!"

"Baba!" diye Samuel bağırdı. "Baba?"

"Kımıldama, Samuel. Kımıldama!"

Ba'al'ın ağzı aniden kapandı. Başını eğdi, biri mor diğeri mavimsi gözleriyle Thomas'a rahatsız edici biçimde bakmaya başladı. Sesi bir insandan çıkması mümkün olmayan, gırtlaktan gelen alçak bir hırıltı hâlindeydi.

"Merhaba, Thomasssssss... Nihayet seninle tanışmak ne bü-

yük bir zevk. Senin hakkında çok şey duydum.” Şeytani bir sırıtış ağzını yavaşça çarpıttı. “Cennete hoş geldin. Karanlığın kutusundan çıkma zamanı geldi”—kafası aniden kasılarak çevrildi—“ve Samuel’in de kendi kutusuna girme zamanı geldi.”

Bu, Ba’al’ın içine giren Teeleh miydi? Hayır, Teeleh değildi, fakat Ba’al’ın sözünü ettiği kraliçeydi; yani Marsuuv.

Ba’al altındaki kanlı vücuda bakarak, “Samuel adındaki çocukları hiç sevmeyiz,” dedi. “Bu kurbanı kabul ediyorum.”

Samuel hızlı ve derin nefes alıyor gibi görünüyordu. En sonunda iradesi çözülmüştü. “Baba?”

Marsuuv’un ele geçirdiği Ba’al kılıcı o kadar hızlı savurdu ki, kılıç Samuel’in göğsünü delip, kaslarından, kemiklerinden geçerek akciğerlerine ulaşmadan önce Thomas onun hareket ettiğinin bile farkına varamadı.

Samuel bükülerek feryat etti. Ani vuruşun acısının zihnine ulaşması kısa bir an sürmüştü, fakat acı şimdi oraya ulaştığı için oğlu artık çığlıklarını tutamıyordu.

Thomas yerinden kımıldayamıyordu. Teeleh, Ba’al vasıtasıyla meydan okumayı yanıtlayarak Samuel’i almıştı. Bu mümkün değildi! Elyon oğlunun böylesine mahvedilerek, küçük düşürülmesine izin vermezdi. Samuel...

Peki ya Samuel artık Elyon’un oğlu değilse? Peki ya Elyon’a ihanet ettiyse ve artık onun oğlu değilse?

Dünya Thomas’ın etrafında fırl fırl dönüyor gibiydi, Thomas bir dizinin üstüne çöktü. Thomas’ın yanındaki Mikil ve Jamous ise kımıldamadan duruyorlardı.

Fakat Thomas’ın sağduyusu tükenince, tutkusu patladı. “Elyon.” Sesi iniltiden gibi çıkıyordu, çünkü boğazı tıkanmıştı, fakat

aslında Thomas çığlık atıyordu.

Ba'al hâlâ kurbanının üstündeydi, kafasını geri atarak gökyüzüne doğru gürlledi. "Gel! Gel ve besle!"

"Elyon..."

Ana sürüden bir grup Shataiki ayrılarak dalışa geçtiler. Bu birkaç yüz tane kana susamış ve gözü dönmüş seçkin vampir yarasa acı acı bağırarak kaya gibi düştü. Thomas kara, iğrenç canavarlar iki yüz rahibin kanayan vücutlarına hızla çarparak, etlerini pençelemeye başladıklarında dehşet içinde bakakaldı. Uzun ve sivri dişlerini köpekler gibi gösteriyor, çıkan kanı emerek derilerini yırtıyorlardı. Thomas'la ilgilenemeyecek kadar ziyafetlerine dalmışlardı.

Ba'al kollarını iki yana açarak tepelerinde dikilmiş, şeytanca bir zevkle onları seyrediyordu.

Thomas uyuşmuştu, kendini zorlayarak doğruldu. "Elyon!"

"Elyon... Elyon!" Öne doğru yürüyerek çığlık attı. Yalvarıyor, karşı çıkıyor, hırsla veryansın ediyordu. "Elyon!"

Ba'al, Thomas'a mavi-mor bakışlarını bıçak gibi saplayarak, "Elyon öldü," diye hırladı. "Onu ben öldürdüm."

Thomas, yerde yatan rahiplerin kalıntıları üzerinde birbirleriyle kapışan binlerce Shataiki'yle kuşatılmış hâldeyken, on yıldır ilk kez bu olasılığı düşündü. Ya doğruysa? Ya eğer uğruna o kadar mücadele verdiği her şey-Büyük Macera, Güruh sevgisi, barışın kucaklanması, boğulma-yanlışsa?

Bu düşünceler zihnine hücum ettikçe, paniği de arttı. İşte onun inadı yüzünden Samuel orada yatıyordu. Ölmüştü.

Thomas panikleyerek öne doğru sendeledi. Bu hayvanlar vücudunu parçalamadan önce oğlunu kucaklayıp buradan götürmek

zorundaydı.

Bir düzine Shataiki döndü, hırıldayarak yolunu kesti.

Thomas nefes nefese durdu. Samuel orada öylece hareketsiz yatıyordu. Ba'al durmuş, zevkle seyrediyordu.

Thomas kaybetmişti? Hem meydan okumayı hem de oğlunu kaybetmişti.

Çaresizlik içinde dizlerinin üstüne çökerek topuklarının üstüne oturdu. Şuuru köstek gibi çekildi. Gözlerini sımsıkı kapatarak hıçkırıklara boğuldu. Yüreğinin derinliklerinden feryat etmeye başladı.

"Elyon... Elyon, bize sırtını dönme! Bizi kurtar!" Yumruğunu havaya kaldırmış, gökyüzüne bakarak gözyaşı döküyordu. "Senin oğlunu cehenneme götürmelerine izin verme! Bizi kurtar!"

Thomas gözlerinin kırmızı gördüğünü fark ettiğinde ise aklı başından gitti, nefes nefese kaldı. Ya da bu kırmızılık gözlerini koruyan göz kapaklarıydı.

Gözlerini birden açtı, yukarıdaki göz kamaştıran ışığı görünce kendini geri attı. Shataikiler'in hepsi birden yaklaşan tehlikeyi fark etti. Yırtıcı bir hayvana tepki veren kara bir kuş sürüsü gibi çığlıklar atarak her yöne dağıldılar. Yerdeki ise kanatlarını her vuruşlarında çığlıklar atarak, ışığı ele geçirmek için havaya doğru pençe attılar. Yukarıda daire çizenler dört bir yana kaçıyorlardı.

Işık gece vakti gökyüzünden güneş ışığı gibi indi; kalın, dumanlı ve flüoresan yeşiliydi.

Su. Su mu? Bu gökyüzünden dökülen parlak bir sis ışını mıydı?

Elyon'un yeşil sularıyla dolu bir göl imgesi, Thomas'ın zih-

ninde belirdi. Teeleh bu kötü hastalığı getirmeden önce, Topluluk yeşil gölün kıyılarında yaşarken geçirdikleri zamanlar. Bu güzel suların zehirlenmesini ifade etmeye hiçbir söz yetmezdi.

Yeşil, Elyon'un rengiydi. İşte bu yüzden tüm albinoların yeşil gözleri vardı. Bu yüzden göller bir zamanlar yeşildi. Bu yüzden ormanlar haşin çöl manzarasını bu güzel renkle dağıtıyordu. Yaşamın rengi.

Yeşil.

Göz alıcı yeşil ışık sunağa doğru indi. Ba'al'ın başı geri kıvrılmış, korkudan sinmişti. Gücün aniden el değiştirmesine şaşmış bir hâlde, dikkatlice bakıyordu.

Bu... Bu Elyon'du. Elyon'un kendisi değildi, Ba'al'ın Teeleh olmasından daha fazla Elyon değildi, fakat bu onun gücüydü. Thomas cildine nüfuz eden gücü hissedebiliyordu, çünkü Ba'al Bek'teki tüm hava bununla dolmuştu.

Ba'al dönerek sunaktan bir kedi gibi sıçradı. Derisi soyulmuş rahiplerinin cesetleri üzerinden, atı gerilemeye başlayan Qurong'a doğru hoplayarak gitti. Yüksek yeri kuşatmış olan Boğazlayanlar atlarını kontrol etmede zorluk yaşıyorlardı. Suikastçılardan bazıları platonun güney tarafındaki Qurong'u korumak için geriye doğru dörtlüyle koşmaya başlamıştı.

Thomas suya benzeyen yeşil ışığa doğru geri döndü. Işın demeti sunağa inip durmuştu, ortalık sessizdi, fakat hava ağır ve yük-lüydü. Işık parçalarıyla yeşilin daha koyu bir tonu, ışın demetinin içinde kıvrılıp bükülüyordu.

Thomas bir çocuğun söylediği yumuşak şarkıyı duydu, ses suyun derinlerine gömülmüş gibi zayıf geliyordu. Bu şarkıyı bili-yordu. Tekrar sularda olmak için duyduğu ihtiyaç içini sızlattı.

Işığın yatıştırıcı parmakları Samuel'i sardı; onu taş yüzeyden sırtı yay gibi, topukları ve başı aşağı kıvrılmış vaziyette yavaşça kaldırdı. Samuel, Elyon'un bu saf gücüyle, yarı saydam yeşil varlığıyla kuşatılmış hâlde yerden yaklaşık elli santim yukarıda havada asılı duruyordu.

Thomas su kadar basit bir şey olamayacağını bildiği ışığa koşmak ve içine elini sokmak istedi. Elyon'un bir zamanlar her gün kendini bunun gibi ifşa ettiğinden bu yana bildiği gücünü hissetmek istedi.

Samuel'in kolları seğirdi, göğsü kabardı. Yaşıyordu.

Bir ses, "Ben seni her zaman sevdim, Thomas," dedi. Kafasında mı, yoksa hepsinin duyabileceği şekilde yüksek sesle mi konuşuyordu, Thomas tam bilemiyordu. "Benim başımı döndürüyor-sun."

Sözleri Thomas'ın kafasında yankılanıyordu.

"Son yaklaştı, hem de senin tahmininden çok daha yakın. Dönüş yolunu bul. Hasta olanı yanında götür. Kayıp kitapları kullan." Ses duraksadı. "İşte oğlun." Yeşil ışıktaki filizler, Samuel'in vücudunu serbest bırakarak hafifçe taş yüzeyin üstüne bıraktı. "O kalbine sahip çıksın."

Yeşil ışık önce yavaş yavaş, sonra hızla gecenin karanlığına çekildi. Batıya doğru hafif bir kemer çizdi, sonra göz açıp kapayana kadar gözden kayboldu. Etleri çürüten bir sürü Shataiki'nin yol açtığı şiddetli rüzgâr altında, saatler süren ilahiler ve çalan ziller sonrasında, şimdi artık gece sessiz ve saftı.

Daha sonra kanlar içindeki Samuel doğruldu ve derin bir nefes aldı.

Qurong ve Ba'al'a muhafızlık etmek için kalmış Boğazla-

yanlar bu ani değişimden afallamış hâlde güçlkle soluyorlardı.

Thomas kolunu kaldırarak parmağını Qurong’a uzattı. “Sen, gelininin babası, burada neler olduğunu bize anlat!”

Atının üstündeki Qurong, kâfirin emrine tepki veremeyecek durumdaydı. Az önce neler olduğunu açıklaması mı gerekiyordu? Gök kubbeden gelen işaretleri yorumlayıp, bir sonraki adımı söylemesi mi bekleniyordu? Hem o rahip miydi ki? Hiç Teeleh’in, El-yon’un veya gecenin şu lanetli yaratıklarının yöntemlerini bildiğini iddia etmiş miydi peki?

Hayır. O sadece iki şey bilen basit bir adamdı: Bir, Tanrılar’ın yöntemlerinin düzenbazlık, her zaman düzenbazlık olduğu ve hiç kimsenin Tanrılar’ın yöntemlerini gerçekten bilemeyeceği; ikincisi, hiç kimse Tanrılar’ın yöntemlerini bilemeyecek olmasına rağmen, herkesin başka bir yöntemi anlayabileceği ve anladığı.

Kılıcın yöntemini.

Ona ihtiyaç duyduğunda karısı neredeydi? O, bu sonu gelmez aldatmacalarda daha tecrübeliydi, böyle şeylerle uğraştığı için değil, Qurong uğraşmadığı, dosdoğru bir dövüşü zekice konuşmalara ve aldatmacalara tercih ettiği için. Qurong bu yoldan daha önce gitmişti ve hâlâ bedelini ödüyordu.

“Efendim, siz—”

“Sus, rahip.” Ba’al’a doğru elinin tersini kaldırdı. “Başaramadın.”

“Hayır.” Adam titriyordu. “Efendim Thomas’ı sana verdi. Sesini duydum. Karnıma konuştu. Onu almalısınız.”

“Git buradan! Ve tüm Tanrılar aşkına, üstüne bir şeyler giy.”

“Efendim, ödeyeceğimiz bedeli kelimelerle anlatamam, eğer—”

“Git buradan!”

Ba'al kara bir salya akıtarak kâfir Thomas'a nefretle baktı ve dönerek sunaktan uzaklaştı. Henüz kendini yaralamamış yirmi dört rahipten biri ona yaklaştı, cılız vücuduna mor bir pelerin attı. Ba'al kovulmuştu.

Fakat söyledikleri unutulmamıştı. Qurong son birkaç dakikada, Ba'al ve Thomas'ın ardındaki güçlerin yalnızca gerçek olmadığını, aynı zamanda yaşamı tehdit ettiklerini de görece kadar çok şeye tanık olmuştu.

Daha doğrusu, Ba'al'ın ardındaki güç, yaşama kastediyordu. Diğeri, yeşil büyü, ne kadar etkileyici ve rahatsız edici olursa olsun, onu ölümcül bir biçimde çarpmamıştı.

Qurong atının üstünde Thomas'a doğru yaklaşıırken, sunaktan emekleyen çocuk da ölü bir rahibin cübbesini çıkarıp, diğer albinolara katıldı. Thomas'ın bir zamanlar çok değer verdiği kızının kocası olduğu düşünülürse... Bu lanetli dünyada adaletsizliğin sonu yoktu.

Qurong, Thomas'tan on metre uzakta durdu. Avcı'nın büyük Thomas'ı, albinoların lideri, kızıl göllerin zehirlediği kişi, Teeleh'in düşmanı. Kılıcı yokken o kadar da tehdit edici görünmüyordu. Savaş zırhı yokken. Giydiği tunik tabaklanmış deriden yapılmıştı, belki de Chelise kendi elleriyle dikmişti. Kahverengi saçları uzun bir yolculuğun ardından darmadağın olmuştu. Thomas'ın böyle bir meydan okumasına yol açan ne olmuştu acaba? Çember üzerindeki kontrolünü mü yitiriyordu?

Oğlu meydan okumayı sunarken, çok istekli görünmemişti.

“Anlaşmamız gayet açık,” dedi Thomas. “Ve şimdi sonuç da

gayet açık. Kızın bekliyor.”

Qurong henüz durumu kendi lehine çevirmemişti. “Seninle gitmemi ve boğulmamı mı istiyorsun?”

“Anlaşmamız böyleydi.”

“Peki, bu nasıl bir şey? Suda boğularak ölmek...”

“Sana ölü gibi mi görünüyorum? Bu yaşamın ta kendisi, ölüm değil.”

“Çünkü aslında boğulup tekrar dünyaya gelmiyorsunuz. Kızıl zehir cildinizi soyuyor, zihninizi bulandırıyor. Yani bir şekilde boğulup, tekrar dünyaya geldiklerine inanacak kadar ahmak birkaç bin yandaşın var. Pekâlâ, bu tarz bir ölümsüzlüğü teklif etmenin seni biraz efsane mertebesine çıkardığını tahmin edebiliyorum. Dinî safsatalar bunlar.”

“Thomas...” Onu uyaran albino kadındı. Fakat Thomas ilgilenmiyor gibiydi.

“Yakında öğreneceksin, değil mi?” dedi Thomas.

“Evet, evet, elbette, anlaşma böyleydi.”

“Sen Elyon’un oğlumu sunağın üstünde yaşama döndürdüğünden şüphe mi ediyorsun?”

“Senin gördüğün şey bu mu?” Qurong katliama göz gezdirdi. “Şüphesiz burada hiçbirimizin anlamadığı güçler iş başında. Ancak ben daha fazlasını gördüm. Çok daha fazlasını.”

“Yüz binlerce Shataiki’yi dağıtan Elyon’un yaşam veren gücünü ve oğlumu yeni bir yaşamla kucaklamasını gördün.”

“Teeleh’in gücünü gördüm. İki yüz kulunun da vahşice öldürüldüğünü görüyorum. Eğer seni esir alırsam, iki yüz rahibi öldürdüğün için, artık bir şehit olarak görülmeyeceksin.”

“Baba...” Şimdi uyaran Samuel’di.

Qurong'un direkt tehdidinden etkilenmeyen Thomas," Kızın her gün senin için ağlıyor," dedi yavaşça. "Hiçbir kız evladın, babasını, onun seni sevdiği gibi sevdiğini görmedim."

Sözleri hançer gibi yaralıyordu, bir an Qurong'un sabrı tükendi. Kan beynine sıçradı.

"Benim kızım yok."

"Gidelim!"

Kadın ve yanındaki albino bu emri sanki önceden ayarlanmış bir işaret gibi birdenbire beraberce vermişti. Thomas dönerek Samuel'in hemen arkasına zıpladı, diğerleri de kemiklerin arasından kendilerine yol açarak doğruca atlara yöneldiler. Albinoların hareket hızı onu her zaman şaşırtmıştı zaten.

"Durdur onları!"

Kadın, bir kazığa bağladıkları dört albino attan birine atlar-ken, "Taptığımız Tanrı'nın gücünü gördün!" diye haykırdı.

Cassak bile tereddüt etmişti. Albinolar çoktan hayvanlarının boyunlarına doğru eğilmişler, sağrılarını kamçılararak kayaların uzaktaki halkasına doğru dörtlü giderlerken, saçları uçuşuyordu. Qurong açık arazide albino savaşçılarla çatıştığından bu yana yıllar geçmişti. Onları kaçarken izlediğinde bunun nedenini de hatırladı. Onlar onun Boğazlayanları'ndan iki belki de üç kat hızlı hareket edebiliyorlardı. Adamları kuvvet yönünden onlarla boy ölçüşebiliyordu, fakat bu atiklikleri Qurong'un korkudan sinmesine neden oluyordu. Güzel bir yetenektir.

Qurong, generaline gürledi. "Onları izle, ahmak!"

Adam aniden transtan çıkmış gibi oldu. "Geçidi kapatın. Onları izleyin!"

"Onları ölü ya da diri geri istiyorum!" diye Qurong bağırdı.

“Ya sen ya da Thomas, Cassak! Bunca yolu büyücülerin numaralarını izlemek için gelmedim ben.”

“Anlaşıldı, efendim.” Sonra arkasındaki savaşçılara, “Markus, Ceril arkalarından takip edin, batıdaki Mirrado Geçidi’ni kapatın. Üstünlüğünüzü koruyun. Eğer kaçarlarsa, Ba’al kellenizi alır!” diye bağırdı.

Albinolar kayalara en yakındaki Boğazlayanlar’dan en az yirmi adım önce vardılar, sınırı da suikastçılardan iki kat hızlı geçtiler. Çukur ağzına çıkarak, kara ufukta gözden kayboldular.

Qurong küfrederek atını geri çevirdi. Kişisel muhafızları olan bir düzine güçlü adam bir sıra hâlinde bekliyordu. Ba’al, akbaba-ları veya Shataikiler’i geride bırakarak—iki yüz cesedin kalıntılarıyla beslenmek için hangisi önce dönmeye cesaret edecekse—çoktan yüksek yerden kaçmıştı. Yüksek rahip artık yaralı bir kaplan gibi kudurup, öncekinden daha tehlikeli bir hâle gelecekti.

Ancak Qurong güneye, Qurongi City’ye doğru dörtlüye giderken, onun kafasını meşgul eden Ba’al korkusu değildi; ya da Thomas’ı ele geçirip, onu açlıktan ölene kadar derin bir delikte kilitleme arzusu da değildi; ya da şimdi bile onu alaşağı etmek için hiç şüphesiz komplo kuran melez Eramitler de değildi.

Tüm bu sorunlar dikkatini çekerek habire konuşuyordu. Fakat hiçbirisi de Thomas’ın kaçmadan önce sarfettiği altı kelime kadar sesini yükseltmiyordu.

Kızın senin için her gün ağlıyor.

14

Kara Hunter koridorda heyecanla koşturuyordu, bunun nedeni yılın hangi zamanı olursa olsun Bangkok'un nemli bir şehir olması değil, az önce yüreğinde bir bomba patlamış olmasıydı.

Kan. Daha doğrusu, Thomas'ın kanı.

Neden yaşam hep eninde sonunda kana gelip dayanıyordu? Günahın kefareti için kurban edilen kuzunun kanı. Anlamak için içilen İsa'nın kanı. Gece yaratıklarının kana susamışlığını beslemek için masumların kanı. Kan dolaşımıyla insanı talan eden Raison Törü.

Kan, kardeşi Thomas'ı her şeyi değiştiren bir realiteye götürmüştü. Bunu biliyordu, çünkü kanı kullanarak onu takip etmiş, buldukları da nefesinin kesilmesine yol açmıştı.

Her şey sona erip, dünya da dağılan parçaları bir araya getirmeye koyulduğunda, o ve Monique bu değerli kandan bir ampul saklamışlardı. Sadece bir ampul, tam olarak on cc. Hepsi de anlaşılabilir, hatta asil nedenlerden dolayı yapmışlardı. Bütün olası tehditlere karşı plan yapmışlardı.

Fakat hiçbir zaman Billy adında, zihin okuyabilen kızıl kafalı bir manyağı hesaba katmamışlardı. Daha da kötüsü, Monique'nin kızı Janae'nin bu Colorado, Paradise'den gelen yabancıyla birlikte, kendini gönüllü olarak engerekli yılan yuvasına atacağını düşün-

memişlerdi.

Janae'nin aklından ne geçiyordu acaba?

Kara, beyazlar içindeki güvenlik muhafızına kimlik kartını gösterince, muhafız korumalı laboratuvara geçen ağır metal kapıyı açmak için kendi geçiş kartını kullandı. Koridorun sonunda yine başında muhafız olan ikinci bir kapı vardı.

“Günaydın, Bayan Hunter. Bayan Raison üstünüzü değiştirmenizi istiyor.”

Kara, bir an karşı çıkmayı düşündü. Raison B Türü ancak direkt temasla bulaşabilirdi. Ancak kafasını salladı ve sürgülü cam kapıdan geçerek, içinde biyolojik tehlikelere dayanıklı beyaz tulumlar ve kimyasallardan arındırıcı duş olan bir odaya girdi. Tulumun içine girdi, siyah eldivenleri geçirdi, fakat kafa korumasını takmakla veya elbiseyi kapamakla uğraşmadı. Kazara oluşabilecek bir temasa karşı bariyer yapmak akıllıcaydı, fakat içeri kutup ayısı gibi girmenin de bir anlamı yoktu.

Dar bir geçitten sonra, gürültüyle açılan ikinci bir sürgülü cam kapıdan geçti. Yedi teknisyen iş başındaydı; üçü istasyonlarında, dördü de kollarını kavuşturmuş, derin bir tartışma içine girmişlerdi ki Kara odaya girince birden sustular.

Monique karantina odasının dışında duruyordu; Kara gibi giyinmiş, elleri kalçalarında cam panellerin içindeki sedyelere boş boş bakıyordu. Kara, standart laboratuvar giysileri yerine, sokak kıyafetleri içindeki bedenlere baktı. Janae'nin üzerinde normal olarak siyah kısa elbisesi vardı. Billy'nin üzerinde de, dünyalarına adım attığında üzerinde olanlar vardı: kot ve tişört.

Sümüklü küçük egoist.

Kara, Monique'nin yanına gelerek, “Ne kadar olmuş?” diye

sordu.

Thomas'ın haricinde Monique de ilk virüsü yaratmada, yaşayan herhangi bir insandan daha çok bu suça dâhil olmuştu. İçini çekti. "Baktığımız kültüre dayanarak"—odanın karşısındaki temiz odayı kafasıyla işaret etti—"sekiz saat önce olduğunu tahmin ediyorum."

"Öyleyse zamanımız var."

"Biraz. Fazla değil. Kendilerine birer cc vurmuşlar."

"Ne? Aklından zoru mu varmış?"

Monique ona ifadesiz bir yüzle baktı.

"Aptalca bir soru, kusura bakma."

Monique, Billy Rediger'le aynı hizada yatan kızına dönüp bakarak, "Öyle mi?" dedi. Sırtüstü yatıyorlardı, önce kalkıp sonra düşen elleri göğüslerinin üzerinde kıvrılmıştı. Bu dünyada yitip gitmişlerdi.

"Mesele şu ki Janae'nin *aklından zoru* olduğunu sanmıyorum," dedi Monique. "Ne yaptığını tam olarak biliyordu." Ağzını sıkıca kapadı, gözlerini yumdu ve tekrar açtı, yüzü hâlâ ifadesizdi. Monique bu hareketleriyle kendinden hoşnut olmadığını gösteriyordu. "Böyle bir şeye imkân verdiğimizize inanamıyorum."

"Biz imkân vermedik. Bunu Janae kendi yaptı."

"Bu pank buraya girdiği andan itibaren, onun kötü haberin ta kendisi olduğunu bilmem gerekirdi."

"Bildin zaten."

"Janae'nin içindeki en kötüyü çıkaran, şeytanın ta kendisi olduğunu bilmeliydim."

Janae'nin babasından kötü kan aldığı saçmalığından bahsediyordu. Monique bir macera yaşadığı ve sonra ortadan kaybolan

Janae'nin babasından hiçbir zaman bahsetmemiştir ama Janae ne zaman akılsızca ya da özellikle düşüncesizce bir şey yapsa, Monique onu babasına çekmiş olmakla suçlardı. Kötü kan.

Monique yine çenesini sıkarak, "Ne yaptığını çok iyi biliyordu," dedi. "Bu gidişle ikisi de yirmi dört saatte ölür. Belki de daha kısa zamanda."

Kara, karşı çıkması, arkadaşına dönerek böyle bir olasılık karşısında dehşetini göstermesi hissediyordu ve kanı hemen kul lanmalarını söylemesi gerektiğini hissediyordu.

Ancak kafası iyice karışmıştı, o yüzden bir şey söylemedi.

Monique imdadına yetişti. "Thomas'ın kanı onların kanına karıştığı sırada uykuda olmalarını garantilemek için güçlü bir ya- tıştırıcı almışlar. Janae benim karşı koyamayacağımı biliyordu."

Monique neden bahsediyordu? Kanı kullanacağından mı?

"Hem neden farklı bir şey beklesin ki? Sevgimi ona her zaman göstermedim mi? Şimdi sahip olduğum tek kişi o. O benim için her şey demek."

Monique'nin gözlerinde yaşlar birikti. Kara, elini Monique'nin omzuna koymak istedi, fakat o da hâlâ içinde dört dönen çe- lişkili duygularla allak bullak olmuştu.

"Kanın işe yarayacağının bir garantisi yok," dedi Kara.

"Evet."

"Riskler neler?"

"Diğer dünyaya geçit açıldığı geçen defa ile aynı riskler söz konusu," dedi Monique.

Kara, böyle bir trajedi karşısında böylesine ifadesizce konu- şmanın bir ölçüde soğukkanlılık gerektirdiğini düşündü. Son geçiş- ten dünya kıl payı kurtulmuştu.

“Ya da daha kötüsü,” dedi Kara. “O Thomas’tı. Bu seferki Billy adında çılgın bir medyum.” Ve Janae diye aklından geçirdi, fakat söylemedi.

Monique bakışlarını kızından ayırmadan kafasıyla hafifçe onayladı. “Billy ve Janae. İki realitede de çok zarara yol açabilirler.”

“Eğer diğer dünyaya geçmeyi başarıp da geri gelirlerse... Güç dengelerini altüst edecek nasıl bir büyüyle döneceklerini yalnızca Tanrı bilir. Bir dünyayı yok edebilirler.”

“Muhtemelen onlara güvenemeyiz.”

“Evet.”

Bu kadar basitti. Fakat aslında o kadar da basit değildi. Masada yatan, yavaş yavaş ölüme yaklaşan, Monique’nin kızıydı.

Monique kendini zar zor kontrol ederek, “Ne yaptığını tam olarak biliyordu!” diye fısıldadı. “Belki de bunu onunla konuşmalıydık. Bunu gücendiği için yapıyor.” Alt dudağına gelen gözyaşını sildi.

“Biliyorsun, onun kanın bizde olduğunu bilme riskini göze alamazdık. Böyle bir şeyi çok uzun zaman önce deneyebilirdi.”

“Eğer gizlendiği yeri söylemezsek yapamazdı. Endonezya buradan çok uzakta.”

“Monique.” Kara, elini arkadaşının omzuna koydu. “Kendini suçlama. Janae kendi kararlarını kendi veren yetişkin bir kadın. Binlerce, milyonlarca hayat tehlikede olabilir. Bazen... Riskin tartışılması gerekir.”

Monique ona ters ters baktı. “Lütfen, Kara, benim derse ihtiyacım yok.”

Kendini korkunç hissetti. Ya sedyede yatan Thomas olsaydı?

Kara o zaman ne söyleyecekti? *Bırak ölsün, bırak o ahmağı ölsün.* Ancak daha önce o yoldan geçmişti. İkisi de Janae kendine virüsü enjekte ettiğinde, kendi ölüm fermanını imzaladığını biliyorlardı.

Altmış yaşındaki Kara bununla yaşayabilirdi. Bu hayatta birçok kişinin gelip geçtiğini görmüştü. Diğer dünyada da biraz zaman geçirmişti.

Monique kızının soğuk vücudundan gözlerini ayırmadan, “İşe yarayacağını düşünüyor musun?” diye sordu.

“Testte işe yaramadı—”

Monique, “Onun kanını canlı bir bedene enjekte etmedik,” diye araya girdi. “Deneğin diğer dünyaya geçme olasılığını göze alamazdık. Virüsü öldürmekten değil, diğer dünyaya geçmekten söz ediyorum.”

“Kanı Thomas’ın kanıyla temas eden biri diğer tarafta mı uyanır?”

“Belli ki tekrar gitmenin nasıl bir şey olduğunu hâlâ merak ediyorsun.” Monique aklı başında değilmiş gibi konuşuyordu. “Thomas’ın neler yaptığını. Eğer hayattaysa. Güruh... Göller... Herkes şu anda ne durumda?”

“Kaç yaşında? Evli mi? Çocukları var mı? Orada her şey çok hızlı olup bitiyordu,” dedi Kara. “Belki de her şey bitmiştir. Her gün bunu düşünüyorum.”

Monique kafasını salladı, yine gözyaşını silerek dönüp gitti. “Hiçbir zaman bilemeyeceğiz.”

Bu, kanı Janae üstünde kullanmayacağını söylemesi kadar iyi bir şeydi. Elbette, doğru karardı. Janae ve Billy sonuçta iki kişiydi. Diğer realiteye bir yol açmak bir felakete yol açabilirdi. Üstelik bunu kendilerine yapmışlardı. Billy’ye acıdı ve birçok yönden

Kara'ya otuz yıl önceki hâlini hatırlatan, kendi elleriyle canını alan Janae yüzünden kendini berbat hissetti. Bu kızı çok sevmiştir. O kadar hayat dolu, güzel ve zekiydi ki. Yazık olmuştu.

Ne kadar zor olursa olsun, en doğrusu buydu.

“Sence onları ölüme terk etmek cinayet midir?” diye Monique sordu.

15

Atlar, Ba'al Bek platosuna çıkan saklı kanyon arazisinden dörtnala geçerek nefes nefese kalmışlar, şimdi ise şafakta bayıra tırmanıyorlardı. Marie, Chelise'nin önden gitmesine izin vermişti ama muazzam çıkıntıya yaklaşırlarken atını yanına çekti.

Chelise'nin at binmekten değil de onu yiyip bitiren endişeden dolayı nefesi kesilmişti. Çok geç kalmışlardı. Varlığının her zerresi çok geç kaldıklarını söylüyordu.

Bir saat önce derin bir kanyona dalmışlar ve platonun üzerinde dev bir çekirge bulutu gibi uçuşan Shataiki kümesi görüş alanlarından çıkmıştı. Meydana çıktıklarında, gökyüzünde yıldızlardan başka bir şey görünmüyordu.

Bu da yalnızca, buraya gelme nedenlerinin de buradan gittiği anlamına gelebilirdi.

Ancak bu durum Thomas'ın gittiği anlamına gelmiyordu. Hâlâ oralarda bir yerde, hayata tutunmuş; bir zamanlar onun Chelise'yi kurtardığı gibi, Chelise'nin de onu kesin bir ölümden kurtarmasını bekliyor olabilirdi. Ya da belki de meydan okuma henüz başlamamıştı. Shataikiler Thomas'ın kutsal topraklarına gelmesi üzerine ona çekilmiş olabilirdi. Qurong onun meydan okumasını değerlendirirken, Thomas da diğerleriyle birlikte kamp ateşi etrafında oturmuş, uygun zamanı bekliyor olabilirdi. Yaklaşırken

gördükleri bir sürü senaryoyla açıklanabilirdi.

“Dikkatli ol, Chelise,” diye Marie fısıldadı. “Tepede tökezlersek, bizi görebilirler.”

Haklıydı, fakat Chelise çıkıntıya iyice yaklaşıp kadar atını yavaşlatmadı.

Karşılaştığı manzara yüzünden Chelise’nin neredeyse kalbi duracaktı. Marie sertçe fısıldayarak, kendini ve atını yere attı ama Chelise bunu yapamadı.

Çukur en az sekiz yüz metre genişliğinde, altı ila dokuz metre derinliğindeydi. Şafak sökerken, büyük bir kaya halkasının merkezi çevrelediği, dörtgen bir taşın ortada yükseldiği görülüyordu.

Bu bir sunaktı. Her taraf kana bulanmıştı.

Ancak Chelise’yi asıl dehşet içinde bırakan cesetler oldu. Yüzlerce ölü beden sunağın etrafına yayılmıştı. Pis hastalığın iğrenç kokusu ona çarparak ciğerlerini sıkıştırdı.

Ne Thomas’dan ne Samuel’den ne de kendi babasından bir iz yoktu.

“Aşağı! Elyon aşkına—”

“Gitmişler,” dedi Chelise. Sonra tekrar, kendini inandırmak istercesine, “Gitmişler. Çok geç kaldık,” dedi.

“Bu bir tuzak olabilir. Aşağılarda Boğazlayanlar olabilir.”

“Hayır.” Çok az insan onun bildiği gibi, Güruh’un yöntemlerini bilebilirdi. Hiç kimse ise Qurong’un yöntemlerini Chelise kadar iyi bilemezdi. “Hayır, Marie. Fakat daha kötü bir şey görüyorum.”

Kısağına vurdu; kaya halkasına yaklaştıkça hızını artırarak, çukura doğru bayır aşağı sürdü. Marie uzaktan onu takip ediyordu. Ancak gökyüzüne uzanan yüksek kayaları geçtikten sonra Chelise

atını yavaşlattı.

Burada koku çok yoğundu, gözle görülmeyen hastalık yüzünü adeta bir burunluk gibi kaplayan, kalın bir sis perdesi hâlindeydi. Nefesini tuttu; herhangi bir kanıt bulma ümidiyle etrafa dikkatle bakarak, atını hızla sürdü.

Karanlık rahip Ba'al ölmüştü. Ortalık alazlanmış taşlar, yanmış cesetlerle doluydu.

Ancak Elyon'un, bu rahiplere bir şeyler yaptığına dair bir işaret yoktu ve hiçbirisi de görünüşe göre, Ba'al'ın giymesi muhtemel bir renk olan mor renkte giyinmemiştii.

Thomas ve Samuel'den de bir iz yoktu.

Marie atını yan taraftaki bir yürüyüş yoluna çekerken, "Elyon ruhlarına merhamet etsin," dedi. "Et öğütücüsüne girmiş gibiler sanki."

Chelise bir cesede bir buçuk metre kala atını durdurarak kıyımı inceledi. "İntihar," dedi.

"Bunu kendileri mi yapmışlar?"

"Bileklerini kesip, Teeleh'in açlığını gidermek için kanlarını akıtmışlar."

"Vücutları parçalanmış!"

"Shataikiler yapmış. Derilerinin üzerindeki pençe izlerini görebilirsin."

Neredesin Thomas?

Chelise zamanında varamamaları yüzünden, moral bozukluğuna yenik düşmemek için mücadele ediyordu. Bakışlarını uzak çıkıntıya çevirdi.

Ne yaptın, Baba?

"O zaman bu iyiye işaret," dedi Marie.

“İyi mi? Bu durumla ilgili iyi olduğunu söyleyebileceğimiz tek şey, sevdiğimin öldüğünden emin olamamamızdır. Bunun dışında iyi olan bir şey yok.”

“Babamdan bahsediyoruz,” diye parladı Marie. “Eğer o burada değilse, o zaman hayattadır! Ve eğer o hayattaysa, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordur.”

“Senin bana onun emniyette olduğunu söylemene gerek yok. Karşı karşıya olduğu adam *benim* babam, sen onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Qurong ormandaki en kurnaz tilki olmayabilir ama bir boğa kadar inatçıdır ve kalbinin sesini dinler. Kalbinin de kocama karşı iyi şeyler hissetmediği konusunda seni temin ederim.”

Marie kanlı sunağa gözlerini dikti. “Öyleyse neden beni aydınlatmıyorsun? Burada neler olmuş? Babam nerede? Biz şimdi ne yapacağız?”

“Burada bir meydan okuma olmuş. Qurong, Thomas’ın şartlarını kabul etmiş, onun yılanı Ba’al da iki yüz rahibini Teeleh’e hediye olarak buraya getirmiş. Shataikiler gelmiş ve Ba’al’ın da canavarlar için deli olduğuna hiç şüphe yok. Ya meydan okumayı kazandı ve Thomas’ı Qurongi’ye götürdü ya da...”

“Ya da başaramadı ve daha önce öngördüğün gibi, senin baban benim babamı bir şekilde ele geçirdi. Ya da babam kazandı, Qurong sözünü tutmayınca da kaçtı.”

“Thomas asla Güruh’tan birini öldürmez.”

“Ben *öldürdü* dedim mi?”

“Eğer babam Thomas’a ihanet etmeye karar vermişse, bir tuzak kurardı,” dedi Chelise. “Silahlar olmadan Thomas bile kaçamazdı.”

“Eğer dikkatleri dağıtan bir şey olmasaydı—”

“Ne gibi?”

“Elyon gibi.”

“Elyon’un burada olduğuna dair bir işaret görüyor musun?”

“Elyon’un arkasında bıraktığı kanıtlarla ilgili ne biliyoruz ki?”

Ne olursa olsun, Thomas yoktu. Qurong yoktu. Chelise, Elyon’un geliş gidişlerini tartışmaya hevesli değildi.

Chelise oflayıp puflayarak atını ilerlemesi için dürttü, at ona karşı koyunca da topuklarını böğrüne bastırdı. Kısrağının arkasına sertçe vurarak cesetlerin üzerinden sunağa doğru gitti. Bin tane canavarı bir ayda beslemeye yetecek miktardaki kanın görüntüsü onu hasta etmişti. Tabanın etrafındaki yarık dolmuş taşıyordu.

Şu anda Thomas zincirlere vurulmuş hâlde zindanlara götürülürken, Qurong’la ateşli bir tartışma içinde olabilirdi. Bu düşünceler sinirlerini yıpratmaya yetiyordu. Sadece kendi hayatından bile çok sevdiği adam korkunç bir tehlike altında olduğu için değil, aynı zamanda kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacağı diğer yetişkin adam Qurong’un ellerinde olduğu için.

“Thomas babamla birlikte,” dedi. “Ben de onların yanında olmalıyım. Bana ihtiyacı var.”

“Kimin, Thomas’ın mı, Qurong’un mu?”

“İkisinin de. Eğer üç gün içinde geri dönmezsem, Johan beni zindanlarda arasın.”

“Sen neden bahsediyorsun? Bu koşullar altında Qurongi’ye gidemeyiz.”

“İkimiz gitmiyoruz. Ben gidiyorum. Sen Topluluk’a geri dönüyorsun.”

“Hayır. Hayır, bunu kabul edemem! Gitmekte ısrar edersen,

ben de seninle geleceğim. Bu görev tamamen benim fikrimdi!”

“Bilmeleri gerekiyor, Marie. Thomas onların içine bu ateşi saldığından bu yana üç bin kişi toplandı, onu bekliyor. Geri kalanı da yolda.”

“Oraya yalnız gitmek intihar olur.”

“Güruh’u biliyorum, çocuğum. Sen Güruh olmanın ne demek olduğunu anlayamadan boğulan bir melezsın. Eğer Qurongi’ye girebilecek biri varsa, o da benim.”

“On yıldır onlarla birlikte değildin.”

“Benimle tartışma! Shataikiler çürüyen etler için geri dönmeye karar vermeden önce atını çevir ve git!”

On saniye birbirlerine sert sert baktılar, en sonunda Marie bakışlarını indirdi, fakat yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. Eve yalnız başına yapılacak uzun bir yolculuk düşüncesi de hiç şüphesiz kafasını kurcalıyordu.

“Bunu yapmak zorundayım, Marie.” Chelise’nin boğazına bir yumruk gelip oturmuştu. Bunu nasıl söyleyebilirdi ki? “Jake. O daha çok küçük, çok masum...” Gözleri buğulandı, bakışlarını çevirdi. “Bana söz ver.”

Marie hemen yanıt vermedi, konuşmaya başladığında da sesi sakindi. “Jake’i merak etme. O benim kardeşim, öyle değil mi? Eğer bir şey olursa, ona kendi oğlummuş gibi bakarım.”

“Teşekkür ederim.”

Chelise atını aniden çekti ve böğrüne öyle kuvvetli vurdu ki sunaktan ileriye, ölü vücutların üzerinden ok gibi fırladı. Güneye yöneldi.

Doğruca Qurongi City’ye yöneldi.

16

Ba'al Bek'in kuzeyine doğru kanyonlarda Boğazlayanlar'a izlerini kaybettirmişlerdi ama bu pek kolay olmamıştı. General Cassak onların hareketlerini tahmin etmede özellikle usta gibi görünüyordu. Çember her zaman Güruh'un 'ele geçir ve yok et' oyunundaki hız avantajının keyfini sürmüştü. Bu üstünlük Güruh'un tuttuğunu koparan sebatı ve ezici büyüklüğüyle az çok zayıflamıştı. Her şeye rağmen Çember hâlâ hayattaydı. Ancak bu generalin anlaşılmaz derecede güçlü içgüdüleri vardı.

Cassak daha çok onların efsanelerinin bazılarını tekinsiz bir aşinalık sergileyen Ba'al'a benziyordu. Thomas'ın oğlunu sunağın üstünde görmesinden duyduğu dehşet duygusu, yerini, karanlık rahibin Teeleh'e ettiği duanın uyandırdığı merak duygusuna bırakmıştı. Kitaplarla ilgili sözleri çok merak uyandırıcıydı.

Güvenli bir yer haricinde nereye gittikleri umurlarında olmadığı için, onları kovalayan yirmi kadar silahlı savaşçıdan uzaklaşmak amacıyla kumların arasından ağır adımlarla yürüyerek kanyonların içinden iki büklüm geçtiler ve atlarını dik yamaçlardan çıkmaya zorlayarak, elli metre ilerideki kayalıktan hızla indiler.

Hâlâ toynakların çekiç gibi vuran sesleri onları izliyordu.

Hâlâ Ba'al'ın çığlıkları Thomas'ın kafasında yankılanıyordu.

Samuel, at büyüklüğünde kayalarla darmadağın olmuş, iki

büyük derin ve dar koyağın kesişim yerinde aygırını durdurdu. Diğerlerini durdurmak için elini kaldırdı.

“Ne oldu?” diye Mikil sordu. “Hangi yoldan?”

Parmağıyla sessiz olmalarını işaret ederek toynakların zayıflayan seslerini dinledi. Kurumuş kana bulaşmış hastalığın iğrenç kokusu Samuel’in yüzüne, saçlarına ve vücuduna sinmişti. Yere düşmüş bir Güruh rahibinden aldığı pelerinle, başka birinden kap-
tığı bir Serseri kılıcı Samuel’in Güruh’tan biri gibi görünmesine yol açmıştı. Thomas onun yarı çıplak, silahtsız hâlini bu hâline tercih ederdi.

Ba’al’ın çılgılığı yine zihninde fısıldıyordu. *Seçilmiş kişiyi kayıp kitaplar vasıtasıyla gönderdiğin diğer dünyaya beni geri gönder...*

Bu ne anlama geliyordu acaba? Tarihte yer alan diğer dünyaya değildi şüphesiz. Ba’al diğer dünyayı nereden bilecekti ki?

Kayıp kitaplar da efsanelerde sözü geçen kitaplardı herhâlde. Gerçek olabilirler miydi? Geçmişe gitmenin hâlâ bir yolu olduğu düşüncesi bile Thomas’ı dehşete düşürmeye yetmişti. Rüya görmek uzun zaman önce onu bir hayal dünyasından başka bir yere götürememişti.

“Ayrılıyorlar,” dedi Samuel, elini indirerek. “Kanyonun çöle açıldığı yerde, batıya doğru bizim yolumuzu kesiyorlar. Bu yoldan geri dönebilirdik.”

Mikil sağ taraftaki uzun kanyona dikkatle bakarak, “Kuzey yolu bizi Eramit ülkesine götürür,” dedi.

“Güruh da Eramitler’den korkar.”

Thomas, oğlunun bakışlarını izledi. “Öyleyse kuzeye gidiyoruz. Bu bölgeyi biliyor musun?”

Samuel yanıt vermeden atını döndürerek uzun kanyona doğru mahmuzladı. Sunaktan emekleyerek indiğinden bu yana Thomas'ın gözlerinin içine bakmamıştı. Thomas atına vurdu, diğerleriyle birlikte onu takip etti.

Samuel onları on beş dakika sabit hızda götürdü, sonra sağdan küçük bir koyağa saparak yaylanın tepesine tırmandı ve tekrar kulak vermek için durdu.

“Onları kaybettik,” dedi Mikil.

Samuel küçük bir çember çizerek atını hızla çekti. “Şimdilik. Batıya yöneleceğimizi biliyorlar—kanyonların içinden batıya giden sadece iki yol var.”

“Yani yatıp bekleyecekler.”

Samuel omuzlarını silkti. “Bu Cassak, alelade bir Serseri değil ki. Martyn ile Woref'ten bu yana bu general kadar kurnaz safkan biri gelmemişti.”

“Martyn bir melezdi,” diye Thomas düzeltti. Aslında bir önemi de yoktu.

“Öyle miydi?” Samuel gözlerini kuzeye dikti. İlk kez bakışlarını babasına çevirdi ve bu bakış Thomas'ı ürpertti. “Peki, ben neyim?”

“Oğlum,” dedi Thomas. “Saf kan albino.”

“Sanmıyorum. Bu sözde kabuk bağlatan hastalığın nasıl ilerlediğini bile bildiğimizi sanmıyorum. Sen biliyor musun?”

“Şimdi bu kuramı tartışma sırası değil.”

“Öyle mi? Bu sözü az evvel kuramını kanıtlamak için doğruya taşına oğlunun başını koyan adam mı söylüyor?”

Thomas aniden sert bir çıkış yapacaktı ama kendini tuttu. “Samuel, az evvel olanların sana şimdi bir anlam ifade etmediğini

biliyorum ama bu olduğunda, ki olacaktır, hayatın bir daha asla eskisi gibi olmayacak.”

“Az kalsın beni orada öldürtecektin!”

“Elyon seni orada *kurtardı!*” Soğukkanlılığı buraya kadardı. “Şüphe ettiğin varlık sana yeni bir hayat bahşetmişken orada durmuş, bana kafa mı tutuyorsun?”

“Ne biliyorsam onu biliyorum, baba, bildiklerim de fazla değil. Tüm bu varsayımlardan bıktım usandım artık. Elyon şunu yaptı, Elyon bunu yaptı. İyi olan her şey sizin bu görünmeyen Tanrınız’a atfediliyor ve kötü olan ne var ne yoksa Teeleh’e yükleniyor.”

“Shataikiler’i görmedin mi? İki yüz rahibin o şeytana tapınmak için kanlarını senin üzerine akıtmalarını seyretmedin mi? Yeşil ışığın seni sunaktan kaldırdığını hissetmedin mi? Neydi bunlar, benim hayal gücüm mü?”

“Elbette, bir şeyler gördüm. Fakat senin anladığından daha fazla bunları anlamıyorum ben de. Yani Shataikiler var; var olmadıklarını söyleyen oldu mu? Gök kubbede hepimizi etkileyen güçler var; bu onları anladığımız anlamına mı geliyor peki? Eğer her şey bu kadar basitse, neden meramını kanıtlamak için oğlunu sunağa koydun ki ?” Biraz da doğruluk payı olduğu için suçlamaları bıçak gibi kesiyordu. “Eğer hakikat bu kadar ortada ise, bütün dünya onu kolayca görmez miydi?”

“Kapat çeneni, çocuk!” diye tersledi Mikil.

Thomas elini kaldırdı. “Bırak konuşsun. En azından bu kadarına hakkı var.”

Samuel gözlerinden ateş saçarak atını Thomas’ın atına yaklaştırdı. “Doğru, baba. Beni onların kılıçlarından kurtarmak için

elini bile kaldırmaktan kaçındıktan sonra, en azından kendi görüşlerimi söylememe izin verebilirsin. Pekâlâ söyleyeceğim.”

“Bu—”

“Mikil! O haklı.”

“Efendim—”

“Konuş, çocuk. Bize ne kadar az bildiğimizi anlat.”

Samuel’in, Thomas’ın yüreklendirmesine pek ihtiyacı yoktu zaten. “Sana meydan okuyan ben değilim, baba. Senin bu Çember’in dağılıyor, bu da benim ya da Güruh’un yüzünden olmuyor. Kendi içinde ayrılıyor. Söylentiler ve yorumlar, tüm hakikati bildiğini iddia eden bir alay grup doğmasına neden oldu ve sen haki-katin ne olduğunu bilmiyorsun bile, bu doğru değil mi?”

Evet, doğruydu.

Samuel vurgulamak için bir parmağını kaldırdı. “Bazıları büyük bir ızdıraptan önce Elyon’un bulutların içinde geleceğini söylüyor.” İkinci parmağını kaldırdı. “Diğerleri de yalnızca büyük ızdırap zamanından sonra geleceğini söylüyor.” Üçüncü parmağını da kaldırdı. “Diğerleri de hâlâ ortada konuşuyor. Bazıları Elyon’un bir zamanlar olduğu gibi yüzünü göstermeyeceğini, çünkü doğa-üstünün zamanının artık geçtiğini söylüyor. Diğerleri de kötü kalplilere kendini göstermeye yanaşmadığını söylüyor.”

Gruplaşma son birkaç yıldır artıyordu, fakat bu konu şimdiye kadar Thomas’ı telaşlandırmamıştı. Samuel ve onun kestiği Güruh kafası gözünü açmıştı.

Samuel parmak saymayı bıraktı, hiddetle kolunu yana açtı. “Bir de Elyon’u *gördüğünü* iddia edenler var. Her çalının ardında görülüyor. Ancak onu ortaya çıkması için çağırdıklarında o asla görünmüyor. Asla. Onlar kuruntuya dayalı ümitler içersinde kay-

bolmuş hayalperest bir grup.”

“Peki, ya sen Samuel? Sen ne ümit ediyorsun?”

Samuel isteksizce devam etti. “Hastalığın nereden kaynaklandığını biliyor musun, baba? Kızıl suların nasıl işe yaradığını? Basit eski bir hastalıktan ve doğal şifalı sudan daha fazlası olduklarını nereden biliyorsun?”

Soruları küfür sınırlarına dayanıyordu, fakat Samuel’in anlam mücadelesinin tam merkezindeydiler. Thomas eğer bilmiş olsaydı...

Fakat artık geçmiş geçmişte kalmıştı. Gerçek şu ki; Samuel’in kafası yalnızca Güruh söz konusu olduğunda hangi kuramsal yolu seçeceği konusunda karışmamıştı; yolunu tamamen şaşırılmıştı.

“Bitti mi?” diye Thomas sordu.

“Yaklaşamadım bile. Ancak nefesimi tüketmeyeceğim. Sende cevaplar yok.”

“Hastalık Teeleh’ten kaynaklanıyor. Şeytanın ta kendisi olan solucanları bir virüs gibi ciltten, kaslardan ve akıldan sızıp içeri giriyor, insanın aklını hakikate kapatıyor.”

“Bu senin yorumun.”

“Ancak Teeleh, Elyon’un sularından nefret ediyor,” diye Thomas devam etti. “Biz her gün yıkandığımız zamanlar, bu sular hastalığı bizden uzak tutuyordu. Teeleh’in virüsünü sular öldürüyordu. Güruh, Elyon’u boğunca bu sular kıızıla döndü. Şimdi biz de Elyon’un boğulduğu gibi boğuluyoruz ve cildimiz yenilenerek Teeleh’in virüsüne karşı dayanıklı hâle geliyor, bu nedenle eskiden olduğu gibi artık her gün yıkanmak zorunda değiliz. Bunlar senin akıl erdiremeyeceğin kadar fazla mı?”

“Bilmiyorum, baba. Belki benim kafam da solucanlarla do-

ludur. Melezler gibi.”

Burun deliklerinden soluyarak ayaklarını hızla yere vuran atını durdurdu.

“Bildiğim bir şey varsa, o da kendi Çember’inin iyiliği için öz oğlunu taş koymakta beis görmeyen bir adamı daha fazla takip edemeyeceğimdir.”

“Elyon da aynısını yaptı.”

“O zaman Elyon da ait olduğu gökyüzüne geri gitsin!”

“Kesin şunu!” Jamous ikisine de ters ters baktı. “İkiniz de. Düşman bölgesindeyiz. Güruh oralarda bir yerde. Eram da öyle. Tek bildiğimiz, düşmanımızın şu anda bizi seyrettiğidir.”

Samuel, Thomas’a sert bir bakış atarak, “Kimin düşmanı?” dedi. “Görünüşe göre, kendi insanlarım beni düşmanları olarak görüyor. Melezler benim gibi bir savaşçıyı baş üstünde tutarlardı.”

“Saçmalama,” dedi Thomas. “Egon incindi, fakat döndüğümüzde seni bir kahraman mertebesine çıkaracağım. Çember seni uzun zamandır kayıp olan bir oğul gibi bağrına basacak.”

Fakat Samuel çoktan rahibin giysilerini çıkartmaya başlamıştı bile. “Peki, bu ne kadar sürecek? Ben tekrar gerçekleri söylemeye cüret edene kadar mı?” Giysileri bir tarafa atarak atını başka yöne döndürdü.

“Ciddi olamazsın,” diye diklendi Mikil. “Hangi ahmak albino Eramitler’e katılır ki?”

Samuel eyerinde geriye doğru büküldü. “Bütün melezlerin bir zamanlar albino yani Orman Muhafızları olduğunu ve sizin kadar Güruh’un da onları hor gördüğünü bilen bir ahmak albino. Thomas Hunter’ın oğlu bir kez daha Orman Muhafızları’na katılacak.”

Thomas oğlunun söyledikleriyle öylesine şaşkına dönmüştü ki ne diyeceğini bilemedi. Elyon az evvel onu kurtarmıştı ve şimdi Güruh kanları içindeki Samuel, Çember'e sırtını dönüp, Eram güçlerine mi katılacaktı? Samuel bunu mutlaka enine boyuna düşünmüştü. Bir Güruh rahibi gibi giyinmiş biri yerine, çıplak bir adam, Eramitler'e daha az tehditkâr görünürdü.

Samuel bunu planlamış olmalıydı. O ve grubu. Onu bekliyorlardı.

"Samuel! Seni mi bekliyorlar?"

Oğlu kafasını çevirmeden ayağıyla atına vurup hızla fırladı; az önce çıktıkları kanyona dalarak kuzeye, Eramitler'in ülkesine doğru doğru dörtnala yola koyuldu.

Mikil ve Jamous da en az Thomas kadar şaşkın görünüyordu. Bu... Bu bir gösteriydi herhâlde. Elyon aşkına, Elyon'un yeşil suları az evvel çocuğu kurtarmıştı! Samuel taşı geddiğine koymak için onlarla oynamıştı.

Hayır, Thomas. Sen bunun geldiğini gördün.

Hayır, bunu değil. İsyan, evet. Tehlikeye atılmaya yatkın, babasıninki gibi güçlü bir ruh, evet. Fakat kendi kanından olanlara ihanet? Asla!

"O bu konuda ciddi," dedi Mikil.

Thomas onun haklı olduğunu biliyordu. Gözlerine inanamayarak boş ufka bakakaldı. Oğlu gitmişti.

Birkaç dakika zihni boş düşünceler etrafında dolanıp durdu. Eğer yalnız olmuş olsa, attan yere düşebilir, kumların üstünde göz yaşı dökebilirdi. Ancak Güruh takip ediyordu, Çember bekliyordu ve...

Thomas dizginleri bırakarak gözlerini kapadı, sakın bir şekil-

de nefes almaya çalıştı. Neler oluyordu? Gece boyunca oğlunun ölümünü izleyip de kurtulmalarının anlamı neydi peki?

Mikil bir önceki yorumunun aksine, “Blöf yapıyor,” dedi.

Bunu sadece ona ümit vermek için söylüyordu, fakat inandırıcı olamamıştı.

Samuel haklıydı; her şey dağılıyordu. Son yaklaşıyordu. Ba'al onların bilmediği bir şeyler biliyordu. Shataikiler'i saklandıkları yerden çağırılmış, ihtiraslarını kendi kanından daha fazlasıyla doyurmaya çalışmıştı.

Seçilmiş kişiyi kayıp kitaplar vasıtasıyla gönderdiğin diğer dünyaya beni geri gönder...

Thomas gözlerini açtı. Ba'al bu diğer dünya hakkında ne biliyordu?

Seçilmiş kişi. Yedi orijial Tarih Kitabı'yla ilgili rivayetler doğru olabilir miydi? Gerçekten kayıp mıydılar? Diğer dünyaya bu kitaplar yoluyla geçiş var mıydı? Ya şu anda Ba'al'da ya da Qurong'ta bu kitaplar varsa?

“Ne düşünüyorsan, hoşuma gittiğinden emin değilim,” dedi Mikil. “Bu bakışı daha önce görmüştüm.”

“Oğlum melezlere kaçıp gitti. Gülmemi mi bekliyorsun?”

“Ben öfke ve acıdan söz ediyorum.”

Chelise dışında hiç kimse Mikil gibi onun içinden geçenleri okuyamazdı. Cehennemin kapılarından birlikte geçmişlerdi.

“Öyleyse ne?” diye sordu Thomas.

“Bu dalgın bakışların,” dedi Mikil.

Thomas uzaklara bakarak makul bir davranış biçimi düşünmeye çalıştı. Aklına hiçbir şey gelmiyordu.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi. “Kafamı taştan bir du-

vara vuruyormuşum gibi geliyor.”

“O zaman belki de başka bir şey denemelisin,” dedi Jamous.

“Geçmişte...” Lafını tamamlamadı; Mikil’in canı sıkılmıştı.

Mikil anladı. “Lütfen, yine başlama.”

“Daha iyi bir fikrin var mı? Demek istediğim ne zaman dibe vursam, cevabın beni orada beklediği.”

“Rüyalarında,” dedi Mikil.

“Onun gibi bir şey.”

“Ancak rüyaların artık işe yaramıyor. Bu şekilde değil.”

Jamous ofladı. “Güvenli bir rota bulmamız gerekiyor mu?”

Thomas onu duymazdan geldi. Mikil, Thomas’ın rüyaları hakkında Jamous’un bildiğinden çok daha fazlasını biliyordu. Bir kere Thomas’ın rüyalarındaki bir kadınla karşılaşmıştı. Monique. Raison Türü’nün Monique de Raison’u. Sevgili Elyon, uykuya dalıp da kolayca oraya buraya seyahat edebildiği günleri düşünmek bile... Şimdi utanç verici geliyordu. Tam olarak abes.

Beni diğer dünyaya geri gönder... Thomas’ın nabızı hızlandı.

“Bu, diğer dünyanın var olmadığı ya da sadece benim, köprü kurmak için seçilmiş tek kişi olduğum anlamına gelmez.”

Mikil yeşil gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Ancak karşı çıkmadı. Bu fikri göz önüne almıyor olsa, en azından karşı çıkardı.

“Şimdi *sen* seçilmiş kişi misin?” diye sordu.

Thomas omuz silkti. “Oğlum en azından bir konuda haklıydı: Akıl erdiremediğimiz çok şey var.”

Kuzeye baktı. Samuel gitmişti. Yüreğindeki öfke ve dilindeki zehirle çekip gitmişti. Burada olanları geri almanın bir yolu yoktu. Thomas’ın aradığı cevaplar başka yerdeydi. Belki de geçmişteydi

Bir kere bile diğer dünyaya bir dönüş yolu bulamadığı şu son on yılı geri kazanma tutkusu Thomas'ın yüreğinde alevlendi. Mikil'e baktı.

“İnkâr edemezsin, Mikil. Monique sana geldi. Diğer dünyanın gerçek olduğunu biliyorsun.”

Mikil'den yanıt gelmedi.

“Eğer dönmek için bir yol olsaydı...”

“Bunu yapma.”

“Başka bir seçeneğim var mı ki?”

“Şu *anda* hiçbir dönüş yolu yok. Ve evet, nefes aldığın sürece her zaman bir seçeneğin vardır.”

“Sanırım bir yol olabilir. Ve sanırım bir yol varsa, onu bulmak zorundayım.”

“Delilik bu.”

“İşte ben buyum!” diye ayak diredi Thomas. “Bu benim yolum.” Eliyle güneyi işaret etti. “Ba'al'ı gördün! Karanlık dünyadan haberdar. Bu ejderhaya binip, Elyon'un gelinini yok edecek. Bu sadece başlangıç.”

“Öyleyse Çember'in sana ihtiyacı var.”

“Qurong'un gözlerindeki bakışı sen de gördün. Eram kadar Ba'al da onun düşmanı. Mikil, dünya daha önce gördüklerimize hiç benzemeyen bir hesaplaşmaya doğru gidiyor.”

“Bunu hep biliyorduk zaten.”

“Fakat bu şu *anda* oluyor!” Atı onun bağırmasıyla yönünü değiştirdi.

Jamous kayalıklara göz gezdirerek, “Yalnız değiliz,” dedi. “Coşkuna hâkim ol.”

Thomas soluklandı. “Benim bununla bir ilgim olmadığını

söyle.”

Mikil sessizliğini korudu.

Jamous’un kafası karışmıştı, arkasını döndü. “Siz tam olarak neden bahsediyorsunuz? Başka bir dünyaya gitmekten mi?”

Mikil gözlerini Thomas’tan ayırmadan, “Qurongi City’ye gitmekten,” dedi.

“Ciddi olamazsınız.”

Thomas Mikil’e dikkatle baktı. “Demek ki sen de Ba’al’ı duydun.”

“Tabii ki duydum.” Mikil sustu ve güneye, Gürub’un kalesine doğru baktı. “Yani Ba’al birkaç şey biliyor. Peki, biz ne yapacağız, tapınağına koşturup, bildiklerini paylaşması için onu zorlayacak mıyız?”

“Biz değil,” dedi Thomas. “Ben.”

Kaşlarını çattı. “Önce benim cesedimi çiğnemen lazım.”

“Hayır, senin benim cesedimi çiğnemen lazım. Ben zaten öldüm. Oğlum beni terk etti. On yıl boyunca kaçıp, bir sürü kayıp verdikten sonra dağılan insanlara önderlik ediyorum. Qurong katı yürekli olabilir ama düşmanları bastırıyor ve eğer Samuel melezlere katılırsa, Qurong’un sorunları daha da artacak demektir. Qurong kendine umarsızca bir müttefik arıyor.”

“Çember mi? Albinolar belki bir daha asla Gürub’u katletmeyebilir ama bizi avlayan adamın da müttefiki olamayız!”

“Hayır, Çember değil. Ben. Ben, Qurong’u müttefikim yapacağım.”

“Ve öleceksin.”

Thomas başıyla onayladı. “Ya da bu yolda öleceğim.”

17

Büyük kütüphane, Raison İlaçları'ndaki Monique de Raison'un ofisinden, koridorun aşağısına kadar ana avlu boyunca uzanıyordu. İçeride on binden fazla ciltli kitap vardı; neredeyse yarısı her biri küçük bir servet değerinde olan, koleksiyoncuların topladığı eski kitapların baskılarıydı bunlar. Dört metrelik tavana uzanan, maun ağacından yapılma kitaplıklarda sıralıydılar. Odanın sıcaklığı ve nemi yirmi dört tane dijital termostatlara kontrol ediliyordu, her defasında biri devreye giriyordu. Oda dünyanın en büyük nemlendirme kutusu sayılabilirdi.

Kara, çoğu kez buraya, genellikle aralarındaki eşsiz bağı derinlemesine düşünmek için Monique'le birlikte gelirdi. Otuz beş yıl önceki olaydan hemen sonra, Monique üzerinde kabartmayla *Tarih Kitabım* yazılı birbirinin aynı iki yeşil günlük ortaya çıkarmıştı. İkisi de deneyimlerini en ufak ayrıntıları bile atlamadan yazmışlar; daha sonra akşam geç vakitlere kadar, belki de bu günlüklerin tıpkı diğer realiteden gelen boş Tarih Kitapları gibi kendi realitelerini sihirli bir biçimde dönüştüreceğini umarak, yazdıklarını uygun gördükleri şekilde uzatarak ve süsleyerek karşılaştırmışlardı.

Normalde günlükler Washington, D.C.'deki Capitol binasındaki bir tablo arkasındaki kasada duruyordu. Tablo önemliydi, çün-

kü ilk olarak, hiçbir hırsızın çalmayacağı kadar az bir değeri olan zararsız bir eserdı ve diğer bir neden de Thomas'ın geçmişinin çoğunun bu binayla bağlantılı olmasıydı.

Her şey bundan otuz altı yıl önce Colorado, Denver'da Thomas'ın farklı bir realitede, gelecekte yaşadığını ve bunun rüyalarının bir ürünü olduğunu iddia etmesiyle başlamıştı. Uyuyorken rüyasında diğer gerçek realitede, geçmişini görüyordu.

Kara'nın dünyasının hiçbir şekilde gerçek olmadığını söylüyordu.

Kara onu çabucak bu dünyanın gerçek olduğuna ikna etmişti. Orduya mensup bir ailenin çocukları olarak, ikisi de Filipinler'de büyümüşlerdi ve oranın dilini konuşuyorlardı. Din işleri subayı olan babaları yirmi yıllık bir evlilikten sonra, yarı yaşındaki bir Filipinli kadın için annelerini terk etmişti.

Kara kendini yüksek öğrenime vermiş, hemşirelik okumuş ve bunda da başarılı olmuştu. Thomas bu durumun o kadar kolay üstesinden gelememişti. Filipinler'den iyi bilinen ve saygı gören bir sokak dövüşçüsü, futbol sahasında harikalar yaratan biri olarak ayrıldı ve New York'a, uyum sağlayamayan kayıp bir ruh olarak ayak bastı. En sonunda hayatı darmadağın olduğunda, New York'tan kaçarak Kara'yla birlikte Denver'a taşındı; işleri tekrar yoluna koymaya çalışırken, Java Hut'ta bir iş buldu.

Rüyalar da tam o sırada, bir gece vakti Denver'da, tek bir susturucu mermiyle birlikte birdenbire ortaya çıkmıştı. Thomas, New Yorklu tefecilerin onu kovaladıklarını iddia etti. Ancak Thomas, Kara'yı en son terk edişinden kısa bir süre sonra, Kara husumetten korunmak için bu tefecileri araştırmış ama o gece sokakta onların olmadığını öğrenmişti.

Otuz altı yıl önce Thomas'ı kovalayan adamların kimliği bugüne kadar bir sır olarak kalmıştı.

Thomas'ın rüyalarına gelince, asıl sorun buydu, değil mi? Onun rüyaları ne kadar gerçekti? Bir keresinde Kara gerçek olduklarından emin olmuştu. Fakat otuz yıl sonra hepsi artık birazcık bulanık görünüyordu.

Gerçek olsun olmasın, Thomas'ın başka bir dünyaya ait rüyaları Kara'nın yaşamını ebediyen değiştirmişti. Aynı şekilde Moniqueinkini de değiştirmişti, fakat birçok yönden o hâlâ Thomas'ın tanıdığı aynı biyomühendisti.

Diğer yandan Birleşik Devletler'de yaşamak Kara'ya adeta imkânsız gibi gelmişti. Güneydoğu Asya amansızca onu çekiyordu. Ona hayat vermiş insanlara ve topraklara geri döndü.

Thomas'ın geçmişine geri döndü.

Kara, gireceği herhangi bir ilişkinin, Moniquein alev gibi tutkulu, yakıcı fakat kısa ömürlü ilişkisiyle aynı kaderi paylaşmasından korktuğu için, Monique gibi evlenmedi. Böyle bir ilişki münden çok rokete benziyordu.

Kara her ne kadar Theresa Ana olmasa da, otuz yılını Bangkok'un seks endüstrisinin mahvolmuş genç kızlarına yardım etmeye adanmıştı.

Ve hayal etmişti. Thomas'ın kanıyla bir kez daha rüyaya dalmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmişti. Bu dünyadan gidip, başka bir dünyada uyanmanın nasıl bir şey olacağını hayalini kurmuştu.

Ancak bu kadar basit değildi. Büyüklük hiçbir zaman o kadar basit olmamıştı.

Monique, Janae ile ilgili ne yapacağına karar vermeye çalışı-

şırken, Kara'dan ona katılmasını istemişti. Ayağa kalktı, âlim David Abraham'ın ilk kez Tarih Kitapları'nı keşfettiği ülke olan Türkiye'den gelen koleksiyonun bulunduğu yüksek kitaplığa doğru yürüdü. Elbette Monique kıyas kabul edilemeyecek kadar değerli ve kadim kitapların ve raftaki diğer belgelerin bir teki için bile teminat verememişti.

Monique'nin süzölmüş yüzü, onu son sekiz saattir yiyip bitiren kederi açığa vuruyordu. Kitaplarla ilgilenmeye çalıştı, fakat yapamadı, yerine dönüp oturarak bacak bacak üstüne attı.

“O ne yapardı?” diye sordu. Ellerini arkasında birleştirmiş vaziyette, kristal avize altındaki yuvarlak el dokuma kilimin üstünde bir ileri bir geri yürüyen Kara'ya yüzünü çevirdi. “Söyle bana, Kara, yemin ederim her şeyi terk edip gideceğim. Janae'yi ölüme terk edeceğim...” Sesi kısıldı.

“Thomas'ı mı kastediyorsun?”

“Çünkü Janae ölecek. Eğer kanı vermezsem ikisi de sekiz saat içinde ölecek. Her halükârda ölebilirler. Sen ve ben, yaşamalarını ellerimizde tutuyoruz. Fakat Thomas olsa ne yapardı?”

“Kardeşim her zaman en mantıklı şeyi yapmazdı.”

“Belki de en mantıklı şey, her zaman yüceltildiği gibi iyi bir şey olmadığı içindir.”

“Kendine bir bak,” diye Kara onu azarladı. “Sen her zaman en sıkı politikayı izlememizi isteyen güçlü kişiydin.”

Monique başını salladı. Sağ gözünden inen gözyaşına rime-line bulaşmadan önce hafifçe dokundu. “Bilmek istediğim tek şey şu: Sence Thomas Hunter kızını veya oğlunu diğer insanların iyiliği için feda eder miydi?”

Kara soruyu düşündü.

“Beni dinle, Monique. Sen benim için öz kardeşim Thomas’-dan farksızsın. Onunla benim annelerimiz birdi, fakat Thomas’la senin kalpleriniz bir. Ve kan da paylaşıyorsunuz tabii, onun rüya dünyasına girdiğini göz önüne alırsan.”

“Bir rüyadan fazlasıydı, sen—”

“Tamam, öyleydi. Demek istediğim bu soruyu sen de benim kadar cevaplayabilecek yeterliliktesin.”

Fakat Monique cevaplamadı. Bu realitede Monique ne olursa olsun kendi kızını öldüremiyordu.

“Tamam.” Kara, Monique’nin yanındaki minderi kabarık sandalyeye yürüdü, yavaşça oturdu. Kucağındaki ellerini birleştirerek geriye yaslandı. Derin bir nefes verdi. “İkimiz de Thomas’ın, oğlunu veya kızını kurtarmak için büyük ihtimalle her kuralı çiğneyeceğini biliyoruz. Haydi, bunu açımlayalım: Billy ve Janae’ye az bir doz kan verdiğimizizi farz edersek—yalnızca farz edelim—olabilecek en kötü şey nedir?”

Monique yukarı doğru baktı. “Diğer realiteye girerler, Tarih Kitapları’nı ellerine geçirirler. Yazarak bir şeyleri var etme gücüyle de ne kadar zarar verebileceklerini yalnızca Tanrı bilir. Lütfen bana tehlikeyi görmediğini söyleme.”

“Sadece aynı noktada olduğumuzu doğruluyorum. Her şey birazcık kafa karıştırıcı. Aynı noktaya geri dönecek olursak, bence Thomas sonucu ne olursa olsun kızını kurtarmak için her şeyi yapardı.”

Monique bakışlarını çevirmedi, bu görüşü direkt olarak ne onaylıyor ne de karşı çıkıyordu.

Kara devam etti. “Tehlikeyi hafifletmek için hangi adımları atabiliriz? Elimizin altında önemli kaynaklar var. Belki de bu ko-

nuyla ilgili tamamen yanlış düşünüyoruzdur.”

Monique bakışlarını başka tarafa çevirerek gözlerini boşluğa dikti. Birkaç dakika kendinde değil gibiydi, fakat onun elini kolunu bağlayan belirsizlik bu zayıf kıvılcıma dayanamadı. Kara’ya dönerek, “Onları kilit altında tutmalıyız,” dedi. “Kanın onları kurtaracağını farz edersek tabii.”

“Bunun bir garantisi yok. Hiç denenmedi. Bu kanın virüs üzerinde etkisi olacağını sadece tahmin ediyoruz.”

“İkimizi bir keresinde virüsten kurtardı.”

“Evet, kurtardı.”

“Belli ki Janae ve Billy işe yarayacağını düşünüyorlar.”

“Pekâlâ, kanın işe yarayacağını farz edersek, ki ümidimiz bu yönde, diğer realiteye giderler ve döndüklerinde de kilit altına alınmış olduklarını görürler; biz de bu arada ne yapacağımıza karar veririz.”

“Tek bildiğimiz diğer realiteye girmeyecekleri. Bu realiteye gözleri ancak inanırlarsa açılır...”

“Belli ki inanıyorlar. Diğer dünyaya geçme şansı için hayatlarını tehlikeye atıyorlar.”

Monique sinirli bir şekilde eteğini düzeltti, sandalyenin kollarına avuçlarını sürttü. Huzurlu bir şekilde oturamadığı için ellerini sandalyenin kollarına bastırarak ayağa kalktı; sonra çabucak kapıya kadar yürüyüp geri döndü.

“Bunu gerçekten yapmamız gerektiğini mi söylüyorsun?”

“Thomas’ın yapacağını söylüyorum,” dedi Kara.

“Ve eğer onları kontrol altında tutabilirsek, dünyamızın karşı karşıya olduğu riski de önemli ölçüde azaltabiliriz.”

“Pekâlâ, hayır, ben öyle söylemedim. Oluşturabilecekleri an-

lık tehdidi hafifleteceğiz. Eğer diğer dünyanın tadını alırlarsa bunu unutmayacaklardır, çünkü burada uyandıklarında ellerine vuracağız.”

“O zaman onları zincirleriz,” dedi Monique. Ne pahasına olursa olsun kızını kurtarma olasılığı yavaş yavaş kendini gösteriyordu. “Ölü olmasındansa, zincirler içinde hayatta olması iyidir.”

“Belki de. Hâlâ diğer realitede yapabilecekleri üzerinde bir kontrolümüz yok. Şu anda tek bildiğimiz, dünyalarımız arasındaki geçidi patlatıp açmak için bir yol bulabilecekleri.”

“Kanın geri kalanını yok edebiliriz. Dönüş imkânsız hâle gelir.”

“Başka bir yol bulmadıkları müddetçe tabii.”

“Gittiklerini farz edersek,” diye Monique karşılık verdi. “O zaman bile orada sadece uyudukları süre kadar kalacaklar. Saatlerce, belki bir gün ama daha fazla değil.”

“Yeterli zamandan daha fazla, şey için—”

“Buna taraftar mısın, değil misin?” diye Monique çıkıştı. “Kararını ver. Önce Thomas’ın bu durumda kızını kurtaracağını söyledin, şimdi de ne kadar korkunç bir karar verdiğimi anlamam için her yolu deniyorsun. Ben bu oyunları oynayamam!”

Kara sesini çıkarmadı. Eğer Janae veya Billy onun hiç sahip olmadığı çocukları olsaydı, şimdi duvarları tırmalıyor olurdu. “Sadece netleştirmek için.” Ayağa kalktı. “Ne kadar sürer?”

Bu sözleri Monique’i yatıştırdı. “Kanı buraya beş saatte getirebilirim.”

“Pekâlâ, o zaman. Telefon et.”

Verdikleri çok önemli kararın bilincinde olarak, birbirlerine baktılar. Kan, Janae ve Billy’nin olduğu kadar onların da yasaklı

ilaçlarıydı. Muhtemelen uzun zaman önce yakıp kül etmiş olmalıydılar aslında.

“Kızını kurtar, Monique. Çok geç olmadan hemen telefon et.”

18

Samuel dizginleri çekti, elini yumruk yaparak tam bir durma işareti verdi. Yoldaşları Petrus, Jacob ve Herum bir at boyu kadar geride durdular. Yalnız başına duran dik başlı bir şahin uçuşunun tepesinden onlara dikkatle baktı, sonra tünelerinden az evvel kalkmış diğer iki şahine katılmak için gökyüzüne doğru kanat çırp-tı.

Kuşların uçmasına yol açan onlar değil başka bir şeydi.

“Rahatlayın, çocuklar,” dedi Samuel yavaşça. “Ani hareket etmeyin. Dost olarak geldik, bunu bilsinler.”

Kayalıklar önde yalnızca dik yamaca yönelen dar bir patika bırakarak ya da arkada bir sığınak oluşturarak, üç yandan yükse- liyordu. Samuel planladıkları gibi, onları bir gölge gibi takip eden adamlarıyla buluşmuştu; sonra onları çıkmaz olduğunu bildiği kanyona götürmüştü. Yalnızca bir ahmak Eramit topraklarının bu kadar içine girmeyi göze alabilirdi. Melezlerin izleri kumlarla ne- redeyse örtülmüştü, belki de yalnızca eğitilmiş gözler görebilirdi. Fakat Shataiki hayaletlerinin izini kayalık alanda sürebilen Jacob’a göre, bu işaret tehlike olduğunu haykırıyordu. Ana şehirden bu kadar uzakta devriye gezenler savaşçılar olabilirdi; şüphesiz hangi ahmak albinoların, kendilerini bu kadar kolayca tuzağın kollarına attığına şaşırırlardı.

Ve neden liderlerinin üzerinde kurumuş kan olan bir pelerin giydiğine de.

“Bu hoşuma gitmedi,” diye Jacob mırıldandı. “Onların hünerli okçuları var. Biz ise çukurdaki fareleriz.”

“Onlar kedi değil Güruh. Kollarını aç.” Samuel dizginlerini bıraktı, saldırmazlık işareti olarak kollarını iyice açtı.

Samuel, Thomas ve diğerlerini Eramit topraklarının sınırında bıraktığından bu yana üç saat geçmişti. Babasının şimdi ne yapacağı ise hiç belli değildi. Adamın gözü karalığı ile cesareti başa baş gidiyordu.

Fakat bu cesaret artık kaybolan umutlara tutunan eski, ölü bir felsefeyle yolunu şaşırmıştı. Yalnızca üç yıl önce Samuel babasının arkasından konuşan bir kadın ya da erkeğe meydan okurdu. O zamanlar genç ve saftı, diğerleri gibi kör bir takipçiydi. Onların tecrübe ettiklerinin çoğu, Elyon’un marifeti gibi açıklanabiliyordu.

Ancak hayatın gerçekleri bu yorumun üstüne gölge düşürüyordu. Samuel’in deneyimleri, ona öğretilen her şeye olan candan inancını yavaş yavaş yok etmişti. Bir yıl önce rahatsız bir uykudan uyandığında artık neye inandığını bilmediğinin farkına vardı.

Kim Elyon’un, dünyalarındaki yerçekimi, kas ya da kılıç kuvveti gibi, kullanıcıları tarafından ustalıkla yönetilen bir kuvvetten başka bir şey olmadığını söyleyebilirdi?

Kim kabuk bağlatan hastalığın yalnızca bir hastalık olduğunu söyleyebilirdi? Ya şifalı kızıl suların temizlediği, insanlara ait farklı bir hastalıktan başka bir şey değilse?

Kim meyvelerin Elyon’dan bir hediye olduğunu söyleyebilirdi ki? Neden güçlü özellikleri olan toprağın bir ürünü olmasındı?

Kim Teeleh’in başka bir kuvvetten fazlası olduğunu, Elyon

adındaki kuvvetin dengeleyicisi olduğunu söyleyebilirdi ki? Mutlak iyilik ve kötülük, günlük yaşamlarını anlamaya ve düzenlemeye çalışan insanların uydurduğu kurgulardan başka bir şey değildi.

Kim Ba'al onu kestikten sonra vücudunu birleştiren gücün, meyveleri büyüten güçten farklı olduğunu söyleyebilirdi ki? O, gücün farkına varmıştı ama yalnızca uzak bir soyutlama olarak; bilincini kazandığında gökyüzünde kaybolan bir ışıktı o. Ve Shataikiler de sinir bozucu olmalarına rağmen, ona tapanlara o kadar da korkunç görünmüyorlardı. Onları sevmek, Güruh'u, yani her gün Shataikiler'den çok daha tehlikeli olduklarını gösteren şu kabuklu parazitleri sevmek gibi olacaktı.

Bir şey netti: Güruh, erkek, kadın veya çocuk olsun, yaşayan her albinoyu öldürmeye ant içmişti. Bu onları düşman yapıyordu, onunla ya da barış içinde yaşama arzusuyla uyuşmayan bir gücü onlar. Yeterince kan görmüştü, fakat Güruh'un tam olarak anladığı tek dilden konuşma zamanı artık gelmişti.

Savaş.

Güruh'un kanının dökülme zamanıydı ve Ba'al'ın hizmetindeki iki yüz rahibin onun için kan akıtıp, ölmesi ise zamanın geldiğine dair adeta bir işaretti.

Sana göstereceğim, baba. En sonunda benim haklı olduğumu göreceksin.

"Bizi Eram'a götür!" diye Samuel bağırdı. Sesi kanyon boyunca yankılandı. "Eram'ın menfaati için geldik!"

Hiçbir yanıt yoktu.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur," diye Petrus mırıldandı.

"Tekrar düşünmek için artık çok geç."

"Tekrar düşünmediğimizi unuyorum." Petrus derin bir nefes

aldı, Samuel'in ardından o da bağırdı. "Silahsızız, pislikler! Dışarı çıkın, bizi karşılayın. Eram'a söyleyeceklerimiz var!"

"Bu çok sevimli," dedi Jacob.

Ortaya çıkan ilk Güruh savaşçısı solda kayalıkların üzerinde dikildi. Uzun boylu, taba rengi bir savaş elbisesi giymiş bir savaşçıydı; elbisesi eski Güruh cübbeleriyle, uyluk, kol ve göğse geçirilmiş deri şeritleriyle birlikte, Orman Muhafızları zırhı arasında kalıyordu. Temiz, gür siyah saçlarında miğfer yoktu. Saçları rastalı değildi.

Diğerleri de sırt boyunca görüş alanına girdiler; en az yüz kişiydiler, iki düzinesinde telleri çıkarılmış yay vardı. Besbelli dört albinoyu önemli bir tehdit olarak görmüyorlardı. Onların gözünde daha çok, eğlenceleri için tuzağa düşmüş hayvanlar gibiydiler.

Samuel'in aklına, bir Güruh savaşçısıyla, kaçarken arkasını dönmekten başka bir şekilde hiç muhatap olmadığı geldi—daha yakın zamanda, kılıcının kenarı hariç.

"Selamlar."

Lider bir an gözlerini dikip ona baktı; sonra eyerinde geri dönüp, arkasındaki biriyle konuştu. Saf ayrılınca liderleri yavaşça görüş alanına girdi; ağzındaki gem yüzünden kafasını sağa sola oynatan büyük, kahverengi bir aygırın üstündeydi.

Miğferi, deriden zırhı yoktu. Üstün bir güven kokan sakın, neredeyse gündelik bir tavır takınmıştı, fakat yine de Samuel'in daha önce görmüş olduğu Güruh'tan kişiler kadar da Güruh'a mensup olduğu belli oluyordu.

Bu Eram'dı herhâlde. Samuel nabzının hızlandığını hissetti. Bu sahne, Orman Muhafızlarını büyük savaşçı Avcı'nın Thomas'ının yönettiği, eski günlerin yüz masalından birinden alınmış

gibiydi.

Tek farkla ki bu Thomas değildi. Bu, kabuk bağlatan hastalığa kucak açmış ve Qurong'a savaş açmış bir melezdi.

“Selamlar! diye Samuel tekrar bağırdı.

“Çıplaksın,” dedi lider. “Büyük savaşçının oğlundan daha fazlasını beklerdim.”

Adam kim olduğunu biliyor muydu?

“Ben Avcı'nın Samuel'iyim,” diye bağırdı. “Bunlar benim adamlarım ve biz barış için geldik.”

“Barış mı? Başka bir seçeneğiniz var mı peki?”

Hafif bir kıkırdama duyuldu.

“Bana bir kılıç ver, o zaman barışla daha az ilgilendiğimi görürsün,” dedi Samuel.

“O zaman ahmaklık etmiş olursun.”

“Eğer bir ahmaksam, bunun nedeni savaşmak için size katılmak amacıyla babamı terk etmemdir.”

“Bu doğru mu? Sen düşündüğümden daha da ahmakmışsın.” Yine kayalıktan bir kahkaha yükseldi. “Kurbanlık kuzudan hainliğe çok çabuk geçiş yaptın.”

Görmüşler miydi?

“Buraları benim topraklarımdır, çocuk. Adamlarım ilk siyah kuşun tepede daire çizdiğinden bu yana seni izliyorlar.”

“O zaman neden Qurong ve Ba'al senin ellerindeyken onları öldürmedin?”

“Çünkü senin aksine ben ahmak değilim. Zamanımız henüz gelmedi. Geldiğinde bunu bütün dünya bilecek.”

Demek ki Eram'ın bir şeyler planladığına dair söylentiler doğruydu.

“Bütün Güruh’un korktuğu melez Eram’la konuşmaya geldim. Eram’a zamanın *geldiğini* söyleyin; ve bunu da tüm dünyanın bildiğini.”

Lider, Samuel’i birkaç saniye izledi, bu cesur kinayenin ardından sessizleşmişti. Daha sonra savaşçı atını döndürdü; bileğinin bir hareketiyle binlerce adamının koşmasına alışkın olan bir kumandanın rahatlığıyla, kibarca konuştu.

“Onları getirin.”

19

Gün batıyordu. Thomas Hunter, Qurongi City’de parıldayan ateşleri inceleyerek, kocaman bir meşenin tepesine doğru tırmanıyordu. Güruh devriyelerine görünmemeye çalışarak sessizce güneye ilerlemek gününün çoğunu almıştı, bereket versin ki Karanlık Ay kutlamaları nedeniyle devriye sayısı azdı.

Bir zamanlar Orman Sakinleri’nin gururla yaşadığı ormana böyle bakmayalı ne kadar zaman geçmişti? On yıl. Bu şehirden kaçtığından bu yana çok şey değişmişti.

Samuel’in attığı Serseri cübbesinin kapüşonunu geri çekti. Kendi tünüğünü çıkarıp bunu giymişti. Güruh gelmeden önce, kristal gölün güney kıyılarında beyaz kumlar vardı ve gece kutlamaları orada yapılıyordu. İnsanları Qurong’un saldırgan ordularına karşı ormanları savunmuşlardı, güvenli barınaklarına her zaman zaferle dönüyorlardı. Orası, savaş konusunda çok tecrübesiz olan ve başlarına çiçeklerden taçlar takan çocuk ve gençlerin sokaklarında koşup, onları karşıladıkları bir yerdi. Evler basit ama renkliydi. Sık sık gece geç vakitlere kadar gitar, flüt ve davul sesleri eşliğinde dans ederlerdi.

Gölde hep birlikte yıkanır, korkunç hastalığın tüm izlerinden arınırlardı.

Eskiden rüyalarındaki diğer dünyanın ileri teknolojisinin ufak

tefek şeylerini insanlarına getirdiğini düşünmek—şimdi bunu aklı zar zor alıyordu. Bir zamanlar iki dünyada birden yaşamıştı, burada uyanırken diğerinde rüya görüyordu ve orada uyanırken burada rüya görüyordu. Orada sevdiği Kara adında bir kardeşi ve Monique adında bir kadın vardı.

Eğer Ba'al'ın verdiği isimle, kayıp kitaplar gerçekten varsa...

Dikkatini tekrar şehre yöneltti. Uzaklardaki saray ve yan tarafta tek başına duran Esaret dışında Qurongi City neredeyse renksizdi. Gri çamur ve taş yığınlarının üstlerindeki samandan çatılardan akşam yemeklerinin dumanı çıkıyordu. Güruh hâlâ buğday kekleriyle besleniyordu ama bir zamanlar onların yaptıkları gibi çöl buğdayı yerine, güneydeki ormanların temizlenmiş büyük tarlalarında yeşil buğday yetiştiriyorlardı. Et özel bir yiyecekti, öncelikle üst sınıf, rahipler ve soylular için ayrılıyordu.

Esaret çamurlu gölün kıyısında upuzun duruyordu, üzerinde üç binanın tepesine doğru yükselen bir kuleyi aydınlatan turuncu alevler yakılmıştı. Tepesinde kanatlı iblisin pirinçten bir resmi olan bu yeni eklentiyi Ba'al'ın diktiğini söylüyorlardı. Batı duvarından uzatılmış bu yeni kanat, yüzlerce rahibe ev sahipliği yapacak büyüklükte görünüyordu.

Kayıp kitaplar bu tapınakta Ba'al'ın gözetiminde veya Qurong'un koruması altında olabilirdi. Eğer karanlık rahip onlara erişebiliyorsa, onları kullanmış olmalıydı.

Thomas son sekiz saattir atını güneye sürerken, bu düşünce içini kemiriyordu. Eğer Ba'al gibi bir adam diğer dünyaya geçen bir yol bulduysa... Bu düşünce onu titretti.

Fakat görünüşe göre Ba'al kitapları kullanmamıştı. Teeleh'e ağlayıp sızlaması, onun diğerleri gibi gönderilmemiş olduğunu

açıklığa kavuşturmuştu. Bu da yalnızca, kitapların Ba'al'da olmadığı anlamına gelirdi.

Kitaplar Qurong'ta olmalıydı. Var olduklarını farz edersek elbette ki, çünkü bu kesin değildi.

Ne olursa olsun, Thomas'ın bunu öğrenmeye duyduğu ihtiyaç, içinde bir canavar gibi büyüyordu. Kaderinin bir şekilde diğer dünyada olanlara bağlı olduğundan emindi ki bu aynı zamanda Çember'in kaderinin de diğer dünyaya bağlı olduğu anlamına geliyordu; yani kitaplara. Mesele her zaman Tarih Kitapları olmuştu, artık bunu net bir biçimde görebiliyordu.

“Merhaba, eski dostum.”

Thomas sağa döndü, bir an ağaç gövdesindeki dengesini yitirdi ve düşmemek için dallara tutundu. Aşağı yukarı altmış santim boyundaki bir Roush'un iri yeşil gözlerinin içine baktı.

Tüylü beyaz yaratık, kocaman gözlerini hiç kırpmadan bakıyordu. “Affedersin.”

Thomas'ın dili tutulmuştu. Bu... Bir Roush'tu!

En son bunlardan birini gördüğünden bu yana çok uzun zaman geçmişti, hatta artık Elyon'un buyruklarını yerine getiren bu efsanevi yaratıkları yalnızca hayalinde mi gördüğünü merak etmeye başlamıştı. İşte şimdi bir tanesi buradaydı, bir buçuk metre-den fazla olmayan bir mesafeden Thomas'a bir budalaya bakar gibi bakıyordu.

En sonunda Thomas, “Sen gerçeksinsin,” diyebilirdi.

“Sen de öyle. Rüya görme sırası bende değilse tabii.”

Sonra Roush'u tanıdı. O muydu acaba?

“Michal?”

“Thomas?”

“Sen... Sensin demek?”

“Ta kendisi.”

“Gerçekten mi?”

“Beni üzüyorsun ama. Seninle epey bir geçmişimiz var ama sen yine de benim varlığımdan şüpheleniyor gibi konuşuyorsun.”

“Hayır. Sadece... Sizden birini çok uzun zamandır görmedik.”

“Aslında, uzun bir zaman ve daha da uzayacak. Sanırım on yıl oldu.” Diliyle gıdıklama sesi çıkardı. “Siz insanların hafızası bu kadar zayıf işte.”

“Sevgili Elyon, keşke diğerleri de görebilseydi.”

“Shataikiler’i gördün?” diye Michal sordu. “Öyle mi?”

“Evet. Evet.”

“İyi, öyleyse. Şimdi de beni görüyorsun. Fakat bu benim bu zamana kadar ortalıkta olmadığım anlamına gelmez.”

“Evet, tabii ki gelmez.” Thomas’ın içinden yarattığı kucaklamak geldi. Onu kollarıyla sarmak ve tüylü boynuna yüzünü gömmek. Fakat demek ki o artık bir çocuk değildi. Ya da öyle miydi? Elyon önceden ne söylerdi?

Ben aslan mıyım, kuzu muyum, yoksa çocuk muyum?

Thomas daha aşağıdaki bir dala atlayıp sallanarak altı metreden yumuşak orman toprağına atladı. Roush kımıldamadan gözlerini aşağıya ona dikti ve sonra yumuşak bir of çekip, havaya atladı. İnce beyaz deriden kanatlarını açmış, yere değecek mesafede havada süzülüyordu.

“Yükseklik korkusu mu başladı sende?” diye Michal sordu. “Ben...”

Roush bu kadar yüksekte durabiliyordu. Bilme, dokunma ve

hissetme arzusuyla dolu olan Thomas, dizlerinin üstüne çökerek kollarını yarattığın boynuna doladı ve yumuşak gövdesini sıkıca göğsüne doğru çekti.

Kollarının arasındaki bu ılık vücudun verdiği his onun öylesine bir duygu seline kapılmasına yol açtı ki gözleri yaşlarla doldu. Sevinç. Sevgi. Ferahlama. Doğrulama ve güç.

Samuel yanılmıştı, hem de çok yanılmıştı.

“Rahatla, rahatla. Uf, şu cübbenin kokusu... Lütfen, beni boğacaksın!”

“Affedersin.” Thomas kendini geri çekti, yuvarlak yüze gözlerini dikti. “Üzgünüm.”

“Anlaşıldı. Özür dilemen gereksiz ama kabul edildi. Bana bu korkunç kıyafeti giyerek kılık değiştirdiğini söylediler ama bunu kendim giymeyi beklemiyordum.” Michal sağa zıpladı, arkaya göz gezdirdi. “Bu arada bunu iyi düşünmüşsün. Senin şehre kolayca girmeni sağlar. Benim endişe ettiğimse dışarı çıkman.”

“Öyleyse yaptığımı onaylıyorsun.”

“Onaylayıp onaylamamak bana düşmez. Ben burada sadece bir mesajı iletmek için bulunuyorum. Tabii buradayken de beni bazı nasihatler vermeye ikna edebilirsin. Eğer hâlâ Elyon’un Roush’unun nasihatlerine değer veriyorsan.”

“Değer vermemem için ahmak olmam lazım. İnsanlar hakkında düşüncelerin bu kadar mı kötüleşti?”

Roush bir kaşını kaldırdı.

“Tamam, pekâlâ yol boyunca birkaç hata yaptık.”

“Yapacağız,” dedi Michal. “Yol boyunca birkaç hata yapacağız.”

“Tamam, yapacağız. Ancak elbette ki bunlar biz hepimiz yaş-

lanıp da ruhumuzu teslim etmeden önce son bulacak.”

Roush ormana gözlerini dikti. “Böyle mi düşünüyorsun? Bir son olduğunu? Ölünce her şeyin bittiğini?”

“Hayır, fakat hiçbir şey sonsuza dek sürmez.” Bu sözler Roush’u tatmin etmiş benziyordu. “Bir mesajın vardı.”

Michal Thomas’a gözlerini dikip baktı, kafasını bir kez salladı ve ezberden şiir okuyormuş gibi konuşmaya başladı. “Rengârenk ormanlar, tıpkı iyi olan her şeyin Yaratıcısı Elyon gibi geri gelecek. Bu başlangıç, o son ve o yine de hâlâ başlangıç. İlk son olacak, son da ilk. Bir zamanlar kara olan, şimdi yeşil olacak. Bir zamanlar yeşil olanı da karanlık yutacak. Yüreğinin sesini dinle, Thomas, çünkü zamanı geldi. Yas tutanlarla ağla, dilencilerle dilen; kapıyı vur, bir daha vur, çünkü her şeyin yitip gittiği o anda, o sana istediğini verecek.”

Roush derin bir nefes aldı, yine uzaklara baktı. “Geldiğin yere git. Çember’in emellerini gerçekleştirmesi için bir yol bul.”

Çıt çıkmıyordu. Bir gece kuşu uzaklarda öttü, esinti tepele-
rindeki yaprakları hışırdattı.

“Bu kadar mı?”

“Yeterli değil mi?”

“Hayır. Yani, evet, öyle ama tam olarak açık değil.”

“Duyabilen kulaklara son derece açık.”

“O zaman bana açıkla.”

“Açıklayamam.”

“Neden?”

“Zamanla aydınlanacak.”

“Anlamıyor musun?”

Roush ona yan gözle baktı. “Neyi anlamam gerekiyorsa onu

anlıyorum.”

Thomas kafasını kaşdı, bir ileri bir geri yürümeye başladı. “En azından bana ne anladığını açıkla. Ben burada zor ve tehlikeli bir durumda desteksiz kaldım. Oğlumu mezlere kaptırdım, Çember parçalandı, Shataikiler de Ba’al’ın çağrısıyla toplandı... Dünyam parçalanıyor! En azından oğlumu nasıl kurtarabileceğimi söyle bana.”

Roush içini çekti; sallanmasını kanat çırpmalarıyla dengeleyerek, paytak paytak birkaç adım attı.

“Hiç kayıp kitaplar hakkında bir şeyler duydun mu?”

Demek ki haklıydı. “Bazı söylentiler duydum...”

“Onlar gerçek. Üçü geçmişte olmak üzere, orijinal yedi Tarih Kitabı kayıptı.”

Geçmişte mi? Michal tekrar konuşmaya başladığında, Thomas tam da tüylü yaratığın devam etmesini söylemek üzereydi.

“Uzun hikâye, bilmen gerekenden daha uzun. Fakat yararlı olabilecek bir bilgi var ise, o da bu yedi kitabın diğer Tarih Kitapları gibi olmadığıdır. Bu yedisiyle bir insan, boş kitapları kontrol eden kuralları tekrar yazabilir.”

“Bir anahtar gibi.”

“Öyle de diyebilirsin. Tarih Kitapları tarihte vuku bulan her şeyin aslını yansıtıyor. Sayısız boş kitaptan birine, bir çocuğun inancıyla yazarsan tarihi yaratırsın. Ancak orijinal kitapların yedisiyle birden, aslında diğer kitapları yöneten kuralları değiştirebilirsin.”

“Ve anladığım kadarıyla bu yedi kitap artık kayıp değil.”

“Dört savaşı onları buldu—”

“Johnis ve—”

“Apayrı bir hikâye. Fakat burada son buldu, şimdi Qurong’un gizli kütüphanesindeler. Neyse ki Ba’al”—Michal ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi durdu, sonra devam etti—“bu kitapların Qurong’ta olduğunu bilmiyor, yoksa onları uzun zaman önce kullanırdı.”

“Öyle mi? Kitapların kurallarını yeniden yazmak için mi?”

“Hayır, bunu yapmak için yedisine birden ihtiyacın var. Qurong’da altı tanesi var. Ancak yalnızca dördüyle tarihi bağlayan zamanın kilidini açabilir ve içinde yolculuk edebilirsin.”

Thomas’ın kalp atışları hızlandı. İleri sürülen fikir son derece açıktı. “Yani... Kadim Dünya’ya geri dönmek için dört kitabı kullanabilirim?”

Michal bir kaşını kaldırarak çekingen bir şekilde gülümsedi. Sözleri Thomas’ın zihninde dalgalandı. *Geldiğin yere git. Çember’in emellerini gerçekleştirmesi için bir yol bul.*

“Nasıl peki? Bu dört kitabı nasıl kullanıyorsun?”

“Dediğim gibi...” Michal boğazını temizledi. “Bir insan kendi kanıyla dört kitaba birden dokunursa, geçmişe yolculuk yapabilir.”

Dört parmağını kaldırarak, “Dört kitap,” dedi Thomas.

“Evet, dört kitap.”

“Qurong’un elindeki.”

“Evet, Qurong’un elindeki.”

“Onlar Qurong’un elinde ama güçlerini yalnızca Ba’al biliyor.”

“Doğru, kitaplar Qurong’un elinde, fakat Ba’al Tarih Kitapları hakkında bildiklerini anlatmayı aklından bile geçirmez.”

“Eğer kanımı akıtır ve bu dört kitaba dokunursam, tabiri ca-

izse geçmişe girerim. Eskiden rüyalarımda yapabildiğim gibi.”

“Aynısı değil. Üstündeki şeylerle birlikte fiziksel olarak gidersin.”

“Fiziksel mi? Yani gerçekte mi demek istiyorsun, birdenbire ortadan kaybolacağım?”

“Evet. Kaybolacaksın.”

Thomas gözlerini kırptırdı. “Ve aniden kaybolarak aynı yoldan geri döneceğim?” Parmaklarını şaklattı.

“Evet. Aniden.” Michal birden küçük parmaklarıyla, duyulması mümkün olmayan bir şaklatma hareketi yaptı.

“Yapmam gereken şey bu mu?” diye Thomas sordu.

“Bu sana kalmış. Ben sadece bir haberciyim ve mesajın çok açık olduğunu söyleyemem.”

“Peki, ben bu şekilde oğlumu nasıl geri alacağım? Samuel yoksa, benim bir emelim de yok.”

“Ben sana kitapların oğlunu bulmada yardımcı olacağını söyledim mi?”

Thomas’ın akıl yürütmesi bir anda durdu. “Onun kaybolduğunu mu söylüyorsun?” Çılgına dönmüş hâlde, bir o yana bir bu yana yürümeye başladı. “O zaman istemiyorum! Samuel’i kurtarmanın bir yolu olmalı.”

“Ben olmadığını da söylemedim. Git ve çok geç olmadan hemen geri dön. Bunu yaparsan belki oğlunu kurtarabilirsin.”

Thomas ellerini saçlarının arasından geçirdi, düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Geçmişe geri dönme düşüncesi, tıpkı güçlü bir mıknatısın çelik bir topu kuvvetle çekmesi gibi aklını çeliyordu. Thomas ve geçmiş birbirine açıklanamaz bir biçimde bağlıydı. Belki de gerçekten Colorado, Denver’den gelmiş olduğu için.

Bangkok'tan. Kardeşi Kara'nın onu beklediği geçmişten.

"Dikkatli ol, Thomas." Michal onun arkasından konuşuyordu. "Büyük emellerin olduğu yerde, büyük kötülükler de vardır. Teeleh'in de zamanı geldi. Kan bir ırmak gibi akacak."

"Evet," dedi Thomas dalgın dalgın. "Tabii ki." Kara hâlâ hayatta mıydı? Ya Monique? Kitaplar Qurong'un elindeydi. Riski ne olursa olsun, gelmekle doğru olanı yapmıştı. Eğer dört kitaba karnını sürer ve geçmişe dönebilirse, yeni bir umut doğacaktı."

Sonra son da gelecekti.

"Kimin zamanı geldi?" Arkasını döndü. "Sen hangi kötülükten...?"

Ancak tüylü beyaz Roush artık yoktu. Yukarı baktı, sadece boş dallar gördü ve arkasına dönüp, ormana dikkatle baktı.

Michal gitmişti.

Roush on yıl sonra ortaya çıkmış, söylemek için geldiği şeyleri söyledikten sonra gitmişti. Bu sahiden de sonun başlangıcıydı.

Thomas yüzünü kayıp kitapların beklediği Qurongi City'ye çevirdi. Derin bir nefes aldı, rahibin cübbesinin kapüşonunu kafasına geçirdi ve koşmaya başladı.

20

Thomas, acil işi olan bir rahibin yürüyeceğini düşündüğü bir hızda, saraya giden yolda yürüyordu; kafasını yüzünü gizleyecek biçimde öne eğmiş, cübbenin uzun kolları içinde ellerini kıvrımış vaziyette kısa ve hızlı adımlarla yürüyordu. Meraklı bakışları ne kadar kısa zamanda geçerse, onun için o kadar iyi olurdu.

Bu kadar acele etmesinin nedeni kitaplardı. Daha doğrusu, acelesi hepsi için bir çare bulabileceği geçmişe geri dönme ihtiyacından kaynaklanıyordu.

Bir kez daha, dünyanın dengesi onun yapacağı seçimlere bağlıydı.

Thomas bir Serseri savaşçının yanından geçerken, savaşçı, Thomas'ı bir rahip zannederek yol verdiği sırada, Michal'in sözleri kulaklarında çınlıyordu. Bir zamanlar kara olan yeşil olacaktı. Bir zamanlar yeşil olanı da karanlık yutacaktı. Yani bu kadar yıl, insanoglunun yüreğinin sesini dinlemesi en sonunda bir nihayete erecekti. Ya Teeleh ya da Elyon tamamen kazanacaktı.

Yüreğinin sesini dinle, Thomas, çünkü zamanı geldi... Her şeyin yitip gittiği anda o sana istediğini verecek. Bunun ne anlama geldiğini Thomas anlayamıyordu. Yalnızca her şeyin yitip gitmiş gibi görüneceği bir an hızla yaklaşıyordu ve bu da kesinlikle aciliyet gerektiren bir ihtimaldi. Roush'un sonraki sözleri ise pek yan-

lış anlaşılacak gibi değildi.

Geldiğin yere git. Çember'in emellerini gerçekleştirmesi için bir yol bul.

Saray kapısında bekleyen iki muhafıza yaklaştı. Ölmüş rahibin cübbesine bulaşmış kan, işini kolaylaştırıyordu.

Derisini yenin altında gizlemeye dikkat ederek, muhafızlardan birinin elini kaptı, "Açın!" diye tısladı. "Ba'al'la ilgili acil bir işim var."

Soldaki muhafız kapı mandalına doğru gitti, fakat diğeri ona yaklaştı.

"Ekselansları sizi bekliyor—"

"Kapıyı aç, yoksa döner gider, sorularını yanıtlaması için karanlık rahibi getiririm!"

İlk muhafız, "Hayır, efendim," diyerek kapıyı açtı. "Ba'al'ın sözü Teeleh'in sözüdür."

Thomas kapüşonun altına bakmalarını önlemek için hızla önlerinden geçti. İleride yolun iki tarafında karşılıklı altı Boğazlayan duruyordu.

Muhafız, "Ba'al'ın hizmetkârı, bırakın geçsin!" diye bağırdı. Ba'al'a yanıt verme ihtimali bile arzulanan etkiyi yapmıştı. Savaşçılardan hiçbiri emri sorgulamadı. Hatta tahta girişin yanındaki muhafız diğerinin bağırmasını duymuş, kapıyı eğilerek açmıştı.

Thomas geniş avluya aceleyle girdi, kalbi güm güm atarken durup baktı. Odayı turuncu bir ışıqla dolduran iki meşale, sağ sollu iki duvarda yanıyordu. Sağ tarafta biraz meyvenin yanında bir kâse morst pudrası vardı. Odanın ortasındaki taştan yapılmış bir masa, kara canavar Teeleh'in uzun bir heykeliyle süslenmişti.

Thomas albino cildini saklamak için tatlı kokulu morsttan

sürmeyi düşündü, fakat buraya gizlenmeye gelmemiştir. Tam tersine kapüşonunu geriye attı, birkaç kez derin nefes alıp verdi ve avazı çıktığı kadar bağırarak kendi tanıttı.

“Qurong’un eşi Patricia, Ba’al’ın hizmetkârı senden çok acil bir meselede ona kulak vermeni istiyor!”

Sesi taş avlu boyunca ve ilerisinde çınladı. Bir hizmetkâr kemerli geçitte görüldü, ona merakla baktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kısa bir çığlık atarak, çığlık çığlığa kaçıp gitti.

Thomas öne doğru ilerledi. “Qurong’un eşi Patricia, Ba’al seni talep ediyor.”

“Öyleyse gel,” diye bir kadın sabırsızlıkla bağırdı. “Bu velvele de nedir böyle? Teeleh aşkına, orada öyle durma, içeri gir de konuş.”

Thomas kabul odasına girdi. Deri kayışlara asılmış üç pirinç meşalenin altında uzun bir masa vardı. Duvarlar, kırmızıya, mora boyanmış veya morst macunıyla kaplanmış bir sürü boğa ve keçi kafatasıyla süslenmişti. Masanın etrafındaki kemikten yapılmış sandalyelere deri oturaklar geçirilmişti.

Thomas, Patricia’yı hemen tanıdı. Bir elinde büyük sarı bir kavun, diğer elinde siyah bir mum vardı; bir kadın ki emrinde onlarca hizmetkâr olmasına rağmen ihtiyaç gördüğünde yardım etmekten çekinmeyecek kadar kendini soylu görmeyen biriydi. Uzun kollu açık yeşil elbisesi yerlere değiyordu, belinde kahverengi kemer vardı. Saçları örülmüştü ve yüzüyle elleri gibi, saçları da beyaz morsta bulanmıştı. Güruh’un kendi derilerinin kokusunu albino etinin kokusuna tercih ettiklerini iddia etmeleri garipti, yine de kendi iğrenç kokularını gidermek için her yolu deniyorlardı.

“Peki, öyleyse konuş.” Patricia mumu masanın diğer ucun-

daki bir desteğin içine koyarken kafasını kaldırdı. “Biliyorsun ki ben Ba’al’ın sözlerine değer...”

Ağız açık, öylece donup kaldı.

“Kızının kocası,” dedi Thomas. “Avcı’nın Thomas’ı, tüm albinoların önderi. Barış için geldim.”

Patricia hâlâ konuşamıyordu. Hiç şüphesiz hizmetkârın alarına geçirdiği iki Boğazlayan, kılıçlarını çekmiş hâlde hızla odaya daldı.

Thomas cübbeyi çıkarıp attı. Kollarını iki yana açtı.

“Silahsızım. Geri çekilsinler.”

Patricia biraz tereddüt etti, sonra elini geriye doğru salladı.

“Bizi yalnız bırakın.”

İkisi de hareket etmedi. Şimdi genel bir alarm veren diğerlerinin çığlıkları koridorun aşağısından duyuluyordu. İki tanesi yan koridordan odanın içine dalıp, kapıda hızla durdular.

“Bizi yalnız bırakın!” diye Patricia tersledi.

“Hanımım...”

“Bizi yalnız bırakın dedim. Yoksa kafanızı uçururum! Hepiniz. Çekilin!”

Birbirlerine göz attılar, sonra Qurong hakkında bir şeyler mırıldanarak yavaşça geri çekildiler. Thomas gözlerini Patricia’dan ayırmıyordu, şimdi doğru girişi yaptığından emin olmuştu. Patricia için kızının kocası olarak bir önemi vardı. Ailesini ayırdığı için Thomas’a işkence yapma düşüncesi Patricia’nın hoşuna gidebilirdi ama kızıyla ilgili biraz bilgi almadan önce yapmazdı.

“Elyon’un karanlık rahibinizi maskara ettiği Ba’al Bek’ten geliyorum,” dedi. “O yılanın haberi olmadan, buraya Qurong’la konuşmaya geldim. Ancak korkarım o söyleyeceklerime kulak

vermeyebilir.”

Patricia kavunu masanın üstüne attı, elini kalçasının üstüne koydu. “Peki, benim düşmanımın söyleyecekleriyle ilgilendiğimi nereden çıkarıyorsun?”

“Çünkü Ba'al Bek'ten kovulup, kuyruğunuzu kısararak döndünüz,” dedi Thomas. Çok mu fazla olmuştu?

“Olan bu mu gerçekten? Mistik meseleleri görme şeklimizi bakış açılarımız belirler. Ben büyük bir zafer kazanıldığını duydum.”

“İki yüz rahip öldü. Size söylemediler mi?”

“Ba'al'ın kurbanlarını kastediyorsunuz? Teeleh'in ve karanavarlarının kendilerini dünyaya gösterdiklerini duydum. Sokaklar şimdiden korkuyla kaynıyor.”

“Fakat sonunda oğlum sunaktan canlı kurtuldu.” Kendi gözleriyle görmediği bir şey hakkında Patricia'yı ikna etmek için zamanı yoktu. Ba'al tüm bu karmaşayı zaten kendi işine geldiği gibi çarpıtmıştı.

“Önemli değil,” dedi Thomas. “Qurong'a yeni bir teklifim var. Korktuğu düşmanı ortadan kaldırmasına yardım edecek bir şey.”

Patricia masanın sonuna doğru yürüdü. “Albinoların Qurong için bir tehdit oluşturduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun. Chelise'yi kaçırmış olman bizim senden korktuğumuz anlamına gelmez.”

“Ben sizin düşmanınız değilim,” dedi Thomas. “Sizin asıl Eramitler'den ve Ba'al'dan korkmanız lazım.”

Thomas, Patricia'nın gözlerindeki hızlı kıpırtıyı gördü. Onun yanıt vermesine fırsat vermeden devam etti.

“Karım anne babası için ağlıyor. Hiç kimsenin Güruh'a karşı

onunkinden daha duyarlı bir kalbi yoktur. Söyleyeceklerim hepinizi kurtarabilir. Sana beni Qurong'a götürerek, beni başından atmadan dinlemeye ikna etmen için yalvarıyorum."

Patricia gözlerini ayırmadan bir süre ona baktı. Uzun bir süre ikisi de ne kımıldadı ne de konuştu.

En sonunda Patricia, "Kızım nasıl?" diye sordu.

Thomas'ın sağındaki karanlık koridordan bir ses yükseldi. "Bizim kızımız *yok*." Qurong içeri girdi, uzun bir pantolonla deri bir tunik giymişti ve ayağında yumuşak tabanlı çizmeler vardı. Yanında muhafız ya da üstünde silah yoktu. Karısından yaklaşık otuz santim uzundu ve çıplak kolları Thomas'ın kollarından bir buçuk kat daha kalın görünüyordu. Ağaç gövdesi kadar kalın bacaklarında bir gram yağ yoktu. Thomas kadar hızlı olmayabilirdi, fakat bir boğayı kafasına bir vuruşta devirebilirdi.

Güruh'un büyük kumandanı bir tas kırmızı şarap alarak bir cam kadehe biraz boşalttı. Hepsini bir dikişte bitirip, bakışlarını Thomas'a çevirdi. Onu uzun uzun inceledi.

En sonunda, "Cassak başaramamış anlaşılan," dedi.

"Tam tersine generaliniz çoğu kişiden daha başarılıydı. Ancak adil olmayan bir yarıştı. Oğlum Eramit topraklarını çok iyi bilir."

Qurong buna bir şey demedi.

"Ba'al Bek'te az evvel sizden kaçan adamın, neden şimdi önünüzde durduğunu merak ediyorsunuzdur," dedi Thomas.

"Kusurumuza bakma." Qurong yan tarafa tükürdü. "Her gün kokmuş bir semender saraylarımıza gizlice girmiyor."

"Bir içkiye ne dersiniz? Epeydir Güruh'un güzel şaraplarından içmedim."

Qurong bir an tereddüt etti, sonra kafasıyla karısına işaret etti; o da bir bardağın yarısını doldurup geri çekildi. Thomas masaya ilerleyerek acı içkiden bir yudum aldı, nahoş tadına rağmen içki kavrulmuş boğazını ıslattığı için minnettar kalmıştı.

“O konuşmaya hak kazandı,” dedi Patricia.

“Sus, kadın. Kendi evimde kimin ne hak kazandığına ben karar veririm.” Qurong, Thomas’a baktı. “Demek kızımı almak yetmedi? Şimdi de gelmiş, karımı ayartmaya mı çalışıyorsun?”

Patricia ona sert sert baktı. “Sen—”

“Sus!” diye gürledi Qurong.

“Güzelliğine ve çekiciliğine rağmen karınızı ayartmak gibi bir niyetim yok, kaldı ki kızınızı da ayartmadım,” dedi Thomas. “Onu sadece sevdim, şimdi tüm insanları—albino, Güruh, melez—sevdiğim gibi, hepsi bir benim gözümde. Fakat eğer konuşmama izin vermezseniz, Ba’al’ın kaçmasına izin verdiği oğlum Samuel’in size nasıl bir komplo kurduğunu öğrenemeyebilirsiniz. Sarayınızı kokutan bu semenderi öldürürseniz, bildiklerim de benimle birlikte ölür.”

Kaynağı ne olursa olsun, adam elbette bu iddiayı dikkate almayacak kadar aptal değildi. Qurong kaşlarını çatı, sonra karısına baktı.

“Bizi yalnız bırak. Kapıları kapat. Kimsenin bizi duyacak kadar yakın olmasını istemiyorum.”

Patricia gözlerini Thomas’tan alamıyordu. “O nasıl?”

Qurong onlara engel olmak için elini kaldırdı. Ancak Thomas konuşmaya başladığında, onu susturmadı.

“İyi. Mükemmel. Her zaman olduğu gibi sağlıklı ve hayat dolu.” Thomas ona hafifçe gülümsedi. “Her akşam anne babasın-

dan bahsederek, sizi Jake'in gözünde kahramanlaştırıyor. Bazen Elyon için sizi neden terk ettiğini merak ediyorum.”

Thomas daha fazla konuşmayınca, Patricia çok yavaşça sordu. “Jake mi?”

“Beni bağışlayın, bildiğinizi sanıyordum. Jake sizin torunu-
nuz.”

Onlara eğer az önce zehir yuttuklarını ve birkaç dakikaları kaldığını söylemiş olsa, ancak bu kadar etkili olurdu.

Qurong alçak sesle, “Bizi yalnız bırak,” diye tekrarladı.

“Ben—”

“Bizi yalnız bırak!”

Bu defa Patricia, Qurong'un kalkmış eli önünde eğildi, döndü ve etraftakilere emirler vererek odadan çıktı. Kapı çarparak kapandı, Thomas ve Qurong baş başa kalmışlardı.

“Şimdi beni dinle, albino. Şefkat taleplerin annelerin yüreğini yumuşatabilir, fakat bu konuşmanın benim gözümde bir değeri yok. Bana bir daha bu kadından ve çocuğundan söz edeyim deme. Birbirimizi anlıyor muyuz?”

“Evet, sanırım anlıyoruz.”

“Emin olman gerekir.”

“O zaman evet.”

“Eğer bahsettiğin savaşa, açıklaman için sana bir dakika veriyorum.”

“Benim ihtiyacım olan da o kadar zaten,” dedi Thomas.

Qurong en sonunda rahatladı, kendine biraz daha şarap koyup oturdu. “Siz albino hayaletlere hiçbir zaman akıl erdiremeyeceğim. Eskiden şehrimize girdiğiniz an, ben de dâhil olmak üzere düşmanlarınız olarak sizi zincirlemek zorunda hissederdik. Ancak

şimdi hepiniz dövüşmeyi unutmuşsunuz. Neredeyse erkek bile sayılmazsınız.”

“Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum.”

“Pekâlâ, konuşma hakkı kazandın”—Qurong elini salladı—
“konuş bakalım.”

“Çok basit. Eramitlerin sizi ortadan kaldırmamalarının tek nedeni yeterli sayıda olmamaları. Ancak bu değişmek üzere. Oğlum bana düşman oldu. Albinoların yarısını da sadece size savaş açmak için Eram’a katılmak üzere yanına çekecek.”

Quron’un bunu sindirmesi için biraz bekledi. Söyledikleri küstah bir mübalağa idi, fakat orada bulunma amacı Qurong’a yardım etmek değil kitaplardı. Yegâne müttefiki ise Qurong’un korkusuydu.

Thomas biraz daha bastırdı. “Yüksek rahibinizin sizin ölümünüzü görmekten daha fazla istediği bir şey yoktur.”

“Ba’al hakkında ne biliyorsun ki?”

“Samuel’in yaşamasına izin verdi. Neden? Çünkü sizi mahvetmek için bir komplo hazırladı ve Samuel de onun en büyük müttefiki. Vücudunuz onlarca Shataiki’ye yem olduğunda, o ortaya çıkarak tüm ülkenin, Güruh’un, albinoların ve Eramitler’in kontrolünü eline alacak.”

“Saçma!” Ancak Qurong ayağa kalktı, masanın etrafını dolaşarak geldi; ilgilendiği her hâlden belliydi.

“Bazı şeyler hakkında yanıldın Qurong ama aslında akıllı bir adamsın. Bunun çoğunu sen zaten biliyorsundur. Bana Ba’al’ın düşmanın olmadığını söyle.”

Qurong kapıya göz attı.

“Ya da Eram’ın artık görmezden gelinemeyecek kadar büyü-

müş bir orduya önderlik etmediğini ya da Samuel burada olsaydı sizin boğazınızı kesmeye çalışmayacağını.”

“Süren doldu.”

“Size bu tehdide ebediyen nasıl son vereceğinizi henüz söylemedim.”

Qurong öfkeyle baktı. “Saygısızlığının sonu yok. Bir zamanlar kızım olan bu genç kadın boğulmuş olabilir ama ben...” Ürpermiş gibiydi. “Ben o kadar budala değilim.”

“Beni yanlış anladınız. Ben size nasıl boğulacağınızı söylemeye gelmedim. Ben size Eram, Ba'al ve Samuel'i nasıl alt edeceğinizi söylemeye geldim.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

Adam kapıların güvenli olduğundan emin olmak için tekrar bir bakış attı. Sesini alçalttı. “İyi öyleyse. Konuş.”

“Sürem doldu.”

“O zaman sana biraz daha veriyorum.”

“Hiç bu kadar uzun zaman boyunca, nasıl olup da her dönemde senden bir adım ileride olduğumu merak ettiniz mi? Orman Sakinleri'nin nasıl böyle yenilikçi olduklarını, sanki dolaplarımızda yetişiyormuş gibi her taraftan teknoloji bittiğini? Metallerin dövülmesi, tekerleklerin, silahların kullanılması—hepsi de ilk başta Orman Muhafızları'nda olan sonra da casuslarınız aracılığıyla size geçen şeyler.”

Qurong kaşlarını çatı. “Sadede gel.”

“O bendim işte. Bu gelişmelerin sırlarını tesadüfen ben buldum.”

Qurong biraz daha durdu. “Peki, tüm bunların Eram'la başa

çıkamamda bana ne faydası dokunacak?”

“Yeniden yapabiliriz,” dedi Thomas.

“Neyi yeniden yapabiliriz?”

“Tarih Kitapları’nın içine girebilir ve Ba’al ile gudubet tanrısı Teeleh’i yenmek için ihtiyacımız olan şeyleri gidip alabiliriz.”

“Kitaplara mı gireceğiz?” Qurong kuşkulanmıştı.

Thomas bir sandalyeye kayar gibi oturdu, ellerini masanın üzerine koydu. “Aslında herhangi bir kitap değil. Kayıp kitaplar-
dan biri.”

Qurong yavaşça kafasını salladı. “Anlıyorum. Kayıp kitap-
lara girmek için geldin. Sen aklını mı kaçırdın? Bu Ba’al’ın soy-
tarlıklarından da kötü. Benim aklımı çelmeye çalıştığın bu kayıp
kitaplar ya da bu büyü hakkında ben hiçbir şey bilmiyorum.”

İşte o andı. Qurong’ta kitaplar ya vardı ya da yoktu.

“Hayır.” Thomas öne doğru eğilerek yavaşça konuştu. “Sen
onları kayıp kitaplar olarak bilmiyor olabilirsin. İlk başta yedi ta-
neydiler ki yedi mükemmelliğin sayısıdır. Ancak büyük bir güç
yalnızca dördünden de gelebilir.”

Qurong gözlerini bile kırpmıyordu. Bütün yüzü maske gibi
donmuştu.

Thomas devam etti. “Kayıp kitaplar büyük bir güç ve sihir
dünyasına pencere açabilirler, Qurong.”

İşte şimdi Qurong gözünü kırpmıştı.

Thomas yemi attı. “Ba’al kitapların sende olduğunu biliyor
mu?”

Kumandanın gözleri odayı dikkatle inceledi.

“Neden bahsettiğimi bilmediğini söyleme,” diye Thomas zor-
ladı.

Qurong alçak sesle ve hızlıca, “Ondan sakladığım altı kitap var,” dedi. “Çölden ilk geldiğinde, onları bulabilmek için şehrin altını üstüne getirdi. Bu kitaplara törenleri için ihtiyacı olduğunu iddia etti. Bu kitaplar...”

“Altı tane mi? Yalnızca dördüne ihtiyacımız var.”

“Biz mi?”

“Onlar senin elinde, ben de nasıl kullanacağımızı biliyorum. Biz.”

Diğer dünyaya dönme ihtimali şimdi o kadar gerçekçi, aşikâr ve yakın bir hâl almıştı ki Thomas sesinin titremesine güçlükle engel olabiliyordu.

“Aptallaşma,” dedi Qurong. “Biz Qurong ve Thomas’ız. Bizden daha büyük iki düşman yoktur.”

“Maalesef yanılıyorsunuz, efendim. Teeleh’in ihtirası ve El-yon’un gazabının yanında bizim farklılıklarımız gecenin içindeki fısıltılar gibi kalır. Fakat burada kendi sarayında bile, Ba’al senin için benim olduğumdan daha büyük bir düşman. Eram’ın ve şimdi de Samuel’in senin düşmanın olduğu gibi. Tüm bunların yanında, ben senin olsa olsa en yakın dostun olabilirim.”

“Bu küfürdür.”

“Bana kitapları göster.”

“Düzenbazların en büyüğü olan sana nasıl güvenebilirim ki?”

Thomas derin bir nefes aldı, sesinin sakin çıkmasına gayret etti. “Çünkü güvenmezsen, öleceksin.”

Qurong sesini çıkarmadı. Hâlâ şüpheleniyordu, fakat artık karşı koymuyordu.

Thomas iyice netleştirdi. “Hepimiz öleceğiz.”

21

Billy Rediger rüya görürken birkaç şeyin farkındaydı. Kendini uçuruma benzer bir yerden attığını biliyordu, fakat uçurumun gerçek yapısı zihninde sürekli değişiyordu. Zaman zaman kara bir deliğe düşüyor, bitmek bilmeyen bu düşüşünü durdurmak için havayı tırmalıyor ve o kocaman yarasanınki gibi bir kanatları olsa, o zaman sorun yaşamayacağını düşünüyordu.

Sonra bir Kara Orman'da aynı yarasa onu kovalıyordu. Peşini bırakmıyordu; topuklarından kapmaya çalışıyor, yakaladıktan sonra onu aşağı çekip acımasız bir hırıltıyla boynuna yöneliyordu.

Ama Billy rüya gördüğünü biliyordu. Ve rüya görmek iyiydi, çünkü onun hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. Yoksa?

Sonra yüzüncü kez aynı şeyi hatırlıyordu: Kendini tamamen kaybetmiş, Johnny ile Darcy'nin tüm çabalarına rağmen kendini bulmak için Colorado'dan kaçmıştı.

Başlangıcın araştırılması. Saygınlığını kaybetmeye başlamanın ardındaki gerçek. Marsueeves Kara öncesi. Cennet'teki hesaplaşmadan önce. Tüm günahkârların başı olduğunu henüz öğrenmeden önce.

Çok uzun zaman önce Tarih Kitabı'na o ilk kelimeyi yazmadan önce.

Hakikat Thomas Hunter adında bir adama ve ondan kalana gelip dayanmıştı: bir ampul kan.

Kendisiyle ilgili gerçeği bulmak zorundaydı, ne var ki Janae de Raison'la karşılaştığında, Janae'nin gerçeğinin kendi gerçeğinin de bir parçası olduğunu anladı. Janae onun ruh eşiydi. Ve Billy onu cehenneme hatta ötesine kadar takip edeceğini biliyordu. O sedyede yatarken yaptığı da tam olarak buydu: Onu cehenneme kadar takip ediyordu.

Ve inşallah geri döneceklerdi.

Mırıldanmalar Billy'nin düşlemini böldü. "Bu kadar çok sürmemesi..." Ses sanki uzak bir kanyonun ucundan geliyor gibiydi.

"Bunu bilmiyoruz. Bunun nasıl işe yarayacağını hiç bilmiyoruz."

O zaman Billy anladı. Kolundaki iğneyi Janae yapmıyordu. Annesi Monique koluna yeni bir iğne vuruyordu. Onlar yapıyorlardı.

Janae, sevgili Janae... Kumarın karşılığını verdi. Tam da o anda kolundan Thomas'ın kanını veriyorlardı.

"Nabızı hızlanıyor!"

Elbette nabızı hızlanıyordu.

Peki ya uyanırsan, Billy? Kanı kanına karıştığında rüya görmezsen? Ya Janae gider de sen gidemezsen?

Paniklemeye başladı.

"Nabız 158, artıyor..."

Billy karanlık bir uçurumdan atladı, karanlıkta onu kovalayan siyah yaraları düşündü. Aşağı, aşağı. Derine, daha derine, aşağı-da girdap gibi dönen karanlığın içine.

Karanlık onu yuttu. Acıyla yuttu. Billy çığlık attı, onu duya-

bileceklerini biliyordu.

Kara Hunter, Billy'nin çığlığını duyduğunda, içgüdüsel olarak ellerini kulaklarına götürdü. Billy'nin sırtı bükülmüştü. Janae gibi, onun vücudu da Raison B Türü'nün saldırdığı, deri altındaki kılcal damarların kanaması sonucu berelenmeye başlamıştı. Durumları Kara'nın korktuğu kadar hızlı biçimde kötüye gitmemişti, ancak şimdi her ikisi de son sürat ölüme gidiyorlardı.

Billy sedyeye düştü, ağır ve düzensiz nefes alıp vermelerinin dışında artık ondan bir ses gelmiyordu.

"Nabız 168," dedi Monique sakince. Janae'nin damarına da Thomas'ın kanından yarım cc vermişler ve o da hızlı hızlı solumasına rağmen, o kadar şiddetli tepki vermemişti.

"Aman Tanrım, işe yarıyor," dedi Kara. "Billy..."

Monique iğneyi hızla çekti ve kızında yaptığı gibi, gaz beziyle iğne vurduğu yeri bastırmadı. İnce yaradan kan sızdı.

"Daha çok erken," dedi.

"Hayır, Billy orada diyorum." Kara'nın sesi çatladı, fısıltıyla devam etti. "Billy, Thomas'ın dünyasında!"

Monique, "Bunu kesin olarak bilemeyiz," diye kestirip attı.

"Orada! Ona bak."

Billy'nin benzi kireç gibi olmuş, ağzı iyice açılmıştı ve boyun damarları halat gibi kabarıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, tavana bakıyordu ama Kara, Billy'nin gördüğünün tavan olmadığını iyi biliyordu.

Başka bir dünyada ya kendini ya da kendine benzer birini gö-

rüyordu.

Karanlıkta turuncu bir parıltı büyüdü ve Billy hızla ağzını kapadı. Nefesini tuttu.

Ancak hâlâ nefes alıyor, kaba, kara damarlı bir aynanın iki yanında alev alev yanan iki kara mumun olduğu taş bir duvara bakıyordu. O...

Olmuş muydu? Başarmış mıydı?

Belki de ölü olan, çökmüş bir adam aynadan ona bakıyordu. Arkasında kimin durduğunu bakmak için geri döndü.

Hiç kimse yoktu.

Duvarları taştan yontulmuş, iki büyük meşaleyle aydınlatılan bir odada yalnız başına duruyordu. Duvarın birinde eski kitaplar sıralanmıştı, hem insan hem hayvan kanıyla ıslanmış bir sunağa tepeden bakıyorlardı. Sunak iki taraftan, kanatlı iblis Teeleh tarafından korunan bir ahitler sandığıydı.

Billy bunların hepsini biliyordu, çünkü kendi kütüphanesindeydi.

Solunda, Kara Orman'dan alınma tek bir ağaç kökünden oyulmuş masası vardı. Onu kafese kapatmış olan Shataiki Kraliçesi Marsuuv ağacı almasına izin vermişti.

Bunu da sanki kendi geçmişiymiş gibi iyi biliyordu. Fakat bu imkânsızdı, çünkü o aynı zamanda ABD, Colorado'dan Billy Rediger olduğunu da biliyordu.

Sen her ikisisin, Billy ve Ba'al.

Ba'al. Ben Ba'al'ım. İsim hoşuna gitti.

Sonra gerçekler birden aklına hücum edince düşmemek için

masa sandalyesine gidip tutunmak zorunda kaldı.

Kim olduğunu, bu dünyada neler yaptığını biliyordu. Neden bu kişi olduğunu. “Ben sana aidim,” diye Ba’al fısıldadı–Ba’al’ın vücudundaki Billy fısıldadı.

“Kraliçem Marsuuv, ben sizin tek âşığınızı ve değeri kanıtlamak için gerekirse ölürüm.” Ba’al’ın sesi incedi ve tırmalar gibiydi, bir fısıltıyı andırıyordu, fakat burada, yeraltındaki bu kütüphanede sesi bir yılanın tıslaması gibi duyuluyordu. Billy’nin zihni Shataiki kraliçelerinin doğasıyla canlandı. Teeleh ile kraliçeleri, Elyon’un sevildiği gibi sevmeyi arzuluyorlardı. Cinsellikleri yoktu ama mutlak sadakat ve kulluk buyururlardı. Bir kraliçenin âşığı olmak demek, hayatını onun ayakları dibine sermek demekti.

Billy odaya bakmak için döndü. Masanın üzerinde iki kitap duruyordu. Tarih Kitapları. Bunlar tarihin hikâyelerini anlatan bütün eserlerin bir bölümüydü, insanların tarihinde vuku bulmuş her şeyin bir kaydıydılar. Bu ikisi zaten olaylarla doldurulmuştu. Onlarda tarih yaratmak için kullanılabilecek boş bir kitabın gücü yoktu, fakat onları görmek korkusunu giderdi.

Eve gelmişti. Burası, Colorado ya da Bangkok veya diğer realitedeki başka herhangi bir yerden daha çok onun eviydi. Hissettiği ise korku değil canlılıktı. Yıllar boyunca kim olduğunu ve neden kötülükle savaşının böylesine muazzam olduğunu merak ettikten sonra, en sonunda artık kim olduğunu anlamıştı. Kötülüğü sadece yaratmakla kalmamıştı, üstüne üstlük kötülük tarafından ele geçirilmişti. Gerçekte günahlarından arındığı tek yer rüyaları olmuştu. Kalbinden kötülüğü Darcy ve Johnny’nin yaptığı gibi asla tam olarak atamamıştı.

Bir mürekkep kavanozu ve kuştüyünün yanında, başka bir kitap açık duruyordu. Ba'al'ın kanlı kitabı; *günlüğün* başka bir adı.

Masaya yaklaşp kanlı kitaba uzandı. Sonra Ba'al'ın kütüphanesinde uyandığından bu yana ilk kez bilek ve parmaklarındaki deriyi gördü. Kavlamış, çatlamış cildine uzun uzun baktı ve aklına gelen ilk şey ciddi bir uyuz vakasının onu yiyip bitirdiği oldu.

Ancak Ba'al'ın bildikleri hemen onun düşüncelerinin yerini aldı. Bu, Shataikiler'in neden olduğu kabuk bağlatan bir hastalıktı, albinoların kızıl sularında boğulmayı reddeden herkesin taktığı bir onur nişanıydı.

Billy aynaya döndü, kapüşonunu indirip kendine uzun uzun baktı. Bir deri bir kemik solgun yüzünde elmacık kemikleri çıkmıştı. Gri gözleri kil paralar gibiydi. Beyaz morst macunu uzun rastalarını kaplıyordu. Görüntüsü ilk bakışta hem ürkütücü hem de güzeldi.

Uzanıp yanaklarına dokundu ama hastalık parmak uçlarındaki duyularını köreltmişti.

Bu benim, Billy. Ba'al. Cübbesini bir yana attı, göğsüne baktı. Üzerimde hâlâ rahiplerimin kanı var.

Çocuğun cesedi üzerinde dururken, Marsuuv'un gücünün uzun, ince bedeninden aktığı aklına geldiğinde, zevkle titredi. İki dünyada da bir insanın tasavvur edebileceğinden çok daha güçlüydü.

Sonra yine iki dünyada da ışığın gücünü görmüştü. Bunu düşündüğünde korku bağırsaklarına süzüldü. Öylesine parlak bir ışık ki cehennemin hiçbir hayaleti, acı içinde çığlık atmadan onun varlığına dayanamazdı.

Sen zayıfsın...

Düşünce Ba'al'ındı, Billy'nin değildi ve öylesine nefret yük-lüydü ki Billy donup kaldı. Sonra artık bütünüyle Ba'al veya Billy olmadığını anladı, fakat ikisinin tuhaf bir birleşimiydi.

Bir melez.

Ancak olabilecek en kötü şekilde melez olmuştu.

Ba'al içgüdüsel olarak masaya yürüdü, bir bıçak alıp bileğini kesti ve kanını bir kâseye akıttı. "Kurtar beni bu zayıf parazitten, aşkım Marsuuv. Beni temizle ve bütünlü."

Billy, Ba'al adındaki bu hayaletin cüretine hayret etti. Aynı geçmiş i paylaşmıyorlar mıydı? Aynı kandan gelmiyorlar mıydı?

"Ben senim, ahmak!" Bileğini bastırdı, kan akışını durdur-mak için bir kumaş parçası sardı.

Billy masanın üzerindeki kanlı kitaba gözlerini dikti. Burada, bu tek gizli kitapta, Ba'al dünya hakkında bütün bildiklerini bir araya toplamıştı. Kitabı kaldırarak sayfaları yavaşça çevirdi; içinde Roushlar'dan Shataikiler'e kadar her şeyin çizimleri ve açıklamaları, diğer yazarlardan alınmış alıntılar, önceki zamandan anılar vardı... Hepsi de buradaydı, dikkatlice bir araya getirilmişti.

Kim bu dünyanın en derin, en karanlık sırlarını Ba'al'dan daha iyi yazabilirdi ki? Çünkü Ba'al bir zamanlar Orman Muha-fızı'ydı. Elyon'un takipçisiydi.

Bu düşünce Billy'yi iğrendirdi.

"Merhaba, aşkım."

Arkasından gelen yumuşak sesi duyunca birden büyük bir arzuyla doldu. Arkasına dönerek içeri giren rahibeye baktı. Bu Jez-real'di. Bu onun insan aşkıydı.

"Ben sana beni mabedimde rahatsız etmemeni söylememiş miydim?" diye Ba'al haykırdı.

“Evet.” Jezreal gülümseyerek öne doğru yürüdü. Kırmızı renkteki tımakları uzun elbisesinin boynundan sarkan altından bir zincirle oynuyordu. “Ve bu seni hiç beni kırıp geçirmekten men etti mi peki?”

Aralarındaki bağlantı, hayvanların çiftleşmesinin bayağılığından çok öte bir şeydi. O, Ba'al'ın Marsuuv'a olan bağımlılığını anlayan tek insan, Shataiki kanını içmesine izin veren ilk kişiydi. Tek bir damla, sonrasında basit bir insan kötülüğün kucağına ebediyen kilitlenirdi.

Billy Shataikiler'in aslında kanla ürettiğinin farkına vardı. Cinsiyetsizdiler; ne erkek ne de dişi. Eş değil köle istiyorlardı.

Diğer yandan Jezreal insandı. Bu donuk gri gözlerin ardında insan arzuları kaynıyordu ve Billy yanılmıyorsa, Janae ve Jezreal aynı kişiydi.

Jezreal ona doğru yürüdü, o kadar yaklaştı ki Billy onun hasta nefesinin kokusunu duyabiliyordu. Dili ön dişlerinin ucunda dolaşmıştı. “Billy...” diye fısıldadı. “Yoksa sana Billos mu demeliyim?”

Cevap vermedi, çünkü bir zamanlar Elyon'un ormanlarını Gürüh'tan korumaya yemin etmiş, Billos adında elit bir savaşçı olduğu gerçeği onun çok sıkı koruduğu sırlarından biriydi. Bir zamanlar Elyon'un göllerinde yıkanır ve gece geç vakitlere kadar ateşlerin etrafında oturarak onun büyüklüğünden bahsederdi. Kayıp kitapları—kan kitaplarını—aramaya gitmiş bir Yehuda'ydı o; onları bulmuş, kullanmış ve sonra kaybetmişti.

Güney'in Billos'uydu ve insanlar eğer onun saf kan Gürüh'a mensup biri olmadığını bilselerdi, sadakati konusunda bir şüphe doğardı.

Tüm bunlar bir yana, o Billos isminden bile tiksiniyordu.

Marsuuv ona yeni bir isim vermişti ve o da kan kurban edilmesini isteyen tanrı Ba'al'ın vücuda gelmesine kucak açmıştı.

“Billosssss...”

Ba'al yüzüne o kadar kuvvetli bir tokat attı ki tırnağı yanağını kesti. Kaç kez yalnızca onun bildiği bu ismi kullanmamasını ona söylemişti? Jezreal gülümsedi, sonra göz kırptı. Yanağındaki kanın birazını silip tırnaklarına baktı ve yaladı. “Sana daha önce söylemişim, aşkım. Beni kışkırtıyorsun. Yine de yapmaktan vazgeçmiyorsun.”

Kanını tatması için elini yavaşça Billy'nin dudaklarına uzattı. Billy döndü, fakat kan yüzünden değil, onu önceki hâline indirgeyerek onunla alay ettiği için. Aklından çıkmayan bu Billy'ye, tiksindiği Billos'a.

O, Teeleh'in on iki kraliçesinin sonuncusu olan Marsuuv'un sevdalısı Ba'al'dı.

“Sen Billy değilsin,” dedi Jezreal. “Sen Ba'al'sın elbette, benim efendim ve kurtarıcımsın. Ve hepsi bu kadar.”

Ba'al'ın gönlü alınınca öfkesi de dindi.

Billy tekrar kendini göstererek yutkundu.

Jezreal gözlerini yüzüne çevirerek, “Doğru mu?” diye üstele-di. “Sen Billy değilsin?”

“Janae.”

Jezreal'in gözleri faltaşı gibi açıldı, yüzündeki endişe ifadesi bir gülümsemeye dönüştü. Konuşmaya başladığında sesi titriyordu. “Başardık, Billy. Buradayız.” Dönüp kütüphaneyi, meşaleleri, kitapları ve kanatlı iblisleriyle sunağı iyice içine çekti. “Şimdiye dek gördüğüm en güzel şey.”

“Yalnız değiliz.”

Aynı zamanda rahibe Jezreal de olan Janae bu durumdan etkilenmiş benzemiyordu. Sunağa dokundu. Parmaklarını kurumuş kanın üzerinde gezdirdi. “Evime gelmişim gibi hissediyorum. Kokular, havanın verdiği his... Dölyatağına geri dönüp de tekrar doğarak, kanla vaftiz edilmiş gibiyim.”

Janae’nin huşusu onu baştan çıkarıyordu, engel olmak elinde değildi. Billy bu kadını seviyordu. Bir ve aynı olmalarına rağmen, Jezreal’i değil de Janae’yi seviyordu ve birden bildiklerini ona söyleme ihtiyacı duydu.

Nefesi sıklaştı. “Janae...”

Janae sesindeki şefkate tepki vererek, gözlerinin içine baktı. “Eğer bunu birlikte yapacaksak daha fazlasını bilmen gerekiyor,” dedi.

Janae sunağın etrafında yürüdü ve bu defa Janae, Billy’nin dudaklarına parmaklarıyla dokunduğunda geri çekilmedi. “Anlat bana.”

Billy, Janae’nin elini ellerinin içine alıp öptü. “Yuvamızdayız, ancak bu acınası vücutlarda parazitler olduğumuz müddetçe tam olarak da yuvamızda değiliz aslında.”

İçindeki Ba’al öfkeden kuduruyordu ve Billy yüzünün buruştuğunu hissetti.

Janae, Billy’nin düğümlenmiş dudaklarına dokunarak onu susturdu. “Tamam, onu dikkate alma. Anlat bana.”

Kontrolü zorla aldı. Sonuçta... Ba’al daha zayıftı. Fısıldayarak, fakat daha bir güvenle devam etti.

“Dört tane kayıp kitap var. Eğer dördü de toplanır ve üzerlerine kanla dokunulursa, zamanın kilidi açılır.”

“Zamanın mı?”

“Buraya işte bu şekilde dönebiliriz. Sen ve ben.”

“Kanlı canlı?”

“Kanlı canlı.”

Janae’nin gözleri çılgınca onun gözlerini inceledi. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

“*Bu* nasıl mı mümkün olur? Fakat ben bunu yaptım. Billos’-ken.”

Janae arkaya doğru geriledi, sonra sağa doğru adımlamaya başladı. “O zaman bunu yapmak zorundayız! Uyanıp geri dönmemliyiz!”

“Kitaplar bizde değil.”

Janae döndü. “Ne? Bana bunları anlatıyorsun ama kitaplar bizde değil, öyle mi? Neredeler peki?”

“Bilmiyoruz. Ancak buluncaya kadar da uyanma riskini göze alamayız.”

Ba’al’in kitapların kendisi için değil de Billy için olmasına duyduğu öfke, onu bir cehenneme göndermekle tehdit etmesine yol açtı. Billy, tereddüt etmeden onu yere vuracak bir yılanla aynı vücudu paylaştığını fark etti.

Ba’al’ı şimdi öldürebilir miydi? Eğer intihar etse, ne olurdu? Hayır, ölümü göze alamazdı. Fakat çatışma çizgilerini net bir biçimde çekebilirdi.

“Tamam, Janae. Kitapları bulacağım. Bu benim kaderim.”

“Ve benim kaderim de burada olmak, Billy, yani umarım neden bahsettiğini biliyorsundur.”

“Biliyorum.”

Janae’nin belirsizlik dolu bakışı ilgiyle doldu.

“Oh...”

Billy, zayıf Serseri'yi ezerek, "Ba'al az önce bunu benim için netleştirdi," dedi. "Kehanetin onunla ilgili olduğunu sanıyor, fakat yanılıyor, o benimle ilgili."

Sonra Ba'al'a Marsuuv'un verdiği kehaneti söyledi. "*Zehirli suların dünyasını kurtararak bizi Cennet'e geri götürecektir ateş kavalı bir albino geçmişten gelecek.*"

Bu sözlerin anlamı Janae'nin gözlerinin parlamasına yol açtı. Uzun bir süre ona baktıktan sonra neredeyse bir fısıltı hâlinde konuştu. "Bir deccal."

Billy cevap vermedi. Fakat o anda bütün o karmaşa ve öfkesi daha önce hiç olmadığı kadar anlam kazandı. Bu onun içindeki şeytandı, bir dünyada Marcueeves Kara tarafından ele geçirilen ve bu dünyada Shataiki Kraliçesi Marsuuv tarafından tutsak edilerek serbest bırakılmayı reddeden kötücül doğasıydı. Onun, yani Billy'nin kaderi bu dünyayı yakıp yıkmaktı. Ve diğerindeki Cennet'e götürmek.

Janae arzuyla dolup taşarak, tekrar yanına geldi. "Ben de senin yanında olacağım. Ben senin kraliçenim."

Billy neden aniden bileğinden kınaş parçasını çekip atmak için bir istek duyduğunu anlamadı, fakat açtı ve Janae'ye taze keşiği gösterdi.

Janae gözlerini indirerek utangaçça gülümsedi. Kana dokunup, oyun oynar gibi parmağını diline doğru getirdi. Fakat kanını tattığı anda, yüzünde bir şok ifadesi belirdi.

"Bu nedir? Teeleh'in kanı mı?"

"Marsuuv'un kanı." Çünkü Marsuuv Ba'al'ı ısırılmış ve kanından biraz almasına izin vermişti. Kendi susuzluğunun nedeni buydu.

Janae, Billy'nin onda daha önce görmediği bir açlıkla bileğine bakarken, "Marsuuv," diye fısıldadı. "Alabilir miyim?"

"Evet, alabilirsin."

Billy'nin bileğini ağzına yaklaştırdı, kanlı kesiğe dudaklarını yapıştırıp emdi. Bütün vücudu arzuyla titriyordu.

Billy de işte o anda gerçeği anladı: Billos gibi Janae de damarlarında Shataiki kanı taşıyordu.

Ve Ba'al ikisinden de iğreniyordu.

22

Merdivenlere inen yolda Thomas, “Hiç kimse bu odayı bilmiyor mu?” diye sordu.

“Hiç kimse,” dedi Qurong sertçe. “İleri bak.”

“Seni öldürmek isteseydim, bunu yapmak için bol bol fırsatım vardı.”

“Kendini bir şey sanıyorsun.”

“Gardını birçok kez indirdin. Zarar görmeni istemediğimi biliyorsun. Bu sadece benim doğama aykırı değil, Chelise’ninkine de aykırı.”

Bir an sessizlik oldu.

“O biliyor,” dedi Qurong.

“Bu yeri mi?”

“Kitaplarla çok ilgilenince ona göstermiştim. Fakat bu senin bahsettiğin kayıp kitaplar elime geçmeden önceydi.”

Thomas’ın elindeki meşale taş merdivenleri titrek bir ışıkla aydınlatıyordu. Önünde tahta bir kapı olan küçük bir avluya geldiler.

“İçeride.”

Thomas kapıyı iterken, “Bunu kimsenin haberi olmadan yapmayı nasıl becerdin?” diye sordu.

“Buradaydı zaten.”

“Burada mıydı?”

“Tüneller ve mağaralar buradaydı. Yuveya benzer bir şey—Shataikiler’in, tüm bildiğim bu. Ba’al bana onların kitaplara karşı şeytani bir iştahları olduğunu söylüyor hep.”

“Doğal olarak. Kendi tarihlerini yaratmak için sizin iradenizi yönlendirdikleri gibi, tüm insanların iradesini yönlendirmenin yollarını arıyorlar.”

Qurong homurdandı; onu sağ tarafa, kapının ilerisindeki beş tünelden birine yönlendirdi. Oyuk geçit dünyanın kendisi kadar yaşlı görünüyordu, kayadan oyularak yapılmıştı ama epeyce düzgündü. Yirmi adım yürüyüp, tekrar sağa dönerek, tahta bir kapıdan kütüphane gibi görünen bir yere girdiler.

Ortada, yuvarlak bir masanın üstünde eski kitaplar. Sağ duvarda kitap rafları. Sol tarafta ise bir yazı masası. Bir aydınlık odayı doldurduğu sırada, Thomas burası olup olmadığını sormak üzereydi. Qurong duvarda bir meşale yakmıştı.

Masanın etrafında dört sandalye ile ilerisinde de üzerinde ipek yastıklar olan bir kanepe vardı. Bir su sürahisi, bir meyve kâsesi ve hatta bir şömine de dâhil olmak üzere, burada çalışmak isteyen bir kişinin isteyebileceği her şey mevcuttu.

“Burası mı?”

“Söylediğim gibi, mağara buradaydı. Karanlık rahibin meraklı bakışlarından kaçabildiğim tek yer burası. Duvarların içinde hizmetkârları var.”

En azından raflardan biri Tarih Kitapları’yla doldurulmuştu. Ancak Güruh’un kitapları okuyamadığını Thomas uzun zaman önce tespit etmişti. Albinolar için kelimeler son derece açıktı, fakat

hastalık bu gerçeği Güruh'un zihninde saçmalığa çeviriyordu. Kâtipleri kendi tarihlerini düz ciltli kitaplara yazmayı saplantı hâline getirmişlerdi, bu da Tarih Kitapları'nı okuyamamalarını meşrulaştırmalarının bir yoluydu.

Herkes kendi tarihini yaratmak istiyordu. Yazılı sözler kadar güçlü hiçbir şey yoktu; tarih onlara bunu fazlasıyla öğretmişti.

Thomas emin olmak için, "Tarih Kitapları'nı okuyabiliyor musun?" diye sordu.

"Hiç kimse okuyamıyor."

"Albinolar okuyabiliyor."

Qurong, "Bu bir yalan," diye kestirip attı.

Aksini ispatlamanın bir yolu yoktu. Kitapları okuyabiliyor-muş gibi yapabiliirdi ve Qurong da aradaki farkı anlamazdı. İnsan-lar tarafından yığınları kontrol altına almak için kullanılan dinin doğası da işte böyle bir şeydi.

"Buraya benim kütüphaneme hayranlık duyman için gelmedik." Qurong masanın yanına geçti. "Bana düşmanlarımı yok etmek için ihtiyaç duyduğum şeyi bu kitaplar vasıtasıyla verebileceğini söyledin."

Bir çekmece açtı, içinden kalın bir iple bağlı branda bezinden bir torba çekti. Bağlı çözerek, renkli Tarih Kitapları'nı birer birer içinden çıkardı, masanın üstüne dizdi. Hepsi altı taneydi. Hepsinin cildi de farklı renkteydi.

Qurong yüzünü ona döndü. "Hadi göster bakalım."

Thomas masaya doğru yürüdü, kitaplara uzandı. "Alabilir miyim?"

"Birini. Sadece birini."

"Elbette."

Yeşil kitabı aldı. Hepsi de artık eskimiş deriyle ciltlenmiş, üzerlerine bütünlüğün sembolü olan eş merkezli kabartma halkalar yapılmıştı; yani Elyon'un mührü.

Çember.

Thomas sembolü gördü. "Bunları açtın mı?"

"Onların içi boş."

Boş! Ancak Michal bunların, hem zamanın hem de diğer boş kitapları yöneten kuralların bir anahtarı olduğunu söylemişti.

Siyah kaplı olanı çekip aldı. Sayfaya kan bulaşmıştı. Daha önce kullanılmıştı. Kitapların içine girme ihtimalini düşününce Thomas'ın kalp atışları hızlandı.

"Bana bıçağını ver."

"Saçmalama."

Thomas, "Bunu yapmak istiyor musun, istemiyor musun?" diye çıkıştı. Sonra aklına tekrar düşünmesine yol açan bir olasılık geldi. Ya kitaplar da onunla beraber diğer dünyaya geçmezse ne yapacaktı? O zaman nasıl geri dönecekti? Chelise'ye ve Çember'e geri dönebileceğinden emin olmadan gitmeyi göze alamazdı. Ve Samuel ile Jack'e.

Gelgelelim Michal onları kullanmasını adeta emretmişti. O yüzden kullanacaktı.

"İp var mı?"

"Ne için?"

"Güven bana. İp lazım."

Qurong ona dikkatle baktı, sonra masanın yanındaki oturaktan bir parça kalın sicim çekip Thomas'a attı. "En büyük düşmanıma güvenerek kendimi tehlikeye atıyorum," dedi.

"Kalın kafalılık etme, babalık. İçimde kötülük yok. Bu işte

beraberiz.”

“Tam olarak hangi işte beraberiz?”

Thomas, kanla lekeli sayfa açıkta olacak şekilde kapakları kırıyarak dört kitabı bağladı. Sonra ipi koluna bağladı. “Bıçağına ihtiyacım var. Güven bana, eğer bu işe yararsa, sen–”

“Hayır!” Qurong ellerini masadaki kitapların üstüne bastırdı.

“Bu kadar güven yeter!”

Thomas belki de çok acele etmişti. Adamı sakinleştirmek için ellerini kaldırdı.

“Sakin ol. Açıkladığımı sanıyordum. Bu kitaplar zamanın kolidini açıyor. Sen ve ben kaybolarak,”–parmaklarını şaklattı–“başka bir dünyada uyanabiliriz, o zaman her şeyi anlayabilirsin.”

“Bu saçmalığın doğru olduğunu farz etsek bile, sen hangi gerçekten bahsediyorsun? Bu nasıl olup da Güruh’u kurtaracak?”

“Açıklayamam. Bana... Güvenmek zorundasın. Daha önce hiç tasavvur etmediğin bir şekilde dünya aydınlanacak. Bunu bir hediye gibi düşün, senin düşündüğünden çok daha fazlasını kurtaracak–”

“Bu kadar mı?” diye Qurong hırladı. “Sadece ‘bana güven’ mi? Ben Güruh krallığının en büyük kumandanıyım, bilinen dünyanın hepsini ben yönetirim. Ben senin, Ba’al’ın ya da başka bir yaratığın oyuncağı değilim!”

Qurong’un öfkesi biraz da Thomas’ın çok sabırsız olmasından kaynaklanıyordu.

“Beni dinle, yaşlı kabuklu hayvan!” Thomas bağırıyordu. “Oğlum Samuel daha yeni mezlere katıldı! Onlara çektiirdiğin azap yüzünden senin üstüne gazap ve ateş yağdıracaklar. Güruh’un kanı dökülecek, Shataikiler de senin bu değerli krallığından bes-

lenecekler! Şimdi bana bıçağını ver!”

Chelise, tünelin aşağısında hızlı hızlı mırıldanan Thomas’ın sesini duyunca aniden durdu.

Şehre güneyden, bir zamanlar sık sık gittiği bahçelerden girmişti. Yolculuğu umduğundan daha uzun sürmüştü, çünkü diğer birçok albinonun aksine, yüzüne bir bakış atan biri onu hastalıksız hâliyle bile hemen tanırdı.

Chelise küçük bir kızken defalarca kullandığı, ahırların arkasındaki dar bir sokaktan gizli bir giriş biliyordu. Bodrum katındaki pencereden baktığında kapatılmadığını görüp rahatladı.

Mutfağın arkasındaki dolaptan bir pelerin aldı, sonra tek bir amaca odaklanmış hâlde hizmetçilerin yatak odalarından sürüne-rek ilerledi.

Babasını bulmak.

Thomas’a neler olduğunu bilen Qurong’u bulmak. On yıldır görüşmedikleri hâlde ona olan sevgisinin bitmediğini babasına söyleyecekti.

Doğal olarak, Qurong olmadan yaşayabilirdi. Qurong olmadan yaşamıştı da. Ancak Thomas olmadan yaşayabileceğinden o kadar emin değildi. Sevmeyi, gerçekten sevmeyi öğrendiğinden bu yana Thomas onun sevgilisiydi. Ona Büyük Macera’yı göstermişti. Chelise attığı her adımda Elyon’a Thomas’ın hayatı için yal-vari-yordu.

Sarayda uğultular duyunca kilerdeki bir fıçı yığınının arkasına gizlendi. Yaklaşan bir albinonun fısıltılarını duyabiliyordu ve bu ancak Thomas olabilirdi. Kimse Qurong’un nereye kayboldu-

ğunu bilmiyor gibiydi.

Chelise'nin ilk aklına gelen yer Qurong'un kütüphanesi oldu. Tünele giden mahzene süzülerek girdi, gizli geçide açılan kapının açık olduğunu görünce ayaklarının ucuna basarak aşağı indi.

Ve şimdi... Nefesi sanki göğsünde asılı kalmıştı. O yaşıyordu! Thomas yaşıyordu ve şimdi sesini duyduğu babasıyla birlikteydi.

"Sadece 'bana güven' mi? Ben Güruh krallığının en büyük kumandanıyım ve bilinen dünyanın hepsini ben yönetirim. Ben senin, Ba'al'ın veya başka bir yaratığın oyuncağı değilim!"

"Dinle beni, yaşlı kabuklu hayvan!" Thomas'ın babasıyla konuşurken böyle bir dil kullanmasına çok şaşırmıştı.

"Oğlum melezlere katıldı! Onlara çektirdiğin azap yüzünden senin üstüne gazap ve ateş yağdıracaklar. Güruh'un kanı dökülecek, Shataikiler de senin değerli krallığından beslenecekler! Şimdi bana bıçağını ver!"

Chelise'nin bu sözlerin anlamını kavraması bir an sürdü. Samuel'in Eram'a katıldığını, Güruh'a savaş açmaya niyetlendiğini iddia ediyorlardı ama...

Samuel böyle bir şeyi nasıl yapabiliirdi peki?

"Thomas?" Koşmaya başladı. "Baba!"

Thomas çok zorladığının farkına varmıştı. Paniklemeye başladı. Qurong bir öfkelenirse alt etmesi kolay olmazdı. Tam o sırada tünelin aşağısından bağırان bir kadının sesi duyuldu.

İkisi birden kapıya döndüler. Onları bulmuştu! Patricia mıydı?

Şimdi! Qurong dengesini kaybetmişken, hemen harekete geç-

meliydi!

Thomas büyük bir hızla atılıp, Qurong'un bıçağını belinden kaptı. Avucunu kesti, acısının pek farkına varmamıştı.

Qurong öfkeden deliye dönerek, silahını geri almak için kolunu salladı. Thomas vuruştan kaçmak için eğildi, Qurong'un diğer elini yakaladı. Bıçağı hazır vaziyette, hızla kendine doğru çekti.

Bir an ikisi de birbirlerinin ellerini çekmeye çalıştılar; Qurong serbest kalmak için Thomas da Qurong'u beraberinde götürerek onu kazanma planının şimdi kendi dönüş görevini tehlikeye düşürdüğünü anladığı için debeleniyordu.

“Baba!”

Kadın arkalarındaydı, kapıda çığlık atıyordu. Bu kadın Patricia ya da Güruh'tan biri değildi.

Bu Chelise'ydi.

Qurong, Chelise'ye yüzünü çevirdi. Qurong ürkünce Thomas son bir ümitle adamın elini aniden çekti, parmaklarına bıçakla çizik attı ve hem kendi elini hem de Qurong'un elini, kan bulaşmış sayfaya bastırdı.

Birden dünya dönmeye başladı ve Thomas'ın kalbi durdu.

İşe yarıyordu.

Thomas kafasını çevirip baktığında, Chelise'nin gözleri fal taşı gibi açık hâlde, kapıda solup gittiğini gördü.

“Çember'i kurtar, Chelise! Onları Samuel'den koru! Ben geri geleceğim!”

Fakat her şey kararmıştı.

Chelise donup kalmıştı. Çığlık attığında kütüphanenin içinde Thomas'la babası itiş kakış hâlindeydiler. Babası onu görünce afal-

lamış, bakakalmıştı.

Thomas içine şeytan girmiş bir adam gibi davranmıştı; Qurong'un elini bıçakla kesmiş, kanayan parmaklarını ciltli kitap istifine bastırmıştı.

Thomas kafasını çevirmiş; Chelise onun iri ve yeşil gözlerini gördüğünde ise onun her zaman sevdiği adam olduğunu anlamıştı.

"Çember'i kurtar, Chelise! Onları Samuel'den koru! Ben..."

Sözünü bitiremeden kaybolmuştu. Thomas başka bir şey söyleyemeden, ikisi de—bıçak, kitaplar, hepsi—birden yok olmuştu.

Bir an orada boğuşurlarken, sonra birden gitmişlerdi.

Chelise sersemlemiş bir hâlde kapıda duruyordu. Gerçekten olmuştu. Yıldızların altına yan yana uzandıklarında Thomas'ın ona sık sık anlattığı bu diğer dünya demek ki gerçektir. Şüphe etmiş olduğundan değil...

Ancak şüphe etmişti.

İçeri girdi. Saniyeler önce babasının ve aşkının durduğu yerde yürüdü. Thomas'ın dünyası gerçektir ve onu da geri almıştı üstelik. Chelise yumruklarını sıkarak feryat etti. Thomas bunu nasıl yapabilirdi? İkisi de! Gitmişlerdi! İkisini de öldürebilirdi.

"Çember'i kurtar, Chelise! Onları Samuel'den koru! Ben... Geri geleceğim!" Geri geleceğim demek istemişti. Ben geri geleceğim.

Samuel... Bu çocuk ne yapmıştı? Sevgili Elyon! Chelise, Marie ve konseye geri dönmek zorundaydı.

Chelise döndü, Qurong'un kütüphanesinden koşarak çıktı. Biricik oğluna, Jake'e geri dönmeliydi.

23

Kara, “Onlara iğne yaptığımızdan bu yana ne kadar geçti?” diye sordu. “Onları geri getirmeliyiz.”

Monique mikroskop altında Janae’nin kan örneğini incelerken, “Yirmi üç dakika,” diye yanıtladı. “İşe yarıyor. Thomas’ın kanı virüsü yok ediyor.”

“Şimdiden mi?” Etki hızı endişe vericiydi. “Emin misin?”

“Bir baksana.” Monique doğruldu ve yalıtım odasında hâlâ krizler ve inilti içinde rüya gören Billy ve Janae’ye baktı. Zihinlerinde neler olup bitiyorsa, bunu durdurmaları gerekiyordu.

Kara, merceğin üzerine eğildi ve her zaman aya inen bir uzay aracına benzettiği, mikroskopik bir organizma olan virüse baktı. “Sen nasıl...”

“Tanrım, bize yardım et.” Monique öyle bir soluk almıştı ki Kara ikisinden birinin öldüğünü düşündü.

“Ne oldu?” Mikroskoptan aniden çekildi. “Nedir bu?” Çok geç kalmışlardı, bunu biliyordu! Neye geç kaldıklarını bilmiyordu ama her şeyin zaten baştan beri kötü bir fikir olduğunu biliyordu.

Monique’nin yüzü bembeyaz olmuş, boş boş yalıtım odasına bakıyordu. İçeride sırtları gözlem penceresine dönük vaziyette duran iki teknisyen, iki sedyeye gözlerini dikmişlerdi. Yalnız bunlar beyaz laboratuvar önlükleri giymiş sıradan teknisyenler değildi.

Bir tanesi gotik bir rahip gibi uzun siyah bir pelerin giymiş bir adamdı. Diğeri ise...

Kara'nın kalbi durmak üzereydi. İkinci adamın giydiği giysi ve morst bulaşmış rastalarını tanıdı. Otuz yıldır buna benzer bir şey görmemişti ama bu görüntü zamanında yüzlerce kâbusunda ona musallat olmuştu.

Güruh.

Siyahlar giyinmiş olanı arkasına döndü, ona gözlerini dikerek baktı.

Kara bayılacak gibi oldu. Ona bakan kardeşiydi. Biraz yaşlanmıştı ama fazla değil, yüzü de zamanla sertleşmiş gibiydi, ancak aradan bin yıl bile geçse Thomas'ı tanımaması mümkün değildi.

"Thomas?" Yanında duran Monique içini çekti.

"Bu..." Kara bunun ne olduğunu bilmiyordu. Thomas—evet, Thomas!—ya da Thomas'ın bir görüntüsü. Rastalı adam döndü. Gri gözleri vardı. Kesinlikte Güruh'tan biriydi bu, bütün vücudu hastalıkla kaplıydı.

"Hayal görüyoruz," dedi Kara. Sağındaki iki teknisyenin de onları görüp görmediğini anlamak için göz ucuyla onlara baktı. Bir tanesi elindeki kâğıt altlığı düşürdü ve yerden almadan aval aval bakmaya devam etti.

Kara odaya dönüp baktığında Thomas kapıya doğru yürüyordu. Kapıyı açıp dışarı çıktı.

Ve konuştu.

"Kara... Beni bağışla, bunun senin için bir şok olduğunu biliyorum." Kanayan parmaklarıyla dört kitabı kavramıştı. En üstteki kitap açıldı ve üstüne kan bulaşmıştı. "Ben... Ben geri dönmeyi

başardım,” dedi.

Kara zar zor nefes alabiliyordu. “Thomas?” Aptalca bir tepkiydi ama aklına söyleyecek başka bir şey de gelmiyordu.

Kara’nın görebildiği kadarıyla, Thomas yeşil gözlerini iyice açarak etrafı inceledi. O da Kara kadar şoktaydı. Dudakları acayip bir sırtımayla kıvrıldı. “Vay canına.”

Bu dünyadan kaybolup gitmiş olan Thomas’ı görmenin verdiği yoğun duygu Kara’ya bir dalga gibi çarptı ve gözlerine hücum eden yaşları durdurmak için bir şey yapmadı. Hıçkırarak ileri atıldı.

Üç basamaktan koşarak indi, Thomas’ı beceriksizce kucakladı. Söyleyecek çok şey, sorulacak bir yığın soru vardı. Ama o anda zihni boştu. Tek yapabildiği ağlamaktı.

Serseri yalıtım odasından sürünerek çıktı. “Bu ne büyüsü böyle?” diye bağırdı. “Beni lanetlediniz!”

Thomas, Kara’yı yavaş yavaş bırakarak ona yöneldi. “Her şey açıklığa kavuşacak. Bana güvenmeni söylemiştim; artık başka seçeneğin yok. Bu dünyaya geldik.”

Kapı sallanarak açıldı, iki muhafız hızla odaya daldı ve Serseri’yi görünce silahlarını doğrulttular. “Kıınıldama... Ani hareket etme.”

Monique muhafızlara hareketsiz kalmalarını işaret ederek, “Silahlarınızı indirin,” dedi.

Bir biyoloji mühendisi olan laboratuvar danışmanı Bruno arkalarından telaşlı bir sesle konuştu. “Bayan Hunter, çekilmenizi rica ederim. Bulaşma ihtimalini bilmiyoruz.”

Kara, koku diye düşündü.

“Hanımefendi, hemen yalıtımamız gerekiyor.”

Serserinin bozulan derisinin kükürt kokusu odayı doldurmuştu. Hastalığın bu dünyada yayılıp yayılmayacağını veya nasıl yayılacağını bilmeleri mümkün değildi.

“Hayır,” dedi Thomas. “Eğer hastalık kolayca yayılsaydı, yıllar önce realiteler arasında gelip giderken hastalığı getirirdim.”

Fakat Monique kafasını salladı. “O zamanlar yalnızca rüya görüyordun. Ve bu... Serserilerden birini yanında mı getirdin?” Ancak Monique gerilemek yerine gözlerini dikerek ona doğru yürüdü. “Laboratuvarın çevresini kapatın, Bruno. Bizi yalnız bırakın.”

“Hanımefendi—”

“Hemen, Bruno.” Gözleri hâlâ Thomas’ın üzerindeydi. “Hepiniz dışarı.”

Gerilediler ve hızla kaçışan fareler gibi arıtma bölmesine yönellidiler. Serserinin üzerinde savaş elbisesi yerine deri bir tunik vardı. Yüzündeki çatlaklar, uzun pürüzlü çizgiler hâlinde morst macunuyla karışık terle dolmuştu. Gözleri gri olmasına rağmen, duyduğu dehşetten dolayı parlıyordu.

“Buna bir son ver!” diye gürledi.

“Anladığımı sanmıyorum, Qurong,” dedi Thomas. “Bu senin veya benim son verebileceğimiz bir hayal değil. O kitaplarla zamanın kilidini açtık ve şimdi...” Durdu ve etrafına göz gezdirdi. “Tam olarak nerdeyiz?”

“Raison İlaçları,” dedi Monique. “Bangkok. Merhaba, Thomas.”

Thomas’ın gözleri onun üstünde durdu. “Monique.”

“Ta kendisi,” dedi. “Görünüşe göre, sen de öyle.”

“Neden buraya geldik?”

“Bilmiyorum.”

“Ne kadar oldu?”

“Burada otuz beş yılı geçti,” dedi. “Peki, orada?”

“Son geldiğimden bu yana on yıl geçti. Fakat neden *buraya*, tam da bu noktaya geri döndüm?”

Qurong onları biraz olsun anlamıyordu. “Bu nasıl olabilir? Az önce benim kütüphanemdeydik. Sonra birdenbire bir albino ülkesinde uyandım.”

“Beni dinle, Qurong!” Qurong, Thomas’ın canını iyice sıkmışa benziyordu. “Ben sana deminden beri ne söylüyorum? Senin küçük şehrinin ve gri sularının ötesinde bir dünya var. Bu dünyada Güruh’tan kimseyi bulamazsın. Senin deyişinle hepimiz albino-yuz. Albino değiliz aslında insanız, sizdeki deri hastalığı bizde yok.”

“Bu nasıl mümkün—”

“Elyon’u inkâr edecek kadar kalın kafalı oldun hep, ancak artık hakikatle yüzleşeceksin. Ben bir hayal miyim, yoksa bunlar gerçekten oluyor mu?”

Qurong etrafına bakındı, fakat ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

Kara, Thomas’a doğru yürüdü, yanağına dokundu. “Gerçekten sensin. Yaşıyorsun.” Hâlâ başı dönüyor, gördüklerine bir anlam vermeye çalışıyordu. Rüya görmek neyse ama bu... Hiç yoktan birdenbire ortaya çıkmıştı!

“Kanın,” dedi Monique.

“Kanıma ne olmuş?”

“Belki de buraya şimdi kanın yüzünden döndün.” Arkalarındaki odaya göz ucuyla baktı, Thomas da onun gözlerini izledi.

“Sen...” Kafasını çevirdi. “Benim kanım mı var onlarda?”

“Evet. Onlar...”

Ancak Thomas birdenbire, ürkmüş Qurong’un önünden uçarak geçip odaya dalarak, Billy’nin sedyesinin yanına vardı. Kızıl kafalının yüzüne bir tokat attı.

“Uyan! Uyan, oradan çık çabuk!”

Janae’nin üzerine eğilerek yanağına sertçe vurdu. “Kalk, kalk, kalk!”

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Monique. Fakat ne yaptığını biliyorlardı elbette.

“Onları uyandır! Benim dünyama kimseyi sokamazsınız. Kitaplar... Çok çok tehlikeli!”

“Bir kez yapmıştık.”

“Bir daha asla yapmayın.”

“Onlar ölüyorlar!”

Thomas dönerek, “O zaman bırak ölsünler,” diye tersledi. “Kim bunlar?”

“Biri kızım,” dedi Monique. “Diğeri de Billy, Tarih Kitapları’nın içine ilk defa yazan kişi.”

Qurong, “Bu delilik de nedir?” diye köpürdü.

Sanki buna bir cevapmış gibi, Billy’nin gözleri açıldı ve inledi. Güçlkle doğruldu, etrafa sersem gibi bakındı.

“Ne... Neler oluyor böyle?”

“Billy?”

Bu defa da kalkmaya çalışan Janae’ye döndüler.

Monique koşarak kızının yanına gitti. “İkiniz de yatın. Yataktan kalkacak durumda değilsiniz.”

Bulundukları yerin farkına varınca Janae’nin yüzünün ifadesi değişti. Yüzü, sönen bir balon gibi küçümseme ve hoşnutsuzlukla

çarpıldı.

“Hayır!” diye bağırdı. İğneyi kolundan çekip attı, annesini itti ve sedyeden sendeleyerek indi. “Buna hakkınız yok! O nerede?”

Billy yüzü kıpkırmızı olmuş hâlde, “Bizi uyandırdınız mı?” diye bağırdı. “Siz nasıl karışırsınız—?”

“Neler oluyor böyle?” Monique bir Janae’ye bir Billy’ye bakıyordu. “Sizin hayatınızı kurtardık, küçük nankör hayvanlar!”

“Kan nerede?” Janae tezgâhın yanında durmuş, ilaç bağımlısı gibi titreyerek, Thomas’ın kanının olduğu ampulü arıyordu. “O nerede?”

“Janae!”

Janae yüzünü Monique’ye çevirdi. “Oradaydım, anne. Benden neler sakladın?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Onlara kim olduğumu söyle, Billos. Söyle onlara!”

Billy de gözlerini kırpıştırarak anlattı. “O Jezreal, aynı zamanda Güney’in Billos’u da olan Ba’al’ın âşığı; yani benim.”

Qurong serum askısını kaptı, mızrak gibi havada sallayarak kapıya doğru geriledi. “Durun! Durun yoksa Teeleh’in kanı adına yemin ederim ki bana ilk yaklaşanı öldürürüm.”

Thomas korkmadan ona doğru yürüdü. “O zaman beni öldür. Eve dönüş yolun da benimle birlikte ölür.”

Thomas’ın tehdidi hastalıklı adamı biraz duraklatmıştı.

“Silahı indir.”

“Bana neler olduğunu anlat. Ve tanrılar adına, başka bir dünyaya geldiğimi söyleme. Kimse şimdiye kadar hiç böyle bir şey duymamıştır.”

“Ne duymak isterdin? Bunun bir kâbus olduğunu mu? En

büyük düşmanların Eram ve Ba'al'ın gerçekte var olmadıklarını mı? Kızın Chelise'nin gerçekte senin kızın olmadığını mı?"

"Sus!"

"Sana gerçekleri söyledim, zamanla sen de kabul edeceksin. Şimdi silahı indir!"

Ancak Qurong ilgilenmişe benzemiyordu. "Bu kadar büyü yeter. Beni uyandır, yoksa yemin ederim seni rüyalarımda öldürürüm!"

"Kim bu vahşi adam?" diye Janae sordu. "Bu yaşlı ahmak Qurong'un ta kendisi. Görüyorsun, anne"—Qurong'u gösterdi—"ben böyleyim işte. Ben onun dünyasına aidim. Bana kanı verip beni geri gönder, buradaki vücudumu da öldür."

"Kes şunu!" Monique'nin yüzü kireç gibi olmuştu. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun, Janae; bir dünyada ölüp, diğerinde yaşayamazsın!"

"Ölmemize gerek yok," dedi Billy. Ona dönüp baktıklarında gözlerinin Thomas'ın elindeki kitaplara mühürlenmiş gibi dikilmiş olduğunu gördüler. "Bize kitapları ver."

Ancak şu anda Thomas, Qurong'la daha çok ilgileniyordu. "Geri adım at. Silahını indir. Lütfen bu konuda makul olalım." Thomas bir anlık tereddüitten sonra, "Lütfen. Efendim, lütfen," diye ekledi.

Serserilerin lideri bir şey söylemedi ama sanki başka bir yol düşünüyor gibiydi. Kara'nın ise Thomas'ın gerçek bir geleceğe gidip sonra geri döndüğü gerçeğiyle başa çıkmaya çalışırken, başı dönüyordu.

Billy sedyeden kayarak inerken, "Kayıp kitaplar onda, Janae," dedi. Thomas'a dönerek, "Makul davran, bırak da onları kul-

lanalım. Bizden sonsuza dek kurtulursun.”

“Qurong?” Thomas’ın dikkati hâlâ liderin üzerindeydi; Qurong en sonunda derin bir nefes alarak askıyı bıraktı.

“Teşekkür ederim.” Qurong’la ilgili endişesinden kurtulan Thomas, kızıl kafalıya gözlerini dikti. “Dünyamıza girmeye hakkın yok. Bizde bir Ba’al var zaten, ikincisine ihtiyacımız yok.”

“Ve sen, Thomas Hunter, senin beni hiçbir şeyden mahrum bırakmaya hakkın yok. Sen benim sayemde buradasın.”

“Şimdi saçmalamaya başladın işte.”

“Tarih Kitapları Colorado, Paradise’deki manastırın altında keşfedildikleri zaman, boş bir kitaba ilk kez yazan bendim. Daha da önemlisi, senin diğer dünyaya geçtiğini tarihe yazan bendim. Benim sayemde gittin.”

Thomas savaş sonrası nevrozu yaşıyor gibi görünüyordu.

“Bana baba bile diyebilirsin. Şimdi iyi bir evlat ol da bana kitapları ver.”

“Bu mümkün değil. Ben kitaplar Paradise manastırında bulunmadan çok uzun zaman önce gittim.”

“Hayır, Thomas.” Kara özür diler gibi bir tonda konuşuyordu. “Demek istiyorum ki evet, daha önce gittin, fakat kitaplar zamana bağlı değil. Kitaplarda ne yazılıysa hepsi doğru: geçmiş, şimdi ve gelecek. En azından şimdiye kadar öğrenebildiğimiz kadarıyla.”

Thomas söylenenleri sindirmeye çalışıyor gibiydi sanki.

“Yani sen bütün bunları başlatan kişisin. Bill. Kara Orman’a hiç gittin mi?”

Billy omuz silkti. “Sana tek söyleyebileceğim şey oraya ait olduğum. Orada bir amacım var.”

“Benim de burada bir amacım var,” dedi Thomas. “Bu ama-

cım da dünyama daha da büyük bir kötülük göndermeyi kapsamıyor. Benim burada bulunma amacım, tüm ümidini yitirmiş bir ülke için bir çare bulmak. Büyük bir umut içeren mesajın yoksa, senin yeterliliğinden şüphe ederim.”

“Sen bizi tanımıyorsun,” dedi Janae. Yüzünde baştan çıkartıcı hafif bir gülümsemeyle Thomas’a doğru yürüdü. “İyilik ya da kötülük, fark etmez. Biz oraya aidiz, Thomas. Orası senin olduğu kadar Billy’nin de dünyası. Ve şimdi artık benim de dünyam.”

“Uzaklaş ondan,” diye Monique çıkıştı.

Janae’nin kafasında başka düşünceler vardı. “İstediğin bu mu Thomas? Yaşlı anneyi kızına tercih mi ediyorsun?”

“Geri çekil!” Monique, Janae’nin siyah elbisesini kürek kemikleri arasından yakalayarak onu tüy gibi geri çekti. Onu sedyenin üstüne bastırdı, parmağını burnuna doğru salladı. “Otur burada!”

“Sana güvenmemi söylüyorsun, Thomas,” diye Qurong mırıldandı, “ama ben kendi gözlerime bile güvenemiyorum. Eğer sihir kitaplardaysa, o zaman onları kullanmamız lazım.”

Thomas sırtı geriye dönük vaziyette hepsinden uzaklaştı, kitapları koluna bağlayan bağı çözdü. “Kara, alır mısın?”

Kara ona doğru yürüdü, kitapları aldı.

“Kapıdan çık.”

Yalıtım odası yalnızca altı metre kareydi, Thomas’dan bir buçuk metre uzaklıkta olan kapı da açıktı. Kara, odadan çıktı ve antrede onlara baktı.

“Monique, Kara’ya yardım et.”

“Ben—”

“Hemen! Lütfen.”

Monique sedyenin yanında duran kızına göz ucuyla baktı, sonra gözlerini Billy'ye dikmiş olan Thomas'ın yanından hızla geçti.

Olanları ilk anlayan kızıl kafalı oldu. "Ne yani, kilit altına mı alacaksınız—?"

"Hayır!" Janae gerçekten de başka bir dünyaya ait bir ümitsizlikle kendini öne attı.

Ancak Thomas kedi gibi atlayarak, kapıyı hızla çarptı ve dışarıdaki sürgüyü itti. Thomas'ın dış kilidin farkına varacak soğukkanlılığa sahip olması, saf içgüdülerinin bir kanıtıydı ama ya o hareket şekli... Kara bunun tam olarak insani bir şey olduğundan emin değildi. Uzun süre önce düşlerinde öğrendiğini iddia ettiği bazı şaşırtıcı dövüş becerileri sergilemişti ama bu hız ve kuvvet yeniydi, belki de artık rüya görmekten çok orada yaşadığı içindi.

Janae hızla cama çarptı ama cama bir etkisi olmadı. Ağzı açık bağıırıyordu, fakat Kara duyamıyordu. Ki Janae diğer dünyaya yalnızca rüyalarında gitmişti. Qurong'a gelince... O iki realitede de bir boğanın gücüne sahip bir adamdı.

Qurong şaşkına dönmüş hâlde, camdan dışarı dikkatle bakıyordu. Hiç şüphesiz ilk kez böylesine güçlü ve şeffaf bir cam görüyordu.

"Odadan bir çıkış var mı?" diye sordu Thomas.

"Onları kilit altında mı tutacaksın?"

"Ne yapmamı istersin?"

Monique hayvanlar gibi kafeslenmiş üç kişiye baktı. "Sanırım biz bir çözüm bulana kadar bu onları tutar."

Thomas kitapları Kara'dan aldı. "O zaman buradan çıkalım. Maymunların bakışlarının üzerimde olmadığı bir yerde rahat rahat düşünmem lazım. Fazla zamanımız yok."

Kara gülümsemekten kendini alamadı. Otuz yıl Thomas'ın konuşma şeklini değiştirmişti ama o hâlâ aynıydı. Thomas Hunter kesinlikle geri dönmüştü. Ve bu Kara'ya Thomas'ın ikinci gelişi gibi geliyordu.

24

“On yıl,” dedi Kara. “Peki, orada sen kaç yaşında oluyorsun bu durumda?”

Thomas, Monique’nin kütüphanesinde kule gibi yükselen ciltli kitap raflarının yanında adımlarken, “Burada olduğum gi-bi,” dedi. “Kırk dokuz. İnanılmaz, değil mi?” Sonradan edindiği bir alışkanlıkla elini yüzüne sürttü—Chelise’nin ona takıldığı gibi, cildinin Güruh’takilerin cildine dönüşüp dönüşmediğini görmek için.

“Fakat sen gittiğinden bu yana otuz altı yıl geçti. O zaman yirmi dört yaşındaydın. Şimdi benim gibi altmış olman lazım. Ancak ellinin altındasın, en fazla da kırk yaşında gibi duruyorsun.”

“Tek bildiğim Kara Orman’da ilk uyandığımda, yirmi dört yaşında olduğum—yoksa yirmi beş miydim?—ve o zamandan bu yana yaklaşık yirmi altı yıl geçti.” Tavanı süzdü. “İnanması güç ama böyle.”

Laboratuvardan çıkıp asansöre binerek zemin kata inmişlerdi. Yalnız bırakılmaları hususunda kesin talimat vererek, Monique’nin kütüphanesine çekilmişlerdi.

“Sen gittiğinden bu yana çok şey değişti,” dedi Monique.

“Bu değişiklik değil. Bu uygarlığa geri dönmek. Çölü ne kadar çok sevdiğimi Elyon bilir. Fakat bu... Bu harika.”

“Evlendin yani? Çölde?”

Thomas, Monique'nin parlak gözlerine bakınca neler paylaştıklarını hatırladı. Bu yalnızca bir rüya mıydı? İki dünya arasındaki ilişki hâlâ kafasını kurcalıyordu. Daha anlaşılabilir olan şey ise onun şu anda burada fiziksel olarak bulunmasıydı. Yalnızca bir Thomas Hunter vardı; o da Bangkok adlı bir şehirde ayakta durmuş, kendinden yaşlı, altmış yaşında afallamış bir kadına bakıyordu.

“Evli miyim? Evet. Mutlu bir evliliğim var. Hayır, *mutlu* bizim durumumuzu anlatmak için aptalca bir kelime olur aslında. Karım çölün mücevheri, yolun sonunu beklemekten usandığımda, karanlıkta kalbime yol gösteren ışıktır.”

Monique sırtıttı. “Vay canına. Çok şey kaçırmışım.”

“Üzgünüm, öyle demek istemedim. Sen evli misin?”

“Bir kez evlendim.”

“Janae'nin babasıyla mı?”

“Evet. Bir yıl süren ateşli bir ilişki yaşadım. Adı Philippe'ydi. Ben kaybım için üzüldüğüm sırada hayatıma bir kasırga gibi girdi. Kötü bir şey olduğunu biliyordum ama benim özlemini çektiğim şeyleri bana verdi, sonra da ortadan yok oldu. Doğal olarak seni de biliyordu. O zamanlar hâlâ epey meşhurdun.”

Philippe. Thomas onun diğer dünyayla ne gibi bir ilişkisi olduğunu merak etti. Öyle görünüyordu ki hepsi de birbiriyle bağlantılıydı. Tek gerçek mesele de bu bağlantının niteliği idi. Albino-lar, Güruh, Eramit melezleri, Shataikiler? Roushlar?

Kara, elinde laboratuvarından gelirken yanına aldığı bir parça pansuman bezi ve bantla Thomas'a yaklaştı. Elini tuttu, avucundaki kesigi inceleyerek cildini sildi. Sonra elini bandajla sardı.

Kara'nın saçları sabun kokuyordu. Parfüm ve çiçekler. Thomas'ın üstünde, hâlâ belli belirsiz hastalığın kokusunu taşıyan

Güruh cübbesi vardı—onlara göre Thomas büyük ihtimalle bir kocarca gibi kokuyordu.

Kara, bandaja hafifçe dokunarak, “Hâlâ burada olduğuna inanmıyorum,” dedi. Buğulanmış gözlerini kaldırdı. “Gerçekten buradasın.”

Thomas elini Kara’nın boynuna kaydırды, kendine çekerek alnından öptü. “Güven bana, tüm bunların var olduğunu bilmek... Benim aklımın başında olduğunu doğruluyor. Çoğu kez aklımı kacırdığıma inandım.”

“Burada kalacak mısın?”

Kara’nın sorusu Thomas’ı savunmasız yakalamıştı. Elini indirdi, oradan uzaklaştı. “Bana buraya gelip bir çözüm yolu bulmam, sonra da Çember’e dönmem söylendi. Oğlum bensiz yolunu şaşırmış durumda. Fazla zamanım yok.”

“Öyleyse ne kadar kalacaksın?”

“O söylemedi. Çabucak, hepsi bu. Anlamıyorsunuz... Dana’nın kuyruğu kopmak üzere. Oğlum Çember’e ihanet etti, Eran’a katıldı.” Söylediklerinin hepsi de biraz mantık dışı gibi görünmesine rağmen, bunları söylemek Thomas’ın aciliyet hissini tekrar açığa çıkarmıştı. “En kötüsünden korkuyorum, savaş çıkmasından. İyi olan her şeyin dağılıp gitmesinden.”

Kara gözlerini hiç ayırmadan onu inceliyordu. “Beni de yanında götür.”

“Götüreyim mi? Hayır, hayır.”

“Evet,” dedi. “Beni geri götür.”

“Bu dünyanın sana ihtiyacı var!”

“Bu dünyanın Monique’ye ihtiyacı var. Burada kimsem kalmadı. Anne babamız uzun zaman önce vefat etti. Otuz yıldır yal-

nızım.”

“Hiç evlenmedin mi?”

“Evlenmedim.”

Thomas bu olasılığı bir an düşündü.

Monique sandalyesinden kalkarken, “Bu konuda ciddi olamazsın,” dedi. Bara gitti, amber rengindeki içkiden bir bardak koydu. “Dünyalar arasındaki asıl bağlantının ne olduğunu bile bilmiyoruz. Bu çok çok tehlikeli.”

Bardağı elinde sımsıkı tutuyordu.

“Biliyoruz!” diye parladı Kara. “Her şey gün gibi açık.”

“Öyleyse anlat bize.”

“Thomas’ın dünyası bu dünyanın geleceği, şu anki zamandan binlerce yıl ilerdeler, yeni versiyon, yeni bir dünya. Tarihin temelleri tekrarlanıyor; burada ruhani olan her şey, orada fiziksel hâle gelmiş. İki tane almak gibi bir şey bu. Sen de bir keresinde böyle dememiş miydin, Thomas?”

“Anladığımı sanmıyorum,” dedi Monique.

“Diğer dünyada, sözler Tarih Kitapları sayesinde ete kemiğe bürünüyor. Ve aynı şekilde, realite de kitaplarda kayıtlı sözler hâline geliyor. Ruhani olan fiziksel olarak tezahür ediyor. Bu kitaplar bizim realitemize girdiğinde, sözleri gerçeğe dönüştürme güçleri kaybolmuyor.” Thomas’ın masanın üzerine koyduğu dört kitabı işaret etti. “Bu kitaplar dünyalar arasında köprü. Kelimenin tam anlamıyla bir köprü.”

Çok basit bir şekilde ifade etmişti.

“Ya kan?” diye sordu Thomas. “Benim kanım, Teeleh’in kanı, Elyon’un kanı. Neden her zaman kan var?”

Kara da Monique gibi kendine bir içki koydu. “Bilmiyorum.

İki realitede de kan yaşam demek. Hem buradaki hastalık hem de oradaki kötülük kan yoluyla taşınıyor. Kanla da temizleniyorlar. Geri kalanını senin bize anlatman lazım.”

Tüm bu yıllar boyunca bu bağlantılar, Thomas’ın da gözünden kaçmamıştı ama o hiç bunları bu kadar yalın bir biçimde ifade edememişti. “Kızıl göller,” dedi.

“Ne gölleri?”

“Göller sonradan geldi. Göller Elyon’un kanıyla kızıla döndü. Biz o göllerde boğularak hastalıktan uzak kalıyoruz.”

“Boğulmak mı? Gerçekten mi boğuluyorsunuz?”

“Evet, ölüyoruz. Ancak aslında bu yaşam, çünkü bizim kaçabilmemiz için Elyon bu bedeli ödedi.”

“Neyin bedelini?”

“Kötülüğü--ölümü--kucaklamamızın bedelini. Elyon kötülükle birlikte yaşayamaz; ölmek zorundadır. Ya da biz öyle biliyoruz.”

“O zaman bu vaftiz gibi bir şey mi?”

Thomas başıyla onayladı. “Belki. Yalnızca Elyon bu bağlantıların bütününe biliyor.”

“Maalesef, senin de dediğin gibi, Elyon’un sesi epeydir pek çıkmıyor sanki,” dedi Monique.

“İki realitede de. Sen de bize en kötüsünü getirmiş olabilirsin.”

“Nasıl peki?”

“Qurong.” Monique bardağını elinden bıraktı, pencereye doğru gitti. “Konuşmak istediğim başka bir bağlantı var.”

“Raison Türü mü?” dedi Kara. “Deri döken hastalığın Raison Türü ile aynı şey olduğunu düşünmüyorsun herhâlde.”

Monique arkasına döndü. “Bu seni şaşırtır mıydı?”

Kimseden ses çıkmadı ve Thomas da bu ilaç ve makine dünyasına ait olmadığını hissetmeye başladı. Ya geri dönemezse ne olacaktı? Üzerinde hâlâ kendinin ve Qurong’un kanı olan kitapları dikkatle inceledi. Bu kayıp kitapları yöneten kurallar hakkında gerçekte ne biliyordu ki?

“Lütfen, Thomas.” Ciddi bir ifadeyle onu inceleyen Kara’ya dönüp baktı. “Beni de yanında götür.”

Elinde olmadan yumuşak bir biçimde gülümsedi. “Hiç pes etmeyen hep sendin, değil mi?”

Ancak Thomas daha fazlasını öğrenmeden hiçbir şey için ona söz veremezdi.

Monique kederli ince bir sesle, “Ben hiç gidemeyebilirim,” dedi. Düşünceli bir hâlde dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyordu. Thomas onun neler hissettiğini biraz anlayabiliyordu.

Monique asla Chelise’nin yaşadığı bir dünyaya giremezdi. İkisi de Thomas’ın, onun için her tür tehlikeye göğüs gererek onu bekleyen başka bir kadına kalbini ve ruhunu verdiğini biliyordu.

Qurong’un yeraltındaki kütüphanesine hızla dalan Chelise’nin hatırası Thomas’ı bir an ele geçirdi ve kitaplara koşturup, onları tekrar kullanma dürtüsüne güçlkle karşı koydu. Kendisi burada güvendeyken, Chelise... Ne durumdaydı acaba?

Evet, işte böyle. Çöl gelininin ne yaptığını tahmin edebiliyordu. Chelise’nin cesareti onu sık sık en tehlikeli yollara çekiyordu. Samuel’i kurtarmak için Eram’a doğru koşturuyor ya da Çember’i uyarmak için dönüyor olabilirdi. Tabii eğer Qurongi City’den kaçabilmişse.

Bu esnada Thomas da aslında hiçbir zaman tam olarak ölme-

miş bir aşk macerasına geri yuvarlanmıştı.

Monique dönüp baktı. “Ne yapalım, benim çilem de buymuş. Ve dürüst olmak gerekirse, dayanılmayacak kadar da ağır bir şey değil.” Derin bir nefes aldı, bir gülümseme dudaklarında gezindi. “Yine de senin enfes bir tatlı gibi görüldüğünü söylemeden geçemeyeceğim. Çöl havası sana yaramış herhâlde.”

“Meyvelerden,” dedi Thomas süklüm püklüm, sonra kendini beğenmiş gibi görülebileceğinin farkına vardı. “Ve daha gencim. Dürüst olmak gerekirse, ben de tam senin ne kadar güzel görüldüğünü düşünüyordum.”

Birbirlerine bakakaldılar ve hava biraz ağırlaştı.

Monique, Thomas’ın imdadına yetişti. “Bu biraz uygunsuz oldu.” Thomas’a yaklaşarak yanağından öptü, sonra dönüp gitti. “Gerçek şu ki olayların bu döngüsü bize ne kadar şahane görünse de, hepimiz milyonların yaşamını belirleyen büyük bir sahnede bir rol oynadığımızı biliyoruz. Ben bu dünyaya işimi ve hayatımı borçluyum. Ve Thomas”—ikisine birden baktı—“senin dünyan seni bekliyor. Öyleyse sana yardımcı olmak için biz ne yapabiliriz?”

Bir de Kara var diye düşündü Thomas. O nereye aitti?

Thomas başını salladı. “Yardımlarını hiç unutmayacağım.”

Monique başını öne eğdi.

Thomas içini çekti. “Dediğim gibi, benim bildiklerim şunlar: Bir,”—bir parmağını kaldırdı—“Çember, kuramdaki tartışmalar nede niyle bölünmüş durumda. Hâlâ aynı temel ilkelere inanıyoruz, fakat şimdi bunlar bile tartışılıyor. Bir zamanlar kutsal olan şimdi gitgide belirsizleşiyor. Tüm yol gösterici buyrukların en büyüğü—Güruh’u sevmemiz—benim bile muhtemelen bildiğimden daha fazla sayıda kişi tarafından artık önemsenmiyor.”

“Tanıdık geliyor,” dedi Kara.

“Nasıl?”

“Bu dünyanın farklı olduğunu mu sanıyorsun?”

Thomas bunu düşünmemişti; aklı çöldeydi. Parmaklarını uzun buklelerinin arasından geçirerek devam etti.

“Bu unutkanlık sanki başka bir hastalıkmiş gibi, yıllardır insanların kalplerini bir kanser gibi yiyip bitiriyor. Şimdi bunu düzeltmek için artık çok geç. Hiçbir zaman çöl için yaşamadık, çünkü bunun sadece bir geçiş dönemi olduğunu biliyorduk. Hemen köşeyi dönünce daha iyi bir dünya vardı. Ümidimize sarılarak, korkunç zulüm ve ölümlere dayandık. Fakat artık daha iyi bir dünya ümidi de cazibesini yitiriyor. Unutuluyor.”

“Yine tanıdık geliyor.”

“Bunun bana bir faydası yok.”

Monique, “Peki, senin neye ihtiyacın var Thomas?” diye sordu.

“Çember’in emellerini gerçekleştirmesi için bir çözüme.”

İkisi de Thomas’a baktı.

“Belki birkaç silah iş görürdü.” Yine boş bakışlar. “Fakat yapmazdım tabii ki. Öldürmek için bir yol bulmaya gelmedim.”

“Daha başka?” diye Monique üsteledi.

“Qurong. En büyük düşmanımızın en büyük kumandanını, onu yıllardır yiyip bitiren amansız inatçılığından vazgeçirebilmek ümidiyle getirdim.”

“Onu buraya getirmemeliydin,” dedi.

“Neden?”

“O ölümün ta kendisi çünkü.”

25

Billy, Qurong'un ölü balık gibi koktuğunu düşünüyordu. Yoğun kükürt kokusunun anlatılmaz bir çekiciliği vardı ve bunun farkına vardığında Billy biraz iğrendi. Janae kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir ileri bir geri yürüyordu; Qurong'un varlığından ise görünüşe göre bihaberdi. Qurong da rahatlık bölgesinden çok uzakta olduğu için elinden, ayakta dikilip terlemekten başka bir şey gelmiyordu.

Billy sedyeye dayanmış, sınırlı olduğu su götürmez seçeneklerini gözden geçiriyordu. Kan, Raison B Türü'nü durdurmuştu; bu iyi bir şeydi. On yıllık bir arayıştan sonra en sonunda kendini bulmuştu—şeytanlarını, amacını, onun işlev görmesini sağlayan her şeyi. Bu daha da iyi bir şeydi.

Fakat gerçek benliğiyle tekrar bağlantı kurmasının tek yolu kayıp kitaplardı. Şu anda Billy yanlış dünyadaydı.

“Bu hapishaneden çıkmanın bir yolu olmalı,” dedi Billy.

Janae öfkeden köpürmüş hâlde döndü. “Burası insanları içerde tutmak için yapılmış, sersem! Kapana kısıldık burada!”

Billy ayağa kalktı. “Şimdi ben de senin düşmanın oldum, öyle mi?”

Janae gözlerini kapatarak burnundan uzun nefesler aldı, sonra ağzından verdi. Ter uzun siyah saçlarından yanaklarına süzülmüş,

rimeli akmıştı, fakat bu hâliyle bile, Jezreal olduğu zamanki kadar cazibeli görünüyordu.

“Tamam. Özür dilerim. Üzgünüm, ben sadece...” Gözlerini açtı, gözleri buğulanmıştı. “Tüm bunlar çok hızlı oluyor. Artık kim olduğumu bilmiyorum, Billy. Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum.”

Billy’nin zihin okuyabilme yeteneği hastalıktan etkilenmemişti ama Janae’nin aklının başında olmadığını görmek için yüzüne bakmasına gerek yoktu. Janae ışığı gören ama döl yatağının nereye kaybolduğunu anlamayan yeni doğmuş bir çocuk gibiydi.

Thomas’ın da aklı başında değildi. Tıpkı Kara ve Monique gibi. Ba’al’ın vücudundayken Billy’nin zihin okuma güçleri yok olmuştu ve uyandıktan sonra da bu yeteneğinin kendini göstermesi birkaç dakika almıştı ama kısa sürede Billy, Thomas’ın zihnine bakarak birkaç şey öğrendi.

Çember’in parçalandığını ve biraz daha baskıyla dağılabileceğini öğrendi.

Oğlu Samuel’in ona ihanet ettiğini ve Eram’a gittiğini öğrendi.

Ve Çember’in geri kalanının onlara katılmasını bekleyen üç bin kişinin yerlerini öğrendi. Çember’in hepsi bir kanyondaydı.

Ancak bu yalıtım odasında kilitli hâldeyken, tüm bunların ona bir faydası dokunmuyordu. Janae’ye odaklandı. Dakikalar içinde hayat dolu ama yolunu şaşırmış bir genç kadından Jezreal’e dönüşmüştü. Şurası kesindi: Janae bir şekilde Shataikiler’le bağlantılıydı. Fakat bunun tam olarak nasıl olduğunu ve bu kadar insan içinde neden *onun* olduğunu henüz bilmiyordu.

Ve yine onun annesi Monique, Thomas Hunter’in hayatının

merkezinde yer almıştı. Belki de Janae'nin babası bu nedenle Monique'ye yaklaşmıştı.

Billy, Janae'nin önüne gelerek, yanağına inen saçlarını geriye attı. "Biliyorum. Çelişki içindesin, bu da seni çok üzüyor. İnan bana, ben orada bulundum. Geri döndüğümüzde, artık kendini bölünmüş hissetmeyeceksin. Biz oraya aidiz, Janae. Eve döndüğümüzde her şey yoluna girecek."

Janae öne atılıp, Billy'nin soluğunu ümitsizce içine çekerek onu dudaklarından öptü. Kollarını vücuduna sardı, titreyerek onu kendine çekti.

"Beni burada bırakma," diye fısıldadı. "Söz ver bana, Billy. Beni asla terk etmeyeceksin."

Billy sıkılarak kendini geri çekti. Janae dirilmiş bir ruh tarafından ele geçirilmiş bir kadın gibi davranıyordu.

"Seni terk etmeyeceğim."

"Yemin et!"

"Yemin ediyorum."

Qurong homurdanınca Billy onun kaşlarını çatıldığını fark etti. Billy, Qurong'un gözlerine baktığında ise daha fazlasını gördü. Çok daha fazlasını. Olası yanlış anlaşılımları ortadan kaldırmak için de kendini açıklama yapmak zorunda hissetti.

"Alnında Ba'al'ın üç pençe işareti olabilir babalık, fakat sen ondan nefret ediyorsun. Diğer yandan inkâr etmene rağmen kızını seviyorsun. Teeleh'ten korktuğundan daha fazla Thomas'dan korkuyorsun. Ve içten içe Elyon'un gerçek olduğundan şüpheleniyorsun ama Shataiki larvası zihnini işgal edip seni aptallaştırmış."

İşte bu nedenle sen değil de ben seçilmiş kişiyim, Billy bunu söylemedi tabii. "Nereden mi biliyorum? Çünkü Thomas evine

dalıp da bu yolculuğa çıkman için seni kandırdığında, hint irmiği ezmeli yaban mersini yediğini de biliyorum.”

Qurong’un gri gözleri açıldı. Ya nasıl geri dönebileceklerinin cevabı bir şekilde bu adama bağlıysa?

“Ne düşündüğüne dikkat et, Qurong.” Bunu sindirmesi için bir dakika boyunca sesini çıkarmadı.

Billy, Janae’yi saçlarından öptü. “Her şey yoluna girecek, geri döneceğiz. Derin bir nefes alıp, bunu iyice bir düşünelim. Bu hayvanla işe başlayalım.”

Qurong zemine tükürerek, “Sizin benim dünyama girmenize asla izin vermem,” dedi. “Siz büyücüsünüz. Ba’al’la işbirliği yapan albinolarsınız. Eğer sen cehennemden başka bir yere ait olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun.”

“Bu lafları söyleyen de leş gibi kokan azman bir keler,” dedi Billy.

Janae gözlerini ovuşturdu, tekrar nefes verdi. “Kan,” dedi.

Billy kaşlarını çatı. “Kan mı?”

“Evet. Kan beni çekmişti. Jezreal’in içindeyken kanını bana tattırdığında... Kanda beni cezbeden bir şey vardı.”

“Kan kitapları.” Ba’al’ın içinde yalnızca bir saat bulunmasına rağmen, Billy’de hâlâ onun anılarının çoğu vardı ve şimdi tekrar anılarının içine daldı. “Thomas’ın kanı. Ba’al Billos’ken, Marsuuv Ba’al’a kanını verdi. Ba’al, Shataikiler’in bir parçası hâline geldi. Şimdi bunun bize nasıl bir yardımı dokunabilir?”

Janae Qurong’u inceliyordu. “Pekâlâ...” Birden bir dolaba doğru seğirtti; kapıyı iyice açarak, bir mikroskop çıkardı. Billy’ye küçük, şeffaf bir plastik kutu attı.

“Ondan kan ve deri örneği al. Mikroskop camının üzerine

koy.”

Billy, Qurong’a baktı. “Ondan mı?”

“Ondan, evet. Acele et, fazla zamanımız yok.”

“Bütün bunlar ne demek oluyor?” diye sordu Qurong.

“Bizim senin kanına bu makine altında bakmamıza izin vereceksin, demek oluyor.” Billy ona yanaşarak bir lam verdi. “Bu cam parçasına yarandan biraz kan sür.”

Qurong lama sanki çok önemli bir silah olabilirmiş gibi baktı.

“Acele et!”

“Bunun benim için bir anlamı yok.”

“Ba’al tahtını ele geçirmeden evvel eve gitmek istiyor musun?”

Qurong homurdandı, lamı Billy’nin elinden çekip aldı. Parmagındaki kanın birazını beceriksizce cama sürdü, sonra geri verdi.

Janae, Billy’ye küçük bir neşter uzatarak, “Ve derisinden,” dedi.

“Şimdi de derinden.” Billy ona başka bir lam ve bıçak uzattı.

“Derimi kesmemi mi istiyorsun?”

“Sadece biraz sıyr.” Janae mercekten baktı. “Ne kadar ince olursa, o kadar iyi olur.”

“Onu duydun,” diye Billy çıkıştı.

“Ne için peki? Saçmalık bu!”

Janae mikroskoba odaklandığı sırada konuşmaya başladı. “İstersen buna her çareye başvurmak diyebilirsin, bilmiyorum, yap işte. Daha önce hiçbirisi kanını inceledi mi? Bundan şüpheliyim. Ben bir bilim insanıyım, benim işim bu.”

Qurong alnından biraz deri sıyrarak, bıçağı lama sürdü. Şim-

di şeffaf camın üstünde morst ve ölü deri tabakası vardı. “Albino ahmakları.”

Billy lamı Janae’nin yanına, tezgâhın üstüne koydu. “Bir şey var mı?”

“Bu... Sanırım...” Janae sözünü yarım bıraktı.

“Ne var?”

Janae hızla kanlı lamı çekip çıkardı, Qurong’un deri örneğini yerleştirdi.

“Ne var?” Billy tekrar sordu.

“Ben... Eğer yanılmıyorsam, bence onda—daha çok test yapmadan emin olamasam da, bu mikroskop en güçlüsü değil çünkü—”

“Söyle.”

Janae odağı ayarladı. “Kanında Raison Türüne benzer bir şey var. O türden çok az farklı görünüyor, fakat...” Deri örneğine bakışını ayarladı.

Mantıklıydı. Biraz dolambaçlı bir yoldan.

Janae’nin soluğu kesildi, ağzı açık bakakaldı.

“Ne oldu?”

Gözlerini Qurong’dan ayırmadan doğruldu.

Adama yaklaşıp, “İşte bu,” dedi. Ona yaklaştı. “Daha yakından bakabilir miyim?”

Qurong kolunu tereddüt ederek kaldırdı. Janae bileğini tutarak, başparmağını derisi üzerinde sürttü. “Güruh insanları albino-lardan biraz daha güçlü. Öyle değil mi?”

“Evet.” Qurong ve Billy aynı anda söylemişti.

“Fakat albinolar çok daha hızlılar,” dedi. “Güruh’un çektiği acıyı çekmiyorlar ve mafsalları rahat hareket ediyor.”

“Yani bazıları öyle olduğunu iddia ediyor.”

“Tanrı aşkına, Janae, sadece—”

Janae, Billy’ye merakla bakarak, “Neden daha güçlü olduklarımı biliyorum,” dedi. “Shataikiler yüzünden.”

“Onlarda Shataiki kanı mı var?”

“Hayır. Belki de, bilmiyorum. Ancak derilerini milyonlarca çok ufak larva istila etmiş.”

Billy’nin zihnine Ba’al’ın bilgileri aktı, “Shataiki larvası,” dedi. “Teeleh’in doğurduğu on iki kraliçe, döllenenmiş larvalar oluşturan yumurtalar yaparak ürüyor. Başka bir Shataiki onları kanla döleyinceye kadar bu durumda yüzlerce yıl yaşayabilirler.”

“Nasıl?”

“Isırarak. Kanlarını azı dişleriyle geçiriyorlar.”

“Vampirler.”

“Hayır, Shataikiler,” dedi Billy sonra omuzlarını silkti. “Bir farkı yok.”

Qurong gözlerini koluna dikmişti. “Kurtçuklar mı?”

“Küçücük larvalar,” dedi Janae, sonra aceleyle tekrar mikroskoba seğirterek, mercekten baktı. “Bu dünyada gözle görülmeyen, *Sarcoptes scabiei* isimli küçücük uyuzböceklerinin yol açtığı bir deri hastalığı olan uyuz var. Derinin içine yuva yaparlar, larva ile daha çok uyuzböceği üreten yumurta bırakırlar. Deride oluşan kaşıntı uyuzböceklerine bir tepkidir. Buradakine benzer bir şekilde.”

Kafasını tekrar kaldırdı. “Güruh, Teeleh’in larvasıyla kaplanmış durumda. İlk Raison Türü’ne benzer bir şeyle Güruh kanını besbelli enfekte ediyorlar. Fakat virüs onları öldürmüyor, kuvvet gibi bazı Shataiki özelliklerini onlara geçiriyor.”

“Ayaklı kanayan kurtlucalar.”

Qurong elini havada sallayarak, “Bu su katılmamış aptallık,”

dedi.

Billy'nin aklına birdenbire bir çözüm geldi. "Janae, biz bu yalıtım odasından çıkabilirsek, sen bizi laboratuvarından çıkarabilir misin?"

"Bilmiyorum." Janae, normalde iki muhafızın durduğu ana kapıya baktı.

"Eminim buradan çıkmanın başka bir yolu vardır. Havalandırma, geçit ya da başka bir şey."

"Havalandırma mı?" Janae gözlerini kırıştırdı. "Yer altında-yız, burada vantilatörler kocaman." Billy'nin önünden hızla geçti. "Bu binayı yaparlarken ben çocuktum. O zamanlar onların içinden emeklerdim. Ana dönüş şaftı koridorun aşağısında, odaların her birine açılarak üzerlerinden gidiyor." Janae, ana kapının solundan bir buçuk metrelik mesafedeki, duvarın üzerine yakın bir yerde bulunan altmışa altmış santimlik ızgaraya gözlerini dikti. "Bu belki bizi dışarı çıkarır."

"Belki mi? Neden çıkarmasın ki?"

"Her şeyden önce, güçlendirilmiş camın arkasında kısıлып kaldık. Muhafızların dikkatini çekmeden koridorun sonuna kadar havalandırmadan gitsek bile, şaft orada doğrudan altı metre yukarıya çıkıyor. Hiçbir yolu yok—"

"Yukarı çıkmamıza gerek yok," dedi Billy. En yakınındaki sedyenin çarşafını yırttı, sonra Qurong'a attı. "Bunu yumruklarının etrafına sar. Cam insan gücüne dayanacak şekilde yapılmıştır ama onlar Güruh gücünü bilmiyorlardı. Sen kırabilirsin."

Qurong önce cama ve elindeki çarşafa, sonra da Billy'ye baktı. Çarşafı ona geri attı. "Ben şansımı burada deneyeceğim."

"Neden? Thomas'ı duymadın mı? Artık elinde olduğun için

seni bırakmaya hiç niyeti yok. Seni kaçırmamanın Güruh'u etkisiz hâle getireceğini biliyordu, belki de Eramitler'le Samuel'e ezici bir vuruş yapma şansını vermek için böyle yapmıştır.”

Bu düşünce Billy'nin aklına yeni gelmişti, ancak mantıklı geliyordu, belki de onların anladıklarından bile daha çok. “Ama Thomas, Ba'al'ı seninle benim tanıdığımız kadar iyi tanımıyor. Senin yokluğunda karanlık rahibin ne yapacağı belli olmaz. Geri dönmek zorundayız. Hemen şimdi!”

“Bu şekilde olmaz. Şimdi geri dönersem bir avantajım olmayacak. Thomas'a güvenmeyi tercih ederim.” Qurong yavaş yavaş kendi normal kurnaz kişiliğine geri dönüyordu.

“Sana bir avantaj verebilirim,” dedi Janae. Billy'ye bakıp düşüncelerini aktardı ve Billy başıyla onayladığında Qurong'a döndü.

“Sana bir silah verebilirim. Bütün Eramitler'i, albinoları—sana karşı gelen herhangi bir orduyu—kırp geçirmek için kullanabilirsin.”

Qurong yüzünü buruşturdu. “Bu mümkün değil.”

“Bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! Elimdeki şey kitapların arasında götürülebilecek kadar küçük ve inan bana, senin dünyandaki hayatını sona erdirebilir.”

“Nedir o?”

“Bir virüs. Yalnızca senin istediğin kişileri etkileyecek bir hastalık.”

“Blöf yapıyorsun. Kim şimdiye kadar böyle bir şey duymuş ki?”

Janae, “Bugünlerde habire bunu söylüyorsun,” dedi, sonra etrafındaki eşyaları işaret etti. “Kim şimdiye kadar hiç *bunları*

duymuş ki? Kim şimdiye kadar hiç düşünceleri okuma, bir *kitapla* zamanın ve mekânın kilidini açmayı duymuş ki? Gerçekte tüm dün-ya büyük bir kim-şimdiye kadar-hiç-duymuş ki'den ibaret!"

"O doğru söylüyor, soytarı," dedi Billy. Sonra da aklına, yakında müttefiklere ihtiyaç duyabilecek, başka bir dünyadaki en güçlü adamla konuştuğu geldi. Hakaretlerini dizginlemesi gerekiyordu.

"Sen zeki bir adamsın, Qurong. Bunu Ba'al'ın zihnini paylaştığımda gördüm ve doğruyu söylemek gerekirse, bu beni biraz korkuttu. Ayrıca sen bu gezegendeki en güçlü adamsın. Sen tebaanın yanından geçerken onlar korkudan titriyor. Fakat ikimiz de zirvedeki kişinin aynı zamanda bir hedef olduğunu biliyoruz. Sana teklif ettiğimiz şey senin hayatta kalmanı sağlayacak. Ve biz de senin en büyük müttefikin olabiliriz."

Qurong yine terliyordu ama artık tartışmaya girmiyordu.

"Burada geçirdiğimiz her dakika bizi kayıp kitaplardan biraz daha uzaklaştırıyor," diye Janae çıkıştı. "Harekete geçmemiz lazım."

"Dışarı nasıl çıkacaksınız?" diye Qurong sordu. "Bu silah nerede?"

"Burada değil." Janae parmağıyla güçlendirilmiş camı gösterdi. "Kır bunu! En azından dene, Tanrı aşkına."

Qurong homurdanarak çarşafı dirseğine sarmaya başladı. "Bundan hoşlanmadım. Sizin insafınıza kalıyorum. Beni de yanınızda götüreceğinize inanmam için hiçbir neden yok aslında."

"Bize güvenmekten başka bir seçeneğin yok."

Qurong, yaklaşık iki buçuk metreye bir buçuk metre büyüklüğündeki camın yanında dururken, gözlerini onların üzerine dikti.

Kafasını salladı, sol eliyle yumruğunu tuttu ve gözlerini Billy'den ayırmadan cama dirseğiyle hızla vurdu.

Odanın sallanmasıyla beraber camda saç teli gibi yüz binlerce ince çatlak oluştu. Qurong çatlamış camı itince cam yere yağmur gibi indi.

Janae hiçbir anlamı olmayan bir ses çıkardı, sonra da eşikten ana laboratuvara kadar sürünerek gitti. Döndü, ses çıkarmamaları için elini dudaklarına götürdü ve daha önce Raison B Törü'nü almış olduğu, elektronik çalışan depolama ünitesine koşarak gitti.

Janae, ekmek kırıntıları üzerinde çalışan bir fare gibi, giriş rakamlarına basmaya başladı. Sonra bir dolabı işaret etti, fısıldayarak emirler verdi. "Bir portatif merdiven ve araçlar; ızgarayı çıkarın; beni bekleyin. Siz sadece çıkarın."

"Sen virüsü mü alacaksın?"

"Acele edin!"

Billy duraksadı. Ya Raison Törü diğer dünyada aynı etkilere sahip değilse, ne olacaktı?

"Sende başka virüsler de var, değil mi? Ebola mesela?"

Janae, Billy'yle göz göze geldi ve göz ucuyla Qurong'a baktı. "Lütfen, güven bana. Bir dakikaya ihtiyacım var. Yalnız başıma."

Billy hemen anladı. Qurong'un onun yaptıklarını görmesini istemiyordu. Belki de virüsü vücudunun neresinde sakladığını bilmesini istemiyordu.

Billy dolabın kapağını açtı, merdiveni ve küçük bir alet kutusunu aldı. Hava ızgarasının altındaki duvara doğru koşarak, merdiveni Qurong'a doğru itti. "Ses çıkarma." Ana kapı sıkıca kapanmıştı ve açıldığında epey ses çıkaracaktı ama başka hangi güvenlik önlemlerinin alındığını anlamamanın da başka yolu yoktu.

Billy, Phillips başlıklı bir tornavidayı çekip aldığı sırada, Qu-rong merdiveni açmaya çalışıyordu. “Geri çekil.” Billy merdiveni alarak, yere uygun pozisyonda koydu ve hızla yukarı çıktı. Izgara dört vidayla sabitlenmişti ve hiçbirinde de bağlantı parçası yoktu. Paneli merdivenin ucundaki bir kancaya astı, sonra dönüş kanalına dikkatle baktı.

Janae ve o oradan geçebilirdi, fakat Güruh budalasını kesinlikle buraya sığmazdı.

“Aşağı in.”

Eğildiğinde Janae’nin Qurong’un yanında durmuş, ona doğru baktığını gördü.

“Acele et! Aşağı gel.”

Billy onların yanına atladı. “Hepimiz—”

Janae, “Onunla birlikte kapıda bekle,” diyerek, merdivenden tırmanmaya başladı.

“Ben mi? Bekle bir dakika, ben de seninle geliyorum!”

Janae dönüp öfkeyle ona baktı. “Kapa çeneni, Billy.” Sonra onun şok olduğunu fark ederek, “Öyle demek istemedim. Ama bunu yapabilecek tek kişi benim. Yolu biliyorum. İki kapı ileride, içinde hayatta kalma donanımları ile laboratuvar önlükleri olan büyük bir depo var. Bir de işaret fişeği tabancaları var.”

“Bir laboratuvar önlüğü ile işaret fişeği tabancasıyla mı kitaplara ulaşacaksın?”

“Hayır, muhafızları etkisiz hâle getirip kapıyı açabilmek için bu şekilde onlara doğru yürüyeceğim.”

“Seni öldürürler!”

“Beni tanıyorlar! Onlara yıllardır emirler veriyorum. Güven bana, akılları başlarına gelmeden beni vurmazlar. O zaman da za-

ten onlar için çok geç olur.”

“Bir fişek tabancasıyla mı onları etkisiz hâle getireceksin?”

Janae’nin çene kasları sabırsızlıkla büküldü; Billy onun güzelliğinden çarpılmıştı, kısa siyah elbisesiyle merdivenin tepesinde duruyordu, siyah saçları yüzüne dağılmış, gözleri tutkuyla yanıyordu.

“Burası Bangkok, kick boksun doğduğu yer. Benim gibi küçük kızlar küçük yaşta başlarının çaresine bakmayı öğrenirler. Burada kal.”

Sonra merdivenden hızla çıkarak ızgaradan kedi gibi kayıp gitti.

26

Yaklaşık bir saat, ortak geçmişlerini ve Thomas'ın Bangkok'ta birdenbire ortaya çıkmasını konuştular. Thomas rüyalarındaki en son yolculuğunu yaptığından bu yana on yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen, burada Kara ve Monique'le beraber olmanın verdiği his çok tanıdıktı. On yılda bir yapılan sınıf toplantılarına benzemiyordu.

Ve yine bu kadınlar da onun sınıf arkadaşları değildi.

Thomas'ın ortaya çıkması, onların açısından daha da sarsıcıydı. Geçmişte Thomas'ın realite sıçramaları, vücudu yerinde kalırken zihninde gerçekleşiyordu; bu da Thomas için tamamen gerçek olmasına rağmen, onu uyurken seyredenlere daha az gerçekmiş gibi geliyordu.

Dört kayıp kitap hâlâ kapının yanında, lamba masasının üzerinde duruyordu. Thomas'ın avucundaki kesiği sarmışlardı.

Thomas kitapların onu geleceğe döndürüp döndürmeyeceklerini merak ediyordu. Fakat döndüreceklerini düşünüyordu—dünyalar arasında geçiş yapanın kalbiyle uyumlu bir yol izliyorlardı sanki.

“Öyleyse esasen doğru,” dedi Kara. “Dünya tarihinin esasen burada tekrar oynandığını ve yirmi altı yıla sıkıştırıldığını mı söylüyorsun?”

“Onun gibi bir şey.”

Monique on dakikadır konuşmuyordu; üzerinde hâlâ laboratuvar önlüğü vardı, bacak bacak üstüne atmıştı. Boğazını temizledi.

“Tüm tarihimiz,” dedi.

“Öyle görünüyor. Ayrıntılar değil elbette. Ancak benzerlikler gözden kaçacak gibi değil.”

“Dünyamız için içerimlerini düşünün,” diye mırıldandı Monique. “Yani buradaki iyilik ve kötülük arasındaki savaş, oradaki savaş kadar gerçek. Dinler birçok açıdan yanlış yönlendiriliyor olabilir ama doğru kavram etrafında dolanıyorlar.”

Thomas başını salladı. “Kesinlikle.” Bir zamanlar tarihin amacı hakkında kafasının o kadar karışık olması ona şimdi komik geliyordu. Yaşamın gelip geçişi hakkındaki anlayışı hep benmerkezci olmuştu. Hayatının amacını bulamadan yaşayıp ölen ortalama bir insanın, kendisinin ötesinde daha büyük bir amaca yönelmesi her zaman zordu.

Şimdi bu kadar kısa sürede çok şey görüp geçirince, hayatın amacı ona gün gibi açık gelmeye başlamıştı. Bir insanın nasıl olup da buna inanmadığını anlamak onun için artık neredeyse imkânsızdı.

Ve yine buraya, geçmişte iki bin yıl öncesine, Çember için bir çözüm yolu bulmak amacıyla gelmişti, çünkü Çember doğru yoldan ayrılmaya başlamıştı. Bir zamanlar onlar için apaçık olan şey, artık o kadar da açık değildi. Niçin insanlar doğruyu görme yetilerini bu kadar çabuk kaybediyorlardı?

İnsanlar balaylarını mutluluktan uçarak geçirip de yalnızca birkaç yıl sonra birbirlerinden uzaklaştıklarını gören evli bir çift gibiydiler. Roushlar’ın, böyle uçarı varlıklar yarattığı için Elyon’-

un bilgeliğini sorgulaması boşuna değildi.

Bu, Tarih Kitapları'nın özüydü: insanın özgür iradesi. Ve bu daima bir felakete yol açıyordu sanki.

Monique tekrar konuşmaya başladı. "... Gerçek bir şahsiyet. Sadece bir fikir değil."

"Pardon, ne söylüyordun?"

"Elyon. O gerçek bir şahsiyet. Gerçek bir varlık, sadece bir fikrin sembolü değil."

Thomas, bu kadar temel bir soruyu neden sorduğundan pek emin olamadığı için, ona dikkatle baktı. "Sen de oradaydın, bilmen gerekir."

"İnan bana otuz yılda birçok şey silinip gidiyor."

Thomas sorunun özünün de bu olduğunu düşündü.

Thomas ikisinin karşısına oturup, bacak bacak üstüne attı. Monique'nin arkasındaki camdan dışarı baktı. Orada gözle görül-meyen yaşamla dopdolu bir cengel vardı, ancak Thomas çalılıkların içine bir adım atsa, oradaki yaşam da ona çok gerçek görüne-cekti.

"Yani." Gözler yine Monique'ye çevrildi. "Bu dünyada diğer dünyanın gidişatını değiştirecek nasıl bir umut var?"

"Belki de doğru soru bu değildir," dedi Kara.

"Değil mi? Öyleyse doğru soru ne?"

"Neden her şey senin dünyanla alakalı peki? Aklının orada olmasını anlıyorum ama bir de benim perspektifimden bak. Sen bizi terk edene kadar hep bu dünyaya aittin. Kim senin bu yaşadıklarının hepsinin onlar için değil de bizim için olmadığını söyleyebilir?"

"Onlar mı? Chelise'yi kastediyorsun herhâlde. Aynı zamanda

Jack, Samuel ve aziz tuttuğum tüm diğer insanları?”

“Peki, ben neyim? Hayal gücünün bir ürünü müyüm?”

“Hayır.” Sevgili Elyon, Kara bazen kalın kafalı olabiliyordu. Öne eğildi. “Sana olan borcumu ben sonsuza dek ödeyemem. Ancak sen hayatını burada yaşadın, ben de kendi hayatımı orada buldum.”

“Söz ver bana,” dedi Kara.

Yine onunla beraber gitmek için ona baskı yapıyordu.

Thomas geri oturdu. “Belki de haklısın. Peki, aklında ne var? Benimle gitmekten başka.”

“Şimdiki zaman, gelecek zamana çok benziyor. Evet, biliyorum, yüzeyde çok farklı. Burada Güruh, Shataikiler, Roushlar, Çember yok... En azından bu isimler altında değil. Fakat inançlı insanların umudunu yitirdiği bir dünyada yaşıyoruz. Ya senin bu raya gelişin tarihimizin bir parçası olarak bu insanlar içinse?”

“Sizin ahmaklarınıza umut verecek kadar burada uzun süre kalmayacağım.”

Ona bakakaldılar.

“Tamam, bu biraz sert bir ifade oldu ama benim kendi insanlarım çaresiz durumda! Buraya gelmemin tek nedeni ne için geldiğimi bulmak, sonra da dönmek. Bir-iki saat, en fazla bir gün kalacağım. Bu öncekiler gibi değil. Çabuk dönmek zorundayım!”

Kara derin bir nefes alıp, geri yaslandı. “Beyaz Saray çimenliğinin sağ tarafında senin bir heykelin olduğunu biliyor muydun? Beyaz granitten yapılma. Bunca yıl sonra, o çimenlikten geçip de başkanı selamlarsan, Washington’un ne düşüneceğini tahmin edebiliyor musun?”

Ansızın ayağa kalktı. “Söz konusu olamaz.”

“Belki,” diyerek Monique konuşmaya katıldı. “Fakat inan bana, eğer ölümden dönmüş Thomas Hunter olarak buradan çıkıp aralarına karışsaydın, dünya kendini kaybederdi. Ve dünyanın tam da şimdi biraz umuda ihtiyacı var.”

“Bunun benimle bir ilgisi yok. Elyon aşkına, oğlum daha kısa süre önce Eramitler’e katıldı! Konuyu dağıtmayalım.”

“Vererek alacaksın.”

“Durumu kendi çıkarlarınız için kullanıyorsunuz.”

“Biz mi?” dedi Kara. “Bunu bir düşün, Thomas. Şimdi ve gelecek arasında bir bağ var ve bu sadece sen değilsin üstelik. Bu senin için olduğu kadar, bizim için de gerçek. Belki de buradaki cevabı bulursan, kendi dünyanın için de cevabı bulursun.”

Bu odadan dışarı adım atmak hiç içinden gelmiyordu ama Kara’nın söylediklerinde biraz doğruluk payı olabilirdi.

Geçmişteki olaylar hep onun dünyasındaki olaylarla eşsiz bir biçimde bağlantılı olmuştu. Eğer bu tarihi *değiştirmenin* bir yolunu bulabilirse, diğeri için de cevabı belki bulabilirdi.

Yine de bu ona pek doğru gelmiyordu. Tekrar oturduğunda terliyordu. “Bundan hoşlanmadım,” dedi.

“Ne zamandan beri hoşlandıklarının hakikatle bir ilgisi var?” dedi Monique. “Ben de senin gitmenden hoşlanmadım.”

Sözleri hak edilmiş bir tokat gibiydi.

“Belki de yanılıyoruz,” dedi Kara. “Fakat gördüğüm kadarıyla buradasın, sen burada olduğun müddetçe de—”

“Burada uzun süre kalmayacağım,” dedi yine. “Bunu aklınızdan çıkarmayın.”

“Bize yardım et, Thomas,” dedi. “Dünyayı bir kez değiştir-din; bunu bir daha yap.”

“Bu uzun zaman önceydi.”

Kapı ardına kadar açıldı ve içeri bornozlu bir hizmetkâr daldı. Bornozlu bir hizmetkâr mı?

Thomas’ın, onun elinde dokuz milimetrelik bir silah taşıyan Billy olduğunu anlaması ise yalnızca bir saniye sürdü.

Thomas ağzı bir karış açık vaziyette, Janae ve ardından Qurong’un odaya yavaşça girip etraflarına dikkatle bakmalarını izliyordu.

Billy silahı onlara doğrulttu. “Çekilin! Geri çekilin!”

Janae gözlerini kayıp kitaplardan ayırmıyordu.

Tüm parçalar Thomas’ın zihnine üşüşerek resmi birden tamamladı. Üçünün de elleri kesilmiş, kanıyordu. Tek bir amaçla buraya gelmişlerdi: Kayıp kitapları kullanmak.

Janae kitap yığınının yaklaşırken, “Kımıldamayın!” diye bağırdı. Eğer kitaplara dokunurlarsa yok olacaktı—kitaplarla birlikte.

Thomas elini kaldırdı. “Lütfen...”

Kitaplara ilk atılan Janae oldu, arkasından aşağı yukarı aynı cinnet içerisinde, onu Billy ile Qurong izledi. Janae kanlı elini üstteki kitaba kuvvetle vurunca masa devrilecek gibi oldu, üzerindeki lamba düşüp kırıldı. Thomas hareket etmesi için bacaklarına bağıırıyordu. *Kımılma! Onları izle; kımılma!* Fakat ayakları donup kalmıştı.

Janae’nin önce eli kayboldu, ardından kolu. Gözlerinin önünde kayboluyordu!

Ancak o henüz tam yok olmadan önce, kitapların anlık açtığı geçitte ona katılmak için, Billy ile Qurong güçlkle ellerini Janae’nin üstüne koydular.

Tüm bunlar Thomas'ın kalbi üç kez-beşten fazla değil—atıldığı sırada olmuştu. Janae, sonra Billy, ardından Qurong aniden kayıplara karışmıştı.

Az evvel bulundukları yer şimdi boştu. Ve kitaplar...

Kitaplar da onlarla birlikte kaybolmuştu.

Ba'al'ın kızıl kafalı versiyonu Billy, kana susamış vampir Janae ve albinoların düşmanı Qurong, Thomas'ın dünyasını yakıp yıkmak için geri dönerlerken, Thomas bu dünyada mahsur kalmıştı.

Beti benzi attı. Zayıf bir sesle, "Elyon bize yardım et," diye bildi. Tüm vücudu ürperdi. "Elyon hepimize yardım et."

27

Avcı'nın Samuel'i, üzeri hurma, ceviz ve buğday kekiyle dolu olan alçak bir sehpanın önünde, saman doldurulmuş bir yastığın üzerine bağdaş kurarak oturmuştu. Kabaca şekillendirilmiş küçük cam kupaların içindeki sıcak çayın dumanı tütüyordu. Bir hizmetkâr ona pek tanıdık gelmeyen, kahverengi kristal tozlu bir şey sundu. Samuel, sehpanın karşı tarafında arkasına yaslanmış hâlde, Samuel ile yoldaşlarını izleyen Eram'a soru sorar gibi baktı.

“Kuzeydeki şeker kamışı kurutulularak yapılıyor. Çayı tatlandırır, Çember'in kullandığı blano meyvesine çok benzer.”

Samuel başını eğdi; hizmetkâr da tahta bir kaşıkla, kurutulmuş şeker kamışından biraz kupasına boşalttı.

“Haydi, tadına bak.”

Samuel çayı yudumladı. Adamlarıyla geldiğinden bu yana gördüğü çoğu şey gibi tadı çok hoştu. Kuzeydoğu kanyon arazilerinin içlerine doğru Eramitler'le sessizce at sürmüşler, miggdon incirleriyle dolu büyük bir vadiden geçerek, tüm yönlerde bir manzara sunan geniş bir çöl platosuna çıkmışlardı. Güruh'un hiçbir zaman ordusunu melezlerin üstüne sürme teşebbüsünde bulunmaması boşuna değildi. Üstünlük Eramitler'deydi.

Samuel kupasını kaldırdı. “Güzel.”

Eram gülümsedi. “Biz rahatımıza düşkünüzdür, evlat. Hem

de çok. Güruh zengin olabilir ama biz de fena değiliz. Kesinlikle senin fakir kabilelerinden daha iyiyiz, değil mi? Burada her şeyimiz var: En güzel kadınlar, en tatlı çaylar, en çok et, kullanabileceğimizden daha çok alan ve hepsinden önemlisi de özgürlük. Bir erkek başka ne isteyebilir ki?"

"Çember'in fakir olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Kalın kafalı olma, evlat. Siz sürekli kaçan kötü adamlar, giysi niyetine paçavra giyen berduşlarsınız, acınızı unutmak için de bütün gece sersemlemeler gibi dans ediyorsunuz."

Adam haklıydı. Herkes albinoların fakir olduğunu biliyordu ama Samuel bunun düşmanın gözünde onların tanımlayıcı bir özelliği olduğunu daha önce fark etmemişti.

Samuel, Güruh ve Orman Muhafızları inşaatçılığının bir birleşimi olan, çamur ve kamıştan duvara karşı yarı geçirgen bir yapıda yapılmış, branda bezinden çadırın çevresine bakındı. Aralarında Eram'ın kızı da olan dört kadın sütunlara yaslanmış, döşeklerin üzerine kurulmuş, büyük ihtimalle şehre ayak basan ilk albinolar onlar oldukları için onları seyrediyordu.

Eram'ın arkasında altı savaşçı ayakta duruyordu, on iki tanesi de dışarıda bekliyordu. Diğer tüm Eramitler gibi hastalık bütün vücutlarını sarmıştı ve Güruh'un çöl buğdayının saplarından yaptığı hafif ipliğin aynısından dokunmuş tunikler giyiyorlardı. Tıpkı Güruh gibi yemek yiyip, Güruh gibi kokuyorlardı.

Ancak benzerlikler buraya kadardı. Saçlarında rasta yoktu; saçları yıkanmış, hem düz hem de dalgalı olarak şekil verilmişti. Garipti. Ve yine özellikle kadınlara yeterince uzun süre baktığında bu tuhaf biçimde hoş görünüyordu.

Giydikleri zırh doğrudan Orman Muhafızları'nın gelenekle-

rinden gelmeydi, koruma sağlamaktan çok hareketleri kolaylaştırmak amacıyla, birçok Güruh derisinden daha ince yapılmıştı. Kanyonlarda yaptıkları yolculuk sırasında Samuel çoğu savaşçının cevize benzer bir şey çiğneyip, sonra kumlara kırmızı bir şey tükürdüğünü fark etti. Merak ettiğini gören bir asker ona bir tane uzatarak bunun bir böcek cevizi olduğunu söyledi. İhlamurla birlikte yenildiğinde, kas ağrısını dindiriyordu. Adam bunun yalnızca savaşçılar tarafından ve yalnızca şehir dışında kullanıldığını söyledi. Samuel denemek istemedi.

Onların dini, Teeleh'in egemenliğini tanıımıyordu ve aslında Büyük Macera'dan alınma Çember amblemine benzer bir şey kullanıyorlardı. Gerçekte Eramitler ve albinolar arasındaki tek fark, Eramitler'in Elyon'un en büyük ödülü olan boğulmayı reddetmeleriydi. Ve yine Samuel de bazen boğulmadan şüphe ediyordu, bu suları kıızıla dönüştüren neyse onun yol açtığı bir sanrıya benziyordu.

Bir yudum daha alarak, "Hayran kaldım," dedi. "Burada kendiniz için iyi şeyler yapmışsınız."

"Senin hayal edebileceğinden bile daha iyisini yaptık," dedi Eram.

"Peki, siz kimdiniz? Şeyden önce..."

"Güruh ormanları işgal etmeden önce mi?" Eram, uzaktaki yeşil duvar halısının yanında duran kır saçlı bir adamla bakıştı. "Sen hiçbirimizi tanıımıyorsun, değil mi genç Samuel? Bu lanet olası deri hastalığından arındığımız yedi yeşil göl elimizdeyken, sen daha çocuktun herhâlde, öyle değil mi?"

"Yani siz de Orman Muhafızlarındandınız."

"Bu bir sır değil. Baban kızıl göller yüzünden aklını yitirmeden önce onunla birlikte yaşıyorduk. Arkadaşlarımızın çoğu onun

için canını verdi. Hepsi mücadeleyi bırakmadı ama aramızda hiç albino olmadı. Elbette önceki liderimizin çocuklarından biri de olmadı.”

“Buraya size katılmak için gelmedik,” dedi Jacob.

“Demek öyle? Buraya uyum sağlayamazsınız, öyle değil mi?” Eram gözlerini Samuel’e çevirdi. “Öyleyse neden buradasınız?”

Samuel’in kafası binlerce çelişkili fikirle doluydu, fakat onu buraya getiren tek baskın inancının arkasına onları attı. Güruh’la uzlaşma saf bir sevgi gösterisiyle elde edilemezdi. Onlar yalnızca kaba kuvvetten anlayan düşmanlardı.

Kupasını bıraktı. “Jacob haklı. Albinolar melezlere katılamazlar. Çocuklarımız nasıl olurdu acaba? Yarı Güruh mu?”

Arkalarından biri kıkırdayınca Eram’ın gri gözleri parladı.

“Ancak müttefik olabiliriz.”

“Müttefik mi?” Eram generaline gülümsedi. “Bu tam da bizim beklediğimiz şey, değil mi Judah? Bizde olmayan dehayı dört albinoda bulduk. Bunu besili bir danayla kutlamamız lazım.”

“Dört değil,” dedi Samuel.

“Değil mi? Kaç tane peki?”

Samuel bu bilgiyi ifşa etmeden önce Eram’ın bu işe olan ilgisini daha iyi anlamak istiyordu. Aksi takdirde bu bilgiyi kendilerine karşı kullanabilirdi. “Ben olsam albinoların savaşta becerilerini hafife almazdım. Bizler belki dertlerini unutmak için ateşin etrafında dans eden zavallılar olabiliriz, ama aynı zamanda Güruh etrafında da daireler çizerek dans edebiliriz.”

“Evet, unuttuğum, sizde hastalık yoktu. Sizler insanüstü sa-vaşıyorsunuz.”

Kıkırdaşmalar arttı.

“Onun gibi bir şey.”

Oda sessizleşince Eram’ın gülümsemesi muzipleşti. Samuel bir an için adamın bazılarının iddia ettiği gibi deli olup olmadığını merak etti. Başka nasıl bir insan açıkça Qurong’a kafa tuttuğu için ölüm cezası alırdı ki?

“Marsal’a ne kadar insanüstü olduğunu göster bakalım.”

Samuel, Eram’ın ne istediğini tam olarak anlamadan önce, arkasındaki çamurda çizmelerin sürüme sesini duydu, ancak içgüdüleri son anda etkisini gösterdi.

Sol tarafa sıçrayarak, sağ dirseğini sertçe kaldırdı. Dirseği bir vuruşu engelleyerek, bir kolla birleşti.

Samuel rahat bir hareketle kolu yakaladı, omzunu saldırganın koltuk altına itti ve adamın hızını kendisine karşı kullanarak, onu aşağıya ve öne doğru çekti.

Adam Samuel’in omzunun üzerinden yuvarlandı. Samuel adam onun üzerindeyken kemerinden bıçağını kaptı, sonra adamı masanın üzerine çarptı. Camlar kırılıp, yiyecekler etrafa saçıldı.

Samuel bıçak elinde, sol ayağının üzerine sıçradı. “Bu insanoğlu senin adamını öldürsün mü?”

Eğlenen Eram yanıt veremeden, Samuel bıçağı sağ tarafına attı. Bıçak havada döndü ve gri gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde olanları seyreden generalden on beş santim uzağa, bir sütunun üstüne saplandı.

Marsal adındaki melez, masadan zıplayarak tekrar saldırıya hazırlandı, fakat Eram elini kaldırdı. “Bize meramını anlattın.”

“Çölde boğazlarını kesmemiz gerektiğini söylemiştim,” diye tısladı Marsal.

“Neden?” diye Eram karşı çıktı. “Böylece senin yaralı bir sı-

can gibi görünmene yol açamazdı, öyle değil mi? Geri çekil bakalım.”

Adam döndü, çadırdan homurdanarak çıkıp gitti.

“Bütün albinolar böyle vahşi midir?”

Samuel omuzlarını silkti. “Hepsi de değil. Ancak kapasiteleri olmadığı için değil. Şunu unutuyorsun—çoğu eskiden senin gibi savaşıydı. Çölde yumuşamadılar. Bazıları ,yediğimiz meyvelerin bizi bir zamanlar Orman Muhafızları’nın olduğundan bile daha güçlü kıldığını iddia ediyorlar. Bir kere kesinlikle bizi daha hızlı yapıyor. Sen ver kararını artık.”

“Otur.”

Samuel arkasına bir göz attı, sonra oturdu.

“Şimdi.” Eramit lideri dirseğini sehpaye dayadı, ortalığa saçılmış miggdon incirlerinden birini alarak dişlerini kuru etine geçirdi. “Dinliyorum.”

“Çember eskisi gibi bütünlük içinde değil,” dedi Samuel. “Çoğu kimse amansız bir düşmandan kaçarken, hiç gelmeyen bir günü beklemekten bıktı. Bunlar, yeni bir ümit verebilirim bana katılmaya hazır olanlar. Aynı şey sizin için de geçerli olabilir.”

Eram biraz incir kabuğu tükürdü. “Devam et.”

“Güruh’a saldırı düzenleyecek kadar gücümüz olmayabilir ama onlara dünyayı dar edebiliriz.”

“Gerilla savaşı mı?” dedi Eram. “Senin dâhiyane fikrin bu mu?”

“Pusu melezleri heyecanlandırmayabilir—sizde bu beceriler yok çünkü. Güruh’tan daha hızlı olabilirsiniz ama emrim altındaki birkaç düzine albino kadar bile avantajınız yok. Birkaç yüz tane- siyle neler yapabileceğimi ise bir düşünün. İki günde bir onları her

tarafından vuran, iyi mevkilendirilmiş yirmi ya da otuz takım. Bir boğanın derisini soyan eşek arıları gibi.”

Eram’ın hiçbir şey söylememesi, Samuel’in ikna konuşmasına devam etmesi hususunda onu cesaretlendirdi.

“Bunu bir düşün. Orman Muhafızları, Güruh’un saldırılarına karşı her zaman savunmacı bir tutum sergilemiştir. Güruh hiçbir zaman direkt bir saldırıya maruz kalmadı. Bu da onları Boğazlayanları’nı yerinde tutacak savunmacı bir tutuma zorlar; çabalarını düşmanın, hem albino hem de Eramitler’in peşine düşmeye yoğunlaştırırlar.”

Çadır sessizleşmişti. Eram yavaşça incirini çiğniyordu.

“Söyledikleri dikkate değer şeyler,” dedi general.

“Seni kaç adam takip eder?”

“Bilmiyorum. İlk başta gelmeyenler, başarılarımızın şanı yayıldıkça gelecektir.”

“Çölden yeni bir Avcı çıkıyor,” dedi Eram. “Yeni bir çözümü olan, yeni bir nesil. Öyle mi?”

“Öyle de diyebiliriz.”

Lider doğrularak, ellerini pantolonuna sildi; arkasındaki çadır duvarına doğru yürümeye başladı. “Sana bir şey göstereceğim.”

Eram bir pencereye doğru yürürken, Samuel onu takip etti. Eram çadır eteğini çekerek yana çekildi ve Samuel’i bakması için davet etti.

Çadır, platodan kopma büyük bir kanyonun kenarına kurulmuştu, birçok gözetleme yerinin kolayca gözden kaçırabileceği bir oluşumdu. Kuzey çölüne açılmadan önce düzlük birkaç mil boyunca devam ediyordu ve Samuel’in görebildiği kadarıyla vadi çadırlarla kaplıydı, ancak bunlar şehri dolduran ev tipi çadırlardan

değildi. Bunlar Orman Muhafızları'nın eskiden savaşta kullandığı çadırlardı.

Bu, Eram'ın ordusuydu.

Sonra Samuel hareketlenmeyi fark etti. İlk başta bunların rüz-gâr yönünde hareket eden kayalar olduklarını düşünmüştü. Ancak hareket edenler atlardı. Sayılamayacak kadar çoklardı.

“Bunca yıldır ellerimizin üzerinde oturduğumuzu mu sanı-yordun?” diye sordu Eram.

Ordunun büyüklüğü karşısında Samuel'in dili tutulmuştu.

“Kaç kişi?” diye sordu Petrus.

“Söylenenlere göre yüz elli bin.”

“Çok fazla,” dedi Samuel.

“Orman Muhafızları'nın yedi ormandan toplanmış, en güçlü olduğu zamankinden daha fazlalar. Onlar savaşma çağında olup da topraklarımızı geri almak isteyen kadın-erkek tüm melezler.”

Samuel'in nabızı hızlandı. “Neden şimdiye kadar savaşma-dın?”

“Qurong'un ordusuna karşı mı savaşacaktık? Hepsi de za-manı gelince, dostum. Hâlâ çok eksikimiz var. Qurong'un ordusu beş yüz binden fazla. Hiçbir başarısızlık ihtimali olmadığında gi-deceğiz.” İçini çekti. “Sıfır olduğunda,” dedi.

“O zaman düşündüğünden daha kısa sürede gelebilir,” dedi Samuel.

“Neden zamanı gelmeden uyuyan ayıyı uyandıralım ki?”

“Birbirimiz için yapabileceklerimizi hafife alma.”

“Ne gibi?”

Samuel'in artık kaybedecek bir şeyi kalmamıştı.

“Ya ben sana on tane Güruh savaşçısıyla, tek bir kılıçla dö-

vüşebilecek yetenekte seçkin savaşçılar getirirsem? Sen ilerlediğinde kanatlarını tutacak ya da orduya arkadan saldıracak yetenek- te yeni bir tür Orman Muhafızı'ndan bahsediyorum.”

“Evet, yani sen—”

“Ben dört kişiden bahsetmiyorum; ya da kırk kişiden.”

Eram tepki vermedi.

“Ya ben sana dört yüz savaşçı getirirsem?”

Bu defa Eram ordusuyla dolu, tam bir sessizlik içindeki büyük kanyona gözlerini dikti. Konuşmaya başladığında artık sesinde saygı vardı.

“O zaman sen Eramitler arasında bir efsane olursun.”

28

Billy diğ er dünyada–gelecekteki dünyada–gözlerini a tığında ilk fark ettiğ  şey, Janae ile kitaba dalmadan önceki aynı kişi olduğuydu. Aynı kot pantolon, aynı ti  rt, aynı eller, aynı kalp.

Gelecekte ikinci fark ettiğ  şey ise, o, Janae ve Qurong’un, Janae’nin buraya rüyalarında yaptığı yolculuktakiyle aynı yerde olduklarıyd . Ba’al’in çalışma odasındaayd lar, realiteler arasından bu kadar kolayca geçmelerine  a ıp kalmı lard .

Elbette. Kitaplar seni ait olduğumu d   nd ğ n yere götürüyor. Tuhaf bir biçimde ben Ba’al’im. Ya da en azından kendini Ba’al’le  zde le tiren biriyim.

Ancak diğ er yönlerden Ba’al’e hiç benzemiyordu.

Ba’al’in günlüğü, yani kanlı kitab  masanın üzerinde Billy’nin yanında duruyordu. Bu kitap, karanlık rahibin zihninde ge irdiğ  kısa sürede hatırlayabileceğinden çok daha fazla sır barındırıyordu. Kadim kitab  eline aldı.

Qurong ellerine bakarak, “  e yaradı,” dedi. “Biz... Biz geri döndük.”

“Bizden   phelendin mi?” diye sordu Billy.

Qurong kapıya yönelirken, “Sanırım niyetiniz beni bırakmakt ,” dedi.

“Nereye gidiyorsun?”

Qurong arkasına dönerek, “Bu dünyanın hükümdarı olarak ait olduğum yere,” dedi.

“Öyle mi sanıyorsun? Bu dünyanın hükümdarı Teeleh.”

Billy işte o anda adamın zihnini okuyamadığını fark etti. Ya da kayıp kitapların üzerinde durduğu, kanla boyanmış sunağa gözlerini dikip bakan Janae’nin zihnini. Şimdi burada fiziksel olarak bulunduğu sırada, yeteneği artık iş görmüyordu? Ancak virüs ampulleri elbette onlarla birlikte gelmişti. Ve silah da?

“Seni gücendirmek istemedim,” dedi. “Fakat az önce neler olduğunu konuşmamız gerekiyor.”

“Hiçbir şey olmadı,” dedi Qurong. Kapıya doğru yürümeye devam etti. “Kâbuslar benim anlayabileceğim şeyler değil.”

“Bu bir kâbus değildi,” diye tersledi Janae. Janae kendine gelmişti ve hatta Billy onun tabancayı önlüğün cebine atacak kadar akıllı başında olduğunu fark etti. Fakat ampuller neredeydi?

“Senin küçük krallığından başka burada tehlike altında olan çok şey var, ahmak.”

“Sakin ol, Janae,” diye Billy fısıldadı. Bu onların dünyası değildi, en azından şimdilik.

Janae gözlerini kırptırdı, sonra görünür biçimde rahatladı. “Tek söylediğim, az önce içinde bulunduğun dünyanın gerçek olduğu. Duyduğun her şey doğrudu.”

Qurong elini kapı sürgüsüne koydu. “Ne gibi?”

“Senin düşmanlarla kuşatılmış olduğun gibi. Eramitler, albinoalar, Ba’al...”

“Ve başka bir dünyadan iki albino büyücüsü buraya beni kurtarmaya geldi, öyle mi?”

“Evet, elimizde birkaç numara var,” dedi Billy. “Unuttun mu

yoksa?”

“Silahlar,” dedi Qurong. “Ben mi körüm, yoksa gerçekten bir şey görmüyor muyum? Bana gösterin.”

Janae göz ucuyla Billy’ye baktı, sonra silahı çıkardı.

“Elbette,” dedi Qurong. “Kör bıçağın çelik atabildiğini iddia ediyorsunuz. Benim de ödüm koptu zaten. Ben bununla mı Eramitler’i bozguna uğratacağım?”

“Hayır. Bunu virüsle yapacaksın.”

“Ve o gelmedi,” diye Billy tamamladı.

Janae göz ucuyla ona baktı. Janae muhakkak onun verdiği ipucunu anlayacaktı, şu anda herhangi bir şeyi Qurong’a yöneltmenin yalnızca onların güçlerini elinden alacağını tahmin edebilirdi.

“Fakat bu hiç önemli değil,” dedi Janae. “Asıl önemli olan, bizim şu anda senin için muazzam değerde olmamız.”

“Nasıl?”

“Kitapları kullanarak geri dönebilir, ne istersek bulup getirebiliriz.”

“İlgimi çekmiyor.” Qurong kapıyı açtı, onları Ba’al’in odasında bırakarak çıkıp gitti.

Qurong’un kitapları geride bırakması enterasandı doğrusu. Belli ki adam görüldüğü kadar kalın kafalı değildi. Billy, Ba’al’in günlüğünü kemerinin arkasına soktu, örtmek için tişörtünü üstüne çekti ve dört kitabı toplayıp yığdı. “Rahatla biraz. Neyin ne olduğunu anlamamız gerekiyor.”

“Yapmamız gereken şey buradan çıkmak. Biz bu insanların olduğu bu yere ait değiliz.”

“Peki, nereye gideceğiz?”

Janae gözlerini kaldırıp baktığında, Billy onun da kendisi ka-

dar çok şey bildiğinden şüphelendi. Eğer öyleyse, pek belli etmiyordu gerçi. “Henüz bilmiyorum,” dedi. “Ama buraya bu ahmaklarla beraber olmak için gelmedim.”

“Yok olacaklarını mı sanıyordun? Bunun bir Cennet olduğunu mu sanıyordun?”

“Bu düşmanlık niye? Şu anda ihtiyacımız olan son şey birbirimize çatmak. İşin aslı şu ki; bizim onların tasavvur edebileceğinden daha çok gücümüz var. Sadece nasıl kullanacağımızı bulmamız gerekiyor.”

“Virüs de bizimle beraber geldi,” diye tahminde bulundu.

Janae sütyenin ucunu hissetti. “Bizi zorla soyma girişiminde bulunmadıkları sürece güvendeyiz. Diğer yandan bu”—silahı önlük cebine geri koydu—“kimseyi korkutmuyor.”

“Neler yapabildiğini öğrendiklerinde korkutacaktır.”

“Bu doğru, Billy. Bilgi önemlidir.” Tapınağını parmağıyla bıçaklar gibi yaptı. “*Bildiklerimiz* bizim en büyük silahımızdır.”

Yeterince adildi.

“Neden buraya geldin, Janae?”

Janae dikkatle gözlerini ona dikti. “Zihnimi okuyamıyormusun?”

“Burada okuyamıyorum.”

Bu beklenen bir şeymiş gibi içini çekti, sonra Qurong’un girdiği karanlık koridora yöneldi. “Seninle aynı nedenden, Billy. Kendimi bulmak için geldim.”

Billy onun haklı olduğunu düşünerek onu takip etti: Buraya ait değillerdi; ne tapınağa ne de şehre. Billy’nin kaderi bir başkasına, Kara Orman’da yaşayan Marsuuv adındaki bir Shataiki’ye bağlıydı. Ba’al’in vücudundayken aldığı anılar şimdi zayıflamıştı,

fakat üç elzem nokta hiç durmadan zihninde yankılanıp duruyordu:

Billy'nin doğal dünyaya ait olmayan bir parçası vardı.

Kaderi tamamen Marsuuv adında bir kraliçeye bağlıydı.

Kötülüğün doğuşundan, Raison Türü'ne ve yaklaşan kıyamete kadar her şey Billy'den kaynaklanıyordu, çünkü o sadece bunları başlatan değil, aynı zamanda bitirecek olandı da.

Colorada, Paradiseli kızıl kafalı Billy birinci ve sonuncuydu. Başlangıç ve son.

O sıfır noktasıydı.

Hayır, beyninde bir yerlerde küçük bir ses fısıldadı, Thomas sıfır noktası. Sen sadece yetismeye çalışıyorsun.

Fakat o bunun doğru olmadığını biliyordu. En azından ikisi de sıfır noktasıydı. İnsanlığın iki yüzü. Buna hazırlan.

Billy ve Janae karanlık bir koridorun aşağısına kadar yürüyerek, kanatlı iblis Teeleh'in resimleriyle dolu büyük bir mabede dikkatle baktılar. Hâlâ kanla parıldayan, Ba'al'ın çalışma odasındakine benzer başka bir sunak, odanın ortasında duruyordu.

Billy odadaki ikonlardan çok etkilenererek huşu içerisinde, Janae'yi geçerek yürüdü: Havaya duman püskürten siyah mumlar. Sunağın üstünde Teeleh'in pirinçten resimleri. Tüm duvarlarda, hepsinin altında yer alan, canavarın nişanı üç pençe işaretiyle süslenmiş uzun kadife perdeler.

Aşinalık hissi Billy'nin göğsüne bir yumruk gibi inmişti. Evi-ne giden yolu bulmuştu.

Omzunun üzerinden Janae'ye baktığında Janae'nin ağzının açık olduğunu gördü. O da aynı şeyi hissediyordu, değil mi? Janae söylediklerinden daha fazlasını biliyordu. Ya da en azından daha fazlasını hissediyordu.

Taş zemin sanki kolayca bozulacak kutsal bir yermişçesine, Billy ayak parmaklarının ucunda odaya girdi. Az evvel yüzyıllar arasından geçmişler, şimdi de Billy'yi yaratan varlığa tapan yabancı bir dinin tapınağında dikilmiş duruyorlardı.

Billy taşın ipeksi yüzeyinden etkilenererek sunağa dokundu—granit miydi? Belki de mermerdi.

Ba'al, Teeleh'in kraliçesi Marsuuv'un huzurunda bulunmuştu ve bu anı Billy'nin zihninin bir köşesinde fareli köyün kavalcısı gibi durmadan oynuyordu.

Janae derin bir oh çekti. "Başardık, Billy."

Arkalarından kulak tırmalayıcı bir ses, "Kitapları sunağın üzerine koyun," dedi.

Bu Ba'al'in sesiydi.

Billy yavaşça döndü, kitapları koymaya hiç niyeti yoktu. Sonra Ba'al'ın arkasında kollarını kavuşturmuş hâlde duran Qurong'u gördü. Qurong besbelli onları bekliyordu. Billy korkunç bir hata yaptıklarının farkına vardı.

"Geri çekilin," diye Janae çıkıştı. Silahı onlara doğrulttu. "Olduğunuz yerde kalın, yoksa yemin ederim ikinizin de kafasını uçururum."

Ba'al da Billy'nin düşüncelerini tatmıştı ama açıkçası kısa ziyareti sırasında silahlarla ilgili hiçbir şey su yüzüne çıkmamıştı. Korkusuzca öne doğru yürüdü. "Size geri çekilmenizi söyledi!"

"O zaman benim kafamı uçurun!" diye Ba'al bağırды. "Oyuncağınızı kullanın ve eğer bu Teeleh'in dileğiye, beni öldürün. Ancak şunu bilin ki; ben onun kuluyum. Marsuuv, kutsal adamları oyuncaklarla tehdit eden albinolara hiç tahammülü olmayan kıskaç bir canavardır."

Söyledikleri Janae'yi etkilemiş gibiydi; Janae bocalamaya başladı.

"Seni tekrar görmek çok güzel, Ba'al," dedi Billy. "Yoksa sana Billos mu demeliyim?"

"Bana ne istersen diyebilirsin. Ben neysem oyum."

"Biz de öyleyiz, Teeleh'e sevdalıyız. Bize onu nasıl bulacağımızı söyle, biz de seni bırakalım."

"Bu iki yalancı, bir yılanı yatağa çekip kafasını kopartabilir," dedi Qurong. "Onları dinleme."

Ba'al gülümseyerek etraflarında dolandı. "Yılansınız ha?"

"Hayır," dedi Billy. "Ancak biz bir kişiye aidiz, onun ismi de Teeleh."

"Öyle deyip duruyorsunuz. Yakında görürüz. Tam da bu odada. Kitapları sunağın üstüne koyun ve geri çekilin."

"Bunu yapamam."

"Yapamaz mısınız? Kimse bilmese bile bir tek senin bunu neden yapman gerektiğini bilmen lazım. Zihnimin içine girdin, bu kitapları çok uzun zamandır aradığımı öğrendin. Marsuuv onları Teeleh'e götürmem için beni zorluyor. Onun kraliçesinin yolunda mı duracaksın?"

Billy şaşırmıştı.

"Bana kitapları ver, ben de Teeleh'in sizi almasına izin vereyim," dedi Ba'al.

"Vur onu Janae. Öldür bu sansarı. Gözlerinin arasına bir kurşun yerleştir, onun sefil hayatına son ver..."

Klik.

Billy gözlerini kırıştırdı. Sesi böyle mi çıkıyordu?

Klik, klik, klik.

“Çalışmıyor!” diye Janae bağırdı. Tekrar tetiği çekti ama sonuç yine aynıydı.

“Neden çalışsın ki?” diye Ba'al sordu. “Eğer gözleriniz açık olsaydı, şu anda Marsuuv'un sevdiğini korumak için Shataikiler'in pençelerinin iş başında olduğunu görebilirdiniz. Lütfen işe yaramayan şu aleti atın. Kitapları sunağın üzerine koyun. Bu benim son davetimdir.”

Billy yalnızca bir an tereddüt etti, sonra kitapları dikkatle aşağı koydu. Eğer Ba'al doğruyu söylüyorsa onları kullanmayacak, doğruca Teeleh'e götürecekti. Belki de bu hepsi için en iyisiydi.

“Onu nasıl bulacağımızı söyle.”

“Siz Teeleh'i bulmazsınız, o sizi bulur. Ormana girin, ismini bağırarak söyleyin. Güven bana, o her zaman oradadır ve izler.” Ba'al kitapları alarak yana doğru çekildi. “Teşekkür ederim.” Çalışma odasına giden kapıya yöneldi. “Onlardan nasıl isterseniz öyle kurtulun.”

“Onların konuştukları virüs de neyin nesi?” diye Qurong sordu.

“Evet, elbette.” Ba'al döndü, fakat Billy onun aklının tamamen elindeki kitaplarda olduğunu düşünüyordu. “Onları soyun, üstlerini arayın. Bu gece ay küçüldüğünde rahiplerime onları kurban etmelerini söyleyeceğim.”

“İnfazlarına nezaret etsen daha rahat olurdum.”

“Ben burada olmayacağım. Efendim beni zorluyor. Sona geldik, efendim. Büyük ejderhanın zamanı geldi.”

Billy'nin nefesi kesildi.

Qurong kaşlarını çatarak, “Onlar çok kurnaz,” dedi.

“Bu akşam ölecekler, efendim. Yemin ederim.”

29

Qurong koridor boyunca yürüyerek evinin önündeki avluya fırtına gibi çıktı ve yemek odasına geçmeden önce üstündeki kıyafeti çıkardı. “Generalim gelsin!” diye gürledi. “Hemen!”

Kıyafeti yere düştü; hizmetkârlardan biri onu alıp, kâbusundan gelen kokuyu yıkayarak çıkarmak için götürdü. Thomas’ın büyücü olarak ünü iyi biliniyordu. Orman Muhafızları kumandanıyken bile, ara sıra ordusuyla birlikte olmak üzere, istediği zaman ortaya çıkıp, sonra kaybolma konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı.

Fakat ya bu! Qurong’u başka bir realitede olduğu illüzyonuyla aldatmak, herhâlde başka hiçbir adamın sahip olmadığı bir yetenektir.

“Cassak nerede? Onu hemen karargâhıma getirin!”

Onu kimin duyduğunu hiç umursamıyordu, biri duysun yeterdi. Bir ayak sesinin ardından bir hizmetkârın hızla yemek odasından çıkan karaltısı görüldü.

“Merhaba, aşkım.” Üstünde hâlâ geceliğiyle, solundaki koridor girişine yaslanmış olan Patricia’ya dönüp baktı. Patricia kollarını kavuşturdu, gözlerini Qurong’un vücudunda gezdirdi. “Bugün ya oyunbazlığın üstünde ya da aklını kaybettin.”

Qurong yarı çıplak vücuduna bakıp, küfretti. “On yıl önce

şansım varken, şu albinoyu öldürmeliydim.”

Patricia masaya doğru yürüdü, bir parça sarı nanka aldı. “Kaçtı mı?”

“Elbette kaçmadı.” Ancak Qurong, Thomas’ın gerçekten de elinden kaçtığından şüpheleniyordu. Onu özel kütüphanesine götürmüş, o büyücü de orada ona bir şekilde büyü yapmıştı. Hemen sonrasında ise, aynı derecede kötü iki albinoyla birlikte Esaret’in içinde bir hayalden çıkmış, sonra onları Ba’al’a devretmişti.

“Onu salıverdim,” dedi Qurong.

Patricia küçümseyerek, “Thomas’ı salıverdiniz,” dedi. “Senin böyle tek taraflı kararlar almaya hakkın yok!”

Patricia ne diyordu böyle? Onun otoritesini sorgulamaya nasıl cüret edebilirdi.

“O benim de kızım,” diye çıkıştı Patricia.

“Kızın mı? Düzenbaz bir büyücü beni kandırdı ve senin ise tek düşünebildiğin on yıldır görmediğin kızın mı?”

“Seni bütün gece bekledim, kalın kafalı boğa! Ben senin hizmetkârın mıyım?”

“Sus!”

“Beni susturmaya çalışma, Tanis.”

Qurong kanının çekildiğini hissetti. Patricia, onun bu eski isminden ne kadar nefret ettiğini biliyordu.

“Bütün geceyi karanlıkta yalnız başıma geçirdim, çünkü hem kocam hem de kızım beni terk etti,” dedi. “Çok iyi, Qurong. İnsanlarına çalım satmak için büyük, güçlü bir kahraman olabilirsin. Ama benim kalbimle oynama.”

“Şimdi ben ne yaptım ki?” diye sordu Qurong. Yalnızca bir kadın ufak bir şeyden bu kadar olay çıkarabilirdi. Kadınlara basit

bir şey verirsiniz, sonra daha tek bir nefes almadan onu bir hikâyeye dönüştürürler. “Geceyi cehenneme benzeyen bir trans hâlinde geçirdim. Krallığım gözlerimin önünde çöküyor, sen de beni azarlıyorsun, öyle mi?”

“Kıyamet gününe yaklaştığımız masallarıyla beni kandırma-ya çalışma.” Patricia derin bir nefes alıp, iki elini de sıkıca birleştirdi; bu gerçekten kötüye işaretli. “Kızımı bulmanı istiyorum,” dedi. “Chelise’yle konuşmak istiyorum.”

Döndü, mutfak koridoruna doğru uzun adımlarla yürüdü. “Konuşacağım Qurong kanı taşıyan ikinci kişi kızım olacak.” Kapıda ona bıçak gibi keskin bir bakış attı. “Sakın yatağıma da gele-yim deme.” Sonra çekip gitti.

Qurong tam bir şaşkınlık içinde kalakaldı. Elbette, Patricia onun yüreğini, Chelise’nin yokluğundan onun kadar kaygılandığını ve o gittiğinden bu yana perişan olduğunu biliyordu. Öfke ve inkârla durumu geçiştirmeye çalışmıştı. Bu bir süre yararlı da olmuştu ama onun Çember’i bulup yok etme takıntısı bile Chelise yüzündendi. Onun beynini yıkamış bu fanatikler tarikatını yok edecekti.

Qurong bir kızı olmadığını söyleyip duruyordu ama bunu yalnızca Patricia ve kendini korumak için yapıyordu. Savaş zamanlarında zor seçimler yapabilmek güçlü bir lider olmanın şartlarındandı.

“Cassak!” diye gürledi.

“Buradayım, efendim.”

Qurong dönüp baktığında, generalinin kapı aralığında durduğunu gördü. Ne kadarını duymuştu acaba? Önemli değildi. Qurong’un uğraşacak daha önemli meseleleri vardı. Kendine öyle

söylüyordu ama uzun süre önce hayatta hiçbir şeyin karısının huzurlu olmasından daha ivedi olmadığını öğrenmişti. Patricia'yla yüzleşmektense, Eram'la savaşa girmeyi tercih ederdi.

Qurong yan tarafa tükürüp, yatak odasına giden koridora girdi. “Beni takip et.”

Şu sıralar Chelise'yi buraya getirmeyi düşünemiyordu. Onu nasıl bulacağını bile bilmiyordu! Hem ne diyecekti ki? *En sonunda babanın aklı başına geldi—lütfen, yine bir aile olalım?*

O bir *albinoydu*, Teeleh aşkına!

Bu arada Ba'al onu devirmek için komplo kuruyordu. Qurong, Thomas'ın büyüyle ilgili bazı şeylerden emin olamıyordu, ama bu bir iki şeyi açığa çıkarmıştı ve bu uyarıları da görmezden gelemezdi.

“Efendim?” Cassak ona yetişmek için ardından koşturuyordu.

Qurong odasına girip, iç çamaşırlarını çıkardı. Saraydan çıkmadan önce, üzerindeki albino kokusundan arınması gerekiyordu. Bu defa banyo yapmanın acısına katlanacaktı.

“Efendim.”

“Evet, Cassak. Kapıyı kapat.” Qurong yatağın ucundan temiz bir tunik aldı. Üstüne geçirip, yüzünü generaline döndü.

“Sana ne kadar güvenebilirim?”

Cassak bir an tereddüt etti. “Ben sizin hizmetkârınızım, efendim, Ba'al'ın değil. Eğer onu öldürmemi emrederseniz, öldürürüm.”

Demek ki Cassak da tehdidin farkındaydı. Bu kadar aşikâr mıydı?

“Böyle bir emir vermem ama sadakatini kabul ediyorum. Sana söyleyeceklerim bu odadan dışarı çıkmayacak.”

“Elbette, efendim.”

Qurong şehrin batı yakasına bakan pencereye doğru yürüdü. Qurongi City’de iki milyondan fazla Güruh insanı yaşıyordu; herhâlde bunların çeyreğinden fazlası tüm yetişkin erkeklere zorunlu olan dövüş eğitimi almış, savaş çağındaki erkeklerdi. Ancak çamurlu kulübeleri ve dumanlı bacalarıyla geniş bir alana yayılmış şehirde, yaklaşmakta olan bir savaşa dair bir işaret göze çarpmıyordu.

Ormanlardan uzaktaki tebaası şişmanlamış ve aynı oranda zenginleşmişti. Çölden yükselen bariz tehditten çok az haberleri vardı.

“Orduyu hazırla.” Qurong birden döndü. “Tatbikat için kuzeye, Torun Vadisi’ne gideceğimizi söyle.”

“Olmuş bilin. Üçüncü bölüğümüzü çıkarmamız iyi olur; epey şişmanladılar.”

“Herkesi al,” dedi Qurong. “Tapınak muhafızları da dâhil olmak üzere.”

Cassak gözlerini kırptırdı. “Anladığımdan emin değilim. Bu ölçüde bir tatbikat daha önce hiç yapılmadı.”

“Hepsi de bu hafta içinde kuzeye gidecek!” Göz ucuyla önce kapıya, sonra geriye baktı. “Onların her tür ihtiyacının karşılanmasını, silahlı olmalarını ve tam bir saldırı için benim emrimi beklemelerini istiyorum.”

Cassak’ın anladığı gözlerinden okunuyordu. “O zaman bu bir tatbikat değil.”

“Kuzey çölündeki keşif kolunu çağır, onları sorguya çek. Altı Boğazlayan ekibi Eramit şehrinin sınırından sızıp, hafta sonuna kadar rapor versinler.” Qurong bir aşağı bir yukarı yürüyordu. “Sa-

yılarını, güçlerini ve zayıflıklarını bilmek istiyorum. Kaç tane kadın ve çocuk olduğunu. Silahlarını. Morallerinin nasıl olduğunu. Son birkaç ayda değişen herhangi bir şey olup olmadığını.”

“Bir hafta yeterli bir süre değil–”

“Zamanımız o kadar.”

“Bir hafta içinde saldırmayı mı planlıyorsunuz?”

“Bir hafta içinde kâfirleri ezmeye hazır olmak istiyorum. Eğer olursa daha da erken.”

Cassak şimdi sessizleşmişti. Daha önce hiç böyle bir emir verilmemişti. Ormanların ele geçirilmesinden bu yana Güruh topyekün savaşa katılmamıştı, o zaman bile bütün kuvvetlerini bir cepheye kaydırmamışlardı.

Qurong sesini alçalttı. “Savaş davulları çalıyor, Cassak. Avacı’nın oğlu Samuel bizi vurmak için Eramit ve albino kuvvetlerini birleştiriyor.”

“Albinoların bir birliği olduğunu bilmiyordum.”

“Yok zaten ama güçleri olmadığından değil. İstekleri zayıf ama bu da değişebilir. Benim onlara bu fırsatı vermeye niyetim yok.”

Cassak başını salladı, Qurong’un yanına geldi. “Aynı fikir-deyim. Eram, kökü kazınması gereken dikenli bir çalı. Ancak bir hafta mı? Neden bu kadar acele ediyoruz?”

“Acelenin nedeni Ba’al. Şu anda lanetli Kara Orman’a gitmek üzere yola koyuldu ve yanılmıyorsa, kendi planları var.”

“Biz de o burnunu bizim işimize sokamadan harekete geçeceğiz.”

“Onun küçük ordusunu da yanımızda götüreceğiz.”

Generali dudağında çarpık bir gülümsemeye dikkatle ona

baktı. “Karanlık rahibin bir yılan olduğunu söyleyecektim ama şimdi bunu sizin için söylemeliyim.”

“Hiçbir zaman yılan olduğumu iddia etmedim. Ve Teeleh’in de, melez ve albinoların yok edildikleri bir savaşta, tek kaybı Ba’al olduğu için çok üzüleceğini sanmıyorum.”

“Aynı fikirdeyim, efendim.”

Qurong başıyla onayladı. “Ayrıca en iyi keşif erlerimizden üçünü mütareke bayraklarıyla batıya göndermeni istiyorum.” İçini çekti, emri vermeye istekli değildi. “Onlara Chelise’yi bulmalarını söyle.”

Cassak duyduklarından emin olamamış gibi gözlerini dikip baktı. “Bu imkânsız. Çember’i *bulamayız*, biliyorsunuz.”

“Evet, ama Chelise’nin dört gün içinde annesiyle Torun Vadi’nde buluşması gerektiğini iletebilirler. Gelecektir.”

“Kraliçeyi pusuya düşürebilirler, efendim. Bu güvenli değil!”

“Barışçıl bir grup olduklarını söylediğini sanıyordum.” Qurong cildine sürmek için bir kâse dolusu morst avuçlayıp, kapıya yöneldi. “Sadece emirlerimi yerine getir. Bir de Ba’al’ın zindanında, bu gece idam edilecek iki albino var. İkisinin de öldüğünden emin ol.”

“Efendim?”

Qurong dönerek, “İkisinin de ölmesini istiyorum, Cassak,” dedi.

Janae ile Billy’nin üstlerinin aranması sonucunda çıplak kalmamalarının tek nedeni, muhafızın Janae’nin çamaşırlarına gizlenebilecek kadar küçük bir ampulün zararlı olabileceğini göz ardı

etmesiydi. Bu ve bir de Güruh insanların albino cildine duydukları tiksinti söz konusuydu. Belki de aramaya Qurong nezaret etmiş olsaydı, Billy'nin çamaşırındaki Ba'al'ın günlüğüyle birlikte, değerli ampuller de bulunabilirdi.

Durumları son derece yalın ve korkunçtu. Billy ile Janae, Esaret'in altındaki zindanda ölümü beklerlerken, ellerindeki ampullerin bir değeri yoktu. On hücrenin yer aldığı tünel, özgürlüğe açılan ağır tahta kapının yanındaki tek bir meşaleyle aydınlatılıyordu. Onların hücresi dışındaki bütün hücreler boştu, ama idrar ve ter kokusu bu küçük yeri dayanılmaz kılıyordu.

Bir köşeye büzülmüş olan Janae, "Hâlâ oradalar mı?" diye sordu.

Billy kafasını iki parmaklığın arasından geçirerek iki rahibin nöbet tuttuğu geçide dikkatle baktı. Sonra geri çekilip, sazdan yapılmazda zeminde adımlamaya başladı.

"Ne durumdalar?"

"Oradalar," diye fısıldadı.

"Bu hayvanlar hiç tuvalete gitmiyorlar mı?"

Günün hangi vakti olduğunu tahmin etmek zordu ama akşam karanlığı hızla çökmek üzereydi herhâlde.

Billy eğilerek köşedeki sazın altına gizlediği şeyleri çıkardı: Bir Raison B Türü ampulü, aşısı keşfedilmeden önce on yıl boyunca bir milyondan fazla insanın ölümüne yol açmış, biyogenetik mühendislik ürünü olmayan en güçlü virüslerden biri olan Asya Ebola'sının bulunduğu bir ampul ve içinde Thomas'ın kanı olan ampul. Janae, Bangkok'ta üçünü sütyenine sokmuştu.

Son parça da Ba'al'ın günlüğüydü. Kan kitabı.

Muhafızları yanlarına çağırıp, iki virüsü de onlar üzerinde

denemeyi düşündüler. Ancak Billy ve Janae sonuçlarının ne olacağını bilmiyorlardı ve kesinlikle ellerine de bulaştırırlardı. Zaten muhafızlar da o kadar çağırımlarına rağmen, yanlarına gelmemişlerdi.

Hücrelerini yarım saat araştırdıktan sonra, basit bir kaçış aracı buldular: kilit.

Kısa bir incelemeden sonra kaba metal kilidin, ilkel bir mekanizması olan eski bir şey olduğu ortaya çıktı. Janae'nin, kilidi sütyeninden hâlihazırda çıkardığı bir telle halledebileceğine aklı yatmıştı.

Yine de koridorun sonundaki iki muhafızla başa çıkmaları gerekecekti. Zindandan çıktıktan sonra da, önce Esaret'ten sonra da şehirden kaçmaları gerekiyordu.

Billy loş ışıktaki Ba'al'ın yazılarını inceliyor, daha önce Ba'al'dan almış olduğu anıların arasındaki sayısız boşluğu doldurmaya çalışıyordu. Yazı derlemesi bu dünyanın sayısız kaynaklarından alınma yüzlerce detayı dikkatlice özetliyordu, fakat saatler ilerledikçe Billy'nin tekrar tekrar okuduğu bölümler, Esaret ve Marsuuv'un Kara Ormanı'yla ilgili olanlardı.

Ba'al, Esaret'in planını çizmişti, burada zindan girişinin az ilerisinde siyah bir kapı görünüyordu. Eğer muhafızları atlatıp, avluya çıkan basamakları fark edilmeden tırmanabilirlerse, Billy, Esaret'ten kaçabileceklerinden emindi.

Esaret'ten çıkmayı başardıklarında da yolları açık olacaktı.

Janae ayağa kalkarak, "Bu kadar," diye öfkeyle söylendi. "Onlar bizim için gelmeden önce, bizim gitmemiz lazım."

"Yavaş ol, yalnızca bir şansımız var! Alçak sesle konuş."

Janae'nin yüzü ağlayacakmış gibi buruştu. "Gitmek zorun-

dayız, Billy,” diye yalvardı. “Zamanımız tükeniyor! Beni duyuyor musun? Bu bizim ölümümüze sebep olacak!”

Janae deliliğin sınırlarına gelmiş gibiydi. Billy’nin bir aciliyet sorunu yoktu ama Janae bir patlamanın eşiğinde gibi duruyordu.

Janae sağ kolunda peyda olan bir kızarıklıkla kaşıdı. Ancak ondan sonra Billy de sırtının alt bölgesinin kaşınmaya başladığını fark etti. *Kızarıklık*. Elbette bunun bu lanet yerdeki bitler veya başka bir şeyle ilgisi vardı.

Billy’nin gözünün önüne larvaların, derilerinin içinde kaynadıkları geldi. Kurtçuklar. Şimdiden dolup taşmışlardı.

Billy ürperdi ve ampulleri aldı. “Tamam. Kilidi açmaya çalış ama sessiz ol.” Janae çoktan kapıya varmış, kendini kaybetmişçesine kilidi açmaya koyulmuştu. “Ben söyleyinceye kadar bekle; sadece kilidi açmaya çalış.”

Janae döndü, elinde açılmış kilidi tutuyordu. “Bu kadar.”

Bu kadar çabuk mu? Belli ki zamanında kilitlerle uğraşmıştı. Billy öne seğırtip, ampulleri ona verdi. “Sakla bunları.”

Janae küçük cam kapları aldı, tekrar sütyeninin yanlarına tıktırdı. Janae’nin cildi süt beyazıydı, Billy kızarıklığın şimdi Janae’nin yalnızca kolunda değil, karnında ve boynunda da olduğunu görüyordu.

Birden Billy’nin içinde mantıksız bir korku yükseldi. Dejavu. Daha önce bir manastırın epey aşağılarında, bu durumda kalmıştı. Oradaki kurtçuklar çok daha büyüktü, fakat onların da Shaitaikiler’den geldiklerinden şimdi emin olmuştu. Beklemeleri iyi olurdu—son derece ihtiyatlı ilerlemelilerdi, ama muhafızlar olsun olmasın, bu kafesten çıkmak kadar istediği başka bir şey de yoktu.

Billy, Janae’nin önünden hızla geçti, kapıyı çekerek açtı ve

karanlık koridora girdi. Billy'nin pervasızlığı korkuya karşı mantık dışı, dürtüsel bir tepkiydi ve hatta tünelin ucundaki muhafızlarla yüz yüze geldiğinde bile bunu biliyordu, fakat ondan sonra da zaten artık çok geçti.

Muhafızlar Billy'ye hayalet görmüş gibi bakakaldılar.

Billy ileri doğru yürürken, "On ikinci ormanın kraliçesi Mar-suuv'un gücüne çağrıda bulunuyorum," dedi. Her ne kadar belden yukarısı çıplak bir albino olsa da, hiçbir sıradan adamın, Güruh'tan birinin veya bir albinonun bilemeyeceği şeyleri biliyordu ve şimdi bunları kullanacaktı. Arkasından gelen Janae güçlükle nefes alıyordu.

Billy kanlı günlüğü kaldırdı. "Yaratıcım, en karanlık kalpli Mar-suuv size emrediyor-Ba'al'ı getirin, efendim için konuşacağım."

Billy, Ba'al'ın gittiğini biliyordu. Muhafızlar birden hançerlerini çekip yere çöktüler ama alarm vermediler. Bir tanesi kısık sesle, "Geri çekilin!" diye bağırdı.

Billy muhafızlara yaklaşık iki metre mesafede durup, kollarını iki yana açtı. Bir güç dalgası şaşırtıcı bir kuvvetle bedenine çarptı. Bu adrenalinden fazla bir şeydi. Havada bir güç vardı.

Çenesini kaldırdı, mümkün olduğunca hâkim bir tavırla konuştu. Sesi yaşlı bir adamın sesine benziyordu ama kemiklerini sarsan bir güç taşıyordu.

"Ben Karanlıktan doğdum; beni kurtçuklar yedi. Benim yerim, Teeleh'le birlikte on ikinci ormanda beni bekleyen âşığım ve efendimin yanındır. Hizmetkârıma kim dokunursa ölecektir."

Sözleri öylesine güçlüydü ki güçlükle nefes alabiliyordu. Bir güç dalgası omurgası boyunca yuvarlandığında daha önce hiç hissetmediği kadar yuvaya yaklaştığının farkına vardı. Bu yuva ise

neredeyse hiç önemi olmayan bir ütopyadan çok bir cehenneme benziyordu.

Billy oraya aitti. Bu onun kaderiydi.

Bir çığlık ve havadaki *vınlama* sesi onu hülyalarından çekip aldı. Janae muhafızın birinden hançerini almış, boğazını kesmişti. Şimdi de anormal bir hızda hareket ederek, ikinci muhafıza hançeri saplıyordu. Görünüşe göre o da kendinin ötesinde bir güçle donatılmıştı.

Uzun hançeri direkt adamın karnına saplamış, adamı bir direğe çivilemişti. Janae adamın vücudunu bir an orada tuttu, sonra bıraktı ve hızla soluyarak geri adım attı.

“Tamam,” diye Billy fısıldadı. Uzun bir süre ikisi de başka bir şey söylemedi.

Janae elinin tersiyle kayıtsızca ağzını silerek ağzına kan buluşturdı. Dudaklarını yalayıp, kanı yuttu; gözleri hâlâ eserinin üzerindeydi, belki de ne tattığının bile farkında değildi.

Janae en sonunda gözleri faltaşı gibi açılmış hâlde, Billy’ye yüzünü döndü. “On ikinci orman mı?”

Billy yutkundu. “Marsuuv’un ormanı. Benim ormanım. Karanlık rahibin kitapları aldığı yer.”

Janae döndü, basamakları tırmanmaya başladı. “O zaman gitmek zorundayız.”

“Bekle.”

Janae’nin beklemeye niyeti yoktu. “Hemen gitmek zorundayız!”

“Bekle!” Billy yere tükürdü. “Gizlenmen lazım. Önce bu rahiplerin giysilerini giyelim.”

Janae döndü, cesetlere gözlerini dikti. Biraz zaman geçtikten

sonra, öldürdüğü ilk muhafızın giysilerini çıkarmaya başladı. Bu daha kanlı olanıydı.

İkisi de hızla giyinip, hançerleri kemerlerine soktular. Şansları yaver giderse, şehrin üzerine karanlık çökmüşken şehrin içinden geçecek, özgürlüklerine kavuşacaklardı.

“Ne kadar uzakta?” diye sordu Janae.

Kara Orman. “Üç günlük mesafede. Eğer durmazsak belki de iki gün.”

“O zaman duramayız.”

Billy akılcı olması gerektiğini düşünerek, karşı çıkmayı düşündü. Acele edip bir uçurumdan düşerek ölmektense, ihtiyatlı olup yaşamak daha iyiydi. Fakat kendi arzusunu da görmezden gelelemiyordu.

“Anlaştık,” dedi.

Janae aniden ona dönerek kollarını vücuduna doladı; sıkıca kendine çekerek dudaklarından öptü. “Billy...” Burnundan hızla nefes alıp vererek, muhafızın kanını ağzına bulaştırarak, büyük bir arzuyla Billy’yi öpüyordu. “Teşekkür ederim, Billy.”

Dişlerini Billy’nin dudaklarına geçirdi, kanını emdi. Tuhaf bir biçimde Billy bunu doğal buldu. Shataikiler de bu şekilde çiftleşiyordu, değil mi? Billy bunun nasıl işlediğinden emin değildi ama kanın geçişiyle bir ilgisi olduğunu biliyordu. Ve bu da...

Bu küçük şefkat gösterisi de yalnızca bir ön sevişme diye düşündü.

Sonra Janae kendini çekti ve üstüne basmamak için uzun giysisini kaldırarak, prensini kule merdivenlerinde karşılamaya koşan bir genç kız gibi merdivenlere seğırtti.

30

Billy, Janae ve Qurong, kitaplarla birlikte kaybolduğundan bu yana koca bir gün geçmişti. Thomas günün yarısını halının üzerinde adımlayıp, halıyı yıpratarak geçirmişti.

İlk tepkisi, gözlerine inanamamak olmuştu. Kitaplar kapının yanındaki masanın üzerindeydi ve Ba'al'le birlikte olan kızıl kafalı büyücü, emniyetli bir şekilde kilit altına alınmıştı. Fakat sonra Billy birden kütüphaneye gelerek kitapların içine girmiş, sonra da gitmişti.

Kayıp kitaplar yok olmuştu. Thomas masaya koşturmuş ve sanki güç kullanarak onları geri getirebilirmiş gibi elini masaya vurmuştu. Acı gerçek yavaşça ağzını kurutuyordu. Tek geri dönüş yolu gitmişti.

Ardından yaptıkları acil durum değerlendirmesinde, Kara ve Monique ona moral vermeye çalıştılar. Monique onun burada bir amaç için bulunduğunu söyleyip durmuştu. Kara da işlerin yoluna gireceği konusunda hemfikir, fakat birlikte oldukları için hayal kırıklığına uğramamıştı. Kara bu olaylar döngüsünü kendi iyiliği için kucaklaması gerektiğini söylüyordu. Ve tabii dünyanın iyiliği için de.

Tüm bunlar Thomas'ın bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu, çünkü şu anda tek düşünebildiği Chelise'ydı. Yüzü gözle-

rinin önünden gitmediği için, bir saat sonra kafasını toparlayabilmek için yalnız kalmak istedi.

Sevdiği kadından birçok kez ayrı kalmıştı ve onu hep özlemiş olmasına rağmen, ondan hiç kopmamıştı. Bu dünyada her şeyden daha fazla bağlandığı bir kadının kollarına giden bir yol her zaman olmuştu.

Aslında şimdiye kadar ona ne kadar ihtiyacı olduğunun pek farkına varmamıştı. Göz ucuyla boş masaya baktı, başını ellerinin arasına aldı ve duygularına gem vurdu.

Bir zamanlar yakınlarını kaybetmişti ve bunun acısını tekrar yaşama düşüncesi ise çok fazlaydı. Ya eğer bir daha onu göremezse? Ya bu dünyaya onu bekleyen iş her neyse onu tamamlamak için döndürüldüyse? Ya bu onun için diğer dünyanın sonu demekse?

İçini bir panik duygusu sardı.

Beyaz yarasa emrini ona fısıldadı. *Geldiğin yere git. Çember'in emellerini gerçekleştirmesi için bir yol bul. Ve çok geç olmadan geri dön. Bunu yaparsan, oğlunu kurtarabilirsin.*

Aynı şeyler elbette Chelise için de söylenebilirdi. Gelinin halyali gözlerinin önüne geldi.

Chelise'nin, Jake'i bir demet yakacak odun gibi omuzlarına alıp, onu karşılamaya koştuğu bir anı hatırladı. "Bak, Thomas!" Oğullarını oturağına bırakıp doğrulmuştu. "Göster babana, Jake. Ne yapabildiğini göster." Jake sendeleyerek ayağına kalkmış, yürümeye başlamıştı. Çocuğun eğilip kalkıp zikzak çizerek, ayaklarını sarhoş bir leylek gibi dolandırarak nasıl düşmediği ise onun için hâlâ gizemini koruyordu.

O gece geç vakitlere kadar dans etmişler, aşklarının tutku-

sundan yorgun düşmüşlerdi. Düşünmeden hareket eden hep Thomas olmuştu, her zaman coşkusu aklına üstün gelmişti, fakat Chelise'nin yanında o hep serinkanlı bir lider olmuştu. Her şeyden önemlisi, ondan on yaştan daha büyüktü ve ordulara hükmediyordu. Durulmaya başlaması çok mantıklıydı.

Büyük kızı Marie'den, Chelise'ye göğüs göğse dövüşmeyle ilgili her şeyi öğretmesini istediği zamanı hatırladı. Eski günlerde olduğu gibi, onların savaş sanatları, vahşice kavga ederek, hücum ederek yapılan koreografik bir dansa benziyordu. Fakat bu zihinlerindeki Güruh'la yapılan bir savaşı göstermiyordu. Her zaman güzelliği ve hassasiyeti için yapılıyordu.

Yalnızca bir ay sonra Chelise ile Marie bütün kabileye göstermek için, ateşin etrafında hünerlerini sergilediler. Marie'nin becerileri çok incelikliydi, o zamanlarda emsalsizdi. Ancak Chelise...

Hatırlayınca Thomas'ın boğazı düğümlendi: Ahenkli bacaklarının şaşırtıcı zerafetini gösteren sert tekmeleri. Bir kedi gibi bacaklarının üstüne inip, sonra art arda üç perende atması. Saçlarının yüzüne dolanması, ateş saçan yeşil gözleri, boğazından yükselen çığlıkları. Tüm bunlar ona ilk karısını hatırlatmış, o gece yatağına yattığında ağlamıştı.

Chelise ona neyi olduğunu sormuş, en sonunda Thomas itiraf ettiğinde de, o da onunla birlikte ağlamıştı. Thomas için ağlamıştı. O zamandan bu yana ölü ya da diri başka bir kadını hiç düşünmemişti.

Thomas kim bilir çayırdı kaç kez, Chelise'yi o gün ateşlendiren konu hakkındaki coşkulu konuşmasını dinleyerek, onunla el ele yürümüştü? Chelise tutkularından hiç utanmamıştı ve eğer

amacı yoldan çıkarsa, en sonunda yumuşak bir şekilde mırıldanarak aşırı taşkınlığını kabul ederdi.

Chelise “Kızma, lütfen,” der, sonra onu öperdi. “Öğreniyorum işte.”

On yıldır Orman Muhafızları’nın büyük kumandanı, Avcı’nın Thomas’ının karısı olmayı öğreniyordu ama Thomas’ın ateşin yanında toplananlara hep söylediği gibi, Chelise’den bir şeyler öğrenen Elyon’un kulu, Avcı’nın Thomas’ıydı.

Thomas’ın gülümseyerek söyleyebileceği gibi, ona başka şeyler de öğretmiyor değildi. Kim bir çadırı Chelise gibi aydınlatabilirdi? Kim bir sıkıntıyı tek bir kıkırdamayla hafifletebilirdi? Başka kim dövüş tekniklerinde sadece bir ayda ustalaşabilirdi? Büyük Macera’nın tümünde ondan daha mükemmel bir gelin var mıydı?

Öyleyse gelinini bulmak için kendine izin verecekti. Bitmemiş işleri vardı. Thomas ve Chelise’nin *her zaman* bitmemiş işleri olmuştu. Ve daha önce hiçbir zaman, hiç şimdiki kadar bitmemiş işleri olduğunun farkına varmamıştı.

Kütüphanede kendine acımdan kafası uyuşana kadar, bir saat yalnız başına kaldı. Dikkatini toparlamaya çalışması işe yaramayınca dışarı çıktı ve Kara ile Monique’nin onu bekledikleri salona gitti.

Kara, Thomas’ın sakinleşmesi için şehirde gezmeyi önerdi. Thomas kitapların döneceğini umduğu kütüphaneden çıkmayı reddetti. Fakat biraz tartıştıktan sonra, Kara’nın haklı olduğunu gördü.

Kafasını toparlaması gerekiyordu. Banyo yapması. Temiz kıyafetler giymesi.

Thomas sıcak suyun ne kadar hoş bir his verdiğini unutmuştu

ve su soğuyana kadar, ağır Güruh kokusundan kurtulmak için yı-kandı. Thomas'ın şansına, Monique başka anıların yanı sıra, onun bazı giysilerini de elinde tutmuştu. Kot pantolon bir tunik kadar rahat değildi ama hem Kara hem de Monique kotun ona çok yakış-tığı konusunda ısrar ettiler.

Gömlek Thomas'ın göğüs kaslarını sıkıca sarmıştı; fazla sı-kıydı, muzip gülümsemelerle bunu kabul ettiler. Çok fazla sıkıydı. Sınav mı çekiyordu acaba? Hayır, kaya kaldırıyordu.

Thomas, Kara ve Monique'le birlikte Mercedes'in arkasına oturdu, şoför onları Bangkok'ta gezdirdi. Beş yerde durdular, her birinde daha çok anı kafasına hücum etti. Kızaran domuz sarmala-rının kokusu; aynı kavşağa dalan, bangır bangır çalan kornalarıyla binlerce arabanın sesi; bir Cadbury sütlü çikolatalı barın tadı.

Ve albinolar. Baktığı her yerde, hayal edilebilecek her ırktan yüzlerce, binlerce albino. Dünya onun yokluğunda tam bir ergitme potası hâline gelmişti. *Albino* kelimesi burada tamamen farklı bir anlama geliyordu, fakat o kendi dünyasındaki anlamını benimse-mişti.

Ancak şehri gördükçe, burada bir yabancı olduğunu gitgide daha çok idrak etti. Görüntü, koku ve sesler tanıdıktı ama,artık ona hoş gelmiyordu.

Güruh saltanatı altındaki ormanlarla çevrili bir çöle aitti o. Amaçları eski anlamını yitirdiğinde, Elyon'un takipçilerini bir ara-ya getiren Çember'e aitti.

Onun yeri Chelise'nin kollarıydı.

En sonunda Thomas, "Beni geri götürün," diye yalvardı. "Her şey çok fazla geliyor."

Monique şoföre eve götürmesini söyledi. Thomas üstünü bile

değiştirmeden kendini yatağa atarak, Elyon'a onu kurtarması için yalvardı ve kendini ikinci sevgilisinin, yani rüyalarının kollarına bıraktı.

Ancak asıl yuvasını rüyasında gördüğünde bile, bu görüntülerin yalnızca zihninin kurguları olduğunu biliyordu. REM uykusunun özgür bıraktığı fantastik düşünceler. Onu uzun yıllar önce ilk defa geleceğe götüren, realite değiştiren rüyalar değildi bunlar.

Thomas yeni günle birlikte uyanıp yine uzun uzun düş aldı; Monique'nin bıraktığı siyah pantolon ve beyaz gömleği giydi, ona moda olduğunu söyledikleri siyah ayakkabıları çekti ve ona sunulan realiteyi kucaklamaya kararlı olarak konukevinden çıktı.

Monique ve Kara ona çok daha iyi göründüğünü söylediler. Onların yorumları Thomas'ın aklına sadece Chelise'yi getirmişti. Bu gülünç elbiselere o ne derdi acaba? Yine de belli olmaz, Chelise onları albenili bulabilir ve o geceki kutlamada giymesi için ısrar edebilirdi.

Hizmetkârlar kahvaltı masasını temizlerken, Monique, "Görmen gereken bir şey var," dedi. "Sana yeni bir anlayış kazandırabilir."

Yarım saat sonra, Thomas yeraltındaki laboratuvarında mikroskopla dikkatle bakıyordu. "Larva mı?" Çok küçük kurtçukları görünce nefesi sıklaştı. "Bu inanılmaz bir şey."

"Bunlar kabuk bağlatan hastalığa neden oluyorlar. Nereden geldikleri konusunda bir fikrin var mı?"

Thomas doğruldu. "Teeleh. Shataikiler'in larvalardan kaynaklandığı söyleniyor veya bazıları kurtçuklar diyor. Fakat..." Tekrar bakmak için eğildi. Küçük beyaz larvalar taze etin üstünde kıpır kıpır oynuyor, ondan besleniyorlardı. Bu, Güruh'un

cilt hastalığının ana nedeniydi.

“Galiba Elyon’un suyu onları öldürüyor,” dedi Thomas.

Kara, boğazını temizledi. “Yani buraya gelen Qurong bunlarla mı kaplıydı?”

“Çok ufak organizmalarla kaplı olmak yeni bir şey değil,” dedi Monique. “Hepimiz daimi, göze görünmeyen bazı ahablarla birlikte yaşıyoruz.”

“Fakat bu...” dedi Kara, “Bu kurtçuklar şeytanın ta kendisi. Kötülük onları burada olduğu gibi görünür kılıyor.”

Kara, Thomas’a çekiçe vurmuş olsa ancak bu kadar etkili olurdu. Thomas hep şimdi ve gelecek arasındaki en belirgin bağlantıyı aramıştı ama şimdi burada, mikroskobun altında bu bağlantı kaynak suyu kadar berrak hâle gelmişti.

“Dünyalarımız arasındaki fark çok yalın,” dedi Thomas, yalın olanı aynı zamanda anlaşılır hâle nasıl getireceğini bulmaya çalışıyordu—zaman zaman bu iş epey zorlu olabiliyordu. “Tam da gözümüzün önünde duruyor!”

“Nedir o?”

“Kötülük! Kurtçuklar! Teeleh.”

“Ve?”

“Ve?” Thomas dalgın dalgın ellerini yumruk yaptı, konuyu kavramak ister gibi savurdu. “Kendi gözlerinle gördüğün zaman, gerçeğin nasıl gün gibi açık olduğunu görüyor musun? Birçok insan kötülüğün sadece zihnin ötesinde bir güç olarak var olduğundan şüphe ediyor!”

“Herkes değil fakat—”

“Eskiden ‘Gözden ırak olan gönülden de ırak olur’ demez miydik? Kapı eşiğine gelene kadar kötülüğü unutuyorsun.”

“Evet. Ne demek istiyorsun?”

Belli değil miydi? Hayır. Söyledikleri sadece kendi görüşünü güçlendirmeye yaramıştı.

“Benim ve sizin dünyanız arasındaki temel fark ruhani realitenin doğası, öyle değil mi? Orada ruhani olanın fiziksel bir formu var, bu nedenle gerçekte de görebiliyoruz. Kabuk bağlatan hastalık aslında cilde ve akla zarar veren Shataiki larvası. Eminim bunları Serseriler’in beyinlerinde de bulabilirsiniz. Elyon gücünü sulara vermiştir—yine bu da fiziksel olarak yeniden dünyaya gelmektir. Anlıyor musunuz?”

“Evet. Tüm bunlar hakkında bol bol konuşmuştuk zaten.”

“Ancak benim görüşüm bunun tam tersi: Bir şeyi görmemeniz onun orada olmadığı anlamına gelmez. Gerçek olanı görmek bazı araçlar gerektirir.” Mikroskobu işaret etti. “Aşına olana o kadar alışıyoruz ki, gözlerimiz açılıp da *görene* kadar aşına olmayandan şüphe ediyoruz. Kâh Güruh eti kâh Shataiki larvası için üreme alanı.”

“Mantıklı,” dedi Kara. “Yeni bir fikir değil.”

“Hiçbir şey yeni değildir,” dedi Thomas. “Fakat bir anımsatıcıdır. Bir şeyi görememeniz onun gerçek olmadığı anlamına gelmez.”

Birbirlerine bakakaldılar, en sonunda Kara başını salladı. “Öyleyse belki de aradığımız budur. Bu belki de senin dünyaya mesajındır.”

31

Çember'in beklediği Paradose Vadisi'ne dönüş yolculuğu sanki çok uzun sürüyordu. Her zamankinden daha uzun değildi ama Chelise'nin artan huzursuzluğunu gideremeyecek kadar uzun-
du.

Thomas yok olmuştu, Elyon aşkına, birden yok olmuştu! Onun ve babasının ani kayboluşu Chelise'nin gözlerinin önünden gitmiyordu. Ve kafasında yankılanan Thomas'ın ricası dışında da, Samuel'den bir haber yoktu: *Çember'i kurtar, Chelise! Onları Samuel'den kurtar!*

Ancak Çember'i kurtarmak şöyle dursun, kendini, kendini bile kurtaramayacak kadar güçsüz hissediyordu. Umutsuz olduğunu söylemek, ruhunu yiyip bitiren rahatsızlığı tanımlamaya yetmezdi. Gözyaşları da rahatlatmıyordu.

Atını kamçıladi; geçmesini engelleyen dalların altından eğilerek, karanlık ormanın içinden gitti. *Elyon, lütfen, eğer oradaysan...* Daha fazla ne söyleyeceğini artık bilemiyordu. Çember yıllardır gökyüzüne bakıp bakıp ağlıyordu. Peki, ellerine ne geçmişti? Daha çok ölüm. Daha çok kaçmak. Ve şimdi de bu umut kırıcı ihanet.

Belki de Samuel haklıydı.

Chelise birden düşüncelerinin farkına vardı ve kendi güçsüz-

lüğüne lanet okudu. Nasıl olur da boğulup, yeni bir hayat bulan kendisi sadece dünya karanlık diye Elyon'un gerçekliğini sorgulayabilirdi ki?

Çünkü karanlık diye aklından geçirdi. Tüm umutlar yitip gitmiş gibi görünüyor! Sevgilim Thomas gitti. Sevgilim Elyon'un ise sesi çıkmıyor.

Şimdi ışık neredeydi? Hatta bir umut kırıntısı bile olsun, neredeydi? Elyon öyle bir çöle girmelerine nasıl göz yummuştu? Atın üstünde öylesine yalnızdı ki gitgide umarsızlığa gömülen bir dünyada kör kalmış gibiydi.

Chelise birden açık alana girince atını çimenlerin arasından daha hızlı koşması için zorladı. İleride uzun karanlık ağaçlar belli belirsiz görünüyordu, siyah bir şeye doğru uzanıyorlardı.

Chelise ürktü. Bir demet beyazlık yükseklerle, bir ağacın tepesine tünemişti. Kanatlı, canlı bir kürk demeti.

Chelise şok olduğu için atı durduramadı. Bu, efsanevi yaratıklardan biri olan Roush'tu. Onlardan birini görmeyeli on yıl olmuştu, bu o kadar uzun bir süreydi ki bir daha birini kanlı canlı göreceğinden ümidini kesmişti. İşte şimdi biri burada, gözlerinin önünde duruyordu!

Dizginleri hızla çekerek atı güçlkle durdurdu, gözlerini di-
kip baktı. Yaratık da hiç etkilenmeden ona baktı. Yeşil gözleri karanlıkta bile parlıyordu. Bakışları kararlı ve saftı.

Bu doğru. Her zaman buradaydılar, diye düşündü ve umudu yine derinden hissetti.

Konuşmaya, bir şeyler söylemeye çalıştı ama duyguları ona engel oldu. Bir rahatlama çığlığı atmamak için yutkunmak zorunda kaldı.

Roush kanatlarını açarak daldan indi, ağaç tepelerinin hemen üzerinde kayarak batıya, çöle doğru uçmaya başladı.

Topluluğa doğru.

Chelise onun bırakıp gitmesinden korkarak, “Bekle!” diye bağırdı ve atını tüylü yaratığın arkasından mahmuzladı. Fakat yaratığın onu bırakıp gitmeye niyeti yoktu; çember çizerek geriye dönüyordu. Sonra Chelise’nin takip etmesinden hoşnut olarak tekrar batıya yöneldi.

Chelise yalnız değildi. Işık oradaydı, takip etmesi için ona yalvarıyordu.

Janae atını Billy’nin atının yanında durdurarak muazzam kanyona gözlerini dikti. Güneş yakıyordu ve ter, eklemlerinin—dirsek ve diz kıvrımları, boyun, koltuk altları ve kasık—etrafındaki deriyi kaplayan kızarıklığı azdırıyordu. Kızarıklığın ilerlemesi ilk patlak vermesinden bu yana yavaşlamış, son yirmi dört saatte de pek ilerlememişti.

Janae kulağının yanında vızıldayan bir sineğe hızla vurdu. “Kayalar ve kum dışında bir şey görmüyorum. Burada doğru olmayan bir şeyler var.”

Billy yine günlüğü inceliyordu. Günlük sanki yeni sevgili-siymiş gibi hiç elinden düşürmüyordu. “Evet...” Göz ucuyla yıldızlara baktı, sonra yine sayfaya döndü. “Evet, işte bu.”

“Nerede?”

Altlarındaki karanlık kanyonu işaret etti. “Orada.”

Janae, “Harika,” dedi acı acı. “Coloradolu bir kızıl kafalıyla çölü aşıp geldim, onun da şimdi kafası o kadar karıştı ki gölgelerde

siyah yarasalar görüyor. Eğer onlar oradalarsa, ben neden onları hissedemiyorum?”

Billy kafasını çevirerek onu umursamadığını belli etti, atını ileri sürdü. İşte bu Billy’ydi: Sanki yeni bir kralın doğum yerini işaret eden parlak bir yıldızı izler gibi ileri, hep ileri, çölün içine doğru gidiyordu. Ona yol gösteren bir kitaptı, yine de, hatta daha çok, bir yön bulma cihazı onun güçlkle de olsa ilerlemesini sağlıyor gibiydi. Her zaman ileriye doğru.

Billy’de de kızarıklık vardı. Havadan kaynaklandığına karar vermişlerdi. Atmosfer çok ufak Shataikiler’le doluydu ve iki kişi de ona tepki veriyordu. Açıkçası derileri Güruh’un derisi gibi tepki vermiyordu, yoksa şimdiye kadar her tarafları iltihap olurdu. Ya da Thomas’ın kanı hâlâ içlerindeydi ve virüsle savaşıyordu.

Kuzeye doğru yapacakları zorlu yolculuk için tapınak ahırlarından dört at alarak, şehirden kaçmışlardı. Billy gün sonunda yorgunluktan tükenen iki atı serbest bırakmıştı. Janae gece sona ermeden, bu ikisinin de yorgunluktan biteceklerinden emindi.

“Billy!” Janae atını tekrar hareket ettirerek, Billy’nin ardından hızla bayır aşağı indi. Billy arkaya bakmadı. Hatta Janae yokmuş gibi davranıyordu. Janae, kaderi her ne ise ona doğru onu merhametsizce iten bir şeyin kokusunu alarak kendi iç rehberini izliyordu. Ancak Billy...

Billy otomatik pilottaydı. Misyonu onu öylesine ele geçirmiş, kendini öylesine kaybetmişti ki artık kafasındakileri tam olarak dile getiremiyordu.

“Billy!” Janae atına ayağı ile vurunca at burnundan soluyarak öne fırladı. “Neden kanlarının kokusunu alamadığımı söyler misin? Dur artık. Aptallık etme!” Billy’nin aklını başına getirebilmek

için, atını onun atının karşısına çekti. “Beni görmezden gelme!”

Billy parlayan gözlerini ona dikti. “Ne oldu?”

“Ne mi oldu? Senin derdin ne? İki gündür durmadan koşuyoruz ve hâlâ Shataikiler’den bir iz yok ortalarda. Aynı şekilde ne Güruh’tan ne de albinolardan bir iz var.”

“Ben nereye gittiğimi biliyorum.”

“Belki sen biliyorsundur. Ama ben artık devam edemeyeceğim!”

Billy’nin çene kasları sabırsızlıkla kırıştı. “Burada seçeneklerimiz olduğunu mu sanıyorsun?”

İşte bu kadar: Seçenekleri yoktu. Bu tatsız durum Janae’nin kafasına iyice dank edince başı dönmeye başladı. Bir haftadan daha kısa bir süre önce, Raison İlaçları’nda nüfuzlu bir pozisyonu vardı, annesi ve diğerleriyle anlaşılamasa da en azından dengeli bir konumu vardı, ait olmadığı o çok derin ilime katlanıyordu. Etrafındaki her şeyi yakıp yıkmaya arzusuyla nasıl başa çıkacağını da öğrenmişti.

Ancak sonra Billy onun dünyasını arka arkaya topaç gibi döndürmüştü. İçten içe, en sonunda kendi gibi, et ve kanın sınırlamalarının ötesinde, daha fazlası için doyumsuz arzuları olan bir ruh eşine rastlayacağını hep biliyordu. İçindeki boşluk hissini anlayamıyordu, fakat ilelebet sürmeyeceğinin de farkındaydı.

Janae, Ba’al’in rahibesi Jezreal’in vücudunda uyandığı anda, kendini bulduğunun farkına varmıştı. Hemen hemen. Kimliği Ba’al’in sevdiği kanla iç içe geçmişti. Efendisine sunduğu kurbanlarla birlikte.

Yani Teeleh’e.

Janae’yi çeken, canavarın isminden ziyade kanıydı.

Ve Billy haklıydı. Teeleh'i bulmaktan başka seçenekleri yoktu. Janae, Billy'nin uzaklara dalmış gözlerine baktığında, üstüne ezici bir çaresizlik çöktü. Boğazındaki gerginliği yutkunarak gidermeye çalıştı ama duyguları bir yumruk gibi yükseldi, çaresizliğin yüzünü gerdiğini hissetti.

"Ona ihtiyacım var, Billy," diye fısıldadı. Kan arzusu onu tümenden ele geçirmiş, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bekleyemem."

"Neye ihtiyacın var?" Billy aksileşmişti.

Janae uzaklara baktı, elinin tersiyle yanaklarını sildi. "Bilmiyorum." Uzun süre konuşmadılar. "Korkuyorum."

Billy acımasız bir kahkaha attı. "Pekâlâ, bunun için birazcık geç kaldın. Beni evren boyunca cehenneme kadar takip ettikten sonra şimdi de korktuğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır." Yüzünü ona çevirdi, küstahlığına çok kızmıştı. Ancak şimdi eskisinden bile daha fazla ona bağımlıydı. Bu yüzden gözlerini kapatıp, kendini toplamaya çalıştı. Daha da önemlisi, onu seviyordu—bir ilaç bağımlısının iğnesini sevdiği gibi. Billy'ye *ihtiyacı vardı*.

Janae gözlerini açtı, ay ışığında Billy'yi seyretti. Bu realitede Billy zihin okuyamamıyordu, bu da oyun alanını bir şekilde dengeleyen küçük bir teselliydi. Yine de Billy sıra dışılığından bir şey kaybetmemişti. Sihirli Tarih Kitapları'na ilk yazan kişi olması az buz bir marifet olmamasına karşın, nedeni *yaptıkları* değildi.

Janae, Billy'yi sıra dışı yapan şeyin, kimliği olduğunu aklından geçirdi. O, Thomas Hunter'in bu dünyaya girişinden sorumlu olan kişiydi. Bu kitaplardan kötülüğü doğuran kişiydi.

Bir bakıma Billy, kötülüğün kuşatma altına aldığı bir çocuğa toplanmış tüm insanlığı temsil ediyordu. Kötülüğü kafasından ata-

mayınca, onunla yüzleşmek için arayışa çıkmıştı. Ancak o zaman bir daha geri dönüşü olmamak üzere, onu ya tamamen kucaklayabilir ya da reddedebilirdi. Bu kadarını Billy zaten söylemişti ama şimdi ona baktığında Janae de bunu anlayabiliyordu.

Janae ters yöne bakarak, atını yavaş yavaş Billy'nin atının yanına getirdi. Elini Billy'nin uyluğunun üstüne koydu, dudakları Billy'nin dudaklarına birkaç santim mesafede kalana kadar yavaşça öne eğildi.

“Seni seviyorum, Billy,” diye fısıldadı.

Billy kımıldamadı. Janae onu dudaklarından hafifçe öptü.

“Bana neler oluyor bilmiyorum.” Billy'nin tükrüğünün tadı başını döndürmüştü. “Ben yapamıyorum işte... Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum.”

Billy öpücüğe karşılık verdiğinde, Janae daha önce yaptığı şekilde dudağını ısırılmamak için dürtüsünü bastırdı. Elini uyluğundan sırtına hareket ettirdi, daha da yaklaştı.

“Seninle burada olmaktan korkmuyorum, bu duygudan korkuyorum.” Gözyaşları tekrar boşaldı. “Neyim var bilmiyorum, Billy. Ona ihtiyacım var.”

Billy'nin burun deliklerinden çıkan nefesi sıcaktı, Billy kendini ağızlarının yalnızca aralarındaki nemle ayrıldığı mesafede geri çekti. “Neye ihtiyacın var?”

Janae “Kan,” diye hiç düşünmeden fısıldadı.

İlk kez kendine bile bu kadar açıkça ifade ediyordu ama bunu söylemek bir adrenalin patlamasını da beraberinde getirmişti. Kalp atışları hızlandı, Billy'nin dudaklarını kendi dudaklarıyla ezdi.

Billy konuşmuyordu—en azından kelimelerle. Hızla nefes alıyor, öpücüğe aynı tutkuyla karşılık veriyordu. Gözleri kapalı, sar-

maş dolaş vaziyette, kendi dünyalarında kaybolmuşlardı. Kara ağaçların ve büyük kara yarasaların imgeleri, Janae'nin zihninde kayıp gidiyordu. Ancak Janae şimdi geri püskürtülme ya da korku yerine, arzusunu besleyen bir bütünlük hissediyordu.

Billy onun Âdem'iydi ve o da Billy'nin yasaklanmış dünyaya kucak açan Havva'sıydı. Billy'nin dudakları onun meyvesi, bir elmanın tatlı nektarıydı.

Janae inleyerek derince ısırdı, sonra ağzına akan ılıkılığı hissetti. Kan ona ilaç gibi gelmiş, arzu ve huzurla sel gibi içine akmıştı. Tam bir mutluluk ve emniyet hissi veriyordu ona. Billy basit bir insan değildi; o bir tanrıydı. Billy, Janae'nin besiniydi.

Janae benliğinin yalnızca karanlığı tanıyan bir formuna doğru alçaldığının farkındaydı. Ancak bu dölyatağının karanlığında, benliğiyle bir olduğunu hissediyordu. O...

Atı burnundan soluyarak huysuzlandı. Billy'nin eli omzunu mengene gibi sıkıyor, onu geriye itiyordu.

Janae gözlerini açtı, kafası karışmış ve incinmişti, ancak karanlık konuşmasına engel oldu.

Bu sadece bir karanlık değildi. Mürekkep gibi bir karalıktı. Öylesine karaydı ki gecenin onu boğmaya çalışan canlı bir organizma gibi olduğunu hissedebiliyordu.

Janae kafasını aniden çevirince beş metre uzaktaki kararmış ormanın kenarından onlara dikkatle bakan kırmızı gözler gördü. Bu ağaçlar da nereden çıkmıştı böyle? Billy ve Janae'yi kuşatmışlardı. Janae'nin nefesi kesildi, geriye dönüp baktı.

Kırmızı gözler tapınakta gördüğü imgeleri andıran, birkaç metre boyundaki iğrenç kara yaratıklara aitti.

Shataikiler.

Kalbi hızla atmaya başladı, Billy'yi cezbeden yöne doğru bakmak için döndü. Diğerlerinin iki katı büyüklüğünde bir hayvan, yukardaki sivri bir dala, Shataiki halkasının arkasına tünemişti. Delici kırmızı gözlerle onları seyrediyordu.

Ne bir hareket ne de ses vardı. Janae kalbinin atışını kulaklarında duyabiliyordu. Ay, yapraksız dalların kalın bir kördüğümüyle kesilmiş, karanlık yosunun uzun dilimleri hâlinde katlanmıştı. Dakikalar önce kum ve kayaların kapladığı kanyon zemininde şimdi çamur ve şist vardı. Tek bir patika yeşilliğin içinden tünel gibi geçiyordu.

Gözleri Kara Orman'a açılmıştı. Billy on iki ormanın on ikincisi demişti. Kraliçe Marsuuv'un toprakları. Ve Janae'nin, yüksek tüneğinden bakan hayvanın Marsuuv'un ta kendisi olduğundan çok az şüphesi vardı.

Billy kendini yere attı, tek dizinin üstünde başını kraliçenin önünde eğdi. Janae tepkisinin ne olması gerektiğine henüz karar verememişken, kocaman hayvan şaşırtıcı bir çeviklikle havaya zıplayarak gök kubbeye fırladı ve patika yönünde gözden kayboldu.

Shataiki halkası hep birlikte cıyaklayarak ve tıslayarak dallardan kanat çırparak uçuştular. Yarısı kraliçenin ardından uçtu, diğer yarısı da çeneleri takırdayarak hızla yayıldılar. Janae, yarıtlıklardan biri sıcak, kükürtlü nefesini ensesinde hissettirecek kadar yakınında dişlerini birbirine çarptığında yere çömeldi.

Billy gözleri patikada, hayvanların kötücül kakofonisine aldırmadan yavaşça ayağa kalktı. Sakin bir biçimde atına bindi, atının yönünü patikaya çevirdi. Shataikiler hoşnut bir hâlde ilerleyerek gök kubbeye doğru kanat çırpıyorlardı.

Hava kangren olmuş yara gibi kokuyordu fakat uzun, kurak

bir mevsimin ardından sürüleri çeken suyun tatlı kokusu gibi Janae'yi çeken başka bir kokuyla da bezenmişti.

“Billy...”

Billy soluyan atını önce patikaya, sonra ormanın içine sürdü.

“Billy?”

Billy atının sağrısına şaplak vurunca at fırladı. Janae başını eğdi, arkasından dörtnala koştu. Karanlıkta patika hemen hemen görünmüyordu, ancak atlar kendi rehberlerini izleyerek, Billy ve Janae'yi son derece süratli bir biçimde cengelin içine götürüyorlardı.

Janae'nin aklında iki düşünce vardı. İlki ölümlerine koştuklarıydı. İkincisi de bunu umursamadığıydı, çünkü havada yaşamın kokusunu alabiliyordu ve bu da nefes kadar ihtiyaç duyduğu bir şeydi.

Koku gitgide arttı ve kokuyla birlikte, başka bir nedenden olmasa bile kokunun kaynağını bulma arzusundan dolayı, Janae'nin patikanın sonuna varma kararlılığı da arttı.

Janae daha sonra ummadığı bir korku anında Billy'yi çağırdı. “Billy.” Ancak sesi zayıf çıkmıştı ve Billy duyduysa bile sessizliği uygun görünüyordu. Janae'nin korkusu çoğaldı, atını gecenin içine doğru sürerken atının boynuna sarıldı.

Bu cehennemin içine doğru.

Janae ne kadar gittiklerini, bu kıvrılan yolun nereye gittiğini bilmiyordu ve açıkçası umurunda da değildi. Kendine durmadan yuvasına gittiğini söylüyordu. Kraliçesinin yanında bütün sırlar açığa çıkacaktı.

Kraliçem. Yüksek sesle fısıldadı. “Kraliçem. Kraliçem.”

Atı aniden durunca Janae eyerinde öne fırladı. Sık bir or-

manla çevrili büyük kara bir göletin kıyısına gelmişlerdi. Shataikiler gökyüzünü kaplamıştı; milyonlarca kırmızı göz sessizlik içinde bakıyor, suların üstüne loş bir parıltı yansıtıyorlardı.

Janae, Billy'ye yetişip durdu ve onun bakışlarını izledi. Direkler üzerindeki tek bir tahta platform, suyun üstünde bir iskele gibi duruyordu. Platformun üzerinde de ters duran üç kalın siyah haç vardı.

Haç. Neden haç?

Janae be-altı Shataiki cesedinin haçlara çivilenmiş olduğunu, devasa ölü yarasalar gibi asılı durduklarını gördü. "Ters dönmüş çarmıha germe."

Billy gözlerini idamın kadim sembollerinden ayırmıyordu.

"Marsuuv nerede?" diye sordu Janae.

"Mezarda."

Fısıldıyorlardı ve o anda bile Janae nelerin Shataikiler'i kızdırdığını merak etti. Janae altındaki at gibi kendisinin de ürperdiğini hissetti. Burada bir şeyler yanıltı. Her şey yanıltı, korkunç derecede yanıltı. Ve vücudu şimdi arzuya titriyordu.

"Mezar nerede?"

"Cehennemde," dedi Billy. "Haçların altında."

"Gölün altında mı?"

Billy atını gölün yanındaki büyük bir tümseğin içine açılan çürük bir tahta kapıya yönlendirdi. Burası mahzen ya da kilere benziyordu. Birkaç saniye Billy atının üstünde oturdu, sesini çıkarmadan baktı. Yukarıdaki kalabalık, sanki tanık oldukları şey çok uzun zamandır beklenen bir şeymiş gibi, hiç kımıldamadan bir jüri gibi onları izliyordu.

Tarih gözlerinin önünde yazılıyordu. Fakat Janae onların göz-

lerini diktikleri kişinin kendisi değil de Billy olduğunun farkına vardı.

Janae, Billy'ye baktığında onun ağladığını gördü. Gözyaşları yanaklarını ıslatmış, yüzü kederle çarpılmıştı.

“Sevdiğim...” Sesi çataltıydı, bir fısıltıdan biraz daha fazla çıkıyordu. “Başardım. Sana geri geldim.”

Janae'nin boğazı düğümlendi. O anda Billy'yle birlikteyken öyle bir yalnızlık hissetti ki kendi duygusallığına engel olamadı. “Seni seviyorum, Billy.”

Ancak o söz ağzından çıkar çıkmaz, Marsuuv'u kastettiğini anladı. Billy gibi o da aşkını bulmuştu. Şüphesiz bu insanların aşklarını bulması gibi değildi. Hayır, bu bir çölde su bulmak gibi çok daha temel bir şeydi; ya da kan kaybettikten sonra kan bulmak gibi.

Yaşamın ta kendisi.

Billy yavaş yavaş kendini toparladı, sonra ona döndü. “Gücün var mı?”

“Evet.”

“Her şeyi alacak.”

Ve bana gücünü verecek, diye düşündü Janae.

“Ruhunu alacak.”

Janae çapraz geçişli sarmaşıklarla birbirine bağlanmış iptidai kapıya baktı. “O zaten benim ruhuma sahip.”

Billy başını öne eğdi, sonra Janae'nin eline uzandı. Billy'nin parmakları buz gibiydi ama bu davranışı, Janae'yi yeni bir heyecanla doldurmuştu.

“Teşekkür ederim, Janae,” dedi. “Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim.”

“Elbette.”

Billy sağ tarafta yukarıda yer alan üç haça baktı. “Biliyorsun, bir zamanlar içimdeki kötülüğü yendiğimi düşünmüştüm. Bir şey öğrendim: Şeytanlarımızla yüzleşebiliriz, onları yakıp yıkabilir, ayağımızın altında ezebiliriz. Ben benimkini küle dönüştürmüştüm. Ancak kötülük izlerini yaksan bile, kalbini iyileştiremezsin. Kendi kendine yapamazsın. Yalnızca o bunu yapabilir.”

Billy bunları söylerken haçlara bakıyordu ve bir an Janae onun teslim olduğunu düşündü.

Billy tekrar ona baktı. Gülümsedi. “Bana Yehuda de, Janae. Hepimizin rolleri farklı. Ben onu çok seviyorum.”

Janae istese bile şu anda zaten geriye dönemezdi. Koku gelip onu tatması için onu mest edici bir şey gibi çekiyordu. “Ben de onu sevmek istiyorum.”

“O bekliyor,” dedi Billy. “Marsuuv bekliyor.”

Sonra Billy ve Janae eyerlerinden indiler, kapıya doğru yürüyüp, cehenneme indiler.

32

Chelise yeni bir enerji ve arzuyla dolmuş hâlde Roush'u takip ederken, zaman duygusunu kaybetmişti. At bile, bir görünüp bir kaybolarak dalların üzerinde uçan bu merhamet meleğini izlemek için neredeyse doğal olmayan bir yaşam gücü, bir kuvvet kazanmış gibiydi.

Chelise yakında çölün önlerinde görüneceğini biliyordu, sonra her şey daha kolaylaşacak ve Çember'e giden patika da daha belirgin hâle gelecekti.

Kendilerini yine gösteriyorlar, diye aklından geçirdi. *Bir şeyler oluyor. Dünyayı karanlık istila ediyor, çünkü o bir şeyler olduğunu biliyor. Bu değişecek.* Düşünceler habire kafasında dönüp dururken, Chelise de bu düşüncelere Elyon'a giden bir yolmuş gibi sarılıyordu.

Ormanın sık bir bölgesinde, Roush, Chelise'nin görüş alanından çıkınca Chelise paniğe kapıldı. Sonra Chelise birden ağaçların arasından çıktı ve açık çölün karşısında uzandığını gördü.

Beyaz yaratık, ağaç hattından kırk beş metre kadar bir uzaklıkta küçük bir kumulun üzerine oturmuş, onu izliyordu.

Chelise atını Roush'un yakınına doğru, bayır yukarı sürdü. Roush'a altı metre mesafede durdu.

"Yakına gel, tatlım," dedi Roush.

Oh, Tanrım. Oh, Tanrım, Roush konuşuyordu. Chelise kımıldayamadı.

“Geceleyin birden ortaya çıkan bir hayalet gibi seni çok korkuttum herhâlde.”

“Hayır,” diyebilirdi. “Hayır, ben...”

Bunca korku ve şüpheden sonra, Roush’u gördüğü için duyduğu minnettarlığı anlatacak kelime bulamıyordu.

Roush ona biraz daha baktı, sonra güçlkle adım atabilen çırpı gibi bacaklarıyla öne doğru yalpaladı. Üç metre kala durdu; yumuşak, rahatlatıcı bir sesle konuşmaya başladı.

“Benim ismim Michal, buraya sana cesaret vermeye geldim. Ben...”

Chelise daha sonrasını duyamadı; bunun hayal gücünün bir ürünü değil de gerçek, kürklü bir beyaz Roush olup olmadığını öğrenme arzusuyla yanıp tutuşarak, düşe kalka öne doğru sendeledi.

Fakat Michal’a doğru koşmadan önce kendini aniden aptal gibi hissedince Chelise’nin aklı başına geldi. Ancak Roush geri çekilmedi, kanatlarını dışarı çıkardı.

“Gel bakalım. Bugünlerde herkes dokunarak emin olmak istiyor galiba.”

Chelise onun hayvan derisine benzer cildine dokundu. Kana-dının omurgası boyunca kürkünün üzerinde parmaklarını gezdirdi. Sonra hıçkırarak dizlerinin üstüne çöküp, Roush’un iki kanadını da sıkıca kavradı.

Michal biraz daha yaklaşıncı, Chelise onun kürklü vücudunu kucakladı. Gerçikti, tamamen gerçikti. Ve pamuk gibi yumuşacıktı. Roush öksürünce ancak Chelise onu çok sıkıştırmış olabile-

ceğini fark etti. Onu bırakıp, geriye çekildi.

“Özür dilerim. Üzgünüm.”

Chelise’nin sağına doğru paytak paytak yürüyerek, “Önemli değil,” dedi. “Olabilir.” Yüzüne baktı. “Evet, tatlım, evet. Hepsi de tamamen gerçek, bunu unutma. Dünya şimdi hiç olmadığı kadar karanlık. Eğer Kara Orman’da kurulan kumpası bir bilsen, korkudan tir tir titrerdin.”

“Zaten titriyorum.”

Kaşını kaldırdı. “O zaman cesaretini topla. Ben gerçeksem, Elyon da gerçektir. Ve eğer o gerçekse, amacı da gerçektir.”

“Öyleyse Thomas iyi olacak mı? Samuel, babam... Hepsi de iyi olacak mı?”

“Ben öyle demedim. Karanlık bedelini talep ediyor—”

“Ne bedeli?”

“Neler olacağını ben sana söyleyemem. Açıkçası, bilmiyorum. Ancak Thomas aptal değildir. Ona güven. Yapman gerekeni yap. Cesaretle ilerle; tüm bu karanlığın arkasında ışık parıltıyor. Bana güvenmek zorundasın.”

“Fakat neden?” Bu kadar gözü pek davranarak küfürün sınırlarında dolaştığını biliyordu, ancak günlerce hiçbir umut kıvrımından en kötüsünden korktuktan sonra da artık kendini tutamıyordu. “Neden Elyon bizi bu kadar karanlık ve trajediyle yüzleşmeye zorluyor? On yıldır kaçıyor, kayıp veriyoruz ve evet, hepsini unutmak için geceleri dans ediyoruz fakat yine de dehşet peşimizi bırakmıyor. Neden?”

Michal kaşlarını çattı. Dudaklarında nazik, anlayışlı bir gülümseme belirdi. “Başınıza gelenlere üzıldüm, tatlım. Ancak zaten âşıklar her zaman şeytana uyup başka birini bulmaya çalışmazlar

mı? Siz insanlar âşıklarsınız, öyle değil mi? Yani sizde de sizi ilk seveni reddedip, mest edici kokuların peşinden koşma eğilimi var. Kötülük, sahip olamadığını yok etmeye çalışan kıskanç bir âşıktır, şimdi de kötülük sözünü söylüyor. Ancak sadık bir kalbin gücünü hafife alma. Göreceksin. Umudunu yitirme.”

“Kötülük bedelini ödetecekken nasıl umut edebilirim ki?”

Michal ona birkaç dakika gözlerini dikti, sonra cevap vermeden döndü.

“Acele et, Chelise. Dünya senin yolunu gözlüyor.”

Ne için?

“Senin için çöle gelecekler. Onları bekle.” Sonra havalanarak gecenin içine doğru süzüldü.

“Gitme!”

“Cesur ol, Chelise!” diye bağırdı. “Dünya senin yolunu gözlüyor!”

Kim onun için gelecekti?

Kraliçe Marsuuv’un huzurunda olmak Tanrı’nın huzurunda olmak gibiydi.

Muazzam yer altı kütüphanesinde, duvarlar boyunca sıralanmış binlerce kadim kitabı aydınlatan üç meşale yanıyordu; tavan kara bir yosun tabakasıyla kaplıydı. Janae tüm bunlara baktığında ise tek hissedebildiği fesatti.

Marsuuv başka bir koku saldı, bu koku balgamdan bile güçlüydü ve Janae’yi yoncanın arıyı çektiği gibi çekti.

Sessizlik içinde uzun taş merdivenlerden inmişler, sonra gölün altında yatay olarak uzanan birkaç tünele girmişlerdi. Alevler

geçidin iyice yıpranmış duvarlarını aydınlatıyordu, arada küçük odalara açılan demir kapılar vardı: Janae'nin bir anlam veremediği, insan eliyle yapılmış sanat eserleriyle dolu bir depo odası; üzerini kökler sarmış bir yazı masasının olduğu küçük bir çalışma odası; başka bir tünele açılan bir avlu.

Ancak Billy görünüşe göre onun ötesinde bir güç tarafından çekiliyor, onları daha derinden hissediyordu. Belki de onu çeken Ba'al'le olan bağlantısıydı.

Kütüphanede, iki yanında ters dönmüş haç gibi görünen lekelili gümüş mumluklar olan sıraya benzer bir şeyin, büyük taş bir platformun üzerinde dört kayıp kitap duruyordu.

Marsuuv taş sıranın ilerisinde, kızıl asmalardan yapılma geniş yatağında oturuyordu. Arkasındaki yosunlu kaya duvardaki oyuklar, göl platformu üzerindeki haçları açıklıyordu. Haçın ters çevrilmiş direği üstüne kazınmış çengel biçimindeki üç pençe-bir hâkimiyet teşhiri. Pençeler o kadar uzun ve kıvrıktı ki altı rakamına benziyorlardı. Uçları duvarı delmiş gibi görünüyordu, üzerlerinden koyu renk bir sıvıdan oluşan derecikler akıyordu.

Kraliçe Marsuuv pençeleri neredeyse yere kadar sarkmış hâlde, yatağın kenarında oturuyordu. Siyah tüyleri kesilip düzeltilmiş gibi görünüyordu, gördükleri diğer Shataikiler gibi üzerinde tüysüz lekeler yoktu. Aslında oldukça güzeldi.

Kafası bir kurt veya uçarköpek kafası kadar büyüktü, pembe dudakları keskin dişlerini hafifçe kapatıyordu. Gözbebekleri olmayan parlak kırmızı gözleri mermer gibi bakıyordu. Janae bu yaratığa bakan birinin onu muhteşem bulacağını düşündü. Tam anlamıyla sersemletici bir görüntüydü.

Janae hayvanın önünde, Billy'nin yanında duruyordu; titre-

diğinin farkındaydı. İçine düştüğü duygu karmaşası bacaklarını güçten düşürüyordu. Kraliçe şahaneydi, ancak Janae kadar büyülenmiş biri bile bu görüntüye bakıp da uyandırdığı dehşet dalgalarından kaçamazdı. Janae korkusunu mu yoksa arzusunu mu daha çok mühimsemesi gerektiğini kestiremiyordu.

“Merhaba, Billy.” Kraliçenin sesi yumuşak ve baştan çıkarıcı bir mırıltı hâlindeydi. “Yuvana hoş geldin.”

Billy bir dizinin üstüne çöküp, sesini çıkarmadan başını öne eğdi. Marsuuv’un kendine değil de Billy’ye gözlerini diktiği Janae’nin dikkatinden kaçmamıştı. Baştan beri gözlerini Billy’den ayırmıyordu.

Billy en sonunda dile geldi. “Ben sizin hizmetkârınızım. Sizin âşığınızım.”

Kulak tırmalayıcı bir ses, “Emin misin?” diye sordu. Karanlık rahip Ba’al bol bir pelerinin içinde ellerini kavuşturmuş hâlde, sağ tarafta kapı eşiğinde duruyordu. İçeri yürüyüp hepsinin önünde durdu. Janae’nin hatırladığından daha sıska görünüyordu. “Neye adım atmak üzere olduğunun farkında mısın, çelimsiz insan?”

“O benim, Billossssss,” dedi Marsuuv.

Rahip uzun süre gözlerini Billy’den ayırmadı. Sonra yüzü yavaşça bir acı ve keder ifadesiyle çarpıldı. Bir gözyaşı damlası sol yanağında parladı, sonra ellerini yüzüne gömerek ağlamaya başladı.

Bu görüntü o kadar umulmadık bir şeydi ki, Janae bu zavallı ruha karşı muazzam bir acıma hissetti.

Ba’al titreyen ellerini indirdi, öne doğru sendeleyerek yürüdü. “Lütfen, size yeniden düşünmeniz için yalvarıyorum. Ben bu nu hak edecek ne yaptım? Bu albino yüzünden benden vaz mı geçiyorsunuz?”

Marsuuv ona sadece baktı.

“Daha önce bir kez size karşı geldim, biliyorum, fakat onun geçmişine bakarsanız aynısını onda da göreceksiniz. Hepimiz karanlığı kucaklamadan önce size bir kez baş kaldırırız.” Ba’al nefes nefese konuşuyordu. “Beni bağlayıp, dövdünüz, ben yine de sizi sevdim! Bana sizin tek âşığınız olarak yaşamam için sebep verdiniz. ‘Bana kitapları getir, bana kitapları getir,’ deyip durdunuz. Şimdi size kitapları getirmişken, beni kaldırıp atacak mısınız? Ben bununla yaşayamam.”

“Billossss,” dedi Marsuuv. “Sen hep tez canlısındır zaten.”

“Ben Billos değilim!” diye Ba’al bağırdı. Yüzü gözyaşı ve sümükle kaplanmıştı. “Ben Ba’al’im.”

“Senin Ba’al olarak hayatın benden geldi. Sende benim kanım var. Sen benimsin.”

Janae’nin karnı kasıldı.

“Lütfen...” Ba’al destek için sütunlardan birine yaslandı. Sesini alçalttı. “Lütfen beni kaldırıp atmayın. Ben... Ben ne isterseniz yaparım.”

“Bana cehennemde eşlik eder misin?”

Ba’al masanın etrafından seğirterek, Marsuuv’un pençelerinden birine yapıştı ve dizlerinin üstüne çöktü. “Sadece söylemeniz yeterli, sevdiğim. Söyleyin ki ezeli cehennemde birlikte olalım.”

Kraliçe önce hafifçe kıkırdadı, sonra mırıldandı. Pençesini kaldırarak Ba’al’i ayaklarının üzerine dikti. Ba’al iki eliyle birden hayvanın pençesine sımsıkı sarılarak yatağın üzerine tırmandı. Ba’al kabul edildiğinden emin olmak için bir bakış atarak hayvanın tüylü alt kısmına yerleşti, hafif hafif ağlayarak kıvrıldı.

Billy hâlâ dizlerinin üstünde duruyor, Marsuuv onu izlerken

Ba'al ile birlikte ağlıyordu. Janae, Ba'al'in acısını Billy'nin daha iyi anladığına inanıyordu. Billos ele geçirilmiş, Ba'al adında rezil biri olana kadar işkence görmüştü. Billy bu acıyı ikisi birken hissetmişti.

Peki ya Janae? Yabancı bir boyutta yolunu kaybedip, bu iğrenç hayvanın doymak bilmez iştahının başka bir kurbanı olarak buraya mı düşmüştü? Ensesinden aşağı bir sıcak dalgası yayıldı. Bir hata yapmıştı. Kendi isteğiyle bu cehenneme gelmişti. Şimdi de Ba'al'in cezasını çektiği gibi o da cezasını mı çekecekti?

Ve Billy...

Ahmak orada diz çökmüş, bebek gibi ağlıyordu.

"Ne?" diye Billy inledi. "Ne istiyorsun? Böyle yaşayamam. Yapamam! Ben ışığı gördüm; iyiliği tattım; yaşamayı hak etmiyorum."

Marsuuv pençelerini dalgın dalgın Ba'al'in vücudunda gezdirdi. "Ne çok eziyet görmüş bir ruh. Fakat sen bana geldin. Acını dindirip, seni açlığını çekeceğin yeni bir zevkle dolduracağım. Artık hiçbir şey aynı olmayacak, Billy."

Billy ellerini yumruk yaparak başını geriye attı, acı içinde tavana doğru çığlık attı. Sesi odada yankılandı. Janae'nin içinden, bu utanç verici zayıflık gösterisini hemen kesmesini söylemek geldi ama tavsiyelerinin burada fazla bir şey ifade etmediğinin farkındaydı.

Janae bu odada gözden çıkarılabilecek olan kişiydi.

Billy'nin en sonunda soluğu tükenip sakinleşti. Marsuuv, Ba'al'i önce dürtükledi, sonra itti. "Bizi yalnız bırak."

"Efendim?" Ba'al donakalmıştı. Tekrar ağlamaya başladı. "Lütfen!"

“Bizi yalnız bırak!” Marsuuv’un hırlaması odayı sarsınca, Janae geriye doğru bir adım attı. Nabızı hızlanmıştı. Çenesinde, pembe dilinde, dişlerinde Janae’yi heyecanlandıran bir şeyler vardı. Kanın kokusu... Ağzından geliyor olabilir miydi?

Ba’al dönüp, pelerinini yukarı çekti ve pişmanlık feryatlarını tutmaya çalışarak odadan koşarak çıktı.

Marsuuv, Billy’yi izliyordu. “Buraya gel, Âdem’in Oğlu,” diye mırıldandı.

Bir an Billy hiçbir şey yapmadı. Janae, Billy’nin damarlarında dolaşan korkuyu hayal edebiliyordu.

“Bırak acını alayım, Billy. Sana zevk vereyim.”

Billy güçlkle ayağa kalktı, sonra yavaşça dört kitabın yığılı olduğu taş sıranın etrafından yürüdü. Hayvanın önüne geldi.

Marsuuv pençelerini kaldırıp, Billy’nin ıslak yanaklarını okşadı. “Neden ağlıyorsun, aşkım? Dünyanın gıpta ettiği bu görev için sen seçildin.”

“Ne?” dedi Billy.

“Teeleh sana anlatacak. Yakında geri döneceksin. Seninle kısa süre birlikte olacağız. Her anın kıymetini bilmeliyiz.”

Billy tepeden tırnağa titriyor, Marsuuv hâinden memnun görünüyordu. Sanki Billy en ufak bir dokunmada dağılacak hassas bir zarmış gibi Marsuuv’un pençeleri hafifçe Billy’nin kafasına, kollarına ve boynuna dokunuyordu.

Janae, Billy ve Marsuuv’un aralarında kendisinin dâhil olmadığı özel bir bağ olduğunun farkındaydı. Bu bağ şeytandı ve Billy onu uzun zaman önce zihnine buyur etmişti.

Bu gerçek, şiddetli bir kanser gibi Janae’yi yiyip bitirmeye ve Janae korkutmaya başladı. Nasıl olur da bu kadar korkunç bir

manzaranın önünde durur ve böyle bir kıskançlık hissedirdi? Dizlerinin üstünde durup, saygı gösterisinde bulunması gerekiyordu. Öfkesinin sonu kötü olacaktı. Bu hayvanın hışmını tetikleyen bir şey söyleyecek ya da yapacaktı.

Fakat Marsuuv, Janae'yi daha o kadar bile kabullenmemişti. Aslında şimdi iyice bir düşününce, baştan beri Marsuuv'un gözlerinin onun değil de Billy'nin üzerinde olduğunu görebiliyordu. Janae bundan emindi.

Janae bir sonraki yemek için kafese kapatılmış bir fareden başka bir şey değildi. Bu kâbusa bu korkunç hayvana yemek olmak için girmişti!

Yine de dünya üstünde ya da zihninde, kendi arzusunun gerçeği, kokusu ve kaynağıyla yüzleştiği burasından başka olmak istediği bir yer yoktu.

“Ya ben?” diye sordu Janae.

Hayvan onu duymazdan geldi. Uzun dili kıvrılarak dışarı çıktı, Billy'nin yanaklarındaki gözyaşlarını yaladı. Marsuuv'un nefesindeki kan kokusuyla birleşen bu şefkat gösterisi de artık çok fazlaydı.

Janae öne doğru öfkeyle bir adım attı. “Ben burada sadece bir parça et miyim?” diye bağırdı.

Marsuuv ilk kez onun yüzüne bakmak için kafasını hızla kaldırdı, cızırtılı bir şekilde hırladı. “Sabret ey insan!”

Shataiki'nin nefesi kokuyla birlikte Janae'nin üzerine aktı, bu öylesine güçlüydü ki yine gözlerine yaşlar hücum etti.

“Arzun çok güçlü, öyle mi Havva'nın Kızı? Sadece bir kez tatmak mı istiyorsun?”

Janae'nin sesi çatallandı. “Evet.”

Marsuuv bütün vücudunu ona doğru çevirerek, asma yatağında doğruldu. “Bizim nasıl ürediğimizi biliyor musun, Janae? Kanı dişlerimizde taşırız.”

Tabii ki. Evet, tabii ki.

“Şimdi benim yuvamdasınız, ben burada larva hâline gelen döllememiş yumurtalar yapıyorum. Kraliçe haricindeki Shataikiler yavrulara yaşam verebilir; tek gereken bir damla kandır. Tek bir ısırık.”

Bu sözler Janae’ye dayanılmaz derecede baştan çıkarıcı gelmişti. Nedeninden emin değildi, Marsuuv’un söyledikleri kendi varoluşu hakkında tüm bildiklerini aşıyordu.

“Neden bu kanı arzuladığını merak ediyorsun, değil mi kızım?”

Janae daha yakına gelirken, “Evet,” diye hafifçe inledi.

“Bir zamanlar ormanlarımız on iki taneydi, her biri bir kraliçenin yuvasıydı. Ormanlardan biri yanınca kraliçe Alucard bizi terk etti. Alucard dünyamızı terk edince de sizinkine girdi, sizin takvimlerinize göre sen doğmadan iki bin yıl önce. Kendi larvalarını dölleyecek bir Shataiki yoktu. Ancak kendi kanını bir insan kadına vererek, neslini sürdürme ihtiyacını tatmin edecek bir yol buldu. Bunu kan kitaplarının birinden, Canavar Avcısı Aziz Thomas’ın günlüğünden öğrendik; orada bir melez ırkının ortaya çıkarak tohumlarını dünyaya yaydığı yazılıydı. Thomas bu nesle ‘vampirler’ dedi. Bunlar yavrulardı.”

Janae sözün nereye varacağını biliyor, bu da onu dehşete düşürüyordu.

“Sen, Janae, kan açlığı çekiyorsun, çünkü baban birçok nesil önce bir melezdi. Senin damarlarında hâlâ Shataiki kanı akıyor.

Sen o dölden geliyorsun.”Duraksadı. “Bu seni heyecanlandırıyor mu?” Marsuuv onu gözleriyle ve pençelerinin nazik hareketleriyle kendine çekerek, yumuşak bir biçimde konuşuyordu.

Janae, “Evet,” diye fısıldadı. Dilinde bir damla kan tadı vardı ve kendini bu arzuya bırakmıştı. Billy’de bile... Onun kanında da aynı karşı konulmaz tat vardı.

Shataiki kanı.

Biraz daha yaklaştıkça, uzaklardan bir ses fısıldadı: *Bu kötülük, Janae. Larva gibi ham, katıksız kötülük. Sen cehenneme girdin, kötülük içmek için yalvarıyorsun.*

“Gel, tatlım,” diye Marsuuv mırıldandı. “Gel, tadıma bak, benim kötülük olduğumu gör.” Yataktan zıplayarak, kayıp kitapları taş sıradan fırlattı. Janae şimdi bunun bir sunak olduğunu görüyordu. Bu onun sunağıydı.

Janae sunağın onun olduğu tarafına yürüyerek pençesine ulaştı. Marsuuv şimdi öyle yakına eğilmişti ki Janae onun nefesini hissedebiliyordu, bu sıcak hava patlamasındaki güç ondaki son direnç kalıntılarını da yok etti. Janae, Ba’al’in bu muhteşem hayvanla birlikte olma arzusunu anlıyordu.

Janae içgüdüsel olarak öne eğilerek, daha yakın olma arzusuyla tüylerini parmakları arasına aldı. Marsuuv kurulmuş bir hayvan gibi tepki verdi, onu birden yerden çekerek hızla sunağa çarptı. Acı birden Janae’nin sırtında şimşek gibi çaktı.

Hayvan sunağın üzerine atıldı, Janae’nin derinden yaralanmış sırtını pençeleriyle sıkıca kavradı. Janae’nin üzerine abanıp, dik dik baktı.

Hayvan, “Daha fazlasını istiyorsun,” diye hırladı. “Daha fazla. İşte bu nedenle o seni seçti.”

Janae minnet duyarak ağlamaya başladı. Her zaman onda yanlış bir şeyler olduğunun farkında olmuştu. Farklı bir şeyler. Diğer insanların tutkusundan her zaman daha fazla olan serüvene, zevke ve hep daha fazlasına olan tutkusu. Şimdi artık anlıyordu.

Bu tutkusu kandı. Shataiki kanı. Bu arzu ona öz babasından geçmişti.

“Lütfen...” Yaratığın tüylerini kavrayarak çekti. “Lütfen...”

“Teeleh’in kızı olmayı mı arzuluyorsun?”

“Evet!”

“Elyon’u lanetlemek ve sonsuza dek kötülüğü mü kucaklamak istiyorsun?”

“Evet!”

Marsuuv’un çenesi yavaşça aşağı indiğinde, Janae ona boynunu uzattı. Dişlerinin tenine değdiğini hissetti.

Sonra on ikinci ormanın kraliçesi Marsuuv, Janae’nin etini ısırды ve kanını damarlarına akıttı. Janae’nin vücuduna dolan güç onun can çekişen bir sıçan gibi sarsılmasına neden oldu.

Janae’nin çenesi iyice açıldı ve çılgılık attı. Acıyla, zevkle, katıksız kötülüğün dehşetiyle.

Marsuuv üzerinden Janae’nin kanı damlayan dişlerini çekti; onu kendisinin olarak damgalamak için alnına üç pençe işaretini kazıdı, tatmin olmuş bir hâlde ürpererek yavaşça masadan indi ve Janae’yi orada tek başına titrerken bıraktı.

Billy bir şeyler söylüyor, karşı çıkıyordu ama Janae ona odaklanamıyordu, çünkü sinirleri acıdan çok hassasiyetten yanıyordu. Her şeyi hissedebiliyordu: Altındaki soğuk taşı, etrafındaki havanın hareketini, boynundaki acının iğne gibi batışını, alevlerin kokusunu, kanı, teri, balgamı, her şeyi. Acısı artık zevke dönüş-

müştü ve hepsini özümsemekte zorlanıyordu.

“Zamanla, aşkım,” diyordu Marsuuv. “Hepsi de zamanla. Onu kaldır.”

Janae’nin algıları yumuşadı, yorgunluktan tükenmiş ve tatmin olmuştu. Eller pelerinini çekince gözlerini açtı. Billy üzerine eğilmiş, onu sarsıyordu. Janae gülümsedi. “Billy.”

“Kalk hadi.”

Kendinden geçmiş hâlde ona baktı.

Billy, “Ayağa kalk!” diye tersledi.

Janae, Billy’nin kıskançlık patlamasına sesini çıkarmadan doğruldu. Kendisini daha önce hiç hissetmediği kadar canlı ve enerjik hissederek sunaktan atladi. Bir an Ba’al’in buruşuk kabuk gibi vücudu gözlerinin önüne geldi ama bu görüntüyü zihninden kovdu. O Ba’al değildi.

Janae şimdi Billy denen bu insanı ne kadar az umursadığını fark ederek, ona göz ucuyla baktı. Billy onun gözüne küçük ve acınası görünüyordu; kötülüğe olan susuzluğuna yenik düşmüş çelimsiz bir adam, hâlbuki kendisi bunun için dünyaya getirilmişti. Peki, Billy’nin mazereti neydi?

Billy yazardı, diye fısıldadı iç sesi. *O şimdi senin efendin.*

Janae bu görüşü kabullenmeyi reddederek, tekrar asma yatağına oturmuş olan Marsuuv’a yüzünü döndü.

“Kendini kanıtlamak mı istiyorsun?” diye sordu Marsuuv. Bir şekilde biliyordu herhâlde. Belki de kanından beslenirken zihni onunla birleşmişti.

Janae sütyeninin kenarından üç ampulü çıkarıp, sunağın üstüne koydu. Marsuuv küçük şişelere uzandı, pençesinin ucuyla onlara dokundu.

“Anlat bana,” dedi.

“Beyaz bantla işaretli olan Raison B Türü. Tüm yaşamı yok etme gücü var. Billy ve benim şimdi ona karşı bağışıklığımız var.”

“Albinoları ya da melezleri öldüremez,” dedi Marsuuv. “Göllerde yıkanmış insanları öldüremez.”

Virüsü biliyor muydu?

Marsuuv, Janae’nin kaşını kaldırdığını fark etti. “Virüs Teeleh’in kanından geliyor,” dedi Marsuuv. “Güruh’un şu anki hastalığını kötüleştirir.”

Janae’nin başı dönüyordu.

“Ya diğer hastalıklar?” diye sordu Marsuuv.

“Üzerinde siyah bant olan Asya Ebolası. Ben ve Billy dışında herkes için ölümcül bir hastalık. Dünyamızdaki herkes gibi biz de bu hastalığa karşı aşı olduk. Son ampul de etikette görüldüğü gibi Thomas’ın kanından bir parça içeriyor ki ikimizde de bundan var.”

Hayvan, Thomas’ın lafı geçince kafasını aniden çevirdi.

“O Bangkok’ta,” dedi Janae, Shataiki’nin ne kadarını bildiğini merak ediyordu.

Marsuuv yavaşça geri çekildi. “Artık zamanı geldi. İnsanlar bir karar verecek. Toprakları yakıp kül edebilir, insanların gözlemlerini çıkarabilir, kulaklarına kötülük fısıldayabilir, tecavüz ederek, talan ederek yakabiliriz, fakat sonunda yalnızca insanlar, kendi kaderlerinin kilidini çözebilir.”

“Ve şimdi biz de bu kaderin anahtarlarını size veriyoruz,” dedi Billy.

“Sen değil, Billy. Efendimin senin için başka bir görevi var. Sen ile ben daha iyi kaynaşır kaynaşmaz, bu görevi alacaksın.”

Billy, Janae’yi sinsi bakışlarla süzdü.

“Fakat Janae,” dedi Marsuuv mırıldanarak, “sen bizim yeni Havva’mız olacaksın. Birlikte hepsini yok edeceğiz ve bütün dünya da insanların sahibinin Teeleh olduğunu öğrenecek.”

Janae onun kanını arzuluyordu.

“Samuel’i bul, onu baştan çıkar. Melezleri baştan çıkar.” Sesinde kayıtsızlık vardı. “Albinoları baştan çıkar. Ejderhanın yavrusunu yeme zamanı geldi.”

Marsuuv sunaktan Asya Ebolası ampulünü alıp yanına koydu, Thomas’ın kanına dokunmadı. “Buna ihtiyacın yok. Raison Tüürü sana ihtiyacın olan gücü verecek.”

“Peki, ya melezler?” diye sordu Janae. “Albinolar.”

“Ölecekler.”

“Eğer benim zehrim yalnızca saf kan Gürüh’u etkiliyorsa onlar nasıl ölecekler?”

Marsuuv öfkeyle baktı. “Ben ahmağa mı benziyorum? Dediğimi yap.”

“Ya ben? Ben ölecek miyim?”

“Sen de onun âşığısın,” dedi, her kelimeyi üstüne basa basa söyleyerek. Teeleh’in arzusu hepsini yok ederek, sapkın bahçesindeki yeni âşıkları Billy ve Janae’yle her şeye baştan başlamaktı.

Parçalar yerli yerine oturuyordu. Shataikiler’in insanları şimdiye kadar yok edememesinin tek nedeni, yalnızca insanların insanlığı yok edebilmesiydi. Aslında insanlar Shataikiler’den daha güçlüydü. Shataikiler intikamlarını alamadıkları bu dünyada kendilerini gizliyor, ortaya çıkmak için fırsat kolluyorlardı.

Artık zamanı gelmişti. Janae’nin elinde Gürüh’u ortadan kaldıracak, Eramitler ve albinoların yıkımını Teeleh’e bırakacak bir virüs vardı.

Marsuuv, Janae'ye gözlerini dikti. "Git ve yapman gerekeni hemen yap."

33

Qurongi City'nin kuzey batısındaki Torun Vadisi, Güruh ordusunun dolup taşan kalabalığıyla siyaha dönmüştü. Chelise manzaraya şöyle bir bakınca, şimdi burada olmak şöyle dursun, hayatta olmasına bile şaşırdı. Eğer Roush Michal olmasa, Chelise şimdi Topluluk'ta güvende ama hâlâ ne yapacağını bilemez durumda olurdu.

Chelise, kafasının içinde Roush'un sözleri yankılanırken, çölde dolaşmıştı: *Senin için çöle gelecekler. Onları bekle.*

Kimleri bekleyecekti, Güruh'u mu? Çember'i mi? Thomas ile kendi babasını mı? Elyon onun için geliyor olabilir miydi? Ya da Shataikiler...

Michal gittikten sonra güneş doğdu ve Chelise artık kimler gelip onu alacaksa bir yandan onların yolunu gözleyerek, Paradose Vadisi'ne ve Çember'e doğru yavaşça yola koyuldu. Güneş doğdu. Gün ilerledi.

Eve yaklaştıkça, Thomas'ın çağrısına karşılık gelen albinoları görmeye başladı. Çok uzaklardan akın akın Paradose Vadisi'ne geliyorlardı. Belki de çölde beklemek yerine Topluluk'a dönse daha iyi olurdu. Jake'ini öpmek, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyordu. Ancak elbetteki her şey yolunda *değildi*. Binlerce insan vadiye dolacaktı. Samuel tehlikedeydi. Thomas ortadan yok

olmuştı.

Ayrıca onu almaya gelen insanlardan nasıl emin olacaktı?

Sonra yüksek bir kumula tırmandı, tek başına duran bir ağacın altındaki Serseri devriyesini görünce işte o zaman anladı. Onu bulmuşlardı.

Yine de onu seyretmekten hoşnut görünen iki adamın yanına gitmek için cesaretini toplaması tam beş dakikasını aldı. Korkarak, aynı zamanda kararlılıkla onlara yaklaştı.

“Adım Stephen,” dedi genç Güruh keşif eri. “Anneniz Bayan Patricia onunla hemen Torun Vadisi’nde buluşmanızı istedi.”

Hemen. Chelise en kötüsünün gerçekleşmiş olduğunu anladı. Qurong ve Thomas’ın başı büyük belaya girmişti. Başka neden annesi böyle bir şey istesindi ki?

“Stephen mı?” Boğulmasından bu yana ilk kez bir Serseri’yle konuşuyordu.

“Evet, hanımım. Sizi koruyacağız ama bizim yanımızdan ayrılmamanız gerekiyor.”

Bütün gün at üstünde yol aldıktan sonra, Chelise birden Stephen’ın onu koruduğu kişilerin diğer Güruh savaşçıları olmadığını anlamıştı. Stephen yeni tür albino savaşçılarını dikkatle gözetliyordu. “Hepimiz onların Eramitler’den bile çok daha hızlı ve hünerli olduklarını biliyoruz.”

Arkadaşı kıkırdadı. “Ve herkes Eramitler’in birçok Güruh savaşçısından üstün olduğunu bilir.”

“Sahiden mi?”

Reeslar adındaki adam, “Savaş görmemiş bir ordu nasıl savaşma formunda kalabilir ki?” diye sordu. “Yalnızca Boğazlayanlar ile gözcülerimiz bir zamanlar Güruh’un gurur kaynağı olan

becerilere sahipler.”

“O zamanlar bile Orman Muhafızları bizi fena pataklardı,” dedi Chelise.

Onun “biz” kelimesini kullanması bir an diğerlerinin sessiz kalmalarına yol açtı. Ancak Chelise bir zamanlar “biz” olanın yine olması gerektiğini düşündü. Onların kokuları Chelise’yi diğer albinoları rahatsız ettiği kadar etmiyordu. Aslında onlar ile birçok albino arasındaki tek fark albinoların kızıl bir gölde boğulmuş olmalarıydı.

Sessizliği Stephen bozdu. “Eğer albinolar silaha sarılmaya karar verirlerse, Teeleh bizi kurtarır.”

Diğeri homurdanarak onu onayladı, Chelise de çok kısa bir an için Samuel’in savaşıma arzusunu anlamıştı. Şimdiye kadar ortalama bir albinonun dövüş becerisi ve kuvvetindeki üstünlüğünü anlamamıştı. Hasta olmamaları ve devriye birliklerinden sürekli kaçmaları, onları sürekli olarak düşmanla karşılaşmaya hazır vaziyette, zinde ve sert tutmuştu.

Bir günde çölü iki kez geçtikten sonra, Chelise iki Boğazlayan’ın ortasında, kırsağının üstünde Torun Vadisi’ndeki orduları inceliyordu. Gençken birçok devriye görmüştü ama hepsi de belli bir mesafedendi. Ormanları ele geçirmeden önce Güruh, kumlarda belli olmamak için taba renkli atlar yetiştirmek ve vadileri tutmak gibi her tür yola başvurmuştu. Sonraları strateji değiştirmişler, Çember gibi kaçak olarak saklanmak yerine üstün zaferlerinin görülmesini tercih etmişlerdi.

Bir keresinde Chelise ve Thomas’ın kampının olduğu albino boyu kaçmadan önce, küçük bir Güruh ordusu kampın ucuna kadar gelmişti. Chelise yakındaki tepelerden Thomas’la birlikte Gü-

ruh'u seyretmiş, onlarla makul bir şekilde konuşup konuşamayacaklarını merak etmişti.

Bu ilk başlarda, babası gazabını tümünden onların üstüne salmadan önce olmuştu. Gürüh takip eden aylarda birkaç kampı kılıçtan geçirerek yüzlerce albinoyu ele geçirdi. Bir keresinde Boğazlayanlar çok iyi tanıdığı üç albinoyu—Ismael, Judin ve Chrystin—asarken, Chelise bir kayalıktan çaresizce onları izlemişti.

Chelise o gün hep ağlayınca Thomas da çölün derinlerine gitmeye karar verdi. Çember uyum sağlamayı öğrendi, Gürüh'un sabırsızlığı ise cılız avantalarla arttı. Ancak çölün içlerindeki hayat acımasızdı ve kızıl göller de nadir bulunuyordu. İki üç haftada bir yiyecek ve odun bulmak için hareket etmek zorundaydılar ve çöl buğdayını hasat etmek için de uzun yolculuklar yapıyorlardı. Bir şölen için iki üç geyik avlamak bir hafta sürebiliyordu.

Tüm bunlar ve bir de Elyon'un ormanların içindeki ve yakınlarındaki kızıl gölleri terk etmesi, Thomas'ı yine ormanlara yaklaşmaları gerektiği konusunda ikna etti. Tehlike, fakat aynı zamanda ödül de daha büyüktü.

Bunun yanında yaşlıların sık sık dile getirdikleri gibi, Elyon yakında dönecekti. Bir gün. Bir hafta. Birkaç ay bile değil. Kesinlikle bir yıldan fazla değil.

Bu yedi yıl önceydi. Şimdi artık birkaç albinodan daha fazlası ormanları geri almak istiyordu.

Torun Vadisi'ne sızan bu Gürüh ordusu herhangi bir albino ordusundan daha yavaş ve zayıf olabilirdi ama adamlar denizde kum gibiydiler! Adam, at ve çadırlardan oluşan bu muazzam battaniye ufka kadar uzanıyor, sonra hafif bir sis içerisinde kayboluyordu.

Chelise, “Bir milyon kişi vardır herhâlde,” dedi.

“O kadar var,” dedi Stephen.

“Bütün ordu mu?”

Stephen çoktan ağzından kaçırmış olmasına rağmen, yine bir sessizlik oldu. Chelise zaman zaman Stephen’ın onun bir albino olduğunu unuttuğundan ve onu yalnızca kraliyet ailesinden biri olarak gördüğünden emindi. Ne de olsa Chelise’yi evine götürüyordu.

“Bunların hepsi de tatbikat için mi?” diye merakla sordu Chelise.

“Bu daha önce hiç yapılmamıştı ama mantıklı, çünkü ordunun eğitime ihtiyacı var.”

“Evet, ama ya lojistik? Bu kadar adamı hareket ettirmek kâbus gibi bir şey olmalı.”

Reeslar dudak büktü. “Biz bunu çölde hep yapıyorduk zaten! Bu... Bu hiçbir şey değil.”

“Babamın onlarla beraber olmadığından emin misin?”

Stephen soruyu duymazdan geldi. “Bekliyorlar. Oyalanmalıyım.”

“Bekliyorlar mı?”

Keşif eri atını tepenin zirvesinden çevirip, ağaçlara doğru tırısaya kaldırdı. “Qurong’un kızı, sizi anneniz bekliyor.”

“Nerede?” İkisinin arasından, atına vurarak hızlandı.

“Yakında. Hemen tepenin ardında.”

Ağaçlara konumlanmış birkaç devriye ve muhafızı hızla geçerek atlarını sürdüler. Stephen’ın ısrarı üzerine Chelise kapüşonlu bir cübbe giymişti. Qurong’un emri, Chelise’nin gizlilik içinde getirilmesi yönündeydi. Onlarla ya zincirlere vurulmuş hâlde ya da

Güruh'tan biri gibi görünerek gidebilirlerdi ki Stephen ikincisini önermişti. Her şeye rağmen o Qurong'un kızıydı.

Kraliyet kampı Torun Vadisi'nin yukarısında bir platoya kurulmuştu, birkaç yüz metre ilerisinde bir sınır oluşturan bir Boğazlayan bölüğü tarafından kuşatılmıştı. Dört küçük çadırın çevrelediği branda bezinden yapılma büyük bir çadırda, üzerinde kanatlı iblis resmi olan bir düzine bayrak dalgalanıyordu. Bu grubun etrafında, kraliyet maiyetine ve muhafızlarına ait birkaç tane küçük çadır bulunuyordu.

Chelise yanılmıyorsa, bunlar tapınak muhafızı olmalıydı. O zaman Ba'al de buralarda bir yerdeydi herhâlde...

"Size eşlik etmek bir zevkti, Qurong'un kızı," dedi Stephen. "Şanssız insanları öldürmeye çalışan birçok kötü ruhtan sizi koruması için Teeleh'e dua edeceğim."

Chelise böyle bir kutsama duymayalı ne kadar zaman geçmişti? "Teşekkür ederim," dedi.

Stephen ana muhafızları geçtikten sonra yavaşladı, sonra bir başkasını selamladı, o da dik dik bakarak Chelise'nin dizginlerini tuttu.

"Sen iyi bir adamsın, Stephen. Elyon'un senin yüzüne gülmesi için dua edeceğim."

Keşif eri bir an tereddüt etti, sonra başını eğdi.

Yeni muhafız, Chelise'yi atından indirerek ana çadırın eteğine kadar götürdü, sonra yana çekildi. "İçeri," dedi ters ters. Chelise derin bir nefes alarak eteği çekti ve geçmişine adım attı.

Gözüne çarpan ilk şey girişin yanındaki bir kâse morst oldu. Neden odadaki bol miktardaki mobilya ya da odanın karşı tarafında ayakta duran üç kişi yerine bunun dikkatini çektiğini anla-

mamıştı. Belki de morst eski yaşam tarzındaki yanlış olan her şeyi temsil ettiği içindi.

Yumuşak un kıvamındaki bir macunun bir hastalığı gizleyebileceğini düşünmek aptalcaydı. Güzel bir yalandı.

Eteği bırakıp, loş odaya dikkatle baktı. On yıldır görmediği Patricia on metre ilerideki ana direğin yanında, elleri önünde kenetlenmiş vaziyette ayakta duruyordu. Kırmızı bir elbise giymiş, saçları törenlerde yapıldığı gibi arkada toplanmıştı.

“Chelise?”

Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Annesinin, ismini söylediğini duymak... Bu kadını düşündüğünden çok daha fazla özlemişti.

“Bu sen misin?”

Kapüşonu! Kapüşonu başında, gölgede duruyordu. Chelise iki lambanın aydınlattığı bölgeye adım atarak kapüşonunu sıyırdı.

“Merhaba, anne.”

Duyguları açığa çıktıkça, Patricia’nın da yüzü yavaşça değişti. Ellerini kızını kucaklamak ister gibi kaldırdı, fakat sonra indirdi. Sağ tarafında duran iki adama göz ucuyla baktı. İlki yıllar önce albay olduğu zamanlardan tanıdığı generaldi. İkincisi...

Chelise, Güruh’un büyük kumandanı Qurong’un iri cüssesine ve gri gözlerine bakarken vücudundaki her sinirin uyarıldığını hissetti. Bu, hayatı kadar sevdiği babasıydı.

Chelise konuşamıyordu. Ona koşmak, kollarını kalın boyuna dolamak ve onu ne kadar çok düşündüğünü söylemek istiyordu: her gün, her gece. Ne zaman Elyon’un kızıl sularından içse, ne zaman meyvelerinden yese, yüzü hep gözlerinin önüne geliyordu. Onun Chelise’yi kızıl göle kadar takip edip, acınası benli-

ğini–ne kadar güçlü kuvvetli olursa olsun–boğduğunu ve onu bütün gece dans ettirecek yeni bir hayat bulduğunu hayal ediyordu!

Fakat yapamadı. Bu kadar uzun zamandır bu anı hayal etmiş olmasına rağmen yapamadı.

Qurong’un bakışları yumuşaktı. Hatta üzgündü. Ama kafasını çevirdi.

Chelise keskin bakışları yumuşayan Patricia’ya baktı. “Evi-mize hoş geldin, kızım.”

Başını eğdi. “O şeref bana ait, anne.”

Sessizlik oldu.

“Merhaba, baba.”

Qurong göz ucuyla bakıp, kibarca başını eğdi.

Sonra annesi öne atıldı. Anne kız, Güruh’la albino kucaklaştılar.

Annesi ağlamamak için kendini zor tutarak, “Seni görmek çok güzel, Chelise,” diye fısıldadı. “Bilsen ne çok endişelendim.”

Patricia’yı yanağından öptü. “Seni böyle sağlıklı görmek çok güzel.”

Annesi geri çekilerek, “Ya oğlun?” diye sordu.

“Jake. Bir enerji topu.”

“Elbette.” Annesi güldü. “Qurong’un kanı var onda.”

“Sanki tahta kılıçla doğmuş gibi kılıcı elinden hiç düşürmüyor.”

Patricia ile birlikte Cassak da güldü. Ancak Qurong dik dik ileri baktı, her şeyin merkezindeki en doğal soruyu sordu. “Peki, o bir albino kılıcı mı, yoksa Güruh elinden çıkma bir kılıç mı?”

“Oh, kes şunu, Qurong!” diye Patricia azarladı. “Albino ya da değil, o senin torunun. Çocuk gibi davranmayı bırak.”

Chelise, Qurong'a güven vermek istiyordu ama onu yönlendiren tüm aldatmacalara son verebilecek ne söyleyeceğini bilmiyordu. Sonuçta hepsi Qurong'un hatasıydı. Babası en başından beri albinolar ve Güruh arasındaki uçurumu derinleştirmişti.

Onu ikna etmek için tek bir şansı vardı ama çölde yıldızların altında yatarken aklından geçirdiği tüm konuşmalar şimdi uçup gitmişti.

Chelise, "Thomas nerede?" diye sordu.

"Hiç bilmiyorum. Gitti."

"Bize Jake'i anlat," dedi Patricia. "Gel, otur hadi. Susadın mı? Cassak, lütfen bize biraz meyve getir."

Chelise masaya oturdu, annesinin verdiği bir portakalı kirbarca kabul etti. Annesine, babası ve büyükbabası kadar inatçı olan küçük afacanı anlattı. Fakat kabarık sarı saçlarıyla küçük bir Roush kadar sevimliydi.

Bir yandan da ayakta duran babasına—şüphesiz annesinin emriyle—göz ucuyla bakmaya devam ediyordu. Buluşmaları babasının değil annesinin fikri olmalıydı.

Birkaç dakika konuştular, Chelise annesinin sorularını onların yaşam biçimlerine dokundurmak olacak biçimde cevaplamamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu, fakat bu gitgide zorlaşmaya başlamıştı.

Patricia, Jake konusuna dönerek, "İyi bir çocuğa benziyor," dedi. "Ve sağlıklı."

"Vaftizinden bu yana bir at kadar sağlıklı."

"Vaftiz mi? Vaftiz nedir?"

"Boğulma. Bütün çocuklarımız kızıl göllerde boğulur. Bu hastalığı uzak tutuyor."

Bu buz gibi bir havanın esmesine neden oldu.

“Barbarlık,” dedi Qurong. “Gerçekten çocuklarınızı öldürüyor musunuz?”

“Senin gözüne ölü gibi mi görünüyorum, baba?” diyerek Chelise ayağa kalktı. “Hiçbirinizin bunu takdir edemeyeceğinizi biliyorum. Bunu uzun zaman önce seçmeliydiniz. Fakat öz kızına bakınca, bunun yaşam verici bir şey olduğunu görmem lazım. Karanlık rahipler size bunun bir zehir olduğunu söylüyorlar. Zehirlenmiş gibi mi görünüyorum? Bu yüzden mi en iyi savaşçılarıңызdan bile çok daha güçlüyüz?”

“Saçmalık!”

“Lütfen,” diye fısıldadı Patricia. “Burada böyle şeyler konuşmayın.”

Ancak Chelise burada tam da böyle şeyler konuşmak için on yıl beklemişti. Masanın etrafından dolanarak babasına yaklaştı.

General Cassak onu durdurmak için ileri atıldı. “Geri çekil.”

Chelise onu umursamadı. “Babam kadınlardan korkmaz, özellikle de kendi kızından.”

Qurong’a bakıp da ondan bir talimat almayan general durdu. Chelise babasından birkaç adım uzakta durarak gözlerinin içine baktı.

“Kocamla birlikte kitapların içinde kaybolduğunuzu gördüm, baba. Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?”

“Kaçtı.”

“Bu dünyaya mı? Başka bir dünyaya mı?”

Qurong bakışlarını çevirdi. “Ne zaman gözlerimi kapasam bana hayatı zehir eden kâbusların ötesinde başka bir dünya tanımıyorum ben.”

“Lütfen bana onu en son gördüğünde iyi olduğunu söyle,” diye yalvardı. “Bunu bilmeye hakkım var.”

“Ben nereden bileyim? O, insanların gözleriyle gördüklerini değiştirebilen bir büyücü. Bunun dışında bir şey bilmiyorum.”

Gizli kütüphanesinde Chelise’nin gördüklerini tamamen inkâr ediyordu. Ancak Chelise onu suçlamıyordu. Kim şimdiye kadar kitapların içinde kaybolunduğunu duymuştu ki? O bunu bir kâbus gibi görüyordu.

“Baba, gittiğiniz yolu tekrar düşünmeniz için size yalvarıyorum. Albinolar, Güruh’a zarar verme niyetinde olmayan barışçıl insanlardır. Tek istedikleri her zaman Elyon’la bir olmak olmuştur. Zamanın başlangıcından yana olan her şey bu sona işaret ediyor.”

“Ölüm ve yıkım da bu planın bir parçası mı peki? Çok safsın.”

“Hayır, bunlar insanların seçimiydi. Ancak şeytana da izin verildi ki biz de sevdiğimizi seçebilelim. Büyük Macera’nın anlamı budur—Elyon’un bize gösterdiği büyük aşka dönmeyi seçmek.”

Biraz duraksadı, sonra Qurong’un onu anlayacağını düşünerek yumuşak bir sesle konuştu. “Shataikiler serbest bırakılmadan önce her şeyin ne kadar farklı olduğunu hatırlıyor musun, baba?”

“Bunların hepsi saçmalık.”

“Sizin gibi inanmayanlar için saçmalık! Ben inanmadan önce *bana* bile öyle geliyordu. Ancak inananlar için bu kurtuluşun gücüdür. Eğer boğulursan baba, sen de benim bildiğimi bileceksin. İyilik ve kötülük can sıkıntısından oyun oynamıyorlar. Riskler çok fazla! Yaşamlarımız tümüyle dengede, hepimizinki—albinolar, Güruh ve Eramitler.”

Qurong onu uzun uzun süzdü, sonra dönerek bir sürahi biraya doğru yürüdü. Kalaylı bir kupaya kehribar rengindeki içkiden

biraz boşalttı.

“Lütfen, baba. Sana yalvarıyorum.” Yumuşak ve kırılgan bir sesle konuşuyordu, çünkü duyguları onu bağırımdan alıkoyuyordu. “Benimle birlikte boğul!”

Qurong ona bakmadan uzun bir yudum içti. Chelise onun duygularını kontrol ettiğini düşündü. Chelise üstesinden geliyordu galiba. Bu kadar yalın bir gerçeğe kim karşı koyabilirdi ki?

“Albinoların barışsever olduklarını söylüyorsun, tam da şu sıralar Güruh’u yok etmek için plan yapıyorlar,” dedi.

“Bu doğru değil.”

Yüzünü ona çevirdi. “Samuel, Eram’a katılmış, albinoların melezlerle ittifak yapması için gizlice anlaşmışlar.”

Qurong bunu söylediği an, Chelise doğru olduğunu anladı. Thomas’ın söylemeye çalıştığı şey buydu!

Ve böyle bir güç gösterisiyle de birkaç albinodan daha fazlası Güruh’un işini tamamen bitirmeyi vaat eden bir savaşa çekilebilirdi. Chelise’nin midesi bulandı. Thomas haklıydı, dünya un ufak oluyordu!

“Thomas...” dedi Chelise. “Thomas’a ihtiyacımız var! Onları durdurabilir.”

“Oğlunu yüksek yerde Elyon’a teklif ederken yaptığı bu muydu? Bir savaşı mı durduruyordu?”

“Evet! Ve sen sözünü tutmadın, baba.” Ona yaklaştı, elini kolunun üstüne koydu. Ümitsizce güvenini kazanmaya çalışıyordu. “Sana yalvarıyorum, baba. Bu saçmalığı sen durdurabilirsin. Benim hatırım için, sana yalvarıyorum. Torununun hatırı için.”

“Bana büyüklük taslama. Savaş falan olmayacak!” Geri çekildi, elini yumruk yaparak salladı. “Fakat eğer olursa, benim kar-

şıma kim çıkarsa çıksın ezerim.”

“Qurong!” Patricia onların yanına geldi. “Anlaşmamızı unutma. Sesine dikkat et!”

“Ben Qurong’um!” diye bağırdı. “Kadınlarım bana ne yapacağımı söyleyemezler!”

Chelise aniden albinolara dönmesi gerektiği hissiyle boğuldu. Samuel’i durdurmalıydı!

“Eğer Chelise, Thomas’ın yalanlarına kanmamış olsaydı, böyle zor bir duruma düşmeyecektik,” diye Qurong söylendi.

“Oh, lütfen, bu konuda onu suçlayamazsın,” dedi Patricia. “Önce kendi rahibine bak.”

“O benim rahibim değil.”

Qurong göz ucuyla kapıya baktı. Ba’al hakkında böyle ulu orta konuşmak iyi bir şey değildi. Güruh kampında herkes huzur içinde değildi. Fakat şu anda bunların hiçbirinin Chelise için bir önemi yoktu. Yanında Thomas yoktu. Samuel de şu anda albinoları yanına almış, Güruh’a savaş açma niyetiyle Topluluk’a gidiyor olabilirdi.

Eğer yaparsa, Güruh’un günleri sayılı olabilirdi.

Qurong kapıya yönelerek, “Cassak, onun düşman kampından emniyet içinde çıkmasını sağla,” dedi. “Benim işlerim var.”

“Qurong!” diye Patricia bağırdı.

“Sen benim düşmanım değilsin, baba,” dedi Chelise. “Seni canım kadar seviyorum.”

Ancak babası başka bir şey söylemeden çekip gitti.

Hepsini kaybettim, diye düşündü Chelise. *Kocamı, oğlumu, şimdi de insanlarıma savaş açacak babamı kaybettim.*

Dünya senin yolunu gözlüyor, Chelise.

34

Dört gün boyunca Eramit ordusuna danışmanlık yapmak Samuel'e, Eram'a gelmekle yalnızca iyi bir seçim değil, aynı zamanda tarihi yeniden şekillendirecek bir seçim yaptığını da göstermişti. Bu seçim yakında, Güruh egemenliği çağında belirleyici bir dönüm noktası olarak müjdelenecekti. Avcı'nın Thomas'ı böyle bir seçimle efsane hâline gelmişti ve şimdi onun oğlu, Avcı'nın Samuel'i de onun ayak izlerini takip ederek, albinoları Güruh belasından kurtaran kişi olarak adından Çember içinde övgüyle söz ettirecekti.

Çocuklar ismini bilekliklerine kazıyacaktı, erkekler ateşin etrafında oturup, onların gözünde bir Tanrı mertebesine yükselene kadar başarılarını abartacaklardı. Ve kadınlar... Hiç evlenmemişti, çünkü yüreğinin derinliklerinde kaderinde azamet olduğunu biliyordu. Onun yaşındaki gençler gece gündüz kadınları etkilemek için uğraşırken, o günlerini savaş becerilerini geliştirmekle geçir-mişti. Şimdi genç bakireler, nereye giderse gitsin gözlerini ondan alamayacaklardı.

Ancak Samuel on iki saat önce Eram'ın yakın çevresine gelen bu kadına güvenmiyordu. İsminin Janae olduğunu söylemişti. Bir albinoydu, rahatsız edici derecede zekiydi ve şimdiye kadar gördüğü bütün kadınlardan daha güzeldi. Bu onun durup düşünmesine yol açmıştı, çünkü bütün albinoları görmüştü ve diğerlerinin ara-

sında olsa bunu kesinlikle fark ederdi.

Yirmi metre geriden, atının üzerinde onları inceleyen kadına göz ucuyla bakarak, “Hayır, efendim,” dedi. “Bence onun öğüdünü değil, benim öğüdümü dinlemelisiniz.”

O ve Eram, iki yanlarında Eram’ın dörder tane kişisel muhafızları olduğu hâlde, Samuel’in adamlarının Güruh’a dönüşmüş Orman Muhafızları’yla birlikte çalıştığı doğu vadisine yukarıdan bakıyorlardı. Eram’ın verebileceği en iyi dört bin savaşçıdan oluşan elit bir gücü Samuel’in komutasına verme konusunda anlamışlardı. Samuel pazarlığından başarılı olabilirse, onlar da dört yüz albino savaşçı gibi eğitileceklerdi. Yakında hepsi öğrenecekti. Yarın Samuel küçük ordusunu batıya götürerek, Topluluk’a niyetini bildirecek ve Qurong’a karşı yapılacak bir gerilla savaşında ona katılacak, adalet arayan insanları davet edecekti.

Samuel ordusunu alıp on seçkin birime ayıracak, Qurongi City’nin her yanına yerleştirecekti. İlk saldırıları Qurong’un ordusunu derin yaralar içinde bırakacak acımasız bir saldırı olacaktı.

Güruh tam olarak toparlanamadan üç yandan ikinci, üçüncü ve dördüncü saldırılar gelecekti. Toparlanabilseler bile, ortada net bir savaş olmadığı ve çarpışmaya girecek bir ordu bulunmadığı için ne yapacaklarını bilemeyeceklerdi. Birkaç ay içinde Samuel, Qurong’un muazzam ordusunu zayıflatacak, sonra da Eram yüz elli bin kişiden oluşan kendi ordusunu tüm ağırlığıyla Güruh’u ezmek için getirecekti.

Samuel’in yeterli sayıda Çember savaşçısını onlara katılmaya ikna edebileceği varsayımından hareketle, hemen hemen başarısızlık ihtimali olmayan mantıklı bir plandı. Eram’ın da ihanet korkusuyla fikrini değiştirmeyeceği varsayımı da söz konusuydu tabii.

Janae adındaki bu kadının, Marsuuv adındaki Shataiki kraliçesinin yetkisine dayanarak, derhâl topyekün savaş açılmasıyla ilgili gülünç sözleriyle her şeyi mahvetmeyeceği varsayımıyla bir de.

“Lütfen, ona bir bak. Shataiki kraliçesinin hizmetinde bir büyücü gördün mü hiç? Şimdiye kadar.”

Eram onun bakışlarını izledi, dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. “Albino bir büyücü mü? Bu yeni bir şey. Bu nefis yaratıkları nerede saklıyordunuz bakayım?”

Bir şey kesindi: Eram kadınları seviyordu. Samuel hiç kadınlara karşı bu kadar doymak bilmez bir iştahı olan adam görmemişti. Eramit lideri dürtüleri onu etkilediğinde yakınlık gösterilerini gizleme teşebbüsünde bulunmuyordu, niyeti iyi bilinmesine rağmen yine de bunu bir centilmen gibi incelikle yapıyordu. Galiba insanları bu yüzden onu seviyordu. Liderleri onları çölün içine götürecek karakter gücüne sahip, tutkulu ve babayiğit bir adamdı. Böyle bir adamı kim yenebilirdi ki?

“Söylediğim için kusura bakma,” dedi Samuel, “ancak ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun, mesele kadın değil.”

Eram’ın sırtması zayıfladı ve gözlerini kaldırdığı anda Samuel uygunsuz konuştuğunun farkına vardı. “Boğazında bir bıçak mı istiyorsun?”

“Hayır, efendim. Beni bağışlayın. Ancak onun saçmalıklarına boyun eğemezsiniz.”

“Boyun eğmek mi? Bir iğneleme için af diliyorsun, sonra da arkasından kafama bir çizik mi atıyorsun?”

“Bağışlayın ben—”

“Avcı’nın Samuel’i, sen tehlikeli bir adamsın. Sen daha çocukken, ben babanın emri altında çalıştım. Anlaşılan sen de onun

cüretini almışsın.”

Samuel konu değiştiği için rahatlamıştı. “Ne derler bilirsin, armut dibine düşermiş.”

“Hayır, delikanlı. Babanın yarısı kadar bile olabileceğin yalnılgısına hiç düşme. En kötü günlerde bile hayatımı onun uğruna hiçe sayardım, belki şimdi bile aynısını yapabilirim. O eşi benzeri olmayan bir efsanedir, her zaman da öyle olacaktır.”

“Yine de onun yolundan gitmiyorsunuz.”

“Onun fikirlerinin yolundan gitmiyorum. Ancak önünde saygıyla eğilirim. Ve yalnızca onun önünde.” Lider derin bir nefes alarak, boynunu ani bir hareketle çıtlattı. “Elimizdeki konuya dönersek...” Gözleri çakmak çakmak oldu. “Bence bu kadının bize baştan çıkarmadan başka sunabileceği şeyler de var.”

“Evet, tehlike. Ordunun tümünü Topluluk’a götürmek mi? Hem de şimdi? Bu muazzam bir kumar.”

“Ben kendi açımdan bir tehlike görmüyorum. Eğer yanılıyorsa, biraz zaman ve çabadan başka bir şey kaybetmiş olmam. Diğer yandan eğer haklıysa, o bir kahraman olarak senin afili konumuna geçer, öyle değil mi?”

Eramit lideri politik meselelerde parlak bir taktikçiydi; Samuel kendi bile daha tam olarak anlamadan onun korkusunu tespit etmişti.

“Ancak ben rüzgârla birlikte değişen biri değilim,” dedi Eram. “Sana söz verdim, o yüzden bu konuyu sana bırakıyorum. Sen karar ver. Gel şimdi.” Atını vadiden çevirerek, ağacın altında oturduğu yerden hâlâ onları izleyen Janae’ye doğru sürdü.

Janae deri savaş giysilerini örten kısa siyah bir pelerinle, kırmızı bir başlık giymişti. Bu kırmızı başlık garipti. Esinti siyah saç-

larını omuzlarından kaldırıyor, porselen beyazlığındaki boynuna doluyordu. Samuel onun boynunun altında ve bileklerinde hafif bir kızarıklık fark etti. Dün kendi cildinde de fark ettiği kızarıklığa benziyordu.

Kızarıklığı olsun olmasın, Shataikiler'den bir meydan okumayla gelen bu kadın tam anlamıyla nefes kesiciydi. Gözleri, diye düşündü Samuel. Sürekli olarak kıvrık duran dudaklarının üstünden gözleri Samuel'i izliyor, zihnini deliyordu. Açıkçası Janae onu, yalnızca yeni arkadaşları arasındaki konumuna potansiyel bir tehdit olduğu için değil, aynı zamanda onun üzerindeki kişisel etkisi nedeniyle de korkutuyordu. Eram'ın tersine, baştan çıkarılma ihtimali onu kızdırıyordu.

Eram ve Samuel ağacın altına, Janae'ye doğru yaklaşırlarken muhafız dikkat kesildi. Eram, Janae'nin gülümsemesine yine gülümsemeyle karşılık vererek, "Yani bir Shataiki kraliçesinin gözdesi zavallı Eramitler'i kurtaracak, öyle mi?" dedi.

Janae gözlerini yine Samuel'e çevirdi. Devriyeler onu Eram'ın maiyetine teslim ettiğinden bu yana, arzu dolu bakışları Eram'dan çok Samuel'e kayıyordu. Şimdilik sadece gözlerinin içine bakmak onu tatmin ediyor gibiydi.

"Bir albino nasıl olur da bir Shataiki ile bir araya gelir?" diye Eram sordu. "Hımmmm?"

Janae'nin gözleri hâlâ Samuel'in üzerindeyken, "Bir albino nasıl olur da melez hâline gelir?" diye cevapladı.

"Gerçekten de. Dünya değişiyor. Şimdi en güzeller Kara Orman'dan geliyor."

"Senin komplimanların benim için bir şey ifade etmiyor, eski toprak. Ben bu aygırdan büyülendim."

Eram kısık sesle güldü. Samuel onun gerçekten de eğlendiğini düşünüyordu.

Janae ile Eram birbirlerine karşılıklı gülümsediler. Janae, “Bilin diye söylüyorum, ben hiçbir kraliçenin gözdesi değilim. Beni gönderen kraliçe Marsuuv’un başka bir gözdesi var: Billy. Belki de siz onu Billos olarak tanırırsınız. Bana gelince, ben Kara Orman’da yaşamıyorum. Ben, benim türümün daha çok vampir olarak bilindiği başka bir dünyadan geliyorum. Ancak siz bana Mesih de diyebilirsiniz. Hem efendim hem de kurtancım olan Teeleh dışında da kimsenin gözdesi değilim.”

Her sözüyle Eram gibi bıkkın adamları bile cezbeden, ezberden şiir okuyan karanlık tarafın bir ozanı gibi konuşuyordu. Kalpleri eriten kötü bir kadın. Kuşkusuz Eram bunu fazlasıyla görüyordu.

“Başka dünyadan bir büyücü,” dedi Eram. “Eğer onu takip edersek, albinoları kurtaracağını söylemeye gelmiş. Bir de eğer bütün ordumuzu üç günde Çember’e götürürsek, savaşmak için bize katılacaklarını.”

“Ben burada hizmet etmek için bulunuyorum, efendim. Önderlik etmek için değil. Amacım ülkedeki en cesur önderi baştan çıkarmak olmadığı müddetçe, yalnızca sözcüklerle gelmem de aptallık olurdu.”

Janae elini pelerininin içine soktu; mükemmel bir şekli olan, aşağı yukarı sekiz santim boyunda bir şişe çıkardı. Şişeyi başparmağı ve işaret parmağı arasında tutup döndürdü.

“Bu, canlarım, bütün dualarınızın cevabıdır.”

Samuel boğazını temizledi. “Teeleh’in idrarıyla dolu bir şişe bizi kurtaracak mı? Şimdi bana eski tarzda Elyon’u izleyen bir me-

lezle, Teeleh'i inkâr eden bir albinonun neden Teeleh'in bir gözdesini ağırlaması gerektiğini söyler misin?"

Janae ciddiye alınmayacak kadar saçmaymış gibi Samuel'in ikinci sorusunu duymazdan geldi.

"Teeleh'in bir damla kanının nelere kadir olduğunu öğrenmek seni şaşırtabilir. Fakat şimdilik, saatler içinde vücudu içten yıkan, tedavisi olmayan bir virüs olan Raison Türü ile bir şeyler yapacağız."

"Bizim kendi zehirlerimiz var," dedi Eram. "Sende de bir tane var. Ne işe yarar?"

"Oh, haklısın, hiçbirinizin biyokimya alanında doktorası olmadığını unutmuşum."

Samuel ne demek istediğini anlamamıştı ama ses tonundaki alaycılığı sezmişti.

"Size şu şekilde anlatayım: Elimde tutmuş olduğum şeyi Güruh ordusuna bulaştırırsam, onları etkileyen hastalık daha da kötüleşir. Hem de çok daha kötüleşir. Onları dakikalar içinde etkisiz hâle getirir. Güçlü bir ordu da onları silip süpürebilir."

Eram meraklanarak, "Peki, bu kadar küçük bir miktarı, bizi de etkilemeden bütün Güruh ordusuna nasıl vermeyi planlıyorsunuz?" diye sordu.

"Her büyücünün kendi sırları vardır," dedi Janae. Gözlerini Samuel'e çevirdi. "Benim söylediğim gibi yapın, ben de tüm Topluluk'un önünde gücümü kanıtlayayım."

Demek ki konuşmasından ve güzelliğinden fazlası da vardı; ya da o öyle olduğunu iddia ediyordu. Eram kıs kıs gülerek, yüzünü Samuel'e çevirdi. "Dediğim gibi genç Avcı, karar sana ait." Atını çevirdi ve göz kırptı. "Sana biraz zaman tanıyacağım..."

Bunu yalnız başına düşünmen için.”

Eram korumasına onu izlemesini işaret ederek atını dörtnala kaldırdı, Samuel’i Janae ile baş başa bırakarak tepenin üzerinden aşp gitti. İşbirlikçi düzenbaz, Samuel’in bu büyücünün numaralarıyla başa çıkamayacak kadar zayıf olduğunu düşünüyordu herhâlde ama Thomas Hunter’in oğlunun yürek gücünü bilmiyordu, değil mi?

Samuel kafasını çevirip baktığında, görebildiği kadarıyla kadın sağa doğru, ufka gözlerini dikmişti. Sinsi gülümsemesi kaybolmuştu, ihtiraslı gözlerinde şimdi sert bir ifade vardı. En sonunda kadın art niyetlerinden sıyrılmıştı.

“Cesur liderimizi cazibenle elde edebilirsin cadı, fakat onun ordusunun kontrolünü sana devretmeye hiç niyetim yok.”

“Bu komik işte. O en zorlusunun sen olduğunu söylemişti.”

“Kim söyledi?”

Samuel’e baktı. “Marsuuv. Büyük Thomas Hunter’in oğlu da tıpkı babası gibi güçlü biri. Keçi gibi inatçı.”

“O zaman yaşlı yarasa benim düşündüğümden daha fazlasını biliyor.”

Janae attan inerek, ağaçlara doğru yürüdü. “Sana bir şey göstereceğim.”

Samuel önce tereddüt etti, sonra küçük koruya doğru onu takip etti. Janae onun yetişmesini bekledi ve sormadan elini tuttu.

“Dürüst olmak gerekirse, bu pis hayvanların hastalığı beni iğrendiriyor. Normal bir insanın cildine dokunmak güzel bir şey.” Janae onu ağaçların arasından götürürken, başparmağıyla elinin tersini okşuyordu. “Başka bir realiteden geldiğimi söylediğimde niyetim kendimi aptal durumuna düşürmek değildi, Samuel. Bu

gerçek. Babanın bir zamanlar geldiği yerden geliyorum ben de. Aslında aynı gezegenden. İki bin yıl öncesinden. O zamanlar dünya çok daha ilerideydi. Kötülük bu kadar yalın değildi. İyiye ise kötülük kadar bile yalın değildi. Burada gördüklerime dayanarak, her şeyin çok kötü sonuçlandığına inanıyorum. Bütün o şehirler, arabalar, yollar, beton ormanları... Yok olmuş.”

Diğer taraftan ağaçların arasından çıktılar, önlerinde göz alabilmesine uzanan ovalara gözlerini diktiler. “Bu dünyayı görüyor musun? Bir zamanlar burada olan dünyayla kıyaslandığında çok basit bir yer. İdare edilebilir. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, sevgili Samuel, sen ve ben bu dünyayı idare etmek üzere seçildik.” Samuel’in elini bırakarak kolunu beline doladı, gözleri hâlâ ovalardaydı. “En azından önümüzdeki birkaç gün idare edeceğiz.”

Samuel buna ne diyeceğini bilemiyordu. Janae tavrını değiştirmişti.

“Shataikiler’i sevmeyebilirsin ama onların seninle ortak bir noktaları var.”

Ne olduğunu sordu, fakat aklı şimdi de şefkatli bir şekilde sırtını okşayan eline takılmıştı. Onun bu kadar kolay kandırılabilir bir çocuk olduğunu mu sanıyordu?

“Shataikiler de senin gibi Güruh’tan nefret ediyorlar.”

“İnsanlığın geri kalanıyla birlikte,” dedi Samuel.

“Öyle diyebiliriz. Ancak yine senin gibi onlar da Güruh’u yok etmek istiyorlar ve bunu yapmana yardım etmem için de beni yetkilendirdiler.”

Samuel böyle bir iddiaya karşı ne diyeceğini bilemiyordu.

“Senin yerinde gözüm yok, Samuel. Sana yardım ederim, yalnızca senin istediğin de buysa eğer.” Samuel’e döndü, gözleri-

nin içine bakarak onu kendine çekti. “Ve yalan söylemeyeceğim; bu süreçte biraz ahbablığa da hayır demem.”

Yaklaşımı o kadar direkt ve şeffaftı ki, Janae’nin kandırma güdülerini Samuel’in aklından uçup gitmişti. Janae’nin ellerini tutup üzerinden kaldırmalı, ona bağırılmalıydı! Fakat yapmadı, henüz değil. Ya söylediklerinde ciddiye?

Samuel’in gözlerinin içine bakarak, “Amaçlarımız aynı, Samuel,” dedi. “Kalben biriz. İkimiz de albinoyuz, ikimiz de Güruh’tan nefret ediyoruz, ikimiz de anlayışımızın ötesindeki güçlerden çağrı aldık. Biz birlikte olmak için yaratılmışız.”

O bir cadı, Samuel. Seni kullanıp, ölüme terk edecek. Yine de Samuel’in nefesi sıklaşıyordu.

“Güruh’tan nefret ediyorum, çünkü hatırlayabildiğim kadar uzun zaman önce, onlar benim insanlarıma savaş açtılar,” dedi Samuel. “Eğer sen geçmişten geliyorsan, neden sana bir zararı dokunmamış insanlara karşı bu derece nefret besliyorsun?”

Samuel’in zihni Janae’nin gözlerinde dolanıyordu. Yumuşak dudaklarında, mükemmel çenesinde. Ancak tüm bunların ötesinde, sözlerinde. Mükemmel derecede yerinde ve bilgili sözlerinde. Aklını başından alacak kadar.

Janae, Samuel’in yüzüne daha da yaklaşarak, “Aptallaşma, Samuel,” dedi. Kısık bir sesle mırıldanır gibi konuşuyordu ama gözleri tutkuyla parlıyordu. “Hepimiz aynı şeyleri istiyoruz değil mi? Gönül rahatlığı, zevk ve güç. Hayatı sev ya da bu yolda öl, bu bir savaşçının düsturu değil midir?”

Öyle miydi gerçekten?

Janae’nin onu ustalıklı idare ettiğinin tamamen bilincinde olan Samuel’i ter bastı. Ancak Janae’nin söylediklerinin hangi bö-

lümünün kendi arzularıyla örtüşmediğini anımsayamıyordu.

Janae dudaklarını Samuel'in dudaklarına dokundurdu, resmî bir öpücükten fazlası değildi ama bu kadarı bile Samuel'in aklının başından gitmesine yetmişti.

"Evet de, Samuel" diye fısıldadı. "Senin istediğin bu. Benim kadar senin de ihtiyacın olan şey bu. Eram'a bir gün dahi bekleme-mesini söyle."

"Orduyu bugün çıkarın." Samuel bunun bir soru olmasını amaçlamıştı ama ağzından bir beyan gibi çıkmıştı.

"Bütün gece ilerlerseniz, yarın güneş batarken batı kanyonla-rına varabilirsiniz."

"Diğerleri Topluluk'a gittiler. Onlarla konuşurum."

"Onlarla konuşursun," diye fısıldadı. "Samuel, Avcı'nın oğ-lu."

"Bazıları bizi takip edecektir."

"Hayır, Samuel. Çoğu seni takip edecek. Bana söz verdiler."

Söz veren taraf yalnızca en büyük düşmanı olan Shataiki ola-bilirdi ama şu anda bu, tuhaf bir biçimde incir çekirdeğini bile dol-durmaz önemsiz bir detay gibi görünüyordu. Samuel kollarını Ja-nae'nin beline dolayarak onu kendine çekti. Janae'nin dudakları hayal ettiğinden daha yumuşaktı, birkaç dakika kendini ilk kez aşkı keşfeden bir çocuk gibi hissetti. Janae onu büyük bir arzuyla öptüğünde, Samuel kollarının arasındaki bu kadına hayır diyeme-yeceğini anladı.

Daha da kötüsü, hayır demek istemiyordu. Birkaç dakika içinde işler nasıl da değişmişti? Eram haklıydı. Janae haklıydı.

Dünyayı değiştirmek artık bekleyemezdi.

"Evet de, Samuel. Bana evet de. Duymak istiyorum."

Janae'ye karşı çıkma nedenlerinden tümüyle sıyrılmış hâlde, yumuşak bir sesle, fakat içinden gelerek dedi.

“Evet.”

35

Qurong terli siyah aygırından indi; Qurongi City'ye yaptığı uzun dönüş yolculuğunda ona eşlik eden Boğazlayanlar'dan birine dizginleri fırlatarak, gecenin karanlığında ordusunu orada bıraktığı için hâlâ öfkeden köpürürken, Esaret'in merdivenlerinden yukarı çıktı. Ancak durum karmaşık bir hâle gelmiş, bir kadın ile bir rahibin hatırına sağduyusundan vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Karısı, Chelise ile saatler süren bir yemek yedikten sonra ortaya çıkmış, kendisini hemen şehre geri götürmelerini talep etmişti. Qurong onu bir refakatçi eşliğinde gönderecekti, ancak bu arada tapınak rahiplerinden biri şunları söylemişti: Ba'al, Kara Orman'dan, Güruh için ölüm kalım meselesi olan bir mesajla dönmüştü. Qurong derhâl gitmek zorundaydı. Hayır, Ba'al gelemezdi, çünkü bazı törenler yapması gerekiyordu.

Sonuçta Qurong ile karısı, birbirlerinin kızlarıyla ilgili davranışlarını protesto etmek için dört saat boyunca hiç konuşmadan yolculuk ettiler.

Karısı ne istiyordu ki? Onun ilkeleri vardı. Chelise onun kızı olabilirdi ama Teeleh aşkına, o en büyük düşmanına katılmıştı.

Qurong tapınak merdivenlerine tükürdü. Kızı en büyük düşmanı ile evlenmiş, ondan bir de oğlu olmuştu. Şimdi de Patricia küçük albino torununu kucaklamak için, dünyanın önderi Qu-

rong'tan yıllardır süren anlaşmazlıkları bir yana bırakmasını istiyordu? Patricia bu gidişle onun hastalığını da kapardı!

Bundan daha da kötüsü, Patricia'nın görüşmeleri için ısrar ederek onu içine düşürmüş olduğu durumdu. Chelise çadırdan içeri girdiği an Qurong'un kalbi durmuştu. Uzun zaman önce onu akından çıkarmıştı. Fakat kızı işte orada, tüm güzelliğiyle kapısında dikiliyordu. Onun görüntüsü zalimce bir cezaydı. Kızının ondan ümidini kesmesi için olağandışı bir çaba harcamıştı.

Sonra Chelise onu sevdiğini söylemiş, o da duygularını gizlemek için tek başına atla ormana dalmıştı.

Esaret'in mabedine giden kapıyı açtı. Bakmaya bile tenezzül etmeden, "Ba'al nerede?" diye haykırdı. Eğer bakmış olsaydı, karanlık rahibin tam önünde, mor tören giysileri içinde, taş sunağın arkasında durduğunu görecekti. Qurong'un daha önce hiç görmediği kırmızı bir pelerin Ba'al'in omuzlarını örtüyordu.

Kurban edilmiş bir keçi, sunağın üzerinde yatıyordu. Meşaleler havayı yalayıp geçiyor, kanlar içindeki keçinin iki yanından iblisin kanatlarını sıyrıyordu.

Qurong öne doğru adım atarak, "Geldim işte," dedi. "Çok kalamam. En uygunsuz zamanda beni ordumdan çağırdın."

Ba'al, "Katledilmelerinden önceki gün mü?" dedi. Sesi kulak tırmalıyordu. Gözleri kan çanağı gibiydi ve alt dudağında kan vardı. "Onlar cehenneme giderlerken en iyi dileklerini mi sunmak istedin?"

Qurong, eğer yapması gerekiyorsa adamın oyunlarına katlanmaya karar vererek, gözlerini kapadı, sırtını dikleştirdi. "Tamam, sevgili karanlık rahibim. Bu sefer ne var?"

Ba'al uzun bir süre gözlerini ondan ayırmadı. Her zamanki

çekingen sırtması yoktu. Ondaki yeni bir özellik Qurong'un bir an duraksamasına yol açtı. Belki de yüzü daha sıska görünüyordu. Ya da daha kirli, eğer yolculuğa çıkıp da dönüşünde yıkanmadıysa. Ayrıca pul pul dökülen cildini gizlemek için de yeterince morst sürme zahmetine de katlanmamıştı.

"Etrafındaki dünya parçalanıyor Qurong ve sende bunu görecektir anlayış kalmamış. Sana korkunun ruhlarını dinlemenı öneririm."

"Bunu geçelim."

"O zaman onun benden söylememi istediğı şeyleri söyleyip, kaderini onun ellerine terk edeceğim." Ba'al arkasındaki platformdan kabaca şekillendirilmiş bir cam şişe aldı, sunağın üzerine bıraktı. İçinde siyah bir sıvı var gibiydi.

Ba'al, "Bir seçim yapmak zorunda kalacaksınız, efendim," diye onu payladı. "Bu gece ya tamamen Teeleh'e biat edeceksiniz ya da diğerleriyle aynı kaderi paylaşacaksınız."

Sesinde farklı bir şeyler vardı. Yalın otorite. Rol yapmıyordu. Qurong devam etmesine izin verdi.

"Şu anda Eramitler albinolarla senin ordunun üstüne yürümek için bir araya geliyorlar. Bunu biliyor muydun?"

Saçmalık. Fakat sesini çıkarmayacaktı.

"Avcı'nın oğlu Samuel, Güruh'a karşı savaşmak için Eram'la bir anlaşma yaptı."

"Bu benim için yeni haber değil."

"Diğer taraftan gelen albino cadısı Janae, birçok albinoyu katılması için ikna edecek. Yüz elli bin melez ve binlerce albinodan oluşan bir orduyla, birkaç gün içinde saldırıyı planlıyorlar."

Qurong damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti. "Bu müm-

kün değil. Bugün liderlerinden biriyle birlikteydim, bana bu konuda bir şey söylemedi.”

“Kızın Chelise hiçbir şey bilmiyor. Eğer bilseydi, seninle görüşmek için asla gelmezdi.”

Ba'al, Chelise'nin ziyaretinden haberdardı. Daha da önemlisi, Qurong'tan daha çok şey biliyordu sanki. Bu adamın her yerde casusları vardı!

“Bildiklerim direkt olarak, Teeleh'e hizmet eden on iki kra-
liçenin on ikincisi olan sevdiğim Marsuuv'dan geliyor. Ejderhanın
günü geldi, efendim. Canavarın işaretini taşımayan herkes Mig-
gdon Vadisi'nde ölecek—albinolar, melez Eramitler ve saf kan Gü-
ruh. Size kurtulmanız için araçlar getirdim.”

Qurong buna benzer lafları daha önce de Ba'al'dan duymuştu
ama gecenin köründe bu sözler, Qurong'un kalbini davul gibi at-
tıran bir tonda çınlıyordu.

“Hepimiz canavarın işaretini yaptırdık,” dedi. “Daha ne istiy-
yor ki?”

“Kalbinizi, efendim.”

“Kalbimi mi? O benim bütün vücuduma sahip!” diye Qurong
gürledi. “Hem bu Miggdon da neyin nesi? Biz Torun'da toplandık,
Miggdon'da değil.”

“Evet, öyle. Benim yorumum da planınızın iyi bir fikir oldu-
ğu yönünde. Ancak bu yeterli olmayacak.”

“Sen tüm bunları nereden biliyorsun?”

Ba'al şişeyi alıp aleve tuttu. Qurong'un siyah olduğunu tah-
min ettiği şey, ışık vurunca kırmızıya döndü. Şişenin içindeki kan-
dı.

“Siz yukarı baktığınızda yalnızca gökyüzünü görüyorsunuz.

Ben baktığımda ise ağaçlara tüneyip de ruhlarımızı izleyenleri görüyorum, kafalarımız üzerinde hızla uçuyorlar. Shataiki'ler her şeyi görürler.”

“Yalnızca Shataikiler mi? Yani Elyon sadece bir masal.”

Şişeyi dudaklarına götürürken, “Yalnızca Shataikiler,” dedi. “Bir süre için yalnızca Shataikiler.” Kanı öperek sevecen bir sesle fısıldadı, “Ben sizin kulunuzum, sevgilim Marsuuv.”

“Yüz elli bin kişi diyorsun.” Qurong sola doğru yürüdü, melez ordusunun sayısı onu allak bullak etmişti. “Ordumuzun üçte birinden daha az.”

“Onlar çölde öylece oturup kilo almıyorlar. Albinoları da yanlarına alacaklar.”

“En fazla birkaç bindir.”

“Dengeyi sağlamak için yeterli. Albinoları hafife almayın, efendim. Silahlarını bırakmış olabilirler ama onları Avcı'nın Thomas'ı eğitti.” Ba'al yan tarafa tükürdü, siyah tükürük sunağa yayıldı.

“Devam et, dinliyorum.”

Karanlık rahip kan şişesini yerine koydu, sonra da Qurong'un önünde duruncaya kadar şişeyi sunağın üzerinde yavaşça kaydırды.

“Ordunu Miggdon Vadisi'nin soluna kaydır, oradaki mıntıka sizin avantajınıza olacaktır. Üç yüz bin kişiyi vadinin arkasında gizle, gerisini tepelerde görünecek şekilde tut.”

“Tuzak kuracağız.”

“Eram, ordusunu Miggdon Vadisi'nin diğer tarafına götürecektir.” Ba'al kesilme vakti gelmiş uzun tırnaklı parmaklarıyla ölü keçinin derisine planını çizdi. “Eram yemi yutacak, vadideki orduyu yok edecek sayıda adamla onlara saldıracaktır.”

“Biz de iki yüz bin kişiyle ortaya çıkıp, aşağı ineceğiz.”

“Doğal olarak bunu bekleyecektir. Sonra senin yüksek yerde üç yüz bin daha askerin olduğundan habersiz, güçlerinin geri kalanını orduna karşı sürecektir.”

“Tek bir vuruşla onların tamamen hakkından geleceğiz,” dedi Qurong.

Ba'al gülümseyerek geri adım attı. “Eğer yalnızca Teeleh'in gönlünü alırsan.”

Qurong aradaki bağlantıyı göremiyordu ve yüzü de kafa karışıklığını apaçık ele veriyordu.

“Ejderhanın günü geldi efendim. Mesele siz değilsiniz. Size, kara büyü yapıldığını söylediğimde bana inanmalısınız. Eramitler ahmak değildir. Zafer kazanmak için kendi planlarıyla ortaya çıkacaklardır.”

“Ne planı?”

“Kara büyü. Eğer daha fazlasını bilsem söylerdim ama benim karanlık sevgilimin yanında yer almazsanız, ne olacağını size söyleyemem. Sonuçta yönetecek olan o. Ben değilim, siz değilsiniz, Eram değil ve kesinlikle Avcı'nın Thomas'ı da değil.”

Qurong kana baktı. Teeleh'in ya da Marsuuv'un kanı olabilirdi, sonuçta ikisi de eşit derecede ürkütücüydü. Cam şişeyi alıp ışığa tuttu.

“Kanı içmek, sözünüzü mühürleyecektir,” dedi Ba'al.

Kan içmekten nasıl bir delilik ortaya çıkabilirdi ki?

“Söz mü?” diye sordu Qurong.

“Kalbinizden gelen söz.”

Bu dinî töreni reddedebilirdi, ki bu hem Ba'al'in hem de onu kim kontrol ediyorsa onun gazabını üzerine çekerdi ya da onların

gözüne girebilirdi. Seçim son derece basit gibi görünüyordu.

Qurong tapayı bükte, kanı burun deliklerine doğru kaldırdı; böyle yaptığı için de çok pişman oldu. Bu berbat koku açık bir yaradan gelebilirdi ancak. Hemen içmesi gerekecekti.

“Kalbinizi efendime verecek misiniz?” diye sordu Ba'al.

“Evet.”

“Öyleyse sözlerimi tekrarla.” Ba'al ellerini kaldırdı, yeminini tavana doğru bakarak, çınlayan bir sesle yaptı. “Ben, Güruh'un büyük kumandanı Qurong! Kalbimi ve sadakatimi ejderha Teeleh'e bağışlamaya, yalnızca onun isteği üzerine onun emirlerini yerine getirmeye söz veriyorum.”

“Ben, Güruh'un büyük kumandanı Qurong! Kalbimi ve sadakatimi ejderha Teeleh'e bağışlamaya, yalnızca onun isteği üzerine onun emirlerini yerine getirmeye söz veriyorum.”

“Ve bu kanın içimizde yaşayan kötülüğün yaratıcısı olan efendim Teeleh'ten geldiğini bilerek, bununla sözümü mühürlüyorum.”

Kara büyü jargonu komikti ama Ba'al için her kelimenin önemli olduğunu biliyordu, o yüzden yemini tam onun söylediği gibi tekrarlardı.

“Şimdi iç!” diye haykırdı Ba'al. “Bu kanı kötülüğü ilk kucakladığın günün anısına iç. Lordun ve efendin Teeleh'e iç.”

“İçiyorum,” dedi Qurong ve kanı ağzına aldı. Sert bir içkiymiş gibi çabucak yuvarladı, şişeyi sunağın üstüne çarptı. İçinden tükürmek geldi, fakat cesaret edemedi. Bu yüzden kalanı da yudumlayarak, taşın üzerine oturup sakinleşmeye çalıştı.

“Memnun kaldın mı?”

Ba'al ona sırıttı. “Tahmin edebileceğinizden daha fazla, efen-

dim.”

“Güzel.”

“Bir fark hissediyor musunuz?”

“Sadece midem bulanıyor.”

“Hayır, hissedemezsiniz. Aklınızı çoktan kurtçuklar yedi.”

Büyü saçmalığı. Bu da öyle bir şeydi herhâlde.

“O zaman efendin isterse—”

“*Sizin* efendiniz,” diye Ba’al düzeltti. “Şimdi o *sizin* efendiniz.”

“Elbette. Eğer *benim* efendim başka bir şey istemiyorsa, hemen yola çıkmam lazım.”

“Miggdon Vadisi’ne,” dedi Ba’al.

“Miggdon Vadisi’ne.”

Qurong iki bin yıl sonraki gelecekte Teeleh’e bağlılığını sunarken, bu gelecekte gelen Thomas Hunter, Monique de Raison’un kütüphanesinde adımlıyor, bu dünyanın artık onun evi olmadığını fark ettiği için yavaş yavaş kontrolünü kaybediyordu.

“Fakat burası senin evin olabilir,” dedi Kara. “Lütfen, Thomas, otur. Bu yürüyüşüne daha ne kadar dayanabilirim, bilmiyorum.”

Thomas dönerek, kollarını iki yana açtı. “Mahvoldum, Kara! Burada kapana kısıldım”—etrafına göz attı— “bu kahrolası yerde.”

“Bu kahrolası yer görüp görebileceğin tek yer de olabilir. Diğer realiteyi etkilediğin kadar bu realiteyi de etkiledin; artık bunu kabul etmenin zamanı geldi. Bildiğimiz kadarıyla senin bu küçük gezintinin geleceğimiz üzerinde derin bir etkisi olacak.”

“Evet, elbette, kıyamet hemen köşeyi dönünce karşına çıkacak ve onun burada olmasının nedeni de benim. Doğru.”

Kara ayağa kalktı, onu sakinleştirme niyetiyle karşısına geçti. “Kendin söyledin: Orada meydana gelen her şey, burada meydana gelenin bir ayna görüntüsü. Net olmayan, bulanık bir yansıma, fakat tarih neredeyse mükemmel bir simetride çözülüyor. Seni diğer realitede bekleyen ne?”

“Fazla bir şey değil. Yalnızca dünyanın sonu.”

“Peki, ya burada?”

İyi bir noktaya parmak basmıştı. “Tamam.” Teslim oluyorum anlamında iki elini de kaldırdı. “Haklısın, burada da aynısı beni bekliyor.”

“Bizi bekliyor,” diye düzeltti.

“Tamam, bizi bekliyor.”

“Sekiz milyar insan ya trajik bir sonun kıyısına ya da büyük bir zirveye ulaştı. Ve senin bildiğin kadarıyla, sen bunu başlatmak için buradasın. Bu sana pek önemli gibi gelmiyor mu?”

Haklıydı, hem de çok haklıydı. Ancak Thomas bu realitede oynayacağı herhangi bir role kendini veremiyordu.

Elleri saçlarında, Kara’ya sırtını dönüp uzaklaştı. Göğsü patlayacak gibiydi.

Ve aniden de öyle oldu. Patlıyordu. Dişlerini sıkarak, hüsrânını haykırdı ve kendini kaybetti. “Burada olmamam lazım! Chelsea’nin bana ihtiyacı var. Jake’in bana ihtiyacı var. Samuel’in bana ihtiyacı var!”

“Benim sana ihtiyacım var,” dedi Kara yumuşak bir sesle.

Thomas yüzünü ona çevirdi. “Seni götüreceğim, Kara. Yemin ederim, seni götüreceğim. Billy kitaplarla geri gelecektir, çünkü

eğer bu dünyanın sonunda bir rol oynayacak biri varsa, o da cehennemden gelen bu kızıl kafalıdır! Buradan ayrılmayacağım. Ne kadar süreceği umurumda bile değil, burada yiyip içip, burada uyuyacağım. O ortaya çıktığı anda da, ben...”

Ne yapacaktı? Onu yere serip, kitapları alarak ortadan yok mu olacaktı? Evet, eğer geri dönmek için gerekiyorsa bunu yapacaktı.

“İnsanlar yanında olduğu müddetçe, onları ne kadar çok sevdiğini asla bilemiyorsun,” dedi Kara. “Sen bizi terk ettiğinde, öleceğimi sanmıştım. Şimdi senin neler hissettiğini anlıyorum.”

“Onlar benim hayatım, Kara. Chelise de...” Gözlerinin dolduğunu hissetti. “O benim aldığım nefes. Onun özlemimi çektiğim gibi, Elyon’un da benim özlemimi çektiğini bana sürekli hatırlatan bir ruh. Onsuz ben kökünden sökülmiş bir Catalina kaktüsü gibi kururum.” Onu yiyip bitiren şeyleri söyleme ihtiyacıyla hepsini bir anda soluksuz söylemişti.

“O benim suyum, iyi olan her şeyin Bağışlayıcısından bir hediye o bana. O benim yerim, göğüm, uyanma ve uyuma sebebim. O benim hayatım!”

Kara’nın ensesine bir gölge vurdu. “Vay canına.”

“Mesele Elyon tabii ki, elbette öyle. Fakat ben *Chelise*’de Elyon’u görüyorum! O benim içinde boğulduğum göl hâline geldi!”

Çaresizlik içinde abartıyordu belki de fakat çok da abartmıyordu.

“Sevdiğim kadından, bana sırtını dönen oğlumdan ayrı, burada kalmaktansa ölürüm daha iyi! Onları bulmak zorundayım!”

Kara, çenesini buruşturdu. “O zaman seni bu cehennem hayatından kurtarması için Elyon’a yalvar. Çünkü gördüğüm kada-

ıyla sen burada, bu cehennemde sıkışıp kalmışsın.”

Haklıydı. Sevgili Elyon, o kadar haklıydı ki!

Thomas döndü, dizlerinin üstüne çöktü. Ellerini yumruk yaparak yüzünü tavana çevirdi ve gözyaşları arasında Elyon’a, ona kitapları göndermesi için yakardı.

Thomas’a ya kitapları gönder ya da bırak ölsün.

36

Chelise, Thomas Hunter'in yıllardır ilk kez Çember'i bir araya çağıran davetine geç kalmış albinolardan, Paradose Vadisi'ndeki Toplantı'dan geride kalanlardan birilerini görmeyi umarak çölü dörtnala aşmıştı. Ve tabii bir de Samuel'den önce gelen Eramit öncü birliklerinden.

Ancak sadece vadiye girmek üzereyken, albino ya da Serse-riler'den izler gördü. Gördüğü manzara da atını kuvvetle durdurmasına yol açtı. Kısırak burnundan soluyordu.

Aşağı yukarı yirmi kişilik Bir Güruh sırası ona bakmak için döndü. Durduğu yerden yüz metre kadar ileride, tam tek mil savaş giysileri içinde bir kumul üzerinde at sürüyorlardı. Güruh gözcüleri bu kadar yaklaşmış mıydı?

Ancak bunlar dün gece gördüğü, babasının ordusundan askerler değillerdi. Her şeyden önce zırhları açık taba rengindeydi ve kuma bulanmıştı, dün gördükleri gibi siyah değillerdi. Ve bu savaşçıların miğferi yoktu. Saçları özgürce uçuşuyordu, rastasızdı.

Chelise daha önce hiç Eramit savaşçısı görmemiş olmasına rağmen, aklına gelen ilk şey bunların Eramit olduğuydu. Onların gözcü olamayacaklarını da biliyordu. Bu yirmi kişi mızrak ile eyerlerinden sarkan, çivili çelik toplar olan gürzler taşıyordu, bunlar hızlı hareket eden gözcülerin hafif silahlarından değildi.

Bunlar Paradose Vadisi'nde kaygısızca yarım saatlik bir yürüyüşe çıkmış, tam tekmil bir ordunun birliğiydi! Savaşçıların onu görüp de yolunu kesmek için bir girişimde bulunmamaları onu daha da çok rahatsız etmişti.

Bir an afallamış hâlde gözlerini dikip baktı. Topluluk ile ilgili düşünceler zihnini ezip geçti. On iki bin kişinin hepsi şüphesiz şimdiye kadar gelmiş olmalıydı.

Bu askerler Çember'in en değerli boyuna ne kadar yakın olduklarını biliyorlar mıydı acaba? Fakat tabii ki biliyorlardı!

Samuel.

Samuel tam olarak babasının öngördüğü şekilde davranmıştı. Çember'e bir Eramit birliğini getirmişti. Chelise annesinin çadırından keşif eri Stephen'ın refakatinde aceleyle çıkmış, Qurong'un verdiği bilginin yanlış ya da en azından çarpıtılmış olduğu ümidiyle, çölü olabilecek en kısa sürede aşmıştı. Stephen ısrarları üzerine onu yaklaşık altı saat önce bırakmıştı. Buradan yolu biliyordu ve yol da güvenliydi.

Ancak şu anda sağındaki kumulun üstünde duran ve düşmanca yaklaşmayan melezlerin tek bir açıklaması vardı. Atına ayağıyla vurdu; kalbi küt küt atarken atını önce bayır aşağı, sonra yokuş yukarı dörtlüyle sürdü. Yokuşu çıkarken Elyon'a zaman konusunda yalvarıyordu. Yaşlılar Samuel'i tanıyorlardı, fakat ona ne diyeceklerdi...

Chelise bir sonraki kumulun tepesinde kayarak durdu, önündeki manzaraya bakakaldı. Vadi ufka kadar uzanan bir orduyla kaynıyordu.

Samuel sadece bir Eramit birliğini değil, melez ordusunun tamamını getirmişti! Yüz binden daha az olmayan, Çember'i du-

raksamadan ayaklarının altında ezebilecek kapasitede muazzam bir kalabalıktı.

Peki, Elyon neredeydi?

Dünya senin yolunu gözlüyor, Chelise. Michal'ın sözleri kulaklarında çınliyordu.

Chelise atını kamçıladi ve atın bacakları büyük ihtimalle kırılma noktasına kadar yorulmasına rağmen, dörtmala koşması için bağırırdı.

Onlara Qurong'un ordusunun çoktan toplandığını söylemek zorundaydı.

Samuel'i dinlememeleri gerektiğini.

Thomas olmadan harekete geçmemeleri gerektiğini.

Yüzlerce düşünce kafasında dans ederken, kırsağının derisine daha sert vurarak, ordunun etrafından dörtmala dolandı. Zaten bir önemi de yoktu; bir kişi bile at üstündeki bir albinonun varlığından az da olsa rahatsız olmuşa benzemiyordu. Sadece merak ediyorlardı. Bugün zaten bir sürü albino görmüşlerdi.

Bunlar melezdi, fakat gri gözleriyle pul pul dökülen derileri, saf kan Güruh'un kilerden farklı değildi. Bu melezler kendi babası kadar Güruh'a benziyorlardı.

Onu belli bir mesafeden izliyorlardı, kötülüklerinin katıksız etki alanı Chelise'yi ürperti.

Chelise'nin kumulları aşip, toplanmış ordunun etrafından dolanarak kanyona girip, çadırların arkasındaki ağillara gitmesi yirmi dakikadan az sürmüştü.

Kamp terk edilmiş gibi görünüyordu. Ancak albinolar köşeyi hemen dönünce yer alan, iki haftadan kısa bir süre önce Thomas'ın Büyük Macera şerefine içtiği amfiteatrda toplanmış olmalıydı.

Sonra Chelise onun, yani Samuel'in sesini duydu. Samuel görünmüyor, sesi kayalığın ötesinden yankılanıyordu. Atını patikadan koşturarak yükseğe çıkardı, sertçe durdurdu.

Çember gerçekten de gelmişti, hem de hepsi birden. Bazıları kayaların üzerinde ayakta duruyordu, bazıları çömelmişti ya da kayalıklarda oturuyorlardı ve hepsinin bakışları da, bu çılgınlığa bir son vermek için Marie'nin Samuel'le dövüştüğü düz taş yüzeyin üzerine çevrilmişti.

Ve yine oradaydı işte, Thomas'ın oğlu, Avcı'nın Samuel'i. Güruh savaş zırhı ve kırmızı bir pelerin giymiş albino bir kadının yanında ayakta duruyordu. Arkalarında, belki de Eram olan bir Eramit lideri, altı kadar melez savaşçıyla birlikte atının üzerinde duruyordu.

Sağ taraftaki büyükler kollarını kavuşturmuş, hem şüpheli bir tavırla hem de merakla onları izliyorlardı. Neden bunu durdurmuyorlardı peki?

"Bu gün önceden haber verilmemiş miydi?" diye bağırdı Samuel. "Onun beyaz bir ata binip geleceği, onunla birlikte yüzenleri, gözyaşının olmadığı yeni bir dünyaya götüreceği rivayet edilir."

Sesi cınlıyordu. "Meyvelerinin en acılı kalpleri bile sevinçle güldüreceği bir dünyaya. Çocuklarımızın bir Güruh kılıcının annelerini öldüreceğinden ya da babalarının kanlı kafalarını yere atacağından artık korkmadıkları bir dünyaya. On yıldır bu zalimden kaçıyoruz. Elyon bizi hiç kurtarmayacak mı?"

"Fakat kurtardı," dedi Mikil.

"Bırak konuşsun!" diye bağırdı arkalardan bir ses. "O Thomas'ın oğlu, söylediklerinin bir değeri var."

Samuel, Mikil'e fırsat vermeden devam etti. "Mikil haklı. El-

yon kalplerimizi kurtardı ve şimdi de kaçak süren bu acınası hayattan bizi çekip kurtarmak için elini uzatıyor. Bizim düşmanlarımız bizimle alay edip eğlenemeyecekler artık, yalnızca Büyük Macera'ya haset edecekler. Ben Elyon'un peygamberiyim ve böyle olduğunu söylüyorum.”

“Dediği gibidir!”

“Doğru söylüyor!”

“Hayır, hayır, bu...”

Tepkiler karışık duyguların bir kakofonisiydi.

Samuel yüzü kıpkırmızı, “Şüphe mi ediyorsunuz?” diye bağırdı. Yavaşça seslerini kestiler. “Avcı'nın Thomas'ının oğlu olmanın bir nedeni olmadığını mı düşünüyorsunuz? Eğer o burada olsaydı, eskilerin kehanetlerini inkâr eder miydi hiç? Kaderimizden kaçamayız.”

“Dediği gibidir.”

“Doğru söylüyor.”

“Dostlarım, Elyon'un Güruh'a gazabını kusacağı gün artık geldi. Güruh'u yok edeceğiz!”

“Güruh'la *müttefik* olarak mı?” diye sordu Johan. “Bu sakıncalı.”

“Sakıncalı,” diye Samuel alay etti. “Büyüklerimiz, uygun gördüklerini kullanan Elyon'un ihtiraslarını izleyemeyecek kadar akıllı. Bugün uygun olanlar Eram ile onun namı Orman Muhafızlarıdır.” Melezleri hastalanmadan önce bilinen isimleriyle tanıtıyordu. “Bu amaçla Eram'la ittifak yapmamızı teklif ediyorum. Bizim ona ihtiyacımız olduğu kadar, onun da bize ihtiyacı var. Bırakın buradaki en güçlü beş bin savaşçıyı alayım, kanyonumuzun dışında hepinizin görmüş olduğu orduyu, Güruh'a karşı yapaca-

ğımız tek bir ezici saldırıda kullanalım!”

Chelise, Topluluk’un bilmediği şey haricinde, teklifin mükemmel derecede makul görüldüğünü aklından geçirdi. Ve Roush’a göre de, dünya herkesi kurtarması için Thomas’ın kendi yerine geri gönderdiği Chelise’nin yolunu gözlüyordu.

Çember onun yolunu gözlüyordu.

Chelise ellerini kaldırdı, hepsine yukarıdan bakarak öne doğru bir adım attı. “Ben Thomas’ın karısı Chelise’yim, ve oğlumun yanıldığını söylüyorum!” Tüm Topluluk’un onu duyması için bağırıyordu. Herkes başını kaldırıp ona baktı. Chelise zıplayarak Samuel’in sağındaki büyük kayaya indiğinde, Topluluk’tan da bir mırıltı yükseldi.

“Merhaba, anne,” dedi Samuel.

Chelise onu duymazdan geldi. “Güruh ordusunun konuşlandığı doğudaki Torun Vadisi’nden geliyorum. Şu anda burada Eramitler ile birlikte olduğumuzu biliyorlar. Bizi ezip akbabalara yem edebilmek için de sabırsızlıkla gelmemizi bekliyorlar!”

“Seni seviyorum, anne, fakat yanıyorsun.”

Chelise ona baktı. “Eğer şimdi harekete geçerseniz, Güruh’un hepinizi olmasa bile çoğunuzu katletmeyeceğini mi söylüyorsunuz?”

“Pekâlâ, evet, biraz kan dökülecek. Fakat hâlâ yanıyorsun, anne. Sen her şeyi bilmiyorsun. Elyon’un bana zafer kazandırmak için doğaüstü bir araç verdiğini bilmiyorsun.”

Chelise bu sözler karşısında şaşkına döndü.

Samuel öne doğru adım atarak, Topluluk’a hitap etti. “Doğru, ben bu günün peygamberiyim, ancak yalnızca sözlerle gelmedim buraya. Yoksa konseyin ya da annemin kıvrak diliyle nasıl başa çıkabilirdim? Neyse ki başka bir şeyle geldim.” Yanındaki kadına

baktı. “Bizzat bizim iyiliğimiz için gelmiş, Elyon’un güçlü bir kolunu sizlere takdim etmekten şeref duyarım.” Janae’nin eline uzanıp öptü ve yukarı kaldırdı. “Çember dostları, size kendi çabalarıyla Mesih olmuş Janae’yi takdim ediyorum.”

Zayıf bir alkış başladı, sonra güçlendi.

“Göster onlara, Janae.”

Siyah saçlı cadıda baştan çıkartan kadın havası vardı. Boyunda Chelise’nin şimdi Samuel’in boynunda da gördüğü kızarıklık-
lığa benzer tuhaf bir kızarıklık vardı.

Janae öne adım attı ve birliklerini teftiş eden bir general edasıyla onların önünde adımlamaya başladı. Parmağını kaldırarak, gelişigüzel işaret etti. “Getirin onu.”

Melezlerden ikisi zincire vurulmuş bir Serseri’yi meydana çektiler. Chelise onu hemen tanıdı: Bu Stephen’dı, ona refakatçi olarak çok nazik davranmış keşif eri.

Onunla göz göze geldi. “Lütfen...”

“Bırakın onu gitsin!”

Cadı döndü. “Bırakacağız! O benim bildiklerimi herkese gösterir göstermez.”

Janae küçük bir şişe çıkararak, tüm topluluğun görmesi için yukarı kaldırdı. “Elimde Elyon’un hepimize gönderdiği hediye tutuyorum.” Cam tüpün tepesindeki tapayı çıkardı, değerli bir parfümmüşçesine burnunun önünde gezdirdi. “Bu en yücenin kokusu. Göllerde yıkanmış sizin, benim, melezler ve albinolar için bu bir hediyedir.”

Chelise bulunduğu yerden güçlü kokuyu alabiliyordu, yanılmıyorsa bu limon ve gardenya çiçeğinin bir karışımıydı.

Samuel’in fettan kadını şişeyi kaldırdı, en yakınındaki insan-

lara doğru yürüdü. Şişeyi uzattı. “Bu bize yalnızca kuvvet verir. Ancak arkamdaki kâfire ise Elyon’un kokusu zehirdir. Evet? Eğer şimdi olduğu gibi bana on adım yaklaşırsa, koku burun deliklerinden girer, kanına karışır ve bu da onu Güruh yapan hastalığını azdırır. Daha açık konuşmak gerekirse, koku onu yiyip bitiren kurtçukları geri püskürtür, onları krize sokar. Sinirlerine ...”

Keşif eri inlemeye başladı. Büyük panik içerisinde cildini tırmalıyordu.

“...büyük zarar verir,” diye Janae sözünü tamamladı. Muhafızlara başıyla işaret etti. “Onu bırakın.”

Muhafızlar keşif erinin zincirlerini çözüp, onu öne doğru ittiler. Stephen onu ele geçirenleri korkutan dehşetli bir Güruh savaşçısından, ona olanlardan dolayı panikleyen bir adama dönüşmüştü. Öne doğru sendeledi, yaşlı bir adam gibi dizlerinin üstüne çöktü. “Neler oluyor? Onu benden uzaklaştırın!”

“Bu onun *üzerinde* değil.” Janae bunu herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle söylemişti. “Bu onun içinde, vücudunu yiyen kurtçukları teşvik eden de Elyon’un nefesi.” Kalabalığın önünde onları sabit bir bakışla izleyerek, bir ileri bir geri yürüyordu. “Yine de ben bir şey hissetmiyorum. Melezler bir şey hissetmiyor. Konsey bir şey hissetmiyor. Cehennemden gelen bu nefesi içine çekecek kadar yakın olanlar bir şey hissetmiyor. Neden? Çünkü hepimiz zamanında göllerde yıkandık, benim Raison Tüü’me bağlılık kazandık.” Sonra ekledi, “Bu bize Elyon’un bir hediyesidir.”

Bir şaşkınlık dalgası kalabalığı sardı; daha çok onay çığlıkla-
rıyla birlikte, birkaç keskin itiraz çığlığı da yükseldi. “Doğru söylüyor, doğru söylüyor!”

Janae ona tanrıçasıymış gibi bakan Samuel’e doğru yürüdü.

Ayak parmakları üzerinde yükselerek, Samuel'i yanağından öptü. Elini tutarak Topluluk'a döndü.

"Elyon'un hediyesi. Elyon bana bunu verdi, Samuel'i Eramitler ile birlikte bulacağımı söyledi. Birlikte Çember'e barış içinde gelecektik. Elyon'un büyüklüğünü yayacak, sonra Gürüh ordusunun üstüne yürüyerek, onları Teeleh'in nefesiyle besleyecek ve zayıfladıklarında onların hepsini kılıçtan geçirecektik."

Chelise kayanın üstündeyken, dört bir yanından itirazlar yükseliyordu.

Elyon tüm bunların neresindeydi? Janae otoriter bir tarzda konuşuyordu. Oğlunun yeni sevgilisi, Elyon'dan gelmiş olabilir miydi? Onun mesajı Çember'deki birçok kişinin umarsızca ihtiyaç duyduğu bir şeydi. Onu kana kana içecekler, bir kez daha Elyon'un gücüyle susuzluklarını gidereceklerdi.

Ancak bu kadın Elyon'dan gelmiş olamazdı! Bu baştan çıkaran fattan bir kadın, sesi kulakları gıcıklayan bir fahişeydi. Ve Elyon'un emirlerindeki en önemli unsuru atlıyordu.

Chelise, birlikte öne ilerleyip itiraz eden Mikil ve Johan'a doğru bağırarak bunu dile getirdi. Korku ve acı içinde titreyen Gürüh keşif erini işaret ederek, "Gürüh'u sev!" diye haykırdı. "Bu, bizim bu zavallı ruhlarla ilgili tek yükümlülüğümüz. Hüküm Elyon verecektir, biz değil."

"Söylediği doğru!" diye Johan bağırdı.

"Asla elimize bir kılıç alıp da Elyon adına başka bir insanı öldüremeyiz," dedi. "Asla!"

"Bunu Teeleh'in kuzeni Qurong'un kızı söylüyor."

Bu yorumu on iki bin kişilik kalabalıktan kimin yaptığını bilmiyordu, fakat hiç kimseden itiraz gelmedi. Chelise kayanın üs-

tünde dikilmiş, tüm albino topluluğuna bakıyordu ve yıllardır ilk kez onların ortasında kendini bir yabancı gibi hissetti. Elyon'un aşkına boğulup, hastalıktan arınmış olan Chelise şu anda kendini bir albinodan çok Güruh'tan biri gibi hissediyordu. Qurong ve onlar arasındaki fark neydi? Samuel ve Stephen arasındakiki?

Fark hastalıktı.

Ve fark, hastalığın ne kadar kötü olduğunu, deri kadar akıl ve kalbi de etkilediğini anlayabilmektir. Ve yine fark, Elyon'u kızıl göllere kadar izleyip, hastayken boğulup, yeni bir varlık olarak sularlardan yükselebilmektir.

Annesi Patricia'nın sevme kapasitesi yok muydu? Babasının hayatı değerli değil miydi? Güruh'a silah çekmeyi göz önüne almaktansa ölmeyi tercih ederdi!

Bütün gözler Chelise'nin üzerindeydi. Hem Samuel hem de Janae onun kendi insanlarıyla bir çatışma içine girmesinden memnun görünüyorlardı. Sessizce Elyon'a Thomas'ı getirmesi için yalvardı. *Hemen*. Bu çöllerdeki insanlar Thomas'ı başka hiç kimseyi izlemedikleri gibi izlerlerdi. Ona umarsızca ihtiyaçları vardı.

Chelise'nin ona ihtiyacı vardı. Sevgilisini vücudunun sıcaklığıyla, cesaret verici yumuşak sözleriyle ve nazik aşk öpücüğüyle yanında istiyordu.

"Evet." Sesi titriyordu. "Ben Qurong'un kızıyım ve evet, babam hâlâ kandırılıyor. Hakikat yüzüne dimdik baktığında bile, o hakikati göremez. Ancak dünyanın hâli de böyle değil mi? İnsanlar sadece sıradan olanı görüyorlar ve Elyon da sıradan olmak dışında her şeydir. Onun sevgisi olağanüstüdür, sizin, benim ötemize ve hâlâ Güruh olan babalarımız, annelerimiz, kız ve erkek kardeşlerimize kadar uzanır."

“Onun sevgisi olağanüstü, anne,” dedi Janae. “Demek ki gazabı da öyle.” Kadın bir adım atarak, Samuel’den uzaklaştı; delici bakışlarıyla Chelise’yi süzdü. “Elyon’dan bu hediye ile gelmiş bir kişi olarak, benim otoriteme meydan mı okuyorsun?”

Ya o haklıysa? Ya gerçekten de bu Elyon’un onlara bir hediyeysiyse? Bu kadının Thomas’ın ilk gelişine çok benzer bir şekilde apansız çıkıp gelmesi garipti. Avcı’nın oğlu Samuel’le düşüp kalkması garipti. Çok benzerlikler vardı ama yine de çok... farklıydı.

Chelise, Janae’nin sorusunu cevaplayamadan, Janae yüzünü Topluluk’a çevirdi. “Ya siz ne diyorsunuz?” Teeleh’in nefesi olduğunu iddia ettiği ampulü kaldırdı. “Kaç kişi çölden çağrı yapanın sesini duyacak? ‘Efendinin yolunu hazırlayın, her vadi doldurulup, her dağ alçaltılacak. Ve tüm dünya Elyon’un kurtuluşunu görecek.’”

Yaşlı Ronin’in oğlu Vadai sessizce, “Bu kadar imkânsız mı?” diye sordu.

Marie, “Otur yerine, Vadai,” diye tersledi.

Vadai, Chelise’nin gözlerinin içine baktığında, Chelise onun yaşadığı çelişkiyi gördü. Onların yolu ne zamandır belliydi, nasıl inkâr edebilirlerdi?

Janae sorusunu tekrarladı. “Kimler benim yanımda yer alacak? Kimler bana meydan okuyacak?”

Neredeyse yarısı ayağa kalktı. Bir destek ve itiraz karmaşası kanyonu doldurdu.

Chelise dünyasının paramparça olduğunu hissediyordu. Bu çok fazlaydı. *Thomas, Thomas, Thomas. Neredesin, aşkım?* Hıçkırıklara boğulacakmış gibi hissediyordu.

Elini yavaşça kaldırarak, net bir şekilde söyledi. “Ben.”

Jamous ve Johan'la birlikte, aşağıdaki kalabalığa bağırarak Mikil kafasını kaldırıp ona baktı. Ancak başka hiç kimse onu duyduğunu gösteren bir tepkide bulunmadı. Konsey kendi arasında tartışıyordu. Onlar bile bölünmüştü.

Chelise yumruğunu gökyüzüne doğru sallayarak, "Ben!" diye daha kuvvetle bağırdı. Sonra duygularını toparlayarak, çılgılık attı. "Ben!"

Şimdi artık dinliyorlardı. Hem de hepsi. Güçlülükle nefes alarak, parmağını Janae'ye uzattı. "Elyon'dan bir hediye ile gelmiş biri olarak, senin otoritene ben meydan okuyorum."

Kayanın üzerinden atlayarak Samuel'e doğru yürüdü. Samuel'in kılıcını arkasından hızla çekti. Taş plakanın ortasına yürüdü.

"Samuel'in başlattığı kurallarla sana meydan okuyorum ve benim için dövüşecek birisini de kabul etmiyorum."

Janae kaprisli bir şekilde, "Nedir bu?" diye sordu.

Samuel ona eskiden bir meydan okumanın anlaşmazlıkları hallettiğini anlattı. Kazananın yolu izlenirdi.

Chelise şu anda ne beklediğinden emin değildi—en azından konseyden biraz direniş ya da kavga durumu aldıklarında bir an onun rakibinin becerilerini yargılamalarını falan. Şu anki tepkisizlikleri dışında herhangi bir şey olabilirdi.

Janae şişesini Samuel'e uzattı; onları eğlenerek ilgiyle izleyen Eram'a doğru yürüyüp, kınından kılıcını alarak öne zıpladı.

Ancak bu sıradan bir sıçrayış değildi. İki adım yürüdü, kendini havaya kedi gibi attı ve kılıcı elinde tetikte bekleyen Chelise'nin doğrudan önüne çömelerek inmeden önce on metre uçtu.

"İlk hatan, anne," dedi Janae. "Ve sonuncusu."

Chelise kılıcını teslim oluyormuşçasına yana indirdi, ancak

son anda çevirerek Janae'nin altına doğru fırlattı, Janae de keskin bir çılgılla geriye doğru bir perende attı.

Bu Thomas'ın eskiden bütün Orman Muhafızları'na öğrettiği temel manevralarından biriydi, son derece etkiliydi, çünkü rakip aynı anda hem kılıçla hem de saldırganın ayaklarıyla başa çıkmak zorunda kalıyordu. Ancak Janae'de Thomas'da bile olmayan bir şey vardı.

Bir yarasanın hızı.

Nasıl olmuştu da Chelise'nin kılıcından kaçmayı becerip, arkasında belirivermişti? Chelise bunu bilemiyordu; Janae harekete geçtiğinde altüst olmuştu.

Ancak Chelise'nin boşa harcayacak zamanı yoktu, o yüzden az evvel neler olduğunu anlamak için uğraşmadı. O yere inmeden önce tüm gücüyle kılıcını sallamaya başladı.

Kılıçları kanyonda yankılanan bir çınlamayla çarpıştı. Chelise'nin elleri metalin metalle çarpışmasından dolayı sızlıyordu. Ancak ikisi de yaralanmamayı başarmıştı.

İkisi de birbirlerinin saygısını kazandıklarından, Chelise bir an için kalabalıktan çıt çıkmıyorken tereddüt edeceklerini umdu...

Ancak Janae çoktan harekete geçmişti bile, ama bu defa öyle hızlıydı ki Chelise soluk soluğa kalarak, kılıcının sert bir dönüşüyle bloke etmeye çalışmak dışında bir tepki veremedi. Rakibinin kılıcı göğüs zırhını yerinde tutan kayışı düzgün bir şekilde kesti.

Janae uzanarak aniden zırhı aşağı çekti. Sırımlar gevşedi, göğüs zırhı yere düştü.

“Üstünü kaybettin, anne.”

Kendisi ve bu cadının kılıcı arasında üzerinde yalnızca bu tunik olduğu için kendini çıplak gibi hissetti. Daha da önemlisi,

artık ölü sayıldığını biliyordu. Hangi kara büyü'nün bu kadına güç verdiğini tahmin etmek kolaydı ama Elyon'un kendisi ona Roush'un gücünü ve çevikliğini vermediği müddetçe öleceği kesindi.

Chelise şimdi bu kadınla dövüşmenin son derece aptalca olduğunun farkına varmıştı ama o kendini adamıştı bir kere. Ve bu dövüş öldürmeye gidecekleri babası içindi. Eğer ölecekse en azından onun için öldüğünü bilerek ölecekti.

"Haydi, küçük fahişe," diye fısıldadı. "Öldür beni. Ya da bu yolda öl."

Janae kılıcını bir tarafa attı; Chelise'nin ölümcül vuruşundan kolaylıkla sıyrılarak, çenesine kuvvetle vurdu.

Chelise'nin etrafındaki dünya dönüyordu. Kendinden geçti. Ayaklarının altındaki toprak kaydı. Kuvvetli bir gümbürtüyle yere düştü.

"Elyon'un bir çocuğunu öldürmeyeceğim," diye Janae uzaktan bağırıyordu. "Bizim savaşımız kendi aramızda değil. Elyon'un düşmanı! Şimdi bu mesele halloldu. Samuel, Eram'a ve tepelerin ardında bekleyen Orman Muhafızları'na katılmıştır."

Chelise yavaş yavaş kendine gelmeye başlıyordu. Kalkmaya çalıştı, fakat hâlâ çok güçsüzdü.

"Bugün Qurong'un ordularını süreceği Miggdon Vadisi'ne yürüyeceğiz. İki gün içinde Elyon'un gazabının bir vuruşuyla onları ezerek, tüm Shataikiler'in açlığını doyurmak için ejderhanın kanını vadide bırakacağız. O zaman, işte yalnızca o zaman Elyon bizi zaferine taşıyacak!"

Kalabalıktan birden bir gürleme sesi yükseldi.

"Kim benimle beraber?"

Hepsi değildi, *kesinlikle* hepsi değildi. Ancak çoğu destek

çıgıllıkları atıyordu. Chelise onları durdurmak zorundaydı! Bu mümkün değildi, Thomas da gitmişken bu olamazdı.

Bağırmaya, ayağa kalkmaya çalıştı. Ancak sonra Janae kafasını kaldırıp yere çarptığında, Chelise kafatasının kırılmış olabileceğini düşündü.

Göllerde boğulup, yeni bir hayat bulmuş on iki bin can bağınyordu ama bu gürleme Chelise'ye büyük bir kabuktan gelen ve boğulup giden bir ses gibi geldi. Birisi ismini çağırarak onu sarsıyordu.

Sonra sesler tamamen kaybolup gitti. Chelise bir süre daha karanlıkta yattı.

Tam ve katıksız bir ıssızlık ve ferahlık. Chelise, Samuel Topluluk'a girip de Güruh kafasını yere attığından bu yana, ilk kez kendini tüm endişelerinden arınmış hissediyordu. Sadece bir an mutlak huzur; tatlı ve dinlendirici.

Thomas neredeydi peki?

“...ölmüş.”

“Hayır, hayır, böyle söyleme... Daha çok meyve...”

Etrafındaki bu belli belirsiz konuşmalarla sessizlik sona erdi. Chelise'nin zihni ıssızlıktan, bilinçlenmeye doğru akıyordu. Tek başına değildi. Başında iki kişi konuşuyordu. Bir tanesi ölmüş olabileceğini düşünüyor, diğeri ona biraz daha meyve vermek istiyordu.

Biri, “Meyve suyunu boğazından aşağı dökmeliyiz,” diyordu. “Onu tekrar oturt.”

“Neden şimdi bir tepki versin ki? Bütün gece bu hâldeydi.”

Bu Marie'nin sesiydi. Marie, tatlı Mar...

Bütün gece mi? Bütün gece burada mıydı yani? Hayır. Hayır, yalnızca bir an geçmişti.

"Sevgili Elyon, onlara merhamet et." Bu Johan'ın sesiydi.

Chelise gözlerini açmaya çalıştı, yapamadı. Sonra tekrar dedi. Gözlerinin önünde ateş ışıkları parıldıyordu.

"Uyanıyor!"

Bir parça meyve dudaklarına bastırıldı. Chelise kocaman bir ısırık aldı, sonra şeftali suyunun boğazından aktığını hissetti. Sonra biraz daha fazla, büyük lokmalar yedi, şifalandırıcı nektara aç kurt gibi saldırıyordu. Zihni açıldı, ışık gitgide parlaklaştı.

Johan'la birlikte Marie'nin çadırındaydılar. Dışarısı karanlıktı, içlerinden biri bütün gece kendinde olmadığını söyledi. Janae, saatler önce güneş hâlâ gökyüzünde tepedeyken, meydan okumada onu yenmişti.

Chelise çöl cırcırböceklerinin dışarıda öttüklerini duyabiliyordu. Kamp tamamen huzur içinde ve sessizdi, ki bu da yalnızca...

Chelise gözlerini kırıştırdı. Konuşmaya çalıştı, sonra boğazını temizledi. "Kaç kişi?"

Johan, "Yaklaşık beş bin," diye cevaplarırken, Marie ona baktı.

"Beş bin mi? Burada mı?"

"Hayır, beş bin kişi Samuel ve melezlerle birlikte gitti," dedi Johan.

"Vadal da onlarla birlikte," dedi Marie.

"Vadal mı?"

Yatakta doğruldu, fakat müthiş bir baş ağrısı yine başını döndürdü, kendini yatağa geri attı.

“Hayır, olmaz anne,” diye Marie fısıldadı. “Artık çok geç, onlar gittiler, sen de yaralısın. Bırak meyveler etkisini göstersiz.”

Johan huzur verici bir sesle konuşmaya başlamıştı ama bu bile onu rahatlatmıyordu. “Elimizden geleni yaptık, Chelise. Sen meydan okumayı kaybettikten sonra, dayanağımız zayıflamıştı ama konsey çoğunu bizim tarafa kazandıran uzun bir savunma yaptı.”

“Ya geri kalan beş bin kişi?”

Omuz silkti. “Zorlayıcı bir durum onların aklını çeldi.”

“Yani Güruh’la savaşmaya mı gidiyorlar?”

“Evet,” dedi Johan. “Miggdon’a ölmeye gidiyorlar.”

“Ölmek mi?” Ancak Johan çoğu kişiden daha iyi bilirdi—boğulmadan önce tartışmasız becerileri olan bir Güruh kumandanıydı. “Neden Qurong’un onları yeneceğini düşünüyorsun?”

“Çünkü Qurong ile taptığı efendisi çok çok kurnazlar.”

Chelise tekrar dendiğinde, bu defa doğrulabildi. Odaya baktı, Jake’i göremedi.

“Mikil’le birlikte,” dedi Marie. “Yedi bin kişi burada, kızıl gölün yanında. Zafer masallarına kendilerini kaptırmışlar. Ve ben de kocam olacak o ahmak yüzünden derde düştüm.”

“Özür dilerim.” Marie’nin itirazlarına rağmen, Chelise ayaklarının üzerine doğruldu. “Biliyorum. Bana inanın, ben biliyorum. Şimdi de gitmek zorundayım.”

“Saçmalama, anne. Hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Babamı öldürecekler!” diye bağırdı Chelise. “Bana biraz daha meyve verin.”

“Vadal’ı da öldürecekler. Ben de seninle geleceğim.”

“Ben Eramitler’e gitmiyorum.”

Johan başıyla Marie'ye işaret verdi. "O zaman ben toplanırım—" "Hayır," diye Chelise tersledi. "Bu defa yalnız gideceğim."

Birbirlerine baktılar, en ufak bir itirazın bile yararsız olduğunu biliyorlardı.

Chelise'nin tüm gün zihninde yankılanıp duran düşünce kendini tekrar göstermişti: *Dünya yolunu gözlüyor, Chelise*. Samuel'i burada durduramamıştı—Michal'ın öğüdü açıkça başka bir şeye işaret ediyordu.

Johan cebinden bir şişe çekip ona uzattı. "O zaman bunu al."

"Nedir bu?" Cadının Teeleh'in nefesi dediği şişeye tıpatıp benzeyen küçük şeyi aldı.

"Bilmiyoruz. O kadının pelerininin düştü. Etiketle Thomas'ın kanı olduğu yazıyor. Belki bazı güçleri olabilir. Yoksa neden üstünde taşısın ki?" Johan döndü, çadır eteğini kaldırdı. "Eğer o fahişeyi görürsen, benim için bunu boğazından akıt."

Marie hâlâ surat ediyordu. "Anne, lütfen—"

"Hayır. Babama gidiyorum ve yalnız gideceğim."

37

Her geçen günle birlikte, Billy, Marsuuv'u neden bu kadar çok sevdiğini daha iyi anlıyordu. O birçok yönden, yapmak için yaratıldığı şeyi yapıyordu: kendini sevmek.

Doğal olarak. Canavarı sevmek kendini sevmek demekti, çünkü Marsuuv, Billy'nin kalbinin bir canavar olarak aynası gibiydi, o ölümlü ruhların kanıyla beslenmek için dünyaya gelmiş ve yetiştirilmişti.

Janae'nin ayrılmasının ardından barınakta ne kadar zamandır durduğundan emin değildi, en azından birkaç gün olmuştu herhâlde. Marsuuv'un hem sözleri hem de davranışlarıyla Janae'ye gösterdiği yakınlık, ilk başta Billy'ye adeta bir bıçak gibi saplanmıştı. Janae kim oluyordu da Billy'nin Marsuuv'u bulmak için yaptığı bu uzun yolculuğun ardından, onun sevgisini çalabiliyordu?

Marsuuv, Janae'nin üstüne inip de dişlerini boynuna geçirdiğinde, Billy neredeyse çılgılık atacaktı. Marsuuv'un onunla böyle kan değiş tokuşu yaptığını görmek...

Billy büyük bir öfkeyle titremişti.

Ancak sonra Janae gönderilince Billy'nin de olup biteni düşünmek için zamanı oldu.

Janae çok az, belki de yüzde bir Shataiki'ydi, çok önceleri Alucard nesillerinin ısırdığı birinin soyundan gelme biriydi; bir gece

yaratığının ısırıldığı.

Vampirlerle ilgili mitoloji son derece yanlış bilgilere dayansa da, rivayetlerde biraz doğruluk payı da vardı. Vampirler tabii ki gerçektir, fakat onlar bu realiteden çıkmışlardı—Transilvanya’daki Dracula’dan değil de Alucard adında bir Shataiki kraliçesinden. *Dracula* gelişmemiş anlamına geliyordu.

Shataiki ve insan kırması olan *Nephilim*, Kutsal İncil’e kadar uzanıyordu. Billy çocukken bu konu tuhaf biçimde merakını uyanırmıştı.

Janae kendi kaderini takip ederken, Marsuuv’un söz verdiği gibi Billy de kendi kaderine hazırlanıyordu.

Marsuuv, Billy’den uzaklaşarak, “O gelir,” dedi.

Canavarın yatağına uzanmışlardı; nefes alıp vermeleri dışında, arada yalnızca Marsuuv’un yere düşen balgam sesi duyuluyordu. Daha doğrusu, Billy kraliçenin karnına dayanarak uzanmıştı; o da hafifçe Billy’nin saçlarını ve yanağını okşuyordu.

Zaman zaman fakat gün geçtikçe daha seyrek olarak, Marsuuv’un ortamının dehşet verici olduğunu fark ediyordu. Ancak artık onun cennette olduğuna kafası yatmış, sevdiğine daha da yaklaşmak için yanıp tutuşmaya başlamıştı. Birkaç kez birbirlerini ısırılmışlardı, ama Billy tekrar ısırılmak istiyordu. Billos’un bu şekilde Ba’al’a dönüştüğünü düşünüyordu.

Kan naklini hayal ediyordu. Ah şu insan kanından tamamen kurtulup, saf kan bir Shataiki olabilseydi...

Marsuuv, Billy’ye sürtünerek yine, “O gelir!” dedi.

Billy sersem gibi doğruldu, sonra kendine geldi. Marsuuv’un nefesinin kokusu onun üzerinde esiyordu, tekrar canavarın karnına dayanma arzusuna karşı koydu.

Ancak taşın üstündeki pençe takırtıları dikkatini çekince bu düşünceyi unuttu. Sonra da Marsuuv'un kimi kastettiği aklına geldi. Teeleh geliyordu.

Büyük canavarın kendisi mi?

Teeleh kanatlarını yerlerde sürükleyerek, Marsuuv'un sığınağına adım attı. Kraliçeden daha uzundu ve Marsuuv dişlerini göstermek dışında, onun önünde eğilmediği veya başka türlü bir saygı gösterisinde bulunmadığı hâlde, oradaki efendinin o olduğu açık bir biçimde belli oluyordu. Billy'nin arkasına kanatlarını koydu, bu benim dercesine onu yakına çekti ve Billy de bu hareketi Marsuuv'un şimdiye kadar ona olan davranışları gibi nazik ve sevgi dolu buldu. Boğazına kadar bir duygu dalgası yükseldi.

"Billy..." dedi Teeleh.

Billy ona tekrar baktı, küçük kurtçuk ve sineklerle kaynayan iğrenç kürkünü süzdü. İri kırmızı gözleri Marsuuv'unkiler kadar parlak değildi ama dehşet vericiydi. Teeleh'in omuzlarına bir titreme girdi, birkaç sinek döküldü.

Marsuuv, "O benim," deyince Billy kendini daha iyi hissetti.

Teeleh kraliçeyi duymazdan geldi. Billy'ye biraz daha yaklaşıp onu inceledi. "Ayağa kalk. Seni göreyim."

Marsuuv onun kolunu çekti. Billy yataktan kayarak canavardan bir buçuk metre uzaklıkta, sunağın yanında doğruldu.

Teeleh'in büyük kırmızı gözleri baştan aşağı onu inceledi. Billy'nin üzerinde hâlâ tapınak muhafızından almış olduğu siyah cübbe vardı, fakat Marsuuv'la günler geçirdikten sonra çok kötü biçimde kirlenmişti.

Teeleh yumuşak, çatlak bir sesle, "Çıkar üzerindeki," dedi. Billy göz ucuyla Marsuuv'a baktı, onay işaretini görünce

cübbesini çıkardı. Üzerinde iç çamaşırları dışında bir şey kalmamıştı. Kolunun iç kısmında Marsuuv'un dişlerinin açtığı yaralar vardı ve boynunun iki yanındaki yaralar da açıkça görülebiliyordu.

Teeleh alçak, çatlak bir sesle, "Ne kadar da güzel bir tür," dedi. Pençesini uzatarak Billy'nin beyaz göğsüne dokundu. Sonra ardında ince bir çizik bırakarak pençesini aşağı kaydırды.

Billy tekrar Marsuuv'a baktığında artık korkudan tir tir titriyordu.

"Güçlü ol."

"Eğer sana bu kadar çok ihtiyacım olmasaydı, şahdamarını çıkarıp kendimi doyururdum," dedi Teeleh. "Siz insanlar beni hasta ediyorsunuz. Size neden böylesine bir güç verilmiş ki..." Sözü-nü bitirmedi ama aşağılaması çok barizdi.

Canavar pençesini aşağı indirerek sunağın üstüne koydu, bir an memnun vaziyette Billy'ye gözlerini dikti.

"Eğer beni yüzüstü bırakırsan, senin kanını emerim." Yanağının üzerindeki bir sineği uzun pembe diliyle yakaladı. "Bunu anlıyor musun?"

"Evet. Evet, anlıyorum."

"Kitapları kullanarak, tek bir amacı gerçekleştirmek için geri döneceksin. *Benim* türümün hüküm süreceği felaket zamanını getirmek için. Büyük Aldatmaca insanları çaresizce bir lider arayışına sürükleyecek."

Marsuuv müstesna bir saygıyla, "Söylediği doğru," dedi.

"İşte o gün insanların çoğu kaçacak, çoğu da benim önümde korkudan yere diz çökecek; sen de benim sağ tarafımda yer alacaksın."

Bu sözler bir elektrik akımıyla taşınyormuş gibi Billy'ye

çarptı. Tekrar titremeye başladı ama bu defa korkudan değil. Teeleh'in sözleri onu Marsuuv'un ısıkları kadar mest etmişti.

"Diğerinin, yani Thomas'ın seni durdurmasına izin vermemelisin. O bunu deneyecektir. Kara Orman'a girecek, bütün insanlık da huşu içinde olacaktır. Ancak sen, Billy, sen onu durdurabilirsin. O, o suyu içmek zorunda."

Teeleh yan tarafa tükürdü.

"Söyle: O, o suyu içmek zorunda."

"O, o suyu içmek zorunda," diye Billy tekrarladı.

"Eğer suyu içmezse, seni çarmıha gererim. Dünyayı kurtarmayı başarmadan önce suyu içmek zorunda. Onu bunu yapmaya zorlamak için geri dönmelisin."

"Geri mi döneceğim?" Bu düşünce Billy'yi dehşete düşürdü. O burada Marsuuv'la birlikte kalmak istiyordu.

"İhanet herkesin kalbinde yazılı ama sen Billy, sen sevdiğine ihanet edeceksin." Teeleh kafasını geri atarak sineği yuttu, sonra yüzünü tekrar ona çevirdi. "Senin iç güzelliğini çıkarmak ve seni iki kişi olarak yeniden yaratmamız gerekecek. Biriniz Bangkok'a gidecek, diğeriniz de Thomas geçmeden önce onu öldürmek için başlangıca geri gidecek."

Billy, Marsuuv'a şöyle bir bakınca Shataiki'nin titremeye başladığını gördü. Kraliçe çenesini açarak kafasını yavru kuş gibi kaldırdığında, Teeleh onun ağzına tükürdü. Marsuuv tatmin olarak yatıştı.

"Ben..." Billy ne diyeceğini bilemiyordu.

"Kötülük yapma yollarımız seni rahatsız mı ediyor, Billy?" diye sordu Teeleh.

Rahatsız ediyorlardı, fakat onun düşündüğü kadar değil.

“Hayır,” dedi.

“Etmeliler.” Teeleh, tedirgin ve heyecanlı görünen Marsuuv’a yüzünü çevirdi. “Ancak siz insanlar kendinizi tutamazsınız. Kör-lük size dönüşür.”

Kraliçe havaya sıçrayarak sunağın üstüne, Billy’nin önüne kondu. İçinde, bir çözeltinin içerisinde balık yumurtasına benzer çamurumsu iki büyük topun olduğu bir kavanozu kaldırdı. Billy son birkaç gündür uyuşuk uyuşuk kavanozu incelemiş ve hangi zavallı hayvanın gözlerini ganimet olarak verdiğini merak etmişti.

Marsuuv kavanozun içindekileri teklifsizce masanın üzerine boşalttı. Konuşmaya başladığında sesi sevinçli çıkıyordu.

Marsuuv kara göz kürelerini kaldırırken, “Bunu benden sana ve yavrularımıza bir hediye olarak kabul et,” dedi. “Gözlerimin içine bak.”

Billy zaten bakıyordu. Kraliçe sanki onu yüzünden ısırarak ya da öpmek istiyormuş gibi öne eğildiğinde, Billy hangisini yapacağını pek umursamıyordu. Sadece güvenli bir yerde tutulmak istiyordu.

Canavar yavaşça pençesini kaldırarak yanaklarını çizdi. “Ben senin gözlerini alıp, seni geri gönderdiğimde bunların çok azını hatırlayacaksın. Sadece bilmen gerekenleri. Yalnızca hayatınla ilgili dürtü ve isteklerini hatırlayacaksın. Ve Thomas rüya gördüğünde onu izleyebileceksin.” Marsuuv’un nefes alıp vermesi sıklaşmıştı. “Seni kör edebilir miyim?”

Billy ağlamaya başladı. Ağlamak istemiyordu; böyle bir zamanda gözyaşı dökmenin onu zayıf hatta aptal gibi gösterdiğini biliyordu ama elinde değildi.

“Evet,” dedi.

Marsuuv, tam da bu iş için tasarlanmış bir çatal gibi görünen iki parmağını Billy'nin gözlerine soktu. Billy'nin alnının gerisinde bir akkor ısısı çakınca, Billy kendisinin çığlık attığını duydu.

Marsuuv parmaklarını Billy'nin kafasından hızla çekti, sonra göz yuvalarına bir şeyler koydu. Billy'nin görüşü buğulu olarak geri geldi, sonra yavaşça netleşti. Sevdiğinin yapmış olduğu iki yeni gözle mağarayı görüyordu. Acısı dindi.

Marsuuv, Billy'yi keskin bir bakışla süzerek, “Şimdi sen ikisin,” dedi. “Senin ismin Bill olacak.”

Teeleh kraliçenin arkasında, kafasını geriye atmış vaziyette durmuş, öylesine vahşetle bağırıyordu ki Billy tavanın çökerek hepsini ezeceğini düşündü. Büyük düzenbaz başını indirerek Billy'nin soluna doğru pençesini uzattı.

“O da Billy olacak.”

Orada, bir buçuk metreden az bir mesafede, kızıl saçına kadar aynı, neredeyse tıpatıp eşi olan başka bir Billy duruyordu. Gözleri kanın içine çizilmişti ve göz pınarlarından kan sızıyordu.

Ben Bill'im. Yalnızca Bill, Billy değilim, diye düşündü.

Teeleh kafasını geriye, Billy'ye doğru çevirdi. “Thomas suyu içmek zorunda! Beni bu defa yüzüstü bırakma.”

Bill asıl gözlerin diğer Billy'de olduğunu fark etti. Marsuuv gözlerini—iç güzelliğini—çıkarmış, onun özünün eşini yapmak için kopyasına o gözleri yerleştirmişti.

Gözleri şimdi onun yüzündeydi.

Parmak uçlarıyla yüzüne dokundu. Ellerini kaldırıp baktığında üzerleri kanlıydı. Onda kavanozdaki kara gözler vardı.

“Thomas'a engel ol.” Teeleh o kadar kısık bir sesle hırlamıştı ki Billy'nin kemikleri titredi.

“Olacağım,” diye Bill yavaşça inledi.

“Başarısız olursan seni çarmıha gererim,” diye Teeleh tekrar etti.

Diğer Billy ağlıyordu. “Ya ben ne olacağım?” Adamın sesi bile aynı Bill’in sesi gibiydi.

Teeleh diğer Billy’ye doğru yürüdü, etrafında dönerek onu inceledi. Adamın derisini pençesiyle çizdi, arkasında durdu ve boynunun altına üç kıvrık pençe işaretini yaptı. Sonra Billy’nin omurgasına derin bir pençe atarak onu yavaşça büktü. Billy titreyerek ağlıyordu.

“Sen, dostum, benim Deccal’ım olacaksın.”

Bill adamın acısını sanki kendi acısıymış gibi hissetti. Çünkü zaten öyleydi. Feryat etmek ve Teeleh’in biraz daha merhamet göstermesini talep etmek istiyordu ama canavarda sevecenliğin kırıntısı bile olmadığını biliyordu.

Teeleh diğer Billy’nin kulağına, “Beni yüzüstü bırakma,” diye tısladı.

Kızıl kafalı, başını Bill’e çevirdi. “Billy?”

“Bill. Benim ismim Bill. Buradayım.”

“Ben de iyi göremiyorum.” Hâlbuki bu adamda onun parlak yeşil gözleri vardı.

“Olsun, ben de iyi göremiyorum. Gözlerimiz yeni. Fakat ben tam buradayım.”

Marsuuv sunağın üstündeki dört kayıp kitabı işaret etti. “Git ve yapman gerekeni yap.” Onların parmaklarına pençesiyle kesik attı.

Marsuuv, Bill’le konuştu. “Thomas’ı buraya ilk geldiği yer olan Denver’da bul. Ona engel ol. Onu öldür. Ona içir.”

“Denver’da mı? Lütfen—”

“Yapman gerekeni yap,” diye Teeleh hırladı. “Çabuk ol!”

İki adam da üzerlerinden kan damlayarak öne doğru sendeledi. İkisi birlikte, açık olan sayfanın üstüne ellerini koydular.

Beş dakikadan daha kısa sürede ikinci kez, barınak yok oldu ve Bill’in zihnine beyaz ışıklar aktı. Yeşil gözlü Billy, Teeleh’in Deccal’ı olmak üzere Bangkok’a dönüyordu. Kara gözlü olan ona gelince, Thomas’ın ardından gitmesi gerekiyordu. Denver’a, değil mi? Eğer geçmişî doğru hatırlıyorsa, Thomas ilk başta Denver’dan gelmişti.

Bir dünyadan çıkıp diğerine girdiğinde Billy neler gördüğünü unuttu. Ancak birkaç şey biliyordu.

Ona büyük nezaket göstererek, kara gözler hediye eden Marsuuv’un gözdesi olduğunu biliyordu.

Ya Thomas’a engel olması gerektiğini ya da ölene kadar karnının akacağı bir haça asılacağını biliyordu.

Ve şimdi kendisinin Bill olduğunu biliyordu. Yalnızca Bill.

38

“Buna dayanamayacağım!” dedi Monique. “Ömrünün geri kalanında, masanın üzerinde kitapların sihirli bir şekilde belirmesini bekleyerek bu odada saklanamazsın!”

Thomas, “Bunun sihirle hiçbir ilgisi yok,” diye belirtti. Söz verdiği şekilde, kütüphanede yiyip içip uyuyarak oradan kımıldamıyordu. Büyük odanın dışında bir banyo vardı ve duş almak için kütüphaneden sadece dört kez çıkmıştı.

Thomas onların bir monitör bağlayarak, küçük bir çubuk vasıtasıyla Net’i nasıl tarayacağını gösterme tekliflerini kabul etmişti. Son birkaç gündür giymeye alıştığı kot pantolon ve tişört yerine, yeni yıkanmış tuniğinin altına siyah kargo pantolon giymişti.

Kara Net beslemeye baktı. “Monique haklı, Thomas, seni burada sonsuza dek tutamayız.”

“Daha sonsuz olmadı, birkaç gün oldu. Hiç merhametiniz yok mu? Tek bildiğim ölüm acısı çektiğim. Şu anda Güruh, Chelise’yi katlederek öldürmüş olabilir. Oğlum Samuel, Eram’la birlikte yaşıyor olabilir. Elyon aşkına, oğlumu bulmak zorundayım. Zaman hayati önem taşıyor. Michal bu konuda çok netti!”

Daha çok Thomas şiirsel çöl konuşmasını andıran nutuklarından birine başladığında olduğu gibi, gözlerini ona diktiler. Thomas bir parmağını kaldırdı.

“Eğer oğlumu benim tarafıma çekmek için, milyonda bir bile bir şans varsa tüm sonuçlarına katlanırım. O benim oğlum!”

Monique parmağıyla Net beslemesini işaret ederek, “Ve şimdi de *burası* senin dünyan!” diye bağırdı. “Hepimizin seni *bu* dünyanın bir peygamberi olarak gördüğümüzü biliyorsun.”

“Ben peygamber değilim,” dedi. “Hiçbir zaman bir peygamber olduğumu iddia etmedim. Peygamber olmakla hiç ilgilenmiyorum.”

“Michal sana bir çözüm bulmanı söylemiş. Belki de sen bunu çoktan yaptın.”

Thomas bu olasılığı hiç göz önüne almamıştı. Michal ayrıca eğer çabuk dönerse oğlunu kurtarabileceğini de söylemişti.

“Saçmalık bu! Samuel bekliyor...”

Thomas’ın lafı yarım kaldı. Oda sanki çakan bir flaş gibi, parlak bir ışıkla aydınlandı. Thomas masaya doğru döndü.

Kara’nın soluğu kesilmişti.

Billy üzerinde yalnızca bol iç çamaşırlarıyla, orada öylece dikiliyordu. Kollarındaki ve boynundaki birkaç yaradan kan akıyordu. Beyaz göğsü uzun bir çizikle işaretlenmişti. Ve yeşil gözleri... kanla çerçevelenmişti.

Yanında dört kayıp kitap duruyordu.

Billy kımıldamadan birkaç saniye Thomas’a baktı. Yanaklarında gözyaşı izleri vardı. Adam sanki Ba’al’ın zindanlarından ya da Kara Orman’dan, hatta ve hatta Teeleh’in sığınağından çıkıp gelmiş gibi görünüyordu.

Bu onları oyuna getirmiş olan kızıl kafalının ta kendisiydi, fakat başına ne geldiyse gözlerini de boşaltmış gibi görünüyordu. Ruhunu yitirmişti. Thomas, bu adam kilitlenip, hücresinin anahtarı

da çöle geri götürülmeli diye düşündü. Fakat bu hiçbir şeye engel olmazdı.

“Ben...” Sesi kulak tırmalıyordu. “Benim gibi başka bir adam daha var. Seni öldürmek için başlangıca gidiyor. Onun kara gözleri var.”

Monique öne doğru adım attı. “Billy, Janae nerede?”

“Fakat ben o değilim,” dedi. “Galiba ben Deccal’ım.”

Sonra Billy dönerek çıkışa yürüdü, kapıyı açtı ve mermer zemin üzerinde ardında çıplak ayaklarından çıkan siyah ayak izleri bırakarak koridorda kayboldu.

Kitaplar...

Thomas düşünmeden harekete geçti. Öne doğru atılarak masanın üzerindeki bıçağı kavradı, parmağını kesti.

“Bekle!” Kara koşuyordu. “Bekle!”

Thomas bu kitaplar konusunda fazla tecrübeli değildi. Geri dönemeyeceği şekilde kitapların ayarlanmış olması olasılığı onu sarstı. Yoksa neden Billy onları böyle bırakıp da gitsindi ki?

“Acele et!”

Kara’nın uzattığı elini tuttu. Monique geride durmuş, gözlerini ayırmadan onlara bakıyordu. Thomas bıçağı Kara’ya itti. “Parmağını kes.”

Thomas odanın bir ucuna doğru yay gibi fırlayarak Monique’nin yüzünü elleri arasına aldı, onu dudaklarından bir kez öptü. “Teşekkür ederim. Sana borçluyum. Fakat gitmek zorundayım.”

“Biliyorum,” dedi Monique. Gözleri buğulandı. “Chelise’ye git. Oğlunu bul. Janae’yi bul. Lütfen, kızımı kurtar.”

Thomas, Monique’yi bıraktığında, Monique’nin yanağında kan izi kalmıştı. Sonra Kara’nın kanayan parmağıyla beklediği ki-

tapların yanına doğru geri sıçradı.

“Hazır mısın?”

Kara, yüzünü Monique’ye çevirdi. “Sen benim kardeşim gibisin.”

“Sen de benim için öylesin. Birbirimizi çok özleyeceğiz.”

Sonra Kara ve Thomas ellerini açık sayfanın üzerine bastırdılar ve etraflarındaki dünya kayboldu.

Thomas’a, farklı bir şeylerin meydana geldiğine dair ilk ipucu neredeyse hemen geldi. Qurong’la son kez kitabın içinde kaybolduğunda, hem onu hem de Güruh liderini Monique’nin kütüphanesine atan bir girdabın içinde dönmüşlerdi.

Ancak bu defa bir ışık tüneli gibi başlayan şey birden genişledi, sonra boşlukta solup gitti. Bir dünyadan diğerine ya da zamanda ileri yapılan şiddetli geçişin yerini, şimdi mükemmel bir sükûnet almıştı.

Tamamen ağırlıksız olarak, rüzgâr belirtisi olmadığı hâlde gökyüzünde yüzer gibi havada asılıydı. Görebildiği kadarıyla etrafta güneş olmamasına rağmen, güneş ışığı sırtını ısıtıyordu. Çok aşağılarda kavisli çöl realitesi sanki uykudaymış gibi yavaşça, huzur içinde, rahatsız edilmeden dönüyordu. Aşağıdaki çölde dertler vardı ama Thomas şimdi hiç endişelenmiyordu. Sadece mükemmel bir huzur hissediyordu.

Thomas belki de her şeyin şahane olmasından dolayı nefesini tuttuğunu fark etti. Nefes aldı, fakat burun deliklerine hava yerine sıvı dolunca aniden panik hissetti. Su mu? Gölde olduğu düşüncesi telaşını alt etti.

Elyon 'un gölü mü?

Suyu dikkatle içine çekti; ılık su boğazından, nefes borusundan geçerek akciğerlerine aktı. Panikleme güdüsüne kapılmamaya gayret ederek, suyu iyice içine çekip geri püskürttü, bu nefes almaktan biraz daha fazla çaba gerektiren bir egzersizdi.

Tanıdık bir zevk duygusu göğsünü yaladı, önce yumuşaktı, sonra öyle yoğunlaştı ki Thomas bütün vücudunu sarsan bir titre-meye engel olamadı. Dünyanın üzerinden yüzlerce mil yukarıda, adeta bir cennet olan Elyon 'un gölünde yüzüyordu.

Elyon 'un varlığı zihnini sarıp sarmalıyordu. Thomas bunun verdiği zevkle güldüğünü fark etti. Daha önce hayatında iki kez, ikisi de bu suların derinliklerinde olmak üzere deneyimlediği gibi kendinden geçerek, kollarını iki yana açıp, sırtını geriye attı.

Boğuk zevk kıkırdamaları suda iyice dağılıncaya kadar kahkahası büyüdü. Sanki Tanrı 'nın eli onu gıdıklıyor gibiydi. Elyon 'un eli. Burada, nefes kesici zevklerin olduğu onun bu muazzam gölünde.

Renkler sol taraftan geldi; kırmızı, mavi ve altın ırmakları suyun içinden yarı saydam bir boya gibi hızla akıyordu. Yavaş yavaş kahkahasını yuttu; renkler geldikleri yolu uzatarak, Thomas 'ın etrafında fırl fırl dönerek onu kuşatırlarken onları izledi.

Çok uzun bir yoldu. Thomas bütün mesafeyi görebiliyordu. Aslında şimdi göz eriminde bir sınır yoktu. Renk ırmakları durmaksızın ilerliyordu. Miller veya ışık yılları boyunca uzanmıyorlardı, sadece bir sonları yoktu o kadar.

Hayretler içinde kalmıştı, uzanarak kırmızı bir çizgiye dokundu. Parmağının baskısıyla birlikte çizgi büküldü. Bir elektrik akımı ışını kolundan yukarı çıktı ve o sanki parmağını duvardaki

yanlış deliğe sokmuş bir bez bebekmiş gibi bütün vücudunu sarstı.

O akımla birlikte de hiçbir insanın kontrol edemeyeceği kadar büyük bir saf haz geldi. O kadar büyüktü ki bir an için onun hayatına son verebileceğini düşündü. O renkten parmağını çekmesi gerekiyordu, yoksa kesinlikle ölecekti!

Fakat ölmedi. O rengin onu yutmasına izin verdi. Her siniri, her hücresi, her kemiği, bir oda dolusu kahkahanın içinde, tüm diğer zevkleri bir sırtıtmaya indiren bir minnettarlıkla çığlık atıyordu.

İşte o zaman umudu yeniden bulmuş olduğunu anladı. Bu El-yon'un varlığıydı. Bu cennetten bir parçaydı, yalnızca bir parça o kadar.

En sonunda elini çekti. Renkler aniden yön değiştirdiler ve sanki kendi zekâları varmış gibi yüzlerce metre ötede büyük çemberler hâline geldiler.

Thomas sırtını geriye atarak daldı, hızını istediği gibi artırabildiğini görünce şaşırdı. Aceleyle dünyaya doğru yüzerken, suların da kendi etrafında hızla aktığını hissedebiliyordu. Cildini okşuyorlar, akciğerlerinden akıyorlar, vücudunun her hücresine tarifi imkânsız bir mutlulukla doluyorlardı.

Yer daha yakınlaşmamış gibiydi, bu nedenle hızını artırdı. Ancak Thomas daha çok daldıkça, göl de daha çok derinleşiyordu sanki.

“Thomas...”

Suyun içinde bir çocuk fısıltısı duyarak durdu. “Merhaba.”
Ses kıkır kıkır güldü.

Thomas gülümsedi. “Merhaba.”

“Thomas, yukarı bak.”

Thomas başını birden yukarı kaldırdığında yukarıdaki gölün

daha parlak olduğunu gördü.

“Yukarı gel, Thomas.”

Yüzeye doğru kulaç attı, umarsızca sesin sahibiyle beraber olmak istiyordu. Bu sesi tanıyordu. Bu sesi daha önce duymuştu.

“Thomas.”

“Elyon?” Birden bağırmaya başladı. “Elyon!” Kâh bağırıyor kâh ağlıyor kâh gülüyordu, sanki aklı bunları birbirinden ayırmayı unutmuş gibiydi.

Yukarı doğru atıldı; fakat çocukla beraber olmak için duyduğu umarsız istek, bebek gibi avazı çıktığı kadar bağırmasına yol açıyordu. “Elyon! Elyon, bekle!” diye bağırdı.

“Tam buradayım, Thomas.” Sonra çocuk yine kıkırdayınca, Thomas kahkahanın geldiği, üzerindeki ışığa doğru yüzmeye başladı.

Gölün yüzeyine fırlayarak çıktı, dizlerine kadar yükselerek parlak mavi gökyüzünü gördü ve sonra zıplayan bir yunus gibi geri atladı. Çocuğu bulmak umuduyla ufku gözlemeye başladı.

Bulutlar sessizce sürükleniyordu. Kumullar etrafını kuşattı. Thomas suyun kırmızı yüzeyinden yarım metre kadar aşağıda, gölün dibinde ayakta durduğunu fark etti.

Artık kızıl göl aşağı yukarı altı metre genişliğine inmiş, bir kumul tepesinin üzerine çekilmişti.

Thomas bakarken, ayaklarının altındaki yer oynamaya başladı. Yukarı doğru yükseliyordu. Yalnızca gölün altındaki kumlar değil, etrafındaki kumullar da gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Sakinleşmek için çömeldi, fakat sonra bir tehlike olmadığını gördü. Çöl yüzlerce, binlerce metre yükseldi, sonra yavaşlarken durdu.

Fakat şimdi Thomas bunun çölün tamamı olmadığını görebiliyordu. Çölün dairesel bir bölümüydü, aşağı yukarı yarım millik bir kısmı kocaman bir sütun hâlinde göğe yükselmişti.

Ve şimdi ortalık tamamen sessizdi. Hafif bir meltemden başka hiçbir hareket yoktu.

Thomas yavaşça dönerek, yeni ufku incelemeye başladı. Tam bir devreyi bitirmeden önce, arkası Thomas'a dönük vaziyette, kenardan bakan çocuğu gördü.

On iki yaşlarında, siyah saçlı ve koyu renk tenli küçük bir çocuktur. Üzerinde sadece peştamal vardı, bir buçuk metreden daha kısa görünüyordu. Zayıftı, çelimsiz parmakları iki yanından sarkıyordu.

Thomas'ın kalbi o anda nasıl atacağını unuttu. Eski bir öğreti aklına geldi; bir aslan, bir kuzu ve bir çocukla Elyon'u eşleyen bir öykü. Hepsi de onun bir göl, bir aslan veya bir kuzu olmadığını biliyorlardı. Hatta kara bir çocuk, beyaz bir kız, erkek, kadın veya kanatlarının altında gözleri olan bir kartal olmadığını da.

O Elyon'du, var olan her şeyin Yaratıcısı. Yaşamın yazarı ve bağışlayıcısıydı. Ve her şeyden önce onların sevgilisiydi. Büyük Macera'nın asıl özü.

Thomas'ın ilerisindeki kumulun üstünde duran bu çocuk, bir parmak şaklatmasıyla dünyayı bir mermere dönüştürebilir; yaşayan tüm canlıları ezip, kum gibi yapabilirdi. Tek bir kelimeyle, iki dudağının arasından yeni bir dünya yuvarlanıp, uzayda dönmeye başlayabilirdi.

Bu çocuğun bir göz kırpmasıyla, en katı kalpler bile parçalanıp yumuşayabilirdi.

Tüm bu düşünceler, göz açıp kapayıncaya kadar Thomas'ın

aklından geçti, sonra kalbi göğsünde hızla atmaya başladı. Çocuğun arkasından koşarak, kendini kumlara atmalı, ona tapınmalıydı.

Fakat o daha hareket edemedi sol taraftan tüylü beyaz bir yaratık, çocuğa doğru paytak paytak yürümeye başladı. Bu Roush Michal'dı.

Michal göz ucuyla geriden bir kez Thomas'a baktı, sonra çocuğa yaklaştı. Çocuk Roush'a bakmadan onun elini tuttu, birlikte aşağı bakmaya başladılar. Thomas neye baktıklarını göremiyordu.

Thomas cesaretini toplayarak dikkatle kımıldadı, çünkü suyu sıçratarak yürümenin uygun olmayabileceğini düşündü. Gölden yürüyerek çıktı, çocuk ve Michal'ın durduğu kumuldan onu ayıran çukura doğru inmeye başlamıştı ki ilk beyaz aslan yürüyerek görüş alanına girdi, sonra Thomas'ın sağ tarafında sağrısının üzerine oturdu.

Thomas döndü; bir düzine kocaman, beyaz aslanın çocuğa bakarak, tüm kıyı boyunca nöbetçiler gibi yerleştiğini gördü. Bir tehdit yoktu, yalnızca bir onur hissi vardı. Elyon'un böyle yaratıklara hemen hemen hiç ihtiyacı yoktu.

Thomas kumula çıkarak çocuğun açık olan tarafına, Michal'ın karşısına yaklaştı. İkisi de ona dönüp bakmadılar.

Konuşmak, izin istemek, bir dizinin üstüne çökmek, bir şeyler yapmak istiyordu, fakat çocuğun huzurundayken kafasını toparlamakta zorluk çekiyordu. Sonra Thomas çocuğun yanaklarındaki gözyaşlarını görünce kanının yüzünden çekildiğini hissetti.

Thomas derin bir kedere gömülerek bir dizinin üstüne çöktü. Çocuğun neden ağladığını bilmiyordu, fakat bu görüntü kafasını allak bullak ederek, ağlamaklı olmasına yol açmıştı.

“Ne görüyorsun, Thomas?”

Thomas? Çocuk onun ismini söylemişti? Çocuk onu şahsen tanıyor muydu? Evet, tabii ki, fakat bunu duymak...

Ne görüyorsun, Thomas? diye sormuştu.

Ne mi görüyorum? Seni görüyorum. Yalnızca seni görüyorum ve ihtiyacım olan tek şey de bu.

Bu kadar ulu birinin huzurunda olduğu için, kederden minnettarlığa kadar çeşitli duygular içinde, içtenlikle ağlamaya başladı. Yanıtlaması gerektiğini biliyordu. Yanıtlamamak ebedi bir cezaya eşdeğer bir küfür olurdu. Cevap vermek istiyordu ama çocuğun huzurundayken öylesine altüst olmuştu ki konuşmak şöyle dursun, gözlerini bile başka yöne çeviremiyordu.

Çocuk, Thomas'ın eline uzandı. Parmaklarını tuttu.

Thomas'ın itidalinin son kırıntıları da birden yok oldu. Bir yana devrilerek hıçkırıklar içinde sarsılmaya başladı. Çocuk onun elini tutuyordu, Thomas da hayatla olan tek bağıymış gibi onun çelimsiz parmaklarını kavramıştı. Derin hıçkırıklar içinde boğuluyordu.

Minnettarlık dalgaları içine yayılınca Thomas bir dakika önce yanıldığını anladı. Sular, uğruna Elyon'un ölmüş olduğu umut değildi.

Bu...

Bunu zar zor düşünebiliyordu... Fakat bu... Bu hepsinin yaratılmış olduğu büyük umut içindi. *Bu* an için.

Sizi soluğuyla yaratmış olan birinin elini tutmaktan daha önemli bir şeyin olması herhâlde mümkün değildi.

Thomas duramıyordu, duramıyordu işte ve çocuk da durmasını söylemek için bir çaba göstermiyordu. Thomas top gibi kıvrılarak çocuğun eline yapıştı, yüzünün altındaki kumu gözyaşlarıyla

ıslattı.

Şimdi her şey bir anlam ifade etmeye başlamıştı. Güruh onları kovalarken çektikleri acı, ölümler, günler ve geceler boyu hep korkmaları.

Aşağılanmaları, hastalık, çöküş.

Çocuğu düşerek çenesini kıran annenin gözyaşları. Okla vurulan oğlunu kaybeden bir babanın ızdırabı. Önlerine konan sefa-dan önce, Elyon gibi onlar da her şeye katlanmışlardı.

Zaman durmuş gibiydi.

Thomas çocuğun onun elini bıraktığını fark ettiğinde, kendini zorlayarak dizlerinin üstünde doğruldu; gösterisi için bağışlanma dilemeye niyetleniyordu ki bu da bir başka düşüncesizlik olurdu. O onun insan olduğunu, insanların da böyle büyük gelen çizmeler gibi düşüncesizlikler yapabildiğini söyleyebilirdi.

Fakat çocuk gitmişti. Onun yerinde şimdi sakalları kırılaşmaya başlamış, güçlü bir çenesi olan orta yaşlı bir adam duruyordu. Beyaz bir tunik giymişti. Thomas daha çocuk Elyon'un baba Elyon'a dönüşmesine tam alışamadan, adam dönerek buğulu yeşil gözlerini ona dikti. "Benim sevgimi inkâr ediyorlar, Thomas," dedi.

"Hayır..." Thomas aşağıdaki çöle baktı ve ilk kez o zaman onların neye baktıklarını gördü. Epey aşağılarda, çölün içlerine kadar, her yönden uzanan orduların sıralandığı büyük bir vadi vardı.

Miggdon incirlerinin vadisi.

"Ben ne yapabilirim?" diye fısıldadı adam.

Ancak Thomas hâlâ herhangi bir ikilemi ciddi olarak düşü-nemeyecek kadar oradaki sevginin içinde kaybolmuştu. *Bırak ken-*

dilerini yok etsinler, diye düşündü. Senin sevgini inkâr edenler bırak kendilerini katletsinler. Yeter ki ben seninle kalayım.

“Vazgeçtiler,” dedi adam.

Beyaz bir aslan Thomas’ın önüne gelerek aşağıdaki manzaraya dalgın dalgın baktı. Thomas birden fırlayarak doğruldu. Şimdi bütün aslanlar kumu geçmişler, efendilerinin iki yanında sıralanmış, Güruh ordularına bakıyorlardı.

Adam manzaradan uzaklaştı, bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Derin düşüncelere dalmış hâlde, parmaklarını ak düşmüş saçlarının arasından geçirdi. “Onları ben yarattım. Onları saklı yerde beraberce dokudum, onları annenin rahminde ördüm.”

Thomas bu sözleri Çember’in söylediği bir şarkıdan hatırladı. Bu bir ilahiydi.

“Onların bütün günleri kitabıma yazılarak mukadder kılındı. Onlar böyle harikalar için yaratılmış şiirlerim benim.” Gözlerini kaldırıp Thomas’a baktı. “Ancak ben onlara kendi kitaplarını verdim, içine yazmalarına izin verdim. Şimdi ise neler yaptıklarına bir bak.”

Thomas onun saçlarını yolabileceğini aklından geçirdi.

“Ben ne yaptım, ben ne yaptım?” Adam kayalığa dönerek kollarını ufka doğru kaldırdı. “Bak!”

Thomas baktı. Uzaklarda savaş açmaya hazırlanan karışık Güruh topluluğuna, başka bir şey daha katılmıştı. Bu Eram’ın ordusuyla savaşmak için toplanmış Qurong’un ordusuydu ve çok kısa bir an Thomas, Samuel’in de buna katılıp katılmadığını merak etti. Ancak şimdi gördükleri ise bu endişesini bile bir kenara atmıştı.

Muazzam bir Shataiki kara girdabı vadinin üzerinde dönü-

yordu—onları besleyen insan kanına aç, milyonlarca kara canavar.

Michal batıya işaret ederek, “Bak,” dedi.

Beyaz bir sel, bir bulut dalgası gibi yaklaşıyordu. Bir Roush denizi.

Thomas şu anda tek bir şey düşünebiliyordu: Sona gelmişlerdi. Bu sondu.

Adam kollarını kaldırdı, gökyüzüne bakarak ağlamaya başladı. Omuzları hıçkırıklarla sarsılıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülerek sakalını ıslatıyordu. Aslanlar ona dönüp, yüzlerinin üstüne kapandılar; eğilince sağırları havaya kalktı. Bir tanesi kükrediğinde, bu tüyler ürpertici ses Thomas’ın dehşete kapılmasına yol açtı.

Elyon’un feryat etmesi soluksuz kalmasına yol açmıştı. Yaşça başını eğdi, kolları hâlâ yukarıdaydı, göğsü soluk almaya çalışıyordu. Ancak bakışları ızdırapla çökmüş birinden, büyük öfkeyle dolmuş birine doğru değişmeye başlamıştı.

Yüzü kızardı, yanakları titremeye başladı. Thomas’ın etekleri tutuşmuştu, geri gitmeye çalıştı, fakat ayakları hareket etmiyordu.

Sonra Elyon avazının çıktığı kadar gökyüzüne doğru bağırdı. Ellerini yumruk yapmıştı ve vücudu tepeden tırnağa öyle bir gazapla titredi ki Thomas kendi vücudunun da sarsılmasına engel olamadı.

Aslanlar hep birlikte kükrediler, bütün dünya onu temellerine kadar sarsan bir protesto gürlemesinin içine çekildi.

Çılgılık hâlâ sonu gelmez bir hiddetle köpürüyordu. Thomas dizlerinin üstüne çökerek kollarını başına sardı.

“Bizi eve getir!” diye bağırdı. “Gelinini kurtar!”

Ancak Thomas kumlara bağıırıyordu ve kimse onu dinlemi-

yor gibiydi. O bile kendini güç bela duyabiliyordu.

“Bizi eve–kükreme cümlemin ortasında kesildi–getir. Bizi kurtar. Büyük Macera’nın hatırına, gelinini bu korkunç günden kurtar.”

Etrafta sadece soluk alıp vermesiyle kesilen bir sessizlik vardı. Gözlerini iyice açtı. Michal kayalığın ucundan yukarıda on beş metre mesafede uçuyordu. Aslanlar gitmişti. Adam...

Thomas yavaşça ayağa kalktı. Elyon gitmiş miydi?

“Thomas?”

Nefesini tutarak sesin sahibine doğru döndü. Çocuk kızıl gölün yanında durmuş, ona gözü pek bir ifadeyle bakıyordu. O kadar zaman geçmiş miydi?

“Zamanı geldi,” dedi çocuk.

“Bitti mi?”

Çocuk bir an tereddüt etti, sonra soruyu direkt olarak cevaplamadan konuştu. “Bittiğinde bunu bileceksin. Ve hissettiklerin – onlar sadece çocuk oyuncağıydı, dostum.”

Gözünü kırptı.

Elyon gözünü kırptı.

Ve Thomas dizlerinin titremesine engel olamıyordu.

“Beni takip et, Thomas!” diye bağırdı çocuk. Kıyıdan üç adım attı, kızıl göle dalarak titreyen yüzeyin altında kayboldu.

Çocuk havadayken, Thomas koşmaya başlamıştı. Havaya sıçrayıp düşene kadar da suyun ne kadar derin olduğunu merak etmemişti.

Yüzeyin altına daldı, bu suların Elyon’un olduğunu ve gölünün dibi olmadığını biliyordu.

39

Miggdon Vadisi, ismini verdiği incir ağaçlarının bol bol yettiği yüksek düzlükler boyunca seksen kilometre devam ediyordu. Fakat tepeden bakıldığında, daha çok dimdik bir kanyonu andırıyordu. Dünyanın bu bölümüne birkaç yılda bir nadiren yağmur yağdığında sel basan uçsuz bucaksız bir havzaya dört bayır iniyordu.

Samuel, Eram ve Janae'nin yanında atının üstünde, yakında savaş alanı olacak bölgeyi inceliyordu. Qurong doğu tepesindeki ordusunu saklamaya çalışmamıştı. Samuel'in hesaplamalarına göre bir kilometre genişliğinde, en az da iki yüz metre derinliğinde olan vadi boyunca Boğazlayanlar atlarının üstünde sıralanmışlardı.

Yalnızca bir kilometre ilerideki bir bayırda iki yüz bin süvari vardı.

Üç ordu arasındaki farklılıklar hemen göze çarpıyordu. Qurong'un Güruh'u, her çeşit atı kullanmıştı. Çöl kumlarını atların üstlerine sürme zahmetine katlanmamışlardı. Hem Eramitler hem de albinolar açık renkli atları tercih etmişlerdi. Farklılıklar savaş giysilerinde de kendini belli ediyordu. Orman Muhafızları bir zamanlar ormanlarda gizlenmek için koyu renk deriyi tercih ettikleri hâlde, şimdi piyadelerinin çoğu miğfer de takan Eramitler gibi, taba rengi derileri içinde, okları ve kılıçları savuşturuyorlardı.

Bu, ışığa karşı karanlığın savaşıydı; burada karanlık Güruh, ışık da hem Eramitler hem de albinolardı.

Ancak bu farklılıkların dışında, Eramitler ve Güruh neredeyse aynı görünüyordular. İkisi de eklemlerini kapatan ağır zırhlar giyiyorlardı, çünkü bu hastalık yüzünden ani hareketler eklemlerde acıya neden oluyordu. Uyuşturucu böcek kabuğunu çiğneyen Eramitler daha az acı çekiyordu, savaş alanında ise bunun ne kadar avantaj sağlayacağı belli değildi.

Güruh savaşçılarının yarısının taşıdığı tırpan ve mızraklar, bir orman yangınından sonra ortaya çıkan alazlanmış ağaçlar gibi yükseliyordu. Savaşçılar, kaçmayacak kadar cesur olanlara, yalnızca görünüşleri bile cehennemi çağrıştırabilecek kadar ifadesiz bir yüzle atlarının üstünde duruyorlardı.

Qurong, Güruh ordusunu dört sınıfa ayırmıştı:

Boğazlayanlar. Bunlar neredeyse her zaman at üstünde dövüşen, okları ve uzun kılıçları tercih eden, Qurong'un seçkin savaşçılarıydı. Bunlar aynı zamanda on yıldan uzun süredir albino-ları korkunç bir şekilde avlayan Serserilerdi.

Piyadeler. Hem süvari hem de yaya olarak, piyadeler mızrak, gürz, uzun kılıçlar – hız gerektirmeyen, tek bir vuruşla öldürmeye yarayan herhangi bir ağır silah–kullanarak, uzun mesafede, göğüs göğse dövmüşmek üzere eğitilmişlerdi. Bir buçuk metre uzunluğundaki bir zincirin ucundaki çivili bir topu kuvvetle savurmak için hızlı refleksler gerekmiyordu. Ancak bu gürzlerden birinin alanına giderseniz, sivriltilmiş zincirler ya da çiviler, kafa kol koparırdı.

Piyade okçular. Aslında bambu okları birkaç yüz metreden öldürücü olabilmesine rağmen, okçular genellikle yanlış hedefi vuruyorlardı ve iki ordu çarpışmaya başladıktan sonra da hemen

hemen hiçbir işe yaramıyorlardı. Bu savaş alanında Qurong, rastgele okların yayılım ateşinde kendi savaşçılarını feda etmeyi göze almadığı müddetçe, onları yalnızca Eramitler açıkta ele geçirildiklerinde kullanacaktı.

Atıcılar. Son grup açık ara sayıca en küçük olardı. Qaurkat ağaçlarının reçinesini içine çekerek tutuşan samandan toplar fırlatan aşağı yukarı iki üç düzine mancınıkçıdan ibaretti. Elli santimlik toplar çarpmanın etkisiyle dağılıyor; yapışkan, alev alan yakıtı bir buçuk metrelik yarıçapta emiyorlardı. Samuel onlardan doğu tepesinde on iki tane saymıştı. Atıcılar kolayca yaralanabiliyorlar, yedekte bekleyen diğerleri yerlerine geçiyorlardı.

Nakliyesi güç olan topçu sınıfının olmaması ve bir de çok çeşitli zırhlarının olması dışında Eramit ordusuna benzeyen Güruh ordusu bu birliklerden oluşuyordu.

Diğer yandan beş bin albinonun sahip olduğu beceriler hem Güruh hem de Eramitler ile alay eder gibiydi. Rahat hareket edebilmek için eklemlerini açıkta bırakıyorlar, zırhla kapatmıyorlardı. İster yaya ister atlı olsun, hız ve kuvvetlerine güveniyorlar, hünerli bir savaşçının ellerinde yönünü neredeyse hemen değiştirebilen orta boydaki kılıçları tercih ediyorlardı. Atmak için bıçak—tek bir savaşçı bir dövüş sırasında on kadar bıçağı yanında taşıyabilirdi—kısa menzilli karşılaşmalar için de ölümcül isabette kısa oklar atan bir yay taşıyorlardı.

Daha önce bu üç düşman hiç tek bir savaş alanında karşılaşmamıştı ve Samuel şimdi gurur ve korkuyla karışık, olayları nasıl planladığını gözden geçiyordu.

Samuel aylar boyunca savaşa dönecekleri günü gözünde canlandırarak, sadık muhafızlarıyla birlikte çölde gezinmiş, ormanla-

rın etrafından dolanmıştı. Fakat hiçbir zaman böylesine muazzam orduların toplanacağı aklına gelmemişti ki bu da yalnızca vahşi bir çarpışma olacağı anlamına gelebilirdi. Onun isyankârlığı yüzünden bu noktaya gelmişlerdi.

Babası gözlerinin önüne geldi, fakat bu görüntüyü hemen uzaklaştırdı.

Eram başıyla sağ taraftaki güney sırtını işaret ederek, “Qu-rong orada,” dedi. “En iyi savaşçılarından en az elli bin kişiyle birlikte.”

Samuel büyük kumandanın muhafızlarına ait uzun mor bayrakları arayarak, “Renklerini görmüyorum,” dedi.

“Hayır, şimdi değil. Ancak inan bana, o orada. İlk saldırısını da ana ordudan değil, oradan başlatacak.”

“Peki, nasıl?”

“Onun niyeti bizi içeri çekmek. Avantajlarından biri de asker sayısı, fakat bunu kullanmak için de ordumun üzerine inecek bir yol bulmak zorunda.”

“Ne kadarlık bir sayıdan bahsediyorsun?” Samuel cildini dalamaya başlayan kızarıklığı kaşdı. Janae’deki kızarıklık hâlâ aynı duruyorken, kendi kızarıklığının kötüleşmesi Samuel’in dikkatinden kaçmamıştı. Janae hâlâ albino gibi görünüyordu. Diğer yandan Samuel’in cildi hastalığı kapmış gibi görünüyordu. Daha da kötüsü, ağrının uzuvlarına yayıldığını artık daha fazla yadsıyamazdı.

Samuel bir albinonun boğulduktan sonra tekrar hastalığa yakalandığını yıllardır duymamıştı. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu. Bildiği kadarıyla bu mümkün değildi ve bu hastalık cadının ona geçirdiği farklı bir şeydi herhâlde, Shataiki’ye kendini verdiğinde kapmış olduğu iğrenç kokulu bir hastalık olabilirdi.

Öyle ya da böyle, Samuel bundan hiç söz etmiyordu. Albino olması onun en büyük avantajıydı.

Eram kırmızı böcek kabuğu suyunu yana tükürdü. “Öncülerimiz bugün onların sayısını üç yüz bin olarak belirlemiş.”

Samuel belki de böcek kabuğundan biraz denese iyi olurdu. Neredeyse bütün Eramitler ağızlarını kırmızılaştıran bu hafif ağrı kesiciyi dişlerinin arasında öğütüyorlardı. Samuel onların kanla besleniyormuş gibi göründüklerini düşündü.

“Öyleyse geri kalanlar nerede?”

Eram çölü süzdü. “Ben nereden bileyim? Qurongi’ye dönmüş, yaralarını sarıyorlardır. Ya da Ba’al’ın lanetlerinden birine uğramışlardır. Yarı kuvvetlerinde bile bizim iki katımız kadar varlar.”

Samuel aşağıda göz alabildiğine uzanan kendi ordularına baktı. Sol tarafta albino hainleri atlarına binmişlerdi, bazıları azılı bazıları güvensiz görünüyordu. Öyle ya da böyle, hepsi de baştan aşağı silahlanmıştı ve ilk saldırı gerçekleştiğinde, yaralı bir pitbulun bastırılmış öfkesiyle dövüşeceklerdi.

“Kuvvetlerinin yarısı burada,” dedi Samuel, “fakat iki katı güçlüler.”

“Öyle olduğunu iddia ediyorsun.”

“Sen de bana hak verdin. Ordusunun diğer yarısının yakınlarda olduğunu düşünüyorum.”

Kurnaz Eramit lideri başını hafifçe salladı. “Belki de öyledir. Öncülerimizden bir rapor yok. Ancak yaşlı maymun için de şunu söyleyebilirim: O aptal değildir. Onun yerinde ben olsam, ben de bu vadiyi seçerdim. Bu bayırlar ona ordusunu en faydalı şekilde kullanma imkânı verecektir. Dürüst olmak gerekirse, elimizde Teeleh’in zehri için olmasa, bu işi tekrar düşünürdüm.”

Samuel ilgisiz bir şekilde vadiye bakan Janae'ye göz ucuyla baktı. Janae'nin sabah güneşinin vurduğu güzelliği kalp atışlarını hızlandırmıştı. "Fakat bizde zehir var," dedi. Kendi kendine, *Bu kadın benim zehrim*, diye düşündü.

Eram vadinin tam karşısındaki büyük Güruh ordusundan gözlerini ayırmıyordu. "Bizi tuzağa düşürmek için küçük bir kuvvet gönderecekler, biz de yemi yutmuş gibi yapacağız. Zehir taşımayan askerlerden onlarınkinin iki katı kadar göndereceğiz."

"Qurong da onları ikinci bir dalgayla ezecek."

"O zaman biz de zehirle birlikte tam gücümüzü seferber ederiz. Bu Teeleh nefesi işe yarasa iyi olur, çünkü o olmazsa aşılması imkânsız bir farkla karşı karşıya kalırız. Ba'al aptal değildir. Sinsi siskanın kesin bir numarası vardır."

"Bir zamanlar Qurong'a kafa tutmuş gözü pek bir lider için—"

"Ben Qurong'u ölmek için değil yaşamak için terk ettim! Sakın benim kararlarımı sorgulayayım deme, yoksa seni şuracıkta deviririm. İhtiyacım olan en son şey Sersemi'ye dönüşen küstah bir ahmak."

Hastalığa yaptığı bu dokundurma Samuel'in çok canını sıkmıştı. Saldıracak kadar öfkelenmişti. Fakat kendilerini kanlı bir sona tümüyle adadıkları şu anda Eram'a saldıramazdı.

"Samuel'e ihtiyacın olmayabilir," dedi Janae yumuşak bir ses tonuyla. "Ama bana ihtiyacın var. Şimdi eğer erkeklik meseleleriniz bittiyse törenlerle devam etmemiz gerekiyor. İlk olarak albinoların bana gelmesini istiyorum. Ant içip, zehri almayan tek bir savaşçı bile kalmasın."

Samuel ona baktı. "Albinolar mı? Onların senin zehrine ihtiyacı yok."

Janae'nin gözleri öyle bir parladı ki Samuel'in kanı dondu. "Hepsi de kanlı sudan içecek. Hepsi de işareti yapacak. Hepsi de bana bağlılıklarını sunacak!"

Samuel yutkundu. Öylesine yanılttı ki. Yine de öylesine doğruyd.

"Bu bir hastalık, kan değil," diye Samuel düzeltti.

Janae onu süzdü, sonra biraz yumuşadı. "Hastalık onun kanından geliyor. Benim talimatlarımı harfi harfine uygulamamız gerekiyor. Şimdi onları toplayın."

Eram, atını kendi etrafında döndürerek, "Önce albinolar," dedi. Doğal olarak böyle bir zamanda her zamanki gibi yarış meraklısı değildi. "Sen onların liderisin; onları gölete getir." Sonra generaline dönerek: "Diğerlerini hazırla. Eğer Qurong vadiye bir bölüğü gönderecek olursa, onları iki katı askerle karşılayın. Fakat bu askerler zehri almış olanlardan olmasın."

"Anlaşıldı."

Samuel, hayatını teslim edecek kadar güvendiği Petrus'a ve Vadal'a görev verdi. Vadal itibarlı bir kişi olan Ronin'in oğlunun bile onlara katıldığını beş bin kişiye sürekli hatırlatma görevi görüyordu. Her biri albinoların yarısına komuta ediyordu, ama herhangi bir anda Samuel araya girerek tam kontrolü devralabilirdi.

İkisine de işaret verdiğinde, savaşçılarına arka tarafa gitmelerini emrettiler.

Atlar bütün orduların ve insanların katliam tehlikesi altında olduğunu sezmiş gibi görünüyordlardı. Hiç kimse konuşmuyordu ama şimdi albinolar arasında fısıldaşmalar başlamıştı. Görünüşe

göre bir Shataiki lejyonu kadar kana susamış olan çok daha büyük orduyla, kendi orduları arasında bir kilometrelik mesafe vardı. Qu-rong'un savaş alanını seçip, burada bekliyor olması da bir işe yaramıyordu.

Hiç olmazsa ellerinde Elyon'dan gelen bu hediye vardı; güruh'u katletmeleri için, Elyon'un onlara verdiği Teeleh'in nefesi. İyi bir neden için kötü bir şey. Savaş. Bu düşünce Samuel'in midisini bulandırıyordu.

Fakat bu onun yazgısıydı. Kaderiydi. O, Avcı'nın Samuel'iydi ve nihayet bütün dünya onun ismini öğrenecekti.

Günah işlediğim için affet beni, baba.

Albinolar vadinin arkasından sekiz yüz metre uzaklıktaki büyük göletin etrafına tevekkül içinde toplanmışlar, Janae'nin her hareketini izliyorlardı. Üçte ikisi erkek ve üçte biri kadın olan bu savaşçıların hepsi de, Güruh'un en vahşi hayallerinde bile olmayı ümit edebileceklerinden daha iyi savaşçılardı.

Samuel ayrıca daha uyanık olduklarını düşünüyordu. Cildini kaplayan hastalığın izleri de galiba gözlerinden kaçmamıştı.

Akıllarından geçeni ilk dile getiren Vadal oldu. "Bu hastalık ne demek oluyor, Samuel?" Vadal o sırada bir böcek kabuğu çiğniyordu.

Janae hepsinin görebileceği şekilde ampulü kaldırarak soruyu Samuel'in yerine cevapladı. "Seni sınamak için, aşkım." Şişeyi kokladı. "Bende hastalık var mı? Sende var mı?"

Vadal yere tükürdü, ona yanıt vermeden etrafına bakındı.

"Yok mu? Hâlbuki kampta bu zehre çok yakındın. Elyon'un peygamberine inancın yok mu?"

Vadal, Samuel'e baktı. Kızarmış ağzıyla, "Ya senin?" diye

sordu.

“Onu duydun,” dedi Samuel. “Kötülüğü yenmek için birinin ölmesi gerektiği doğru değil mi? Hastalığı yenmek için bir bedel ödüyoruz. Eğer şüphen varsa, şimdi gidebilirsin.”

Albinolar ona ovada kaybolmuş hayaletler gibi baktılar. Fakat hiçbirini çekip gitmedi.

“Geride tek bir savaşçı bile kalmayana kadar hepiniz katıldığınızda, Samuel kendi payına düşeni ödemiş olacak ve hastalıktan kurtulacak. Bıçaklarınızı çıkarın.”

Bir an tereddüt ettiler, sonra söyleneni yaptılar.

Janae, Samuel’e, “Sen de, aşkım,” dedi.

Samuel de yalnızca bir an tereddüt etti, sonra onun emrini yerine getirdi.

Affet beni, baba... Affet beni.

“Elyon’a ve peygamberine olan sadakatının bir göstergesi olarak, üç işareti alnına ya da koluna yapacaksın.” Janae bıçağını çıkardı, kendi alnına üç çizgiyi oydu. “Bunun gibi.”

Bir itiraz haykırışı yayıldı, fakat Janae buna bir tepki vermek yerine Samuel’e bakarak göz kırptı.

“Ejderhayı küçük düşürmek için sana bu hediye veren Bağışlayıcı, Savaşçı ve Yaratıcı için üç işaret. Onun inananlarını yok etmek için yine onun tohumlarını kullanıyoruz, öyle değil mi?”

Farklı koşullar altında içlerinden bazıları, hatta birçoğu daha uzun bir açıklama talep edebilirdi. Ancak Paradose Vadisi’nde hepsi de seslerini çıkarmadan Janae’nin mantığını sineye çekiyordu ve düşmanlarının yok edilme olasılığı ise nihayet mümkün görünüyordu.

Biri, sonra bir düzinesi, ardından da hepsi emirlere uygun

olarak kılıçlarını çekip, derilerine işareti yaptı. Çoğunlukla kan kollarından akıyordu. Bazıları ise işareti alınlarına yapacak kadar cesurdu.

Samuel ön koluna açtığı her kesikle birlikte duyduğu acıyı, günahlarının bağışlanmasının bir işareti olarak kabul etti.

Janae göletin kıyısı boyunca yürürken, içinde Teeleh'in nefesi bulunan şişeyi suya resmî bir şekilde azar azar akıtıyordu. "Hepiniz içeceksiniz. Çabuk olun; Güruh son savaşı bekliyor. Elyon'un sularında hiç yıkanmamış olanlar, yakınınıza geldiklerinde içinizdeki bu zehirden etkilenerек, hak ettikleri cezayı çecekler. Onun yargılamasını kendi kampınızda gördünüz, şimdi göreceklereğiniz ise öylesine muazzam ki bundan sonra Elyon'un ismini duyduğunda bütün dünya korkudan titreyecek."

Her bir kırmızı damla suya değdiği anda, çamurlu göleti koyu bir mora dönüştürerek doğal olmayan bir hızda yayılıyordu. Teeleh'in nefesi sanki canlı ve kendi başına yüzüyormuş gibiydi.

Janae ampulü suya atarken, "İç!" diye bağırdı. Şişe kuvvetli bir sesle suya düştü. Janae ellerini kaldırdı, yüzünü onlara döndü.

"İçin çocuklarım. Onun suyunu için ve yaşayın!"

Sanki gizli bir işaret verilmiş gibi, başlarının üstünde korkunç bir inilti koptu. Gürleme, çılgılık, öfke ve keder, hepsi bir aradaydı. Samuel dehşet dalgasını iliklerine kadar hissetti. Gürleme zayıfladı, şimdi yalnız Janae'nin çılgılığı duyuluyordu.

"Son yakındır, çocuklarım! İçin. İçin. İçin!" Gökyüzüne bakarak gülümsedi.

Savaşçılar her yönden koşarak gölete geldiler, dizlerinin üstüne çökerek içtiler. Korku, intikam, acı ve aşk için.

Samuel Janae'ye bakarak, ama yanlış canavarı sevdiler, diye

düşündü. Janae gözlerini ona dikmişti, Samuel ona duyduğu arzuyla kalbinin patlayacağını sandı. Janae kolundaki kanın tadına baktı, bundan aldığı zevki gizleme gereği bile duymuyordu.

Samuel, ona karşı koyamıyordu zaten; ne şimdi ne de başka zaman. Samuel yere atladı, sonra Janae'nin yanına giderek onu arzuyla öptü.

Şimdi artık savaş ve katliam zamanıydı.

40

Mikil, Paradose Vadisi'nde, kızıl gölün yanında Jamous, Johan, Ronin ve konseyin geri kalanıyla beraber ayakta duruyordu. İki saat önce güneşin doğmuş olduğu doğu ufkuna uzun uzun baktı. Çember'in geri kalanı konseyin kararını beklerken, bazıları sağ taraftaki doğal amfiteatrda oyalanıyor, bazıları da uyuyordu.

Hepsi de gece geç vakitlere kadar kocaman bir ateşin etrafında kızıl sulardan içmiş, bol bol meyve ve domuz eti yemişlerdi. Doğruluktan ayrılmama gerekçelerini haklı çıkarmak adına, yorulana kadar dans edip, uzun süre şarkılar söylemişler ve çoğu bir doğruluk unsuruyla başlayıp, sonra tüm kalabalığı coşturan vahşi mecazlara dönüşen binlerce zafer öyküsü anlatmışlardı.

Ancak uyandıkları zaman, kayıplarının farkına varmaları coşkularının çoğunu da alıp götürmüş, yorgun gözlerle bakakalmışlardı. Peki, şimdi ne olacaktı?

Yaşlı konsey üyelerinden biri olan Tubin, "Belki biz de gitmeliydik," dedi.

"Şimdiden şüpheye mi düştün?" diye sordu Johan.

"Thomas gitti. Chelise gitti. Samuel gitti. Çember'in yarısı gitti! Biz de burada oturmuş, bekliyoruz. Savaşa katılalım demiyorum, ancak çoğumuz ölümü bile göze alarak o insanları sevdik." Tikinti ve öfke saçan ateş gibi gözlerle baktı.

Mikil onu suçlamıyordu. Hepsinin de Samuel'in çağrısıyla çekip gitmiş, çok sevdikleri arkadaşları ve aileleri vardı.

"Elyon biliyor, ben kendim de gitmeyi düşündüm," dedi Mikil. "Samuel'in kanıtı çok inandırıcıydı. Her şeyi başlangıçtan itibaren görmüş bizler bile bu kadar kolay kanıyorsak, diğerlerinin aklından neler geçiyordu bir düşünün artık." Yakınlarda kızıyla birlikte yere çömelmiş hâlde onları izleyen bir anneye baktı. "Onlar doğru yoldan ayrılmadılar ama bizim onlara daha fazlasını vermemiz gerekiyor."

"Yanıma en hızlı öncülerini alıp gideyim, neler olup bittiğini öğreneyim," dedi Ronin. Oğlu Vadai'nin arkasından gitmeye çok hevesliydi. Ne var ki hepsinin de bir sevdiğini Samuel alıp götürmüştü.

"Hayır. Chelise'yi zaten saçma bir şey yüzünden kaybettik. İnsanlar artık başka liderlerinin gittiğini görmesin. Kalmalıyız, hem de hepimiz."

"Peki, burada ne yapacağız?" diye sordu Ronin.

Mikil gölün kıyısına doğru yürüdü, kızıl sulardaki yansımasına gözlerini dikti. Yansıması hiç kımıldamadan öylece duruyordu. Ancak burada başka bir şeyler daha vardı. Konseyin geri kalanına baktı, sonra bakışlarını bir kayanın üzerinden onları izleyen küçük, koyu tenli bir çocuğa çevirdi. Çocuğu tanıyamadı. Çember son birkaç yıldır o kadar hızlı büyümüştü ki artık onların yarısını tanıyamıyordu.

Uzun, düz siyah saçlı, zayıf bir anne bir kayaya yaslanmış, çocuğunu emziriyordu. Uslu uslu oturamayacak kadar hareketli çocuklar bir tawii meyve demeti kabuğunu ileri geri tekmeliyor, sürekli havada tutuyorlardı. On altı yaşlarında evlenme çağına yak-

laşmış bir kız, arkası onlara dönük oturan daha küçük bir kızın saçlarını örüyordu. Bir savaşçı—hâlâ ona Eski Muhafız demeleri enteresandı—kızıl göllere yakın olması nedeniyle göl palmyesi denilen bir ağacın gölgesi altında kollarını kavuşturarak oturmuş, düşüncelere dalmıştı.

Fakat hiç kimseden ses çıkmıyordu. Hatta yaprakları hışırdatan bir meltem bile yoktu ortada. Garip bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Mikil göle dönerek, gölün ipeksi kızıl yüzeyine baktı. “Bu suya baktığınızda ne görüyorsunuz?” diye sordu.

“Cam gibi su,” dedi Susan

“Su,” diye tekrarladı Mikil. “Şu anda bu gözlerle gördüğümüz tek şey bu. Fakat kalp gözümüzü açarsak ne görürüz?”

“Suları kızıl yapan boğulmaktı,” dedi Johan.

Mikil başını salladı. “Ve bize yaşam veren de kendi ölümle-
rimiz. Her gün bu göle bakıyor, suyu görüyoruz. Güzel bir su ama yalnızca su. Şimdiye dek bize nasıl bir hayat verdi?”

Johan genelde şairlerin kullandığı mecazı kullanarak, “Elyon’un oyun alanına geri dönüşünü umut etmeyi,” dedi.

Mikil başıyla suyu işaret ederek, “Tüm umudumuz bu camın içinden bakılınca bulanık görünüyor,” dedi. “O burada, hemen yüzeyin altında ve her gün onun pırıltılarını görüyoruz. Bize bir zamanlar Thomas’ın öğretmiş olduğu da bu değil miydi?” Eğildi, küçük bir limon alarak avucunda döndürdü. “Elyon’un bize verdiği hediyeler, bizim ziyafet hevesimizi canlı tutmak için sunduğu tadımlıklar yalnızca. Şairlerimizin bize anlattığı da bu değil mi zaten?”

Birisi yumuşak bir sesle, “Söylediği gibidir,” dedi.

“Doğru söylüyor.”

Mikil limonu bırakırken, “O zaman umut nerede?” diye sordu.

Seslerini çıkarmadan göle baktılar. Mikil ifade edemiyordu ama sularda açıklaması güç bir durgunluk vardı. Eğer dikkatle bakmamış olsa o da gözden kaçırabilirdi ama tam olarak aynı değildi. Bu kızıl göllerin ne kadar büyüleyici olduklarını unutmak çok kolaydı.

Rohan ilk kez, “Birçok insan için barışı kılıç yoluyla kazanmak şairlerin sözlerinden daha gerçektir,” dedi.

Hiçbiri karşı çıkmadı. Hepsi de garip bir biçimde sudan gözlerini alamıyorlardı, belki onlar da Mikil’in sezdiği bu doğal olmayan durgunluğu fark etmişlerdi. Ya da belki de bütün bu olanlardan sonra, Samuel’in emelinin bu gölün ötesinde uzananlardan daha gerçekçi olup olmadığını merak ediyorlardı. Samuel en azından somut bir şeylerle ortaya çıkmıştı.

Sözler.

Bir kılıç.

Bir Güruh kafası.

Elyon aşkına, bir *ordu*. Normal insanlar gibi yaşamak için ihtiyaç duydukları barışa kavuşmalarına yetecek büyüklükte bir ordu.

Diğer yandan ayaklarının ucundaki göl her sabahki gibi durgundu. Yalnızca kızıl bir göl...

Mikil’in düşünceleri, bulunduğu yerden üç metre kadar bir uzaklıkta, göldeki hafif bir kıpırtıyla kesintiye uğradı. Bu garipti işte. Büyük göllerin bazılarında olduğu gibi bu gölde balık yoktu. Ancak su gerçekten de hareket ediyor, hafifçe kaynıyordu. Mikil

ürperdi.

Johan bir adım gerileyerek, “Neler oluyor?” diye sordu. “Ne...?”

Su, yüzeyinden bir kaynak gibi patladı. Fakat bu kaynağın bir şekli vardı. Çenesi geriye kaymış sarı kafalı bir çocuk, su yüzüne vurdukça ağzı kulaklarında gülümsüyordu.

Mikil’in soluğu kesilerek geriye zıpladı.

Göl, çocuğu su yüzeyinin üzerine doğru fırlattı, çocuk ayakları toprağa değmeden önce hâlâ gülüyordu. Yeşil gözlü, sarışın, zayıf bir çocuktü ve hangi imkânsız güç onu bu şekilde getirmişse, o güçle apaçık kendinden geçmişti.

Birden yanlarına indi, sırtarak onlara baktı.

“Merhaba, Mikil,” dedi, fakat Mikil dudaklarının kımıldadığını görmemişti. Kıvrılmış parmak uçlarından sular dökülüyor, kumu ıslatıyordu. Mikil donup kalmış, dili tutulmuştu.

Çocuk diğerlerine de göz ucuyla baktığında, Mikil onların da, her birinin ismini söyleyen çocuğu duyduklarını anladı. Mikil çocuğun aniden ortaya çıkmasıyla öylesine afallamıştı ki hareket bile edemiyordu.

Bu sıradan bir çocuk değildi. Bu aslında bir çocuk da değildi. Bu, Thomas’ın birçok kez sözünü ettiği kişiydi.

Bu Elyon’du ve bunu tam olarak kavradığında Mikil’in soluğu kesildi.

Çocuk önce gölün üzerine sarkan üç metre uzaklıktaki bir kayaya, oradan da tüm kampa tepeden bakan sarp bir kayalığa zıpladı.

Sular tekrar yükselince, Mikil dönüp baktı. Göl derinlerden başka bir şekli çekip savurdu ve bu defa Mikil, Savaşçı’yı görmeyi

umuyordu. Ancak bu Elyon değildi.

Gelen Thomas'tı, sular yüzünden ve ağzından süzülürken neredeyse isterik kahkahalar atıyordu. Yeni boğulmuş bir albinodan daha ıslak bir hâlde sahile inerek, araştıran gözlerle etrafını inceledi.

“O nerede?” Sesi suyun içindeymiş gibi boğuk çıkıyordu. Tükürdü ama ağzından çıkan su miktarı, boğulduktan sonra ortaya çıkanların ağzından çıkan gibi, bir kişiden çıkabilecek miktardan fazlaydı. “O nerede?”

Çocuk, “Onu takip edin!” diye bağırınca, Thomas birden başını yukarı kaldırdı.

Ses kanyon boyunca yankılandı, bütün kamp kayalığın üstündeki çocuğu görmek için döndü. Çocuk aşağı, gölü işaret ediyordu.

Yumruğunu neşe içinde sallayarak, “Önderiniz Thomas’a kulak verin! Gözlerinizi açın, benim oyun alanıma kadar onu takip edin!” diye bağırdı.

Çocuk döndü, ardında insanları nefesleri kesilmiş hâlde bırakarak çöle doğru koşup gitti.

Takip etmeleri mi gerekiyordu? Mikil, boş kayalığa bakan Thomas’a doğru döndü. Fakat Thomas çocuğun ne demek istediğini daha onlara söyleyemeden, etraflarındaki havada bir kıpırtı başladı.

Çocuğun arkasından bir esinti hızlanarak, sanki çocuğun görünmez ordusu onu yakından takip ediyormuş gibi ortalığı silip süpürdü. Uzun kırmızı bir ışık, alçaktan uçan bir kuyruklu yıldız gibi vadiyi süpürüp geçti. Kırmızının altında mavi bir ışın belirdi.

Sanki gökyüzü asıl renklerini ortaya çıkarmak için geri yu-

varlanan bir sarmalmış gibi, her renk tonunun ırmağı doğrudan başlarının üzerinden sessizce akıyordu, fakat o kadar alçaklardı ki kayalığın üzerindeki bir insan rahatlıkla onlara uzanıp dokunabilirdi.

Renkli ışınlar yükselerek, gökyüzünün yükseklerinde yuvarlanan geniş bir beyaz bulut şeridine yol açmak için ayrıldı.

Ancak Mikil bunların bulut olmadığını fark etti. Bunlar Ro-ush'tu. Milyonlarca tüylü beyaz yaratık kafalarının üzerinde belli bir düzende uçuyordu.

Çocuk kendisinin gördüğünü onların da görebilmesi için gözlerini açmıştı.

Thomas, çocuğun ıslak el ve ayaklarının izi kalmış olan kayalara tırmanmaya başladı. Emekleyerek kayalığın tepesine çıktı, bir an doğuya baktı, sonra şaşkına dönmüş kalabalığa döndü.

Doğu ufkuna parmağını uzattı. "İşte bu, dostlarım, bizim umudumuzdur!" diye gürledi.

Amfiteatrdan ağlama sesleri yükseldi. Mikil bu duygusallığı anlıyordu, çünkü kendi göğsü de daha önce hiç hissetmediği bir duyguyla dolmuştu: Öylesine katıksız bir minnettarlık duygusu ki bir şükran çılgılığı onun değerini on kat düşürebilirdi.

Gözyaşları Mikil'in görüşünü bulanıklaştırdı, nefes almakta da zorlanıyordu. Kendini zayıf hissediyor, bazıları gibi o da dizlerinin üstüne çökmek, yumruklarını sıkarak, "Biliyordum, biliyordum!" diye haykırmak istiyordu.

Ancak bunun yerine hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

"Bu bizim günümüz!" diye Thomas bağırdı. "Yaşadım ve gördüm, şimdi Elyon gelinini büyük düğün şölenine çağırıyor."

Thomas'ın arkasından, garip bir mavi pantolon ile beyaz bluz

giymiş, Mikil'in daha önce hiç görmediği bir kadın yaklaştı. Thomas'ın aksine o ıslanmamıştı. Demek ki o sudan gelmemişti.

"Thomas?" dedi kadın.

Thomas döndü, şaşkınlık içinde ona bir an dikkatle baktı. Sonra onun elini kavrayarak görmeleri için yukarı kaldırdı. "Geçmişten gelen kız kardeşim. O benimle birlikte."

İki hafta önce bu tamamen akıl almaz bir şey olurdu, ama bugün bu son derece normal görünüyordu. Evet, elbette, bu geçmişten gelen Kara Hunter'di. Mikil'in onu hemen tanıması gerekti.

Thomas kız kardeşini de onunla birlikte sürükleyerek daha alçak bir kayaya sıçradı. "Bütün erkek, kadın ve çocuklar en hızlı atlarına binsin. Her şeyi bırakın. Her şeyi! Ne su ne yiyecek, kendiniz ve çocuklarınız dışında yanınıza hiçbir şey almayın."

Thomas yere sıçradı, Mikil'in artık iyi bildiği bir fanatikle gözleri parlıyordu. Kollarını kaldırarak, "Hemen!" diye gürledi. "Beni hemen izleyin!"

Hep birlikte koşmaya başladılar. O anın katıksız coşkusu, Thomas'ın koşusuna yetişemeyecek kadar küçük veya yaşlıların yanlarından geçerlerken birkaç çığlıktan fazlasına mahal vermiyordu.

Yükseklerdeki Roush ordusunun iki yanında renkli kurdeleler uçuşuyordu. Şimdi direkt olarak doğuya akan bir tünel oluşturan, her iki yanda yere kadar uzanan bir ışık parıldıyordu.

"Daha hızlı!" diye bağırdı Thomas. "Koşun, koşun, koşun!"

Bütün albinolar herhangi bir uyarı anında, herhangi bir Güruh tehdidinden çabucak kaçmaya alışkınlardı. Ve bu... Thomas'ı El-yon'un oyun alanına kadar izleme çağrısı, herhangi bir ölüm teh-

didini bir çocuk oyunu gibi gösteriyordu.

Eyer vurulmamış atların sırtlarına atladılar; hayvanları dörtnala sürdüler, Thomas'ı çok yakından takip ediyorlardı. Thomas, atına alışkın olmayan kız kardeşine de bakmak zorunda olmasına rağmen, kimseyi beklemiyordu. Benzer şekilde kız kardeşi de binicilik becerisinin olmamasından endişelenemeyecek kadar bu akıllara durgunluk veren karşılaşmadan şaşkına dönmüş gibiydi.

Thomas gözü ufukta takılı olduğu hâlde, uçar gibi giderken Mikil ona bağırdı. Thomas durdu, çılgın gibi etrafına bakınmaya başladı. "Chelise nerede?"

"Qorong'a gitti."

Thomas tek bir söz söylemeden, atının iki yanına vurarak öne fırladı. Sonra vadiden dörtnala çıkarlarken, Mikil ona yetişmeye çalışarak ardına düştü.

"Daha hızlı!" Mikil, Marie'nin arkalarından bağırdığını duydu. "Daha hızlı!"

Toz duman içinde kanyondan çöle boşaldıklarında, Mikil güçlkle durabildi. Kara'nın yanında, siyah aygırın üstündeki Thomas, bir sonraki kumulda duran beyaz bir at üstündeki biniciye bakıyordu.

Işık tüneli, savaşçının beyaz deriden savaş giysilerinin üzerindeki kırmızı pelerinini ve saçlarını oynatarak etrafında akıyordu.

Savaşçı Elyon.

Atı saha kalkarak kişnedi. Savaşçının elinde bir kılıç vardı, kılıcını kafasının üzerine kaldırarak muazzam Roush topluluğunu işaret etti.

Sonra Elyon göge doğru çılgık attığında, Mikil bu zafer çığ-

lığından kulaklarının patlayabileceğini düşündü. Elyon kılıcını doğu ufkuna doğru savurarak, bir mil dâhilindeki birinin rahatlıkla anlayabileceği bir tonda bağırdı.

“Beni takip et, gelinim! Beni takip et!”

Ve sonra Elyon doğuya doğru dörtnala kalktı, yedi bin kişi de saçlarında renkli rüzgârlar uçuşurken onun arkasından atlarını sürdü.

*Doğuya, gelinim, doğuya. Miggdon Vadisi'ne doğru. Gü-
ruh'a doğru. Savaşa doğru.*

41

Güney bayırının tepesinde, Qurong'un yanına çömelmiş olan Ba'al, "Şimdi, efendim," diye fısıldadı. "Onun emrettiği gibi onlara saldırmalısınız."

"Bundan hoşlanmadım." Qurong düz bir kaya çıkıntısının üzerinde durmuş, iki orduya dalgın dalgın bakıyordu—sağında, Eram'ın bildiği kadarıyla üç yüz bin kişilik bir ordu ve solunda vadi boyunca, kendi kuvvetlerinin yarısı büyüklüğündeki Eram'ın ordusu. Ancak albinolar da onlarla birlikteydi, öncülerin belirleyebildiğine göre dört bin kişiden fazlaydılar.

"O yaşlı tilki haklıydı. Bu onun oğlunun marifeti. Gizli bir kozları var."

Ba'al, "Asıl *benim* gizli bir kozum var, bunak ahmak!" diye bağırdı.

Qurong karanlık rahibin kontrolünü kaybetmesinden şaşkına dönerek, kafasını hızla ona çevirdi. Yukarılarda, gökyüzünde korkunç bir uğultu duyuldu. Bir delikten inleyerek esen güçlü bir rüzgârın sesi, fakat görünürde rüzgâr falan yoktu.

Ses geçip gitti.

"Görüyor musunuz? Bu bir işaret." Ba'al dehşete düşmüştü, gözlerini gökyüzünden indirerek başını öne eğdi. "Bağışlayın,

efendim. Affınıza sığınıyorum. Fakat zafer elimizde! Siz de duy-
dunuz.”

“Ben bir rüzgâr sesi duydum, bir de senin hakaretini.”

“O burada!” Ba'al cılız beyaz parmaklarını yumruk hâline getirerek salladı. “O tam burada ve benim sevdiğim de ona aç. Hemen saldırıya geçmeliyiz!”

“Belki önce senin dilini kessem daha iyi olur. Sonra da bakarız artık.”

“Onun gözdesiyle böyle mi konuşuyorsun?” diye sordu Ba'al.

“Ben rahibimle böyle konuşuyorum.”

“Sana ant içtiğini hatırlatırım—”

“Ben Teeleh'e ant içtim, sana değil.”

Cassak kaşlarını çatmış hâlde, yanlarında duruyordu. “Güneş yükseldi, efendim. Sekiz saat daha günışığı olacak. Gece olmadan planımızı uygulamamızı öneriyorum, aksi takdirde albinolarla gece boyu dalaşırız. Bu da pek hoş olmaz.”

“Kandırılmaya hazır olun,” dedi Ba'al. “Niyetleri ne olursa olsun, yaklaşan bütün albinoları öldürün.”

“Ya teslim olmak istiyorlarsa?”

“Onları öldürün!”

Cassak, Qurong'a baktı. “Efendim?”

“Evet. Kim yaklaşırsa yaklaşsın öldürün. Kimseye güvenemeyiz.”

“Emrinizi ileticeğim. Şimdi mevzilenelim mi, efendim?”

Qurong, kızı onunla buluşmak için çölü geçmeye cesaret ettiğinden bu yana, yakasını bırakmayan kafa karışıklığıyla mücadele ediyordu. Bir hafta önce onu *kızı* olarak düşünmeyi reddediyordu. Fakat şimdi...

Bu onu çıldırtıyordu. Sevgiye karşı yıllardır etrafına başarıyla örmüş olduğu duvarlar yıkılıyordu. Önce Thomas onu kandırıp hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı bir rüyaya sokmuştu. Sonra da Chelise ona torunu Jake'den haberler getirmişti.

Qurong'un en büyük düşmanı Thomas'tan olma torunu dışında, başka torunu yoktu. Büyük kumandanın bütün bunları zihninden çıkarıp atamaması onu çileden çıkarıyordu.

Bir zamanlar sahip olduğu tüm hazinelerden daha fazla sevmiş olduğu cesur kızı Chelise geri dönmüştü—orada, aklının bir köşesinden, yine onu sevmesi için ona çağrıda bulunuyordu. Yakında içinde canlıdan çok ölünün olacağı vadiye durmuş bakarken, aklında yalnızca tek bir kişi vardı. Dünya görüşü ne kadar saçma veya naif olursa olsun, o hâlâ Qurong'un Chelise'siydi.

“Efendim?”

“Düşünüyorum!”

“Zamanımız tükeniyor,” diye Cassak uyardı.

“Bir şey planlıyorlar. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Gizli bir kozları var.”

“Bizim de var, efendim,” dedi Ba'al. “Kesinlikle bizim de var.”

“Ne var? Katledilmeye gönderilecek diğer iki yüz bin adam dışında neyimiz var? Senin *gerçek* planın nedir bilmiyorum, sadece bazı gizli büyülerden söz edip duruyorsun.”

“İnançlı ol!” diye haykırdı karanlık rahip. Gözlerini kırptırdı, sonra yatıştı. “Beni bağışlayın.” Kollarını cübbesinin içine çekerek Eramit ordusuna ifadesiz gözlerle bakmaya başladı.

“Anlaşmayı bozdular,” dedi. “Onlara giden şu fahişe onların korunmasını kaldırdı, bundan eminim.”

“Bu kadar mı? Ben ordumu bir fahişeye ve birtakım dinî laflara bakarak mı tehlikeye atıyorum?”

Ba'al kafasını hızla çevirdi. “Beni dinle, ahmak.” Gergin dudaklarından tükürükler saçıldı. “Havanın güçleri senin o küçük ordundan çok daha kudretlidir. Yıllardır albinolar dokunulmazdı. Melezlerin hepsi bir zamanlar yıkanırdı, benim gibi... Bu güne kadar hep korunduk. Saf kan Güruh hariç, hepimiz Elyon'un koruması altındaydık. Fakat şimdi bu anlaşma bozuldu!”

Qurong kulaklarına inanamıyordu. Arkasında bir at burnundan soludu; bir gürzün zinciri metal üzerinde çatırdadı. Ba'al'ın burun delikleri açıldı, bu defa pişman görünmüyordu. Ancak Ba'al'ın söyledikleri Qurong'u adeta çarpmıştı.

“Sen ne diyorsun? *Sen* bir zamanlar Orman Muhafızı mıydın? Melez miydin?”

Karanlık rahip yüzünü vadiye çevirdi. “Kanıyla bütün olduğum Marsuuv'un gözdesiyim. Şimdi bildiğine göre, senin gözlerini açacağım ki beni öldürmeyesin.”

Yere eğildi, ayaklarının ucundan bir avuç kum alarak içine tükürdü ve Qurong'a doğru savurdu. Çamur topağı Qurong'un tam yüzünün ortasına çarptı; Qurong afallamış hâlde, geri adım attı.

“Nedir bu?” diye gürledi.

“Sevdiğim Marsuuv, onun gözlerini aç.”

Qurong çamuru sildi, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Gözlerini açtığı anda iyi göremediğini fark etti. Vadi kararmıştı.

“Yukarı bak, Qurong. Anlaşmayı bozanları neyin beklediğini gör.”

Qurong bakışlarını yukarı çevirdiğinde nefesi kesildi. Yüksek yerde gördüğü Shataikiler geri dönmüştü. Şimdi daha da fazlay-

dılar. Güneşi kapatıyorlardı. Kafalarının üzerinde bir kilometre kadar yukarıda, pençeleri açılmış, kırmızı gözleri öfkeyle parlayarak hızla uçuyorlardı. Görünüşe göre sadece Qurong'a bakıyorlardı.

“Elyon bize yardım eder.”

“Hayır, efendim. Elyon *onlara* yardım eder. Fakat etmeyecektir. Onlar ona sırtlarını döndüler. Şimdi canavarlara yem olacaklar.”

“Peki, ya ben? Ya da sen? Bizi yakında parça parça edeceklerini düşünmüyorsun ya?”

“Hayır. Biz iblislerle yapılan anlaşmaya aracılık ederek ant içtik, bu nedenle insanlarımızla birlikte bizim canımız da bağışlanacak. Daha şimdiden unuttun mu?”

İşte şimdi her şey Qurong'a bir anlam ifade etmeye başlamıştı. Onun bu kan içme töreninin nedeni buydu demek. Gördüklerinin ve duyduklarının tam manasını anlayamıyordu, fakat bugün kesinlikle ejderhanın günüydü.

“Yani bu Shataikiler yalnızca melezlerin mi peşine düşebilirler?”

“Evet. Ancak...”

“Ne ancak?”

“Doğaüstü şeylerin her zaman kendi ihtarları vardır.”

Qurong, bu her şeyin sonu olacak, diye düşündü.

“İlk birliği gönder,” dedi Ba'al.”Onların inayeti hâlâ bizim üstümüzdeyken gönder.”

Qurong, gördükleri karşısında iyice şaşkına dönmüş olan Cassak'a döndü. “İlk yirmi bini içeri yolla,” diye emretti. “Piyadeleri. Okçuları hazırla. Kimse kalmasın.”

Samuel artık Güruh'tan insanlara dönüştüğünü hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlamıştı. Eklemleri her harekettiyle gıcırıyor, kemiklerine sanki iğneler batırılıyormuş gibi hissediyordu. Cildi yanıyordu, acıyı suyla gidermeye çalıştığında da durumu yalnızca daha kötüye gidiyordu.

Tevekkeli, Güruh genellikle sudan ürüyor, acı çekmeden yıkanamıyordu. Biraz böcek kabuğu çiğnemeye çalıştı, fakat tadı çok acıydı.

Güruh'tan birine dönüştüğünü bildiği hâlde, yine de duruma içrelemiyordu. Bu durum onu daha çok Eram'a benzetmişti. Tüm bunlar onun o daha büyük dünyaya girmesini sağlıyordu. Ve gerçekten de önceden bu hastalıktan neden bu kadar gocunmuş olduğunu da anlayamıyordu.

Bu hastalık senin aklını da alıyor, Samuel.

Evet. Evet, bir de bu vardı.

“Geliyorlar!”

“Kımıldamayın!” diye bağırdı Eram.

Samuel silkinerek o ana geri döndü. Hemen eyerine atladı; Eram, Janae ve generallerinin at üstünde, vadiye baktıkları ön cepheye doğru dörtlüye gitti. Eramit lideri ile damarlarına adrenalin pompalayan cadısı arasında durdu.

“Ne oldu?”

“Bize katılman ne kadar güzel, Avcı'nın oğlu,” dedi Eram. “Qurong en sonunda bir takım ayarladı, ilk adamlarını ölüme yolluyor.”

Bir piyade denizi tepeden dökülüyor, vadiye akıyordu.

“Kaç kişi sudan içmedi?” Eram özel olarak birilerini talep etmemiştir.

“Emirlere uygun olarak elli bin kişi,” dedi generali.

“Diğerleri zehri kanlarında mı taşıyor?”

Janae cevap verdi. “Evet. Hepsi de.”

Eram tükürdü ve kırmızı tükürüğü yere düşmeden önce Samuel’in çizmelerine çarptı. Samuel liderle göz göze geldi.

“Kusura bakma.” Eram uzaklardaki bayırın altına yaklaşan Gürh ordusunu inceliyordu. “Yaya olarak yirmi bin kişi diyebilirim. Qurong’un bu kadar açık oynamasına şaşırdım. Tam tahmin ettiğim gibi, bizi tuzağa çekmeye çalışıyor.”

“Henüz gücümüzü gösteremeyiz,” dedi Samuel. “Elli bin asker gönder.”

“Evet, benim yeni Gürh generalim. Ben de tam olarak öyle yapacağım.” Samuel’e yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Sen de onlara komuta edeceksin.”

Samuel adama hayret etti. “Üzgünüm, ben—”

“Vadide bir generale ihtiyacım var, dostum. Güvenebileceğim birine. Senin en iyi seçim olduğuna karar verdim.” Diğer generaline parmaklarını şaklattı. “Onları gönderin, general; daha zehri almamış elli bin kişiyi. Albaylara, savaşa girdiklerinde emirleri Samuel’den alacaklarını söyleyin. Ve onlara Serseriler’den tek bir kişi bile kalmayana kadar onları cehenneme geri yollamalarını söyleyin.”

“Peki, efendim.”

Samuel, Janae’ye baktı, fakat Janae bu karardan hiç de endişelenmişe benzemiyordu. Gözleri solundaki boş çölün beklediği boş ufkun üzerindeydi. Ve çölün ötesindeki Kara Orman’da.

Samuel, Eram'ın onu aşağıya gönderme kararını anlamakta güçlük çekiyordu. Doğal olarak korku duymuyordu. Hatta Gürh'u katletme ve zafer kazanma düşüncesi onu çekiyordu. Ancak Eram gerçekte bu kararı hangi güdüyle vermişti acaba?

Eram, "Samuel, benim kararımı mı sorguluyorsun?" diye sordu.

"Hayır, efendim."

"Adamlarının, senin tepeden aşağı inip Gürh'u öldürdüğünü görmeleri gerekiyor. Bazılarının kızarıklık konusunda şikâyetçi olduklarını az önce bana bildirdiler. Hastalığın onlara bulaştığını daha anlayamadan onları aşağı gönderebilirim, fakat o zaman da onların savaş alanındaki varlıkları Qurong'u ürkütebilir, anlıyor musun? Fakat bir albino, yani Avcı'nın oğlu—Qurong'u bütün ordusunu tek seferde göndermesine ikna edebilir."

"Adamlarım Gürh'a mı dönüşüyor?"

"Öyle mi?" Bu zaten beklenen bir şeymiş gibi sormuştu. "İşareti yaptılar, kalplerini bunun yaratıcısına verdiler. Ne bekliyordun ki?" Kibarca gülümsedi. "Ancak geçiş biraz zaman alacak. Fiziksel avantajımızı kaybetmeden önce savaşmak zorundayız."

Eram'ın dahi bir taktikçi olduğu düşüncesi ile Janae'nin albinolara ihanet ettiği düşüncesi aynı anda Samuel'in zihnine girdi. Fakat şu anda yalnızca ilk düşünce ona müthiş derecede önemli gibi görünüyordu. Hem zaten cadısından ne bekliyordu ki?

Solunda, Eramit savaşçılarından oluşan bir sel tepeye yayıldı. Piyadeler. Yer, bayırdan aşağı hızla inen, ağır bir şekilde silahlanmış elli bin savaşçının ayak sesiyle gümbürdedi. Henüz çığlık duyulmuyordu. İki ordu hızla birbirlerine doğru koşuyordu.

Samuel'in kalp atışları hızlandı, atını öne doğru mahmuzladı,

sonra geriye çevirdi. “Sadece şu okçuları zapt edin. Sırtımda ok istemiyorum.”

Eram başını salladı. “Qurong’un bir sonraki hamlesini izle. Güçlerinin geri kalanını seferber edecektir; ateş toplarını başlattığında gelmek üzere olduklarını anlayabilirsin. Qurong yemimizi yutar yutmaz, albinolardan başlayarak takviyeleri göndereceğim. O zamana kadar onları tutun. İndikleri zaman hastalık da yayılmaya başlayacak. O zaman bu zehrin de gerçekte ne kadar etkili olduğunu göreceğiz.”

Savaşçıların bayırdaki çılgın koşuları hâlâ devam ediyordu. Janae gözlerini ayırmadan hâlâ kuzeye, durmadan kuzeye bakıyordu.

Sonra Janae, Samuel’e bakarak nazikçe gülümsedi. “Gel buraya, aşkım.”

Eram atını etrafında döndürerek, “Vedalarınızı çabuk yapın,” dedi. “Savaşın seni bekliyor.”

Samuel atını ters yöne, Janae’nin atının yanına çekti. İçgüdüsel olarak öne eğilerek, onu dudaklarından öptü. Nefesinin kokusu onu kanın çektiği gibi çekti. Teeleh’in onu tanıdığı tüm kadınlardan daha aşağı bir şeye dönüştürmüş olduğunu biliyordu ve kendisinin de benzer bir deneyim yaşayacak kadar şanslı olup olmadığını merak etti.

“Güle güle aşkım,” dedi. “Bir süre sana katılmak güzeldi.”

Janae’nin dalgın gözlerine bakarak, “Ölmeye niyetim yok,” dedi. “Geri döneceğim.”

“Ben de gitmiş olacağım. Kaderimde yazılı olanları yaptım.”

“Gidecek misin? Hayır, hayır, şimdi gidemezsin!”

“Fakat gitmek zorundayım. Buradaki görevimi tamamladım.

Hepsi de kandırıldı. Şimdi beni asıl sevgilim çağırıyor.” Elini Samuel’in alnına koydu. “Belki de bütün bunlar bittiğinde, o izin verirse sen de bana katılabilirsin. Bence senin de hoşuna gider.”

“Kara Orman’da mı?”

“Hayır,” dedi. “İki bin yıl önceki dünyada.”

Geçmiş zaman. Samuel ne diyeceğini bilmiyordu. Arkasındaki vadiden bir gürleme sesi yükseldi. Samuel dönüp baktığında iki ordunun çarpıştığını gördü. Öncü kanatları, kafa kafaya giren iki siyah bulut gibi birbirine girdi. Fakat burada, birleşme zalim ve kanlıydı, daha şimdiden cesaret ve öfke haykırılarıyla, ölenlerin çığlıkları birbirine karışmaya başlamıştı. Samuel gitmek zorundaydı!

Samuel dönerek, “Öyleyse bekle beni,” dedi. Fakat solgun kısırağı üstünde seçkin bir kraliçe gibi duran Janae çoktan uzaklaşmıştı bile. “Janae!”

Janae döndü, yapmacık bir gülümsemeyle, “İyi ölümler, Samuel,” dedi.

“Janae...”

“General!” Onu çağırıyorlardı. Vadai’nin onu seyrettiğini görebiliyordu. Tıpkı tüm albino savaşçılarıyla on bin Eramit’in seyrettiği gibi. Bütün gözler onun üstündeydi. Ordusu her zaman hayal etmiş olduğu gibi Güruh’u katlederek dövüşüyordu. Zafer yakındı.

Samuel atını döndürdü, atın kaburgasını kıracak kadar güçlü bir biçimde topuklarını iyi yandan atına vurarak Miggdon Vadisi’ne hızla daldı.

42

Kara gözler ve yeni bir isim almadan önce ismi Billy olan Bill Redinger, Denver Uluslararası Havaalanı'nda yolcu rampasından adım attı, koyu renk gözlüklerini takarak, onu caddeye götürecek trenlere doğru gitmek üzere sağa döndü. Yanından geçen herhangi biri, onun siyah takım elbiseleriyle pahalı saatlerine—Armani ve Rolex—bakarak, onun rafine zevkleri olan, başarılı bir iş adamı olduğunu zannedebilirdi. Kızıl saçları arkaya doğru düzgün bir biçimde taranmıştı, güneşten kararmış cildi yanağındaki çilleri yumuşatıyordu.

Hiç kimse, orta Amerika'daki bu yaz gününde, önlerinden yürüyüp giden kişinin gerçekte kim olduğunu bilemezdi. Göz yuvarlarının siyah olduğunu ve zihin okuyabildiğini bilemezdi.

Yaşamak için çok güzel bir gündü, çünkü birçok yönden Billy zaten ölü sayılırdı. Ancak şimdi ölümünü tümüyle kabullenmiş olarak, elindeki işe bakabilirdi. Ona benzeyen birinin bir yerlerde, yıllar sonraki gelecekte yaşadığından şüphelense bile, başına neler geldiğinden tam olarak emin olamıyordu.

Evet, bu doğrudu. Hatırladığı kadarıyla, Janae ile tanıştığı Bangkok'ta, Tarih Kitapları'nı arıyordu. İkisi bir tür transa girmişlerdi. Pek iyi hatırlayamadığı bir yerlere gitmişlerdi. Bu deneyim ağzında safra tadı bırakmıştı.

Sonra Washington, D.C.'de geçmişte, otuzlu yıllarda, teknik olarak doğmadığı bir tarihte uyanmıştı. Tek bir amaç için gönderilmişti: Thomas Hunter'a engel olmak. Şeytan da ona, Thomas nereye giderse gitsin, hatta rüyalarında bile onu izleyecek gözler vermişti.

Peki, Thomas'a engel olunca ne olacaktı? Büyük ihtimalle korkunç bir biçimde ölecekti, çünkü ondan iki tane etrafta dolaşamazdı.

Belki de saçını siyaha boyatır, bir yerlerde bir manastıra girer, keşiş olur ve daha az zarara yol açardı. İşleri yoluna koymaya yardımcı ederdi.

Ya da belki yapmazdı.

Bu iş için ihtiyacı olan parayı bulması kolay olmuştu. Sadece Wells Fargo bankasına elini kolunu sallayarak girmiş, ertesi sabah banka açılmadan önce kasa dairesine beklenmedik bir ziyaret yapabilmek için neye ihtiyacı olduğunu müdürün zihninden okumuştur.

Bir kimlik oluşturmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü, bu nedenle güçlkle kazandığı dolarların bir kısmıyla gerekli belgeleri temin ederek, Bill Smith adına bir bilet aldı ve Denver'a giden uçağa bindi.

Ve işte şimdi de Denver'daydı. Tarihi değiştireceği yer burasıydı.

Burası, Thomas'ın bütün cehennemin öfkeyle çılgılık atmasına neden olan ne yapacaksa yapmadan önce onu bulup öldüreceği yeri.

Bill derin bir iç çekti, trene bindiğinde gözlüğünü düzeltti. Evet, hayatta olmak güzeldi. Çünkü gerçekte... Hiçbir şüpheye

yer bırakmayacak şekilde o çoktan ölmüştü.

43

Chelise babasını kurtarmak için, çölde ikinci kez on sekiz saatlik bir yolculuk yapmıştı, ancak bu defa yalnızdı, korkmuştu ve bu defa yolculuğunu on dört saatlik hızlı bir koşuda gerçekleştirmişti.

Gökyüzü karanlıktı ve Chelise bunun bir nedeni olduğundan emindi. Kötülük her an patlayacakmış gibi havada asılı duruyordu. Eram'ın ordusu kamp yapmadan hızla yol alıyor, çöl boyunca arkasında çöp şeridi bırakıyordu. Ayaküstü yemişler, yemek artıklarını da artlarında dağınık bir biçimde bırakıp gitmişlerdi.

Chelise, Eramitler'in izini takip ederek Miggdon Vadisi'ne kuzeybatıdan yaklaştı, fakat onların yaptıkları gibi batı bayırına güneyden girmek yerine doğuya doğru ilerledi. Eğer Samuel ve cadısı batı bayırındalarsa, babası doğu bayırında olurdu.

Hiç istemediği bir şey varsa o da şimdi Samuel ve onun ahmaklar takımıyla karşılaşmaktı. Tek bir amacı vardı.

Qurong. Dünyanın lideri olan babası onu bekliyordu. Michal *dünya senin yolunu gözlüyor* dediğinde kastettiği bu olmalıydı.

Chelise babasına yaklaştığı sırada aklından geçen düşünceler bunlardı. Ancak Miggdon Vadisi'ndeki coşkun manzara birdenbire önüne çıktığında, iliklerine kadar ürperdi.

Çok geç kalmıştı!

Savaş naralarının uğultusuyla birleşen metallerin çarpışmasından doğan çınlama sesleri, vadi zemininden, kızgın eşekarılalarının kovanından çıkan sesler gibi yükseliyordu.

“Sakin ol.” Ayaklarını yere hızla vuran atına hafifçe vurdu. “Sakin ol.”

Ancak bu vadide hiçbir şey sakın değildi. Hızla bu kargaşanın bir değerlendirmesini yaptı.

Vadi tabanındaki asıl çatışmaya yüz binden fazla savaşçı katılmıştı. Bunların yarından fazlası ya yaralı ya da ölü olarak yerlere serilmişti.

Bir düzine Gürüh mancınığından biri havaya bir ateş topu attı. Top ardında yağlı bir duman şeridi bırakarak vadi üzerinde kavis çizdi ve aşağıdaki ordulara doğru bir kuyruklu yıldız gibi hızla gitti. Atılan top bir insan denizine çarparak hızla büyüdü. Reçine ateş saçarak her yöne dağıldı. İki ordudan da yanan adamlar dört bir yana kaçıştılar.

Sonra diğeri, ardından bir başkası, derken dördüncü top, aşağıdaki savaşçılara çarpmadan önce gökyüzünde ağır ağır yüzerek hızla yere indiler. Chelise izlerken on iki top atıldı ve her biri de birbirine yakın duran en az elli savaşçının—melez, saf kan veya albino fark etmiyordu—canını aldı. Hepsi de sinek gibi yandı.

Qurong’un ordusunun ana birliği doğu sırtındaki yerlerinden koparak, vadiye akmaya başladı. Bu manzara Chelise’nin kalbini bir an için durdurmaya yetmişti. Hepsi de karalara bürünmüş iki üç yüz bin, hatta daha fazla asker, düşmanı ezmek için uzun bayırdan hızla koştu. Onlar inerken atlarının etrafından toz bulutu yükselmışti.

Uzun mesafenin ertelediği çılgınlıkları daha sonra Chelise’ye,

birçok açık ağızdan çıkan sönük bir öfke gürlemesi hâlinde ulaştı.

Sonra daha az sayıda, fakat yine de muazzam sayıda olan Eramitler sağ taraftaki bayırdan koparak, çarpışmak üzere hücum ettiler. Bunlara albinolar komuta ediyordu! Bütün ordu tepeyi koruması için ardında kimseyi bırakmadan inmişti.

Chelise içten içe hep albinoların akıllarının başına gelip geri dönmelerini ummuştı. Ancak belli ki cadının dili hepsini kandırmıştı.

Bu son çarpışmaydı. Toz duman yatıştığında, kesin üç ila dört yüz bin kişi ölmüş olacaktı.

İki ordu birbirlerine girdiğinde, Chelise dehşet içinde onları izledi. Birkaç saniye sonra ilk vuruşmanın, iki koçbaşının kafa kafa çarpışmasına benzeyen korkunç sesini duydu. Saplanan mızrakları, vücutlardan gerçeküstüymüş gibi seken gürzleri görebiliyordu. Bu mesafeden ne kan ne de uçan vücut parçaları görülüyor, yalnızca birbirlerine saldıran iki muazzam insan duvarı seçilebiliyordu.

Chelise izlerken, Güruh'un bulunduğu bayırdan üçüncü bir dalga daha geldi. Başka bir ordu ilkinde katıldı, bu orduyla birlikte sayıları yarım milyonun üstüne çıkıyordu. Eramitler onların üçte biri kadardı.

Ancak Eramitler'de de cadının iksiri vardı. Teeleh'in nefesi. Ve eğer onu bulaştırmanın bir yolunu buldularsa, durum her an değişebilirdi.

Chelise bu kaba kuvvet gösterisinden o kadar altüst olmuştu ki doğru dürüst düşünemiyordu bile. Daha sonra güney bayırında babasının renklerini gösteren uzun bayrakları görünce onun orada, yukarıdan kumanda ettiğini anladı.

Fakat bu Qurong'tu ve eğer adamlarının onun yardımına ihtiyacı olduğuna dair en ufak bir işaret bile varsa çatışmada onlara katılırdı. Babasına ulaşmak zorundaydı. Onu durdurmalı, bu son saatlerde aklını kullanması için onu zorlamalıydı.

Chelise, Güruh ordusunun uzanarak beklediği doğudan yaklaşmak zorundaydı. Babasının muhafızları o taraftan kimseyi beklemeyeceği için ona ulaşma şansı daha fazla olurdu. Savaş zamanında, gördükleri herhangi bir albinoyu öldürme emri almış olurlardı. Eğer kendisi ölürse, o zaman babasının hiçbir şansı olmazdı.

“Hayaa!”

Chelise atını mahmuzlayarak, atının karşı koymasına rağmen onu doğuya gitmesi için zorladı. En uzak tarafa gitmesi yarım saat alırdı ki, o da ancak fark edilmeden gidebilirse. Eğer başıboş bir Güruh atı bulur, Güruh elbiseleri giyerse, belki olabilirdi.

Şu an önemli olan tek şey babasına ulaşmasıydı.

Qurong öfkeden kudurmuş hâlde tepede adımlıyordu. “Ba’al!” Güney bayırındaki, yapraklı fakat meyvesiz, yaşlı, yegâne bir incir ağacının gölgesi altındaki hizmetkârın yanında durdu. Bu noktadan bakıldığında karanlık rahipten bir iz görülüyordu.

Hizmetkâra döndü. “Bana şu karanlık büyücüyü getir! Gerekirse yerlerde sürükle. Hemen!”

“Peki, efendim.”

Hizmetkârı koşarak uzaklaştı, Qurong onun geri döneceğinden şüpheliydi. Cassak, Qurong’un etrafında yalnızca bin muhafız bırakarak Boğazlayanlarıyla birlikte çoktan tepeden aşağı inmişti.

Qurong, Cassak’ın gönderdiği haberciye döndü. “Savaşçılara

neler olduğunu bana tekrar anlat. Bu hiç mantıklı değil, hem de hiç.”

“Büyü mü, hastalık mı, nedir bilemiyorum. Ancak vadideki adamlarımız rahatsızlandılar, efendim.”

“Rahatsızlandılar mı?” Qurong dudak büktü. “Savaş rahatsızlık demektir.” Ancak yine de melezlerin onların saflarını kolaylıkla yardıklarını inkâr etmek mümkün değildi. Gördüğü kadarıyla, albinolar en iyi Boğazlayanlarını bile iple bağlanmış gibi yapan büyük bir kötülükle adamlarını yaralayarak, gerçekten durdurulamıyorlardı.

“Ağrı ve acı içindeler.” Haberci çılgın bakışlarını tepeden aşağı çevirdi. “Yaralı hayvanlar gibi uluyorlar.”

“Cassak da mı?”

“Hepsi de efendim.”

“Ya sen? Sana bir şey oldu mu?”

“Hayır. Fakat ben çatışmanın içinde değildim. Mesajı bana başka biri ilettili.”

“Onda da bu rahatsızlık var mıydı peki?”

“Emin değilim. Hayır, majesteleri, emin değilim.”

Bu imkânsızdı!

“Ba'al!” diye tekrar gürledi. Bu adamdan tiksiniyordu.

Sonra Qurong birden yüksek rahibi vadide gördü. Doğu tarafında uzak bir köşede, korumalı bir bölgede, bir düzine aşağılık yamağıyla birlikte bir sunak kurmuştu. Kurban kesiyordu galibabu kadar şeyin arasında! Bu bir keçi ya da insan olabilirdi. Bu kadar uzaktan net görünmüyordu.

Qurong, uzaktaki morlar içindeki şahıs ellerini gökyüzüne kaldırdığında, gözlerine inanamadı. Yağmur yağdıracak gibi duran

karanlık bulutlar toplanmıştı, fakat Qurong artık Shataikiler'i göremiyordu. Hain melezleri katleden bir sihir de ortalarda görünmüyordu.

Bütün bunlar sona erdiğinde, Qurong Ba'al'ın kafasını kendi elleriyle gövdesinden ayıracaktı. Adamın Teeleh'in sığınağına özel geçidi olabilirdi ama o iğrenç, sıska herifin tekiydi ve üstüne üstlük melezdi. Teeleh bunun etinden beslensindi işte. Güruh'un onlara ruhani konularda rehberlik edecek güvenilir bir adama ihtiyacı vardı.

Çarpışan metallerin ve homurdanan adamların haricinde başka bir sesin duyulamayacağını bilmesine rağmen, öfkesini vadiye doğru haykırdı. "Ba'al!"

Nefesini tüketiyorsun, Qurong. Ordun düşüyor.

Yüzü kıpkırmızı hâlde, çatışmaya gözlerini dikti. Qurong'un, koyu ve pürüzsüz tenini fark edebileceği kadar yakınında olan bir albino, bir kılıcı iki eliyle savuruyordu. Kılıcını tüy gibi savurarak, bir Boğazlayan'ın göğsünü yardıktan sonra atılan bir baltadan yana kaçarak kurtuldu. Adam, çocuklar arasında bir üstat gibiydi. Kendi adamları aşırı hâlsiz görünüyorlardı.

Artık bitti. Seni tek hamlede yok edecekler.

Aklı bir an vadiden uzaklaştı ve onu hep sevmiş olan bilge kadın Patricia gözlerinin önüne geldi. O kadın için ölürdü. Ve Chelise...

Sevgili Chelise, beni bağışla. Beni bağışla, kızım.

Qurong avuçları açık vaziyette elini uzattı. "Albay!"

Muhafızlarının komutanı koşturarak geldi, önünde eğildi.

"Bana kılıcımı ver."

"Efendim?"

“Kılıcım, Malachi! Bana kılıcımı ver. Aşağı iniyorum. Adam-larınızın geri kalanına savaşa girmelerini emredin. Bugün ya ya-şayacağız ya da öleceğiz.”

Miggdon Vadisi bir defin çukuru gibi görünüyordu ve Samu-el de arada bir fark olduğunu sanmıyordu zaten. Üç saatlik yakın dövüşte hayatta kalmış olması, onun hayal ettiği gibi bir zafer de-ğildi.

On binlerce insanın kanı toprağı ıslatıyordu; kanın sıırıslıklam çizmelerine sızdığını hissedebiliyordu. Vadi su katılmamış bir kat-liam alanı hâline gelmiş, Qurong’un ordusu sahiden de katledil-mişti. Atlar artık ayak altındaki cesetlerden ilerleyemiyorlardı ve sınıra gitmişlerdi ki orada da cesaretlerini yitiren savaşçılar kaç-maya çalışıyorlar, ancak kıyıma uğruyorlardı. Görünüşe göre, Qu-rong ordusunun yarıdan fazlasını kaybetmişti, geri kalanı da Ja-nae’nin zehrinin bütün etkilerini hissediyordu. Hastalıkları zaten onları canlı canlı yiyip bitiriyordu ve rahatlamak için çaresizce ciltlerini kazıdıkça her yandan feryatlar yükseliyordu.

Ancak melezlerin üçte birinden fazlası da yerde ölü yatıyor-du. Şimdi Qurong’un muazzam ordu gücünün sonuncusunu yere sermeleri an meselesiydi, fakat zaten şimdiden birçok kadın ve ço-cuğu aylarca ağlatacak kadar çok kayıp vermişlerdi.

Samuel vınlayan bir güzü eğilerek savuşturduktan sonra zin-cirin diğer ucundaki Serseri’nin yüzünün ortasına kılıcını salladı. Kılıcı boynunu temiz bir şekilde kesti ve adamın vücudu ayağı ta-kılıp iki parça hâlinde yere düşmeden önce üç adım yürüdü.

Günah işlediğim için beni bağışla, Baba.

“Arkana bak, Avcı!” diye biri bağırdı.

Samuel zamanında dönüp genç bir Serseri’nin attığı mızrak-tan kaçtı. Serseri şimdi de Eram’ın kılıcıyla şişlenmişti. Melez li-der Samuel’le göz göze geldi, sonra uzun kılıçlarını savuran iki Ser-seri’yi savuşturmak için döndü.

Samuel’in eklemleri ağrıdan dökülüyordu, etrafında dövüşen albinoların vücutlarını da hastalık sarmıştı. Samuel yaptığı her vu-ruşta babasının gözlerini üzerinde hissediyordu.

Geride tek bir adam bile kalmayacaktı. Bu Güruh’a karşı bir saldırı değildi. Bu Güruh’un *sonuydu*. Kıyım Samuel’i iğrendir-mişti.

Samuel tartışmanın ortasında durup da bir an sakinleşen bir adam gibi, savaş alanının ortasında soluk soluğa hareketsiz durdu. Yavaşça dönerek katliamı gözden geçirdi. Manzara ona baş döndü-rücü bir hızla vurdu. Kolsuz bir adam çılgılık atıyor, bir diğeri kör olmuş, koşarken sendeliyordu. Bir albino ağlıyordu. Görünüşe gö-re yaralanmamış olmasına rağmen ağlıyordu.

Savaş kısa süre sonra kazanılacaktı. Otuz dakikada büyük Qurong ordusu ölmüş, yerlerde çürüyor olacaktı. Yüz binlerce si-nek çoktan gelmişti. Samuel, Güruh etinin kokusuna alışmaya baş-lamıştı, ancak kanayan Güruh eti çok daha kötüydü ve koku, çürü-yen ciltler gibi burun deliklerini tıkamıştı.

Her tarafta toplu kıyım şiddetle devam ediyordu. Samuel ona fırlatılan bir mızraktan kaçmak için hareket etti. Serseri bir an ona gözlerini dikti, sonra dizlerinin üstüne çökerek ağlamaya başladı. Çok genç bir çocuktü ve acı acı annesinin adını haykırıyordu: Mart-ha.

“Kes sesini!” diye bağırdı Samuel. “Kes şunu!”

Çocuk onu ya duymadı ya da aldırmadı. Samuel öfkeden deliye dönerek, yolu üzerindeki cesetlerin üzerinden atlayarak dört-nala öne doğru koştu. Öfkesini haykırarak kılıcını tüm gücüyle savurdu.

Canına kıydığı çocuğun başında, midesi alt üst olmuş hâlde dikildi. *Baba. Lütfen, baba.* Katlettiği vücudun yanında dizlerinin üstüne çöktü, çocuğun ılık etine dokundu.

Anne... Geçmişinden gelen derin bir acıyla doldu. *Anneciğim, bağışla beni.*

Sonra içindeki çocukla yetişkini ayıran engel yok oldu ve Samuel ağlamaya başladı. Yere oturdu, gözlerini yumdu, kollarını iki yana açarak, ızdırabını haykırmaya başladı.

Ne yapmıştı böyle? Nasıl bir tuzağa düşmüştü? Bu felaketi nasıl geri alabilirdi?

Fakat artık çok geçti. Her şey olup bitmişti. Babasına ihanet etmişti.

Samuel ağlıyordu.

Oturup bebek gibi ağladığı bu yerde, şimdi onu biri öldürse daha iyi olacaktı. Bu katliamın onun suçu olduğunu bile bile nasıl yaşardı? Babası gibi dünyayı kurtarmak için doğmuştu. Bunun yerine o babasının sık sık sözünü ettiği Yehuda'nın rolünü oynamıştı. bir hainin rolünü.

Acısı yavaşça öfkeye, sonra gazaba dönüştü. Sonra üzerindeki gökyüzü karardı, etrafındaki savaş alanı sessizleşti ve aklına belli belirsiz, ölmüş olabileceği geldi. Gözlerini açtı.

Bir Shataiki kalabalığı, iğrenç kürkleri ve kıpkırmızı gözleriyle fırıl fırıl dönen kara katranlar, vadinin bir kilometre kadar üstünde daireler çiziyorlardı. Onlar yukarılarda sessizce kanatlarını

çırtıkça, Samuel kanatlarından gelen esintiyi hissedebiliyordu.

Etrafındaki muharebe durma noktasına gelmişti; yukarılarda göklere boyanan dehşet hepsinin görebileceği şekilde apaçık ortadaydı. İşte o zaman gerçek tüm çıplaklığıyla Samuel'in kafasına dank etti.

Elyon'la olan anlaşmalarını bozmuşlar, Shataikiler'in onları canlarının istediği gibi yok edebilmesinin yolunu açmışlardı. Ba'al ile Qurong'un nasıl bir kötülükle haşır neşir olduklarını bilmiyordu, ancak yakıp yok edileceklerinden şüpheliydi. Hayır, bu şeref melezlerle albinolara aitti.

Janae hepsini, Elyon'un göllerinde yıkanmaktan elde ettikleri korumaya sırtlarını dönme konusunda kandırmıştı. Aslında Samuel bunu en başından beri biliyordu, öyle değil mi? Zihnini allak bulak eden hastalığa rağmen cadının Teeleh'in cariyesi olduğunu biliyordu, çünkü çölden, alnında onun işaretiyle çıkıp gelmişti.

Janae, Teeleh'in cariyesiydi ve Avcı'nın oğlu Samuel de Janae'nin soytarısıydı.

Hiddetten gözü dönmüş hâlde, gökyüzüne bakarak ayağa kalktı. Her şey bitmişti. Buraya annesinin kendi türündeki insanlardan bile daha fazla sevdiği babası Qurong'u öldürmeye gelmişti. Gel gör ki, Qurong *dışında*, Gürüh'tan kim var kim yoksa hepsini öldürmüştü.

Dünyayı kılıçtan geçirmişti.

Samuel ölmeyi dileyerek titredi. Ölüler, Kara Orman'da tutsak edildiklerinden bu yana bu yemeği bekleyen Shataikiler için şölen, kolay av, kan ve et demektir. Ve Avcı'nın oğlu Samuel de onlara yemeklerini sunuyordu.

Arkasındaki vadinin uzaklarından çığlıklar ve kargaşa yük-

selince Samuel yavaşça döndü. Hem Qurong hem de Eram'ın orduları iki yüz metre ilerideki, savaş alanının uzak bir köşesindeki bir yere, kara yaralarının tek bir çizgi hâlinde akan görüntüsüne bakakalmışlardı.

Dünyaya ulaşan bir iblis gibi, Shataikiler yere inerek beslenmeye başladılar. Önce pençeleriyle kafalara ve sırtlara atıldılar. Sonra dişlerini ayakta duran savaşçıların kafataslarına geçirdiler. Bir kan ve tüy kördüğümü içinde aşağı iniyorlardı.

Savaşçılar silahlarını bırakıp kaçmaya çalıştılar; fakat Shataikiler onları yakalayarak yerlerde sürüklediler. Habis yaratıklar kanaldan boşalıp yavaşça kuzeye doğru yayıldıkça, gece de yavaş yavaş savaş alanını yuttu.

Hayatta ve hâlâ güçlü olan yüz bin kişi kaçıırken, vadi panik içinde püskürdü. Kaçabilirlerdi... *Kaçarlardı*, fakat gizlenemezlerdi. Samuel arkasına dönerek kuzeye baktı; onu iliklerine kadar zangır zangır titreten korku nedeniyle zar zor ayakta durabiliyordu.

Bayır boştu. Güruh kumandanı kaçmıştı. Ve uzun bayrakların yanında tek başına duran ağacın yaprakları dökülmüştü. Cılız, yanmış bir kabuk, kara bir pençe gibi tek başına gökyüzüne uzanıyordu.

Bir zamanlar yeşil olan ağaç şimdi karaydı.

“Baba...” Samuel vadiye geri dönüp baktığında, gözyaşları yanaklarından sicim gibi süzülüyordu. “Baba, bağışla beni! Bağışla beni, Thomas.”

Uzaktaki güney yamacında küçük bir mor parıltı belirdi, bu siyah bir atın üstünde gelen bir savaşçıydı. Bu, Qurong diye düşündü. Ve Samuel izlerken, Qurong yoluna çıkan bütün düşmanlara kılıcını sallıyordu. Aklını kaybetmişti ve her şeyi kaybettiğini

bildiği için önüne gelene saldırıyordu. İliklerine kadar asil bir adamdı.

Şimdi bile, iyi olan her şeyin düşmanı, hakaret ettikleri bu adam Samuel'in hiç olamayacağı kadar adam olduğunu göstermişti. Samuel kendinden iğrenerek, elinde olmadan bir çığlık attı.

İşte asalet burada, Güruh'taydı. Ve Elyon'un vârisi de al kanlara boyanmış acınası bir haindi.

Samuel hüsrânını haykırdı. Kılıcını kaptı, yerde yatan cesetlerin üzerinden zıplayarak, panik içindeki bir Güruh atının üstüne kendini hızla attı.

Kendisi de dâhil olmak üzere herkes ölecekti, fakat önce Qu-rong ölecekti.

Ve sonra... Sonra da son gelecekti.

44

Chelise'nin aldığı at, Chelise Güruh'a doğu sırtında tesadüfen rastladığında hâlâ atının üstünde duran ölü bir Güruh savaşçısına aitti. Hemen kendi atını serbest bırakmış, savaşçının siyah pelerini üzerine geçirmiş ve dinç atı bayır boyunca dörtlüyle koşturmaya başlamıştı.

Babası tüm ordusunu savaş alanına sürmüştü ve Chelise dörtlüyle koşarken görebildiği kadarıyla, toplu bir kıyımdan geçiyorlardı. Ciddi anlamda zarar veren birkaç bin albino dışında, melezlerin daha iyi dövüşçüler olarak sahip oldukları küçük avantaj, Güruh'un sayı üstünlüğüyle dengeleniyordu.

Ancak babasının Boğazlayanları bile durdukları yerde düşüyorlardı. Bir şeyler oluyordu. Burada kötülük iş başındaydı ve Chelise'nin babasının hayatından duyduğu endişe, aldığı her nefesle birlikte biraz daha artıyordu.

Kudretli Qurong yenilmişti! Gerisinde ağlayan dullar ve çocuklar bırakarak, beş yüz bin kişi hayatını kaybedecekti. Peki, Samuel ne yapacaktı, hepsini boğulana kadar suya mı bastıracaktı?

Hayır, bu işe yaramazdı. İşe yaraması için boğulmanın gönüllü olması gerekiyordu.

Chelise babasının renklerini görebilmek umuduyla vadinin aşağısına bakmaya devam etti. Adamlarının böyle düştüğünü gö-

rünce, o da kesin katılırdı. Onurunu kaybetmiş olarak eve dönmektense, ölmeyi tercih ederdi.

Sevgili Elyon, babasına ulaşmak zorundaydı.

Burmundan soluyan atı kırbaçlayarak güney bayırını dolandı. Uzaklardaki bayrakları görebiliyordu, fakat ordu gitmişti. Hiçbir işaret...

Gökyüzü karardı, Chelise atın dizginlerini çekip durdurdu. Bu da neydi böyle?

Shataikiler yavaşça hareket eden muazzam bir girdap hâlinde gökyüzünden akıyordu. Savaş durmuştu. Sessizlik vadiyi yutmuştu.

Demek ki artık son gelmişti. Elyon gelecekti. Kısa bir an için sevindi, çünkü bu önceden bildirilmişti. Ejderhanın günü gelmişti. Geri kalanının nasıl meydana geleceğini bilmiyordu ya da artık bilmemeyi umursamıyordu. Qurong'un kurtarılması dışında artık hiçbir şeyi umursamıyordu.

Ve annesi? Evet, bir de annesi, tabii ki. Fakat nasıl olacaktı bu?

Shataikiler kasırganın kuyruğu gibi aniden vadinin uzaktaki ucuna daldılar. Dünyaya dokunduklarında verdikleri zarar çok yıkıcıydı. Yaşayanları hırsıyla yiyip yutmaya başladıklarında, Chelise de paniklemeye başladı.

“Baba!” Çığlığı aşağıda yankılanan velvele içinde fısıltı gibi kalıyordu. “Baba! Ba—”

Birden onu gördü! Üzerinde dalgalanan mor peleriniyle birlikte. Vadide siyah bir atın üstünde, bir uçtan bir uca dörtnala gidiyordu. Kaçan bir albino savaşçıya vurdu, fakat amacı aslında savaşmak değildi. Chelise'nin az evvel siyah cübbe giymiş birkaç

rahibi fark ettiği batı yakasındaki küçük bir kaya öbeğine doğru gidiyordu.

Chelise atını mahmuzlayarak kararan vadiye daldı. “Hayaa! Hayaa!”

Vadiye akan Shataikiler, kayalıktaki bir çatlaktan boşalan bir sürü kara eşek arısı gibi yayılıyorlardı. Shataikiler kaçanları seçiyor ve bayırlara tırmanırken onları birer birer yakalıyorlardı. Kara canavarlar işlerini bitirmeden önce, Chelise’nin aşağı yukarı on dakikalık zamanı vardı.

Yarım mil doğuda bir kızıl göl vardı ama oraya nasıl ulaşacaktı ki?

“Hayaa!” Atını kırbaçlayarak, Qurong’u durdurmak için dötnala ilerledi.

Chelise, Qurong’un yüz metre yakınına gelinceye kadar, onun niyetini anlamamıştı. Karanlık rahip Ba’al, cübbesini çıkarmış, eğreti bir sunakta diz çökmüştü. Kolları girdap gibi dönen Shataikiler’e doğru uzanmış ve ağzı bir haz çığlığıyla iyice açılmıştı. Dört tane daha rahip giysilerini çıkarmışlardı. Kollarındaki ve kaburgalarındaki derin yaralardan kan geliyordu.

Bu onun en parlak zamanıydı. Bu kıyımın perde arkasında Samuel ve Janae kadar, bir şekilde o da vardı.

Şimdi babası da hırsını, bu iskeleti çıkmış sıska adamdan almak istiyordu.

“Baba!”

Qurong kılıcını kafasının üstüne kaldırmış; yeri göğü gümürdetiyor, böğürüyordu.

“Baba!”

Uzaklardan, sağ arkasındaki bir hareketlenme Chelise’nin

dikkatini çekti ve bir anda cehennemden kafasını çıkaran bir ejderha gibi onlara doğru dörtlale gelen bir melez fark etti.

Chelise arkasına döndü. “Baba!”

Ba'al elbette katilinin geldiğini biliyordu, fakat onu kurtarması konusunda yalnızca efendisi Teeleh'e güveniyordu. Ancak Teeleh bugün belli ki kurtarma havasında değildi.

Qurong atını hızını kesmeden dörtlale sürdü, sunağa on metre kala indi ve iki eliyle kılıcını tutarak, Ba'al'a doğru seğırtti.

Ba'al şimdi kendine özgü bir zevkle deliye dönmüş, gök kubeye bakıp ağlıyordu.

“Baba!”

Qurong sunağın tabanına bir ayağını koyarak kılıcını bir sopa gibi salladı. Ustura keskinliğindeki çelik Ba'al'ın kaldırdığı kollarından yakında olanını kopardı, sonra da o daha gökyüzüne bakmadan boynunu kesip attı.

Karanlık rahibin kafası vücudundan ayrılarak taşın üstüne düştü; ağzı hâlâ ayrınk, ama şimdi sessizdi. Ba'al'ın rahipleri Teeleh'e yakararak, çılgına dönmüş kadınlar gibi kaçıştılar.

“Qurong!” Chelise durdu, yere indi. “Güruh'un en büyük kumandanı, bana kulak vermen için sana yalvarıyorum.”

Babası yavaşça döndü, kanlı kılıç elinden sarkıyordu. Chelise'ye, şaşkına dönmüş bir hâlde, onu tanıımıyormuş gibi bakakaldı.

“Dünyanın sonu geldi, baba. Ordun yok oldu. Kadınlarınızın kocaları öldü.”

“Chelise?” Yüzünde yavaş yavaş bir ızdırıp ifadesi belirdi, bir dizinin üstüne çöktü.

Chelise daha yakına gelerek, “Evet, benim, baba,” dedi. “Bu yol kudretli bir önderin yolu değildir. Daha önce de olduğu gibi,

Elyon'un tarafına çağrılıyorsun."

Qurong ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamadı.

"Boğulmak zorundasın, baba."

"Asla." Sesi zayıf çıkıyordu ama alt çenesi hâlâ inadından titriyordu. "Asla bir ödleğ gibi boğulmayacağım."

"Bu deliliğe bir son ver!" diye bağırdı Chelise. "Bu yaşamın ta kendisi, yaşlı bunak! Burada cehennemin kıyısına geldin, hâlâ Yaraticının çağrısına direniyor musun?"

"Ben kimseye kulluk etmem. Cehennem bana artık dokunamaz." Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı, bu defa çekiniyordu. Ağrısı mı vardı? Yaralanmış mıydı?

Janae'nin Teeleh'in zehrine maruz bıraktığı Stephen'in hâli, Chelise'nin gözlerinin önüne geldi. Babası da savaşa girdiğinde, o zehirle temas etmişti ve şimdi yavaş yavaş ölüyordu.

"Hissettiğin bu ağrı onun ihanetidir. Shataikiler'den korunsan bile Teeleh'in hastalığı seni öldürecektir. İhanete uğradın!"

"Ben... Bo-ğul-ma-ya-ca-ğım!" Ayağa kalkmaya çalıştı, fakat yaşlı bir adam gibi titriyordu.

Chelise, Johan'ın ona vermiş olduğu şişeyi kavradı. Janae bunu yanında taşıdığına göre hastalığı etkilediğini biliyor olmalıydı. Yoksa onu neden gizlesindi ki? Chelise tıpasını koparıp attığında keskin kenarları eline battı. Şişeyi Qurong'a uzattı.

"Kan, Baba. Thomas'ın. İlk göl bunu arıtmış."

"Ahmaklaşma." Qurong yan tarafa tükürdü. "Ba'al bana Teeleh'in kanını içiriyor; şimdi de sen tutmuş, kocanın kanını içmemi mi istiyorsun? Biz burada bir savaşın içindeyiz!"

"Sen de ölmek üzeresin! İnsanlarını melezler katletti, Teeleh'in kanına susamış olanlar da onları yedi." Duraksadı, ne ya-

pacağını bilemiyordu. “Sanırım Thomas’ın kanı senin kanınla karışır, hastalığı durduracaktır.”

“Ben Thomas’ın kanına yalnızca tükürürüm!” diye gürledi Qurong.

Chelise onun sağduyuya bu kadar aykırı davranmasına o kadar öfkelenmişti ki düşünmeden harekete geçti. Ona doğru koştu, şişenin içindeki kanı alınının ortasına fırlattı.

Qurong koluna gözlerini dikti, Thomas’ın kanının kendi kanıyla karışmasından dolayı donakalmıştı. Chelise geri adım atarken şişeyi düşürdü. Arkasındaki katliamın uğultusu yaklaşmıştı. Ancak Chelise bir Güruh savaşçısı gibi giyinmişti ve Qurong’la birlikteydi. O an için güvendeydiler.

“Bu kanın seni koruması için dua etmekten başka elimizden ne gelir, bilmiyorum. Fakat boğulmalısın, baba. Lütfen, yapmak zorundasın!”

Qurong hızlı hızlı nefes alıp verirken, koluna bakıyordu. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Neler olduğunu bilmiyorum.” Gözleri yaşlarla doldu ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Qurong dizlerinin üzerine çökerek kafasını ellerinin arasına gömdü. “Bağışla beni,” diye ağladı. “Bağışla beni.”

“Seni bağışlıyorum, baba.” Şimdi artık Chelise de ağlıyordu. Kara canavarlar Güruh’u kırıp geçirirken, Qurong’a üç metre uzaklıkta duruyordu, şimdi Chelise tek çocuğunun yaşamı için yalvaran bir anne gibi yakarıyordu.

“Boğul, sana yalvarıyorum, boğul. Shataikiler şimdi seni yiyemez, kan seni koruyor. Bir kızıl gölün yakınına gidebiliriz, bunu başarabiliriz. Lütfen, lütfen, sana yalvarıyorum, baba.”

Chelise arkasından yaklaşan toynakların sesini duyunca bir-

den bir görüntü kafasında şimşek gibi çaktı. Melezi görmüştü.

Chelise arkasına dönüp baktığında, atın üzerine doğru geldiğini ve kılıcın aşağı doğru indiğini gördü. Babasının çılgınlığını duydu.

Çok kısa bir an için Güruh'takilere dönüşmüş Samuel'i görür gibi oldu.

Kılıç boynunu keserken batmasını hissetti.

Ve sonra Avcı'nın Chelise'sinin ufkı maviye döndü.

Tam bir sessizlik içindeki çölden yükselen parlak bir gökyüzü. Uzayıp giden beyaz bir çöl ile mükemmel derecede mavi bir gökyüzü dışında başka hiçbir şey yoktu.

Bir an—kılıcın metal kenarı boğazını keserken duyduğu yakıcı acı. Sonra—önünde yayılan bu parlak dünyadaki mutlak huzur.

Ne acı ne keder ne de kan.

Mükemmel sessizliğin üzerinden birkaç uzun saniye geçti.

Chelise'nin arkasında bir çocuk gülüyordu. Dönüp baktığında yalnız olmadığını gördü. On üç yaşlarında zayıf bir çocuk yeşil bir gölün kıyısında duruyordu.

Evet, diye düşündü, işte göl.

“Merhaba, Elyon'un kızı Chelise,” dedi çocuk.

Chelise çocuğun sesini ilk duyduğu andan itibaren, onun sıradan bir çocukla alakası olmadığını anlamıştı. Chelise konuşmaya başladığında sesi titriyordu.

“Merhaba.”

Çocuk haylazca sırıttı, önce suya sonra ona ve sonra tekrar suya baktı. En sonunda, parlak yeşil gözlerini tekrar ona dikti.

“Hazır mısın?”

Hazır mısın? Chelise artık konuşamıyordu. Ve birden göre-

mez oldu, çünkü gözleri umarsızlık gözyaşlarıyla dolmuştu.

Heyecanını zapt edemeyen çocuk dönerek suya atladı.

Chelise soluk soluğa kumdan sıçradı. Çocuğun vücudu su yüzeyine çarparak zümrüt sulara kaybolmadan önce, Chelise üç adım attı.

Sonra Chelise, Elyon'un gölüne balıklama daldı ve Elyon'la olan ilk temasın zevki, soluğunu kesti.

Qurong kendi ızdırabıyla öylesine altüst olmuş, kendine acı-maktan öylesine perişan olmuştu ki tehlikeyi görmemişti. Az evvel koşturan savaşçıyı görmüştü, ancak çok geç olmadan öldürmek için geldiğini anlamamıştı.

Adamlarından birinin Chelise'yi, onu tehdit eden bir Eramit sandığını düşünerek, ayaklarının üzerine sıçradı, ellerini uzattı. "Kızım!" diye çığlık attı. "O benim..."

Sonra onun bir Eramit savaşçısı olduğunu ve kana boyanmış zırhının, onu kendi savaşçılarından neredeyse ayırt edilemez kıldığını fark etti. Yine de son anda melezin onun çığlığını dikkate alacağını ummuştu.

Fakat artık çok geçti. Savaşçının kılıcının hareketi durdurulamazdı.

Kılıcı Chelise'nin boynunu kesti. Kafası vücudundan uçtu, saldırganın atından sekerek gözleri hâlâ açık vaziyette yere düştü.

Savaşçının bir hiddet çığlığıyla Qurong'a dönmesinden önce, bu ani dehşet anını düşünecek zamanı olmamıştı. Vuruşu eğilerek savuşturduğunda, bir dakika önce hissettiği acının neredeyse kaybolduğunu fark etti. Saldırganın kılıcı Qurong'un arkasındaki ka-

yaya çarpınca adam yeniden saldırmak için atını geriye aldı.

Ancak orada Chelise ölmüş, yatıyor, boynundan kan akıyordu ve Qurong gözlerini ondan alamıyordu. Kılıcı kendi savurmuşçasına açık bir biçimde, kendi kızını öldürmüştü.

Chelise gülümsüyordu. Her tür kusurdan uzak, saf, temiz bir yüz. Alnını defalarca öptüğü, babasının dünyadaki en güçlü, en büyük adam olduğunu söyleyerek çalımla yürümüş biricik evladının Chelise'si artık ölmüştü. Onun yüzünden.

Qurong ölmek istiyordu. Onun sonu da varsın artık melezin elinden olsun!

Muhafız dönüp de Samuel onun *erkek* değil de *kadın* olduğunu gördüğünde, Samuel'in kılıcı tam bir dönüş yapmaktaydı.

Giydiği pelerine ve bindiği ata bakarak tahmin yürüttüğü gibi, bu kadının Qurong'un muhafızlarından biri olmadığını gördü.

Bu kadının annesi Chelise olduğunu gördü.

Dehşete kapılarak kılıcını hızla geriye attı ama kılıcın hızı çok fazlaydı ve kılıç da sanki beyaz kilden yapılmışçasına Chelise'nin boynunu kesti.

Hızla kaçarken düşen kafası çizmesine çarptı. Ölümcül düşmanı, annesinin babasının izini kaybetmişti. Yanılmıştı; bu kadın annesi olamazdı! Bunu geriye alabilirdi. Annesi asla bir Serseri'nin pelerinini takmaz, bir Güruh atına binmezdi!

Ancak çığlık öyle olabileceğini gösteriyordu; atını çevirmek için mücadele ederken, dehşete kapılmıştı ve artık aklı başında değildi. Atını hızla geriye koşturdu, durdurdu ve yere indi. Qurong dizlerinin üstüne çökmüş, yüzü şoktan kireç gibi olmuştu.

Ve o ondan üç metre uzakta yerde yatıyordu... Evet. Evet, oydu.

Samuel'in başı döndü. Ufuk solmaya başladı, onu defalarca azarlamış ama yine de hep kendi oğlu gibi sevmiş bu zorlu kadının yüzünden ona bakan yeşil gözler dışında her şey yok oldu.

Chelise. Chelise! *Anne! Anneciğim.*

“Anne?”

Yüzü Shataikiler'in kararttığı vadiye dönüktü, fakat o anda kendi aptallığı ve yerde ölü yatan annesine katılma arzusu dışında aklında hiçbir şey yoktu.

Melez, Qurong'un canını almamıştı. İkinci bir saldırı girişiminde de bulunmamıştı. Ancak eyerinden atlamış, öne doğru sen-delemişti. “Anne?”

Anne? *Anne?* Qurong hiddetlendiğini, kontrolünün kayıp gittiğini hissetti.

Kafalarının üzerinde bir gök gürültüsü koptu ve Qurong dönüp baktığında, kesikli şimşegın gökte parladığını gördü. Vadinin üzerinde daire çizen kara sürünün çekirdeğı, ışıık aralarına girdiğinde dağıldı. Binlerce Shataiki acı acı çığlık atarak gökyüzünden düşmeye başladı. Sanki akkor sıcaklığındaki bir güneş ışığı demeti ortalarından delik açmış, onları gevrekletirmişti.

Işıık savaşı alanına çarptığında, Qurong'un ayaklarının altındaki toprak sarsılmaya başladı.

Dünyanın sonu gelmişti.

Qurong yavaşça meleze döndü. Dünyanın sonu gelmişti ve her şeyini kaybetmiş bir adama az da olsa huzur verecek tek bir iş

kalmıştı.

Qurong kılıcına uzandı, kabzasını sıkıca kavradı ve baştan aşağı titreyerek doğruldu. Şaşkınlıktan donakalmış meleze doğru seğırtti. Gazabı göğsünün derinlerinden uzun, kanlı bir çığlık olarak yükseldi ve tüm gücüyle kılıcını savurup, adamı göğsünden neredeyse ikiye ayırdı.

Melez gözlerini belerterek ona baktı, sonra üzerinde Qurong'un kılıcı olduğu hâlde yere yığıldı.

Qurong uyuşmuş hâlde, göğsü inip kalkarak iki ölü vücudun başında durdu. Sonra başını Chelise'nin başının yanına koyarak, gözyaşlarını yere akıttı.

45

Sekiz saattir çölde dörtlale gidiyorlardı ve toynakların her vuruşunda, Thomas'ın kalbi son yirmi yedi yıldır büyüttüğü bir umutla çarpıyordu.

İşte bu! Bu her şeydi.

Samuel ve Chelise hariç her şey.

Atları kumların üzerinde yorulmadan, kesintisiz dörtlale bir koşu tutturmuşlardı. Thomas'ın görebildiği kadarıyla, gökyüzünü dolduran bir milyon Roush yukarıda uçuyordu. Akan renkli ışık, onlara ileri doğru yol göstererek etraflarında bir tünel oluşturuyordu. Thomas yine ona dokunmak, o renklerin içinde yüzmek ve Elyon'un mest edici gücüne sahip sulara dalmak istiyordu.

Ancak bu düşünceleri vaat fısıltılarıydı; onların önünden hızla koşturan beyaz atın üstündeki Savaşçı aklını başından almıştı. Gözlerini, yüz metre ileride, kırmızı pelerini arkasında uçuşarak çöl boyunca tam hızla koşan Elyon'dan alamıyordu. Savaşçı'nın atı ilerledikçe, kumlar da ışıkla canlanıyordu. Thomas ve Kara ışığa yetişene kadar, ince, katıksız, beyaz bir güç bulutunun içinden koşturuyor gibi görünüyorlardı. Belki de atlara bitmez tükenmez güçlerini veren buydu.

Muazzam bir keramet ve güç gösterisi içinde götürülüyorlardı, hiç kimse tek bir kelime bile edemiyordu sanki. Yemek için

durmadılar; beklentileri onların yiyecekleriydi.

Bu umut onları besliyordu.

Bunu nasıl gözden kaçırmışlardı? Çölde dolanan çocuklar gibi vaadi unutmuşlardı, her gün gökyüzünden gelen ekmek kırıntılarından beslenmekle avunarak bu kadar kolayca tükenmişlerdi. Elyon'un İsrail'i yolunu kaybetmişti.

Fakat en başından beri bu güç, dünyalarının yüzeyinin biraz ötesinde çatırdamıştı. Eğer bir görebilmiş olsalardı...

Diğer dünya da bir görebilmiş olsaydı. Fakat gördüler diye düşündü Thomas. Johnny adında biri onlara bazı şeyler göstermişti. Aziz onların gözünü açmıştı. Ve hemen sonra Billy, nihai bir güç gösterisinde onların gözünü bağlayacaktı.

Bunu nasıl bildiğinden emin değildi, çünkü burası onun eviydi ve şimdi diğer dünya hakkında çok az şey biliyordu. Kara, Samuel ve Cennet'i biliyor muydu acaba?

Bu soyut düşünceler bir an dikkatini dağıttı. Samuel. Ya Samuel? Zihni Savaşçı'yla o kadar meşguldu ki Samuel ve Chelise'yi tamamen unutmuştu! Onları kurtarmak zorundaydı!

Onları bulup getirmeliydi!

Fakat sonra Johnny adında biri hakkında bir şeyler bildiği gibi, başka bir şeyler daha bildiğini fark etti. Çölde hızla koşturmalarının bir nedeni vardı.

Samuel ve Chelise'nin ardından gidiyorlardı.

Thomas aşağı eğilerek biraz daha bastırdı, fakat sonra parlak renkler onu tekrar yutunca o da tekrar Elyon'un gölüne ulaşma arzusuyla dolup taşı.

"Koş, Thomas, koş!"

Soluna baktığında, ilk defa uzun zaman önce karşılaştığı

tüylü beyaz Roush Gabil'in ondan yaklaşık üç metre uzaklıkta uçuşunu gördü. Yaratığın yuvarlak yeşil gözleri ele avuca sığmaz doğasını dışa vuruyordu. Uçan Roush perende atarak, görünmeyen bir düşmana karate tekmesine benzer bir tekme savurdu. "Hayaa!"

Thomas göğsünden patlayan kahkahanın yansıttığından bile daha büyük bir coşku hissetti.

"Hoşuna gitti mi, ha?" Sonra Roush daha fazla gösteriş yaptı, Thomas daha genç beş Roush'un onun ardından bütün hareketlerini taklit ettiklerini gördü. "Hayaa!" Savaşçı kendine birkaç tane çirak bulmuştu.

Kara'ya gösterme niyetiyle ona döndüğünde, bir Roush'un onun önünde oturmuş, onunla birlikte dizginleri tuttuğunu gördü. Uzun süredir mi oradaydı? Kara, gözlerini yaratığın tüylü kafasından alamıyordu.

Binlerce Roush yedi bin albinoya katılmış, hepsi onlarla birlikte at biniyor veya uçuyorlardı. Ve yükseklerde hepsi de tek bir vücut hâlinde uçuyordu. Bir ihtimal, Michal kumları yaran Savaşçı'yı takip ediyordu.

Thomas onlar hâlâ Miggdon Vadisi'nden epey uzaktalarken, Shataikiler'in muazzam girdabını ilk kez fark etti. Canavarlar bir borudan dünyaya inmişlerdi, bu mesafeden bile sarsıcı bir görüntüydü. Savaş orada şiddetle devam ediyordu. Bu durumda biraz telaş hissetmeliydi, fakat hiçbir şey hissedemiyordu.

Gabil ile şimdi sayıları neredeyse yüze ulaşmış acemi erleri soytarılıklarına devam ettiler. Hiç kimse, girdap yaparak dönen bu kara kütleden az da olsa endişelenmişe benzemiyordu.

Üzerlerinde uçan Roushlar, aniden Shataikiler'in dönen girdabının üzerine yükseldiler. Thomas onların üstlerinden saldırıp

saldırmayacaklarını merak etti.

Savaşçı onları şu ana kadar, bir hareketin görülmediği doğuya doğru götürmüştü; fakat şimdi aniden Miggdon Vadisi'nin önlerinde serildiği güneye doğru yön değiştirdi. İki yanındaki ışık da onunla birlikte döndü; Roushlar güneye kümелendi; yedi bin kişi, Savaşçı'nın ardından güçlükle y n değiştirebildiler.

Roushlar daha da yükseğe  ktılar, renkli ışıklar alçakta kaldı. Kararmış vadinin en yoğun yerine, Shataikiler'in tam merkezine akıyorlardı. Chelise her an onlara katılabilirdi. Yanında Samuel'le birlikte her an tepelerden birinden inebilirdi.

Thomas şimdi bütün vadiyi görebiliyordu. Sayısız Shataiki hemen önlerinde yerlere saçılmıştı. Ancak yalnız değillerdi. Canavarların altında cesetler vardı.

Shataikiler yerdeki  l  denizinden besleniyorlardı.

Gördükleri nefesini kesti; eğer atı tek başına Savaşçı'yı takip ediyor olmasaydı, onu durdururdu. Gabil ile beraberindekiler gitmişlerdi. Albinoların atları vadi tabanında yatan kıyımdan rahatsız olmadan koşturuyorlardı.

Vücutlar  st  steydi ve yalnızca birkaç bin kişi, onları sistemli bir şekilde alaşağı ederek, dişlerini kafalarına geçiren Shataikiler'den ka abilmişti.

Vadi Shataikiler'in gırtlaklarından yükselen acımasız tiz fer-yatlarla dolmuştu. Ve işte o anda Thomas, Billy ve Janae için zamanda bir gedik açarak, bu feci sahneyi kendisinin mümkün kıldığını anladı.

Michal'ın sözleri zihninde şimşek gibi  aktı. *Geldiğin yere git. Çember'in emelini gerçekleştirmesi için bir yol bul.*

Ancak fazlası da vardı. *Ve çok geç olmadan geri d n. Bunu*

yaparsan, oğlunu kurtarabilirsin.

Peki, o neredeydi? Samuel neredeydi?

Ya Chelise neredeydi?

Onlara önderlik eden Savaşçı ne geri bakıyor ne de yavaşlıyordu. Vadinin merkezine doğru gümbür gümbür gidiyordu.

“Thomas!”

Göz ucuyla Kara’ya baktı, sonra onun bakışlarını izledi. Roush’ar, gökyüzünde girdap gibi dönen devasa Shataiki topluluğunun üzerine çıkmışlardı ve onların içinden ince bir akıntı direkt olarak kara sürünün ortasına dalıyordu.

Roushlar canavarların içine karıştı; Shataiki sürüsü, bu davetsiz geliş tepki olarak yön değiştirdi.

Beyaz ata binmiş Savaşçı üzengilerinin üstünde, rüzgâra kendini vermiş, hâlâ dörtnele gidiyordu. İki elinden birer parmağını ileri uzatarak emrini haykırdı, sonra ellerini çırttı. Gök gürültüsü gibi çıkan bu ses vadiyi sarstı.

Gökyüzünde baştan aşağı şimşek çaktı.

Ve Shataiki sürüsünün altından ilk Roush çıktığında, sürünün dibini kanla kırmızıya boyanarak patladı. Açılan delikten beyaz bir ışık aktı. Hepsisi de fena hâlde kanlar içinde, önce bir düzine, sonra binlerce Shataiki döküldü.

Şimdi sayıları binleri bulan Roushlar, girdabın kalbinde kocaman bir delik açarak ortasını delerken, kara yarasarlar bu delikten yağıyordu. Yerdeki kara yarasarlar dehşet içinde bağırarak, yukarıdakilerin güvenliği için avlarını bıraktılar ve çılgınca kanat çırttılar. Bütün sürü şu anda dengesiz durumdaydı, fakat yalnız kaçmaya da gönülsüz olduklarından, birbirlerine şurup gibi sıkıca yapışmışlardı.

Savaşçı Elyon beyaz atının üstüne eğildi, başı önde, daha da hızlı koşturmaya başladı. Onları doğrudan bu toplu kıyıma götürüyordu.

Roushlar şimdi Shataikiler'in ortasından bir tünel açarak kendi sürülerini oluşturmuşlardı, merkezdeki ışık çizgisi birden geniş bir şerit hâlini alarak aşağıya savaş alanına ulaştı. Yolunun üstündeki bütün vücutları buharlaştırarak yere çarptı.

Yer sarsıldı, sonra çatladı. Hemen önlerinde geniş bir yarık açıldı. Roushlar ışık şeridiyle birlikte büyük deliğe akarak gözden kaybolmaya başladılar. Kızgın Shataiki girdabının ve çığlık atarak doğruca, aşağı yukarı yüzlerce metrelik genişlikteki boşluğa yuvarlananların içinden hızla geçerek ışıkla birlikte aktılar.

Yer hepsini yutuyordu.

Yedi bin kişi Savaşçı'nın önderliğinde savaş alanına girdiğinde, etraflarındaki renkli tünel daraldı. Yollarında bekleyen her şeyi ışık yutuyordu. Savaşçı, ölü yığınları arasında geniş bir şeridi temizledi.

Sonra Thomas gidecekleri yeri gördü ve nefesi kesildi. Yarıktan su yükseliyordu. Kızıl su savaş alanının kalbinde yeni bir göl oluşturuyordu. Roushlar hâlâ gölün ortasında dönen yeşil girdaba doğru gidiyor, derinlerde gözden kayboluyorlardı.

Evet, buydu. İşte, buydu.

Fakat Chelise neredeydi?

Thomas kafasını hızla sağa sola çevirdi. Üç metre sağındaki Kara'nın gözleri çocuk gibi parlıyordu. Biraz arkasındaki Mikil, Johan ve Marie, önündeki yeni oluşan göle bakıyorlardı. Yedi bin kişi atlarının üstünde öne eğilmiş, son umutlarına bakan kurumuş ruhlar gibi gözlerini sudan alamıyorlardı.

Ancak hâlâ Chelise'den ya da Samuel'den bir iz yoktu.

O zaman Thomas'ın aklına onların kaybolmuş olabilecekleri geldi. Kaybolmuşlardı! Bu olasılık kalbinin güm güm atmasına neden oldu. Yukarılarda Roushlar bu yeni anaforun içine akıyorlardı; arkada yedi bin kişi, Savaşçı'nın atı dört nala giderken güçlükle takip edebiliyordu, ileride ise göl çağırıyordu.

Ne var ki Chelise ortalarda yoktu.

“Elyon!” diye haykırdı Thomas. Savaşçı ne döndü ne de yaşıladı. “Elyon!” Panik aklını başından alınca bu sefer çılgılık attı. “Elyon!”

Roushlar'ın sonuncusu da suyun altında gözden kaybolunca gölün ortasındaki delik kendi üstüne çöktü. Merkezdeki su girdap yaparak yeşilin tonlarına dönüyordu, kızıl bir aynayla çevrelenmişti.

İki yanlarında akan ışık, göl kenarına ulaştı. Aşağı kıvrıldı ve sanki güçlü bir vakumla çekiliyormuş gibi suyun içine dalıverdi. Saf gücün sesi tekdüze bir gürleme, vadiyi doldurdu. Yukarılarda kara Shataikiler dağılıyorlardı.

Sonra Elyon gölün etrafını dolanan hafif eğimli bayırda atını suya indirdi, beyaz atın sırtından atlayarak mükemmel bir dalış hareketiyle havada süzüldü. Vücudu, öne doğru uzatılmış ellerini izledi ve kafası suya değer değmez, yüzeyin hemen altında parlak beyaz bir ışık bir şok dalgası gibi yayıldı.

Elyon derinlerde kayboldu.

Thomas daha önce yaptığı gibi onu izleyecekti—Elyon onun suya girmeye ne kadar çok ihtiyacı olduğunu biliyordu. Fakat Samuel neredeydi?

“Elyon!” Boş suya bakıp bağıırıyordu. “Elyon!”

Tek başına bir Roush, yüzüne rüzgâr vurduracak kadar alçaktan, kafasının üzerinden uçarak bayıra yöneldi. Thomas kürkü kana bulanmış Roushlar'ın lideri Michal'ı hemen tanıdı. Thomas Michal'ın uçtuğu yöndeki uzak bayıra baktığında, üzerinde derme çatma bir sunağın inşa edilmiş olduğunu gördü. Bir adam dizlerinin üstüne çökmüş, yumruklarını havaya kaldırmış, feryat ediyordu.

Qurong'tu bu!

“Suya dal!” diye bağırdı Kara'ya. “Arkasından dal! Ben de geleceğim...”

Roush'u izleyerek sağa yöneldi. Kara'nın cesaretlendirmeye pek ihtiyacı yoktu zaten. Atını kenara çekti, ardında kuvvetli bir ses bırakarak kızıl göle balıklama daldı. Elyon'un suları onu yuttu.

Thomas, Roush'u gölün batısına kadar izledi, dönüp göle dalmamak için kendini zor tutuyordu. Çünkü Qurong orada, az ilerideydi ve Chelise de onun için gelmişti.

Yedi bin kişi şimdi dalgalar hâlinde hevesle göle ilerliyordu; bazıları atlarına sıkıca tutunmuşlardı, diğerleri uçarak dalıyor ve bazıları da—çoğunlukla kahkahalarla haykıran gençler—suya çarpmadan önce havada perende atıyorlardı.

Hepsi de beklediklerinin bu olduğunu biliyordu. Elyon onları bu mest edici sulardan çağırıyordu.

Thomas ayak altındaki ölüleri bile görmüyor, atını hızlanması için zorluyordu. Yanlış yönde gittiğinin bilincinde olarak öne doğru atını koşturdu. Sular hâlâ arkasından onu çağırıyordu.

Gelgelelim Chelise ilerideydi.

Hastalığa yakalanmışa benzeyen yaralı bir albino önünden koşarak geçti, gözlerinden yaşlar akarak göle yöneldi. Kıyıda yu-

varlanarak kendini suya attı. Karşı sahilde bir melez sulara doğru seğırtti. İkisi de pırıldayan yüzeyin altında gözden kayboldu ve tekrar çıkmadı. Shataikiler'in sağ bıraktığı diğerleri onları izledi.

Hâlâ göle koşanlar vardı, vadinin yamaçlarına tırmanıyorlardı.

Thomas şimdi Qurong'u net bir biçimde görebiliyordu. Gürh lideri yüzünün üstüne kapanmış, elinde sımsıkı kavradığı bir giysi parçası tutuyordu. Arkasındaki düz kayanın üzerinde, karanlık rahip Ba'al'ın çıplak vücudu, başı kopmuş hâlde yatıyordu. Sağında yüzükoyun yatan bir melez vardı.

Ancak ne Chelise'den ne de Samuel'den görünürde bir iz yoktu.

Thomas atını durdurarak yere indi, Qurong'a doğru koşturdu. "Chelise nerede?"

Qurong'un aklı başında değil gibiydi. Görünüşe göre epeydir ağlıyordu. Thomas onun rastalarını kavrayarak başını geriye eğdi. "Karım nerede? Söyle bana!"

Adam elindeki giysi parçalarını ona doğru uzatarak, "Gitti!" diye bağırdı. "Yok oldu!"

Thomas, neler olup bittiğini öğrenmek için yanıp tutuştuğundan, Qurong'un aklını başına getirmek için ona bir tokat atmak üzereydi ki Qurong'un dizlerinin yanındaki Gürh pelerininin altındaki kanlı tuniği ve çizmelerin içine sıkıştırılmış binici pantolonunu tanıdı.

Bu çizmeler... Bunlar kendisinin yaptığı çizmelerdi. Chelise'nin çizmeleri. O buradaymış!

Göle döndü, neler olup bittiğini yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Chelise oraya gelmiş, savaşta katledilmiş, ancak Elyon

onu yanına almıştı.

Qurong'a tekrar dönerek, "Oğlum!" dedi. "Oğlum Samuel nerede? O Eramitlerle birlikteydi."

Qurong'un gözleri parladı, gerçek birden kafasına dank etmişti. Sağ tarafa döndü, öldürülmüş meleze baktı.

"Orada. Kızımı öldüren oğlun işte orada."

Thomas yavaşça ayağa kalktı, yüzükoyun yatan cesede doğru dönerken sakın kalmak için mücadele ediyordu. Öne doğru yürüdü, savaşçının göğsüne saplanmış kılıcı kavrayarak adamı çevirdi.

Hastalık adamın bütün cildini kaplamıştı ve zırhı kesinlikle Güruh zırhıydı, fakat bu adamın Samuel olduğuna hiç şüphe yoktu. Bir Serseri'ye dönüşmüş olan Samuel ölmüştü. Chelise'nin vücudunun aksine, onun vücudu hâlâ buradaydı, bu dünyada sıkışıp kalmıştı.

Thomas'ın yüzünü ve boynunu ateş bastı; sonra nefesini tıkararak, birdenbire bütün vücuduna yayıldı. Ayakta duracak gücü kalmamıştı, dizlerinin üstüne çöktü.

Bu nasıl olabilirdi? Chelise onu kurtaramamış mıydı?

Shataikiler gitmiş, gökyüzü boşalmıştı. Gölün aşağılarında, yedi bin kişinin sonuncusu da suyun derinlerine daldı. Savaş alanı sessizliğe büründü.

Ancak Thomas'ın kafasında, binlerce ölünün sesi gibi ona çarpan bir inleme vardı.

Kalbi ve aklı dağılıyor, yaşayıp yaşamamayı artık umursamıyordu. Elleriyle yüzünü kapadı, çenesini kaldırdı ve gökyüzüne doğru feryat etti.

"Samuel... Samuel. Samuel, oğlum, oğlum!"

Tuniğini yırtarak önünü iyice açtı, avazı çıktığı kadar hay-

kırdı. “Elyon, oğlumu kurtar...”

Ortalıkta çıt yoktu.

Samuel’siz bir cennet onun katlanabileceği bir şey değildi.

Bu Teeleh’in marifetiydi!

Sağındaki Qurong, “Elyon’un kulakları yok,” dedi.

Thomas geriye dönerek, “Hayır!” diye hırladı. “Yanılıyorsun.” Parmağıyla kızıl gölü gösterdi. “Boğul! Boğul artık ahmak. Karımla oğlum canlarını verdiler; şimdi artık boğul! Göle dal, onun suyunu ciğerlerine çek ve boğul!”

Thomas sendeleyerek ayağa kalktı; yüzü yanıyor, kederinden güç alıyordu. Sonra yüzünü gökyüzüne çevirerek haykırdı. “Elyon! Elyon, bana kulak ver! Oğlumu kurtar!”

Gökyüzü hâlâ sessizdi.

Aklına başka bir yol geldi. Kollarını açarak gökyüzünü süzdü. “Bırak da geri gideyim. Oğlumu bulayım. Sana yalvarıyorum, Elyon. Ne olursa olsun... Hiç fark etmez! Yeter ki oğlumu kurtarayım.”

Hâlâ çıt çıkmıyordu.

Gözlerini sımsıkı yumdu, kolları iki yana açtı. “Elyon!” diye çığlık attı. “Elyon!”

Michal’ın bir hafta önce söylediği sözler zihninde şimşek gibi çaktı: *Yüreğinin sesini dinle, Thomas, çünkü zamanı geldi... Her şeyin yitirildiği vakitte o sana istediğini verecek.*

Thomas tüm gücüyle, karnının derinliklerinden gökyüzüne bağırdı. “Elyon! Sözünü tut!”

Qurong kendi ızdırabı içinde yitip gitmişti, ancak Thomas’ın dikkatini çektiği bu basit gerçek karanlık ufuktaki bir fener gibi

parlıyordu: Öz kızı Chelise onun için canını vermişti.

Chelise de ondan boğulmasını istemişti.

Thomas da aynı şeyi istiyordu. *Boğul, boğul, yaşlı bunak.* Boğulmak aptallıktı. Fakat o şimdi zaten etrafını ölülerin kuşattığı bir ölüydü.

Boğul, baba. Boğul, boğul!

Thomas kollarını iki yana açtı, hiddetle haykırdı. "Elyon!" Ve yine Qurong bu kadar zorlamayla adamın ciğerlerine zarar verebileceğini düşündü. "Sözünü yerine getir!"

Sonra on dakika içinde ikinci kez yine aynı şey oldu. Thomas biraz önce orada dikilmiş dururken, şimdi yerinde yeller esiyor; giysilerine hava doluyordu. Chelise'nin kaybolduğu gibi o da birdenbire kaybolmuştu. Tuniği yerlerde sürükleniyordu.

Qurong açıklaması mümkün olmayan bu olaydan ürpererek giysi yığınınına baktı. Bunun Teeleh'in bir marifeti olmaması mümkün müydü? Chelise ile Thomas'ın onun bilmediği bir şeyler bilmesi mümkün müydü? Boğulmanın, Elyon'un Güruh'a bir hediyesi olması mümkün müydü?

Kalbi ve aklı kaybından ağırlaşmış vaziyette döndü ve kızıl göle baktı. Ortada yaşayan hiçbir canlı yoktu. Ya ölmüşler, ya kaçmışlar ya da kendilerini suya atmışlardı. Shataikiler göğün yükseklerinde hızla güneye gidiyorlardı. Beslenmek için onun şehrine doğru gidiyorlardı.

Karanlık bastığında, Shataikiler yaşayan bütün canlıları yiyip bitireceklerdi. Bu onlara Ba'al'ın hediyesiydi. Her şeye rağmen Qurong sağ kalmıştı. Neden?

Hastalığa ve canavarlara karşı onu korumayı sağlayan, Thomas'ın kanının karıştığı kolundaki yaraya baktı. O da az önce göz-

lerinin önünde yok olmuştu.

Boğul, Qurong. Elyon aşkına, boğul!

Bayır aşağı döndü, yutkundu ve ileri doğru yürümeye başladı. *Senin dünyaya gelme amacın bu. Boğulmak. Göle dalmak, Elyon'la beraber gülmek.*

Kendini çok çaresiz hissederek, yerdeki cesetlerin üzerinden hantal hantal koşmaya başladı.

Boğul, yaşlı bunak. Boğul işte.

Aniden hızlandı, şimdi de su kenarına yeterince hızlı gide-miyordu. Birden artık başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Her şey yitip gitmişti.

Fakat orada, az ileride, yeşil özlü, kızıl bir göl uzanıyordu ve o yeterince hızlı koşamıyordu. Qurong koşarken ağlamaya başladı, görüşü gözyaşlarından bulanıyordu.

“Boğulacağım. Boğulacağım,” diye mırıldandı. “Senin için boğulacağım, Yaratıcım. Senin için boğulacağım, Elyon.”

Ve sonra Güruh'un en büyük kumandanı Qurong göle daldı. Elyon'un ölümünün acı sularını içine çekti. Bir keder çukurunda boğuldu.

Sonra ise renk ve kahkahayla yüzen bir dünyada, yaşam ve yeni vücudunun ona verebileceğinden daha fazla haz buldu.

Thomas'ın etrafındaki dünya önce karardı, sonra yine belir-di. Beyaz kumların üzerinde duruyor, tam bir sükûnet içerisindeki parlak mavi ufka bakıyordu.

Burada yalnız başına mıydı? Kalbi küt küt atıyordu. Zaman durmuş gibiydi.

Ancak yalnız olamayacağını farkındaydı. Çocuk...
Çocuk orada olmalıydı.

Yavaş yavaş döndü. Çocuk altı metre ileride duruyordu; kollarını kavuşturmuş, dudakları bir çizgi hâlinde ve bakışları sabitti. Arkasındaki yeşil göl, parlak bir ayna gibi bulutsuz gökyüzünü yansıtıyordu.

“Oğlunu kurtarmak mı istiyorsun?” diye sordu çocuk.

“Evet.”

“Samuel’i kurtarmak mı istiyorsun?”

Sevdiğinin yüzü gözlerinin önüne geldi. “Chelise...”

“O benimle birlikte,” dedi çocuk.

Ki bu da yalnızca, Samuel’in onunla birlikte olmadığı anlamına gelirdi.

“Ben... Ben oğlum olmadan yaşayamam.”

Çocuk uzun süre ona baktı, sonra gözlerini ufka kaldırdı. “Kendini nasıl hissettiğini biliyorum.”

“Bunun senin gücün dâhilinde olduğunu biliyorum,” dedi Thomas. “Eğer on can için tüm Sodom’u kurtarıyorsan, bana da oğlumu kurtarma şansı verirsin.”

Çocuk geriye doğru bakarak, “Bu senin idrak edebileceğinden çok daha tehlikeli,” dedi.

“Bu riski göze alırım. Ben—”

“Risk seninle ilgili değil, Thomas. Geri kalanlar için risk var. Mesele yalnızca sen ve oğlun değilsiniz. Eğer seni geri gönderirsem, belki oğlunu kurtarabilirsin, fakat ne pahasına? Bir kişiyi bile kurtarmanın bedeli seni aşar.”

Thomas bunu daha önce hiç bu şekilde düşünmemişti. Fakat geri adım atamazdı, şimdi yapamazdı.

Çocuk kollarını çözdü. “Benimle gel.”

Thomas güçsüz bacaklarıyla öne doğru koşturdu. Çocuk onun yanına geldi; elini tuttu, göl kıyısı boyunca yürüdüler.

“Yaptığın her seçimin sonuçları birçok şeyi etkiliyor,” dedi çocuk. “Eninde sonunda her şeyi değiştireceksin.”

“Daha mı iyi, yoksa daha mı kötü olacak?”

“Değişebilir.”

“Neye göre?”

“Sana göre.”

Konuşmadan on adım yürüdüler. Avucunun içindeki çocuğun parmakları o kadar küçüktü ki. Thomas suya baktı, birkaç saniye boyunca diğerlerine katılma talebinden vazgeçmeyi düşündü. Chelise ve Mikil... Kara. Onların memnuniyetini, dans edip, çocuklar gibi eğlenmelerini şimdi yalnızca hayal edebiliyordu.

“Tamam, Thomas. Fakat iki şartım var.”

Elyon bir anlaşma mı yapacaktı? “Ne olursa kabulümdür.”

“Seni, benim tercih ettiğim yer ve zamana geri göndereceğim.”

“Evet. Evet, tabii ki.”

“Olup bitenlerle ilgili hiçbir şey hatırlamayacaksın. Geçmişte hiç kimsenin sahip olmadığı bir şansa sahip olacaksın, fakat bunun ikinci bir şans olduğunu bilmeyeceksin. Burada öğrendiğin hiçbir bilgiyi hatırlamayacaksın.” Çocuk durdu, ona yuvarlak yeşil gözleriyle baktı. “Anlıyor musun?”

Thomas anlamaya çalışıyordu. Ancak bir önemi var mıydı? Zaten hiçbir şey hatırlamayacaktı. Eğer Elyon’un istediği buysa, o zaman kabul edecekti, hem de hemen. “Sanırım, evet.”

“Denver adındaki o yerde uyandığında, bu realiteyle ilgili

hiçbir şey hatırlamayacaksın. Rüyalarına dokunulacak.”

“Rüyalarım mı?”

“Onlar gerçek olacak. Maalesef, sen bunu bilmeyeceksin.”

“Peki, nasıl... Bu nasıl işe yarayacak?”

“Senin tasavvur edebileceğinden çok daha fazla işe yarayacak.” Çocuk ilk kez çok hafifçe gülümsedi. Sonra yüzü yine donuklaştı.

“Dünyanın kaderi senin yapacağın seçimlere bağlı olacak.” Bakışlarını ufka kaydırды. “Tarihi birlikte yeniden yaratacağız, Thomas. İstedığın bu mu?”

“Evet.”

Bakışlarını tekrar Thomas’a kaydırды. “Güzel. Aslında bu benim bütün insanlarla yaptığım bir şey. Senin doğru seçimleri yapacağını umut etmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Ya Chelise ne olacak?”

“Baştan başlamak istediğini sanıyordum?”

Kafası karışmaya başlamıştı. “Fakat... ya Chelise?”

“Oğlunu kurtarmak istediğini sanıyordum,” dedi çocuk.

“İstiyorum.”

“Geri dönerek.”

“Evet,” dedi Thomas. “Başka bir yolu yoksa.”

“Benim bildiğim kadarıyla yok. Ve ben inanılmayacak kadar çok şey bilirim.”

Her şeyi gözden geçirdi; kararını çabucak, düşünmeden verdi.

“Evet. Beni geri gönder. Oğlumun iyiliği için.”

Çocuk yana adım atarak göz kırptı. “O zaman dal, dostum.”

Thomas camsı göle yüzünü çevirdi. “Dalayım mı? Buraya

mı?”

“Derinlere dal,” dedi çocuk.

Thomas son bir nefes aldı, çocuğa kafasıyla işaret etti ve derinlere daldı. Çok, çok derinlere.

46

Su, Thomas'ın kafasından aşağı çağlayan gibi dökülerek, yüzünden aşağı ılık bir eldiven gibi aktı. Bu sadece suydı, fakat tüm endişe ve kuruntularını silip süpürmüş, birkaç dakika zihnini özgürleştirmişti. Bir süredir buradaydı; hiçbir ayrıntı ve anlam içermeyen, aklının kıyısında bir yerde asılı duran uzak bir dünyada yitip gitmişti. Bu bir kaçıştı. Bu günlerde cennete en çok yaklaşıldığı an olan saf bir kaçış.

Kapı yumruklandı. "Thomas! Bekliyorum. Geç kalacaksın."

Kara'nın çok daha yaşlı hâli, bir an zihninde çakıp kayboldu. Saçları ağarmıştı, aşağı yukarı ellilerindeydi ve onu da yanında götürmesini istiyordu. Sadece şu cümle vardı aklında: "Beni de yanında götür, Thomas."

Sonra o görüntü kayboldu. Birden kafası karışmış hâlde, suyun altında gözlerini kırptırdı. Ne zamandır oradaydı? Çok kısa bir an için oraya nasıl gittiğini bile hatırlayamamıştı.

Sonra birden her şeyi hatırlamaya başladı. Duştaydı. Sabahleyin vakit epey ilerlemişti. Java Hut'taki vardiyası öğleyin başlıyordu. Öyle değil mi? Evet, elbette.

Kafasını iki yana sallayarak suları püskürttü. "Tamam." Sonra ekledi, "Akşama görüşürüz."

Ancak Kara, hastanedeki vardiyasına yetişmek üzere büyük

olasılıkla çoktan çıkıp gitmişti. Kardeşiyle ilgili ayrıntılar: Thomas gibi o da yirmili yaşlarının başında olabilirdi, ancak yaşı küçük olmasına rağmen çok olgundu. Thomas da sorumsuz biri değildi ama Manila sokaklarındaki hayattan Amerika'daki hayata onun kadar yumuşak bir geçiş yapamamıştı.

Duştan çıktı, buharlanmış aynayı ön koluyla sildi. Ellerini ıslak saçlarının arasından geçirdi, cama yapışmış su izlerinin arasından görebildiği kadarıyla yüzünü inceledi.

Fena değildi. Hiç fena değildi. Hem hatunlar kirli sakaldan hoşlanırdı, öyle değil mi? Son birkaç yıldır New York'ta pek iyi günler geçirmemişti ama Denver farklı olacaktı. Tefeciler ve şaibeli ithalat ortaklarıyla yaşadığı sorunlar artık geride kalmıştı. Tekrar kendi ayaklarının üstünde durmayı başardığında, yeniden toplum içine girecek ve bir şeylerde başarılı olmanın bir yolunu bulacaktı.

Bu arada elinde olanlar ise çalıştığı kahveciyle, Kara sayesinde bedavadan oturduğu apartmandı.

Çabucak giyindi, çıkarken dünden kalma şekerli bir çöreği mutfaktan aceleyle aldı. Önce Ninth'e gidecek, ardından Java Hut adıyla daha iyi bilinen butik kahvecinin olduğu Colfax'a giden ara sokaktan geçecekti. Rocky Dağları, caddeye doğru inerken yüksek apartmanların arasından göze çarpıyor, mavi gökyüzüne uzanıyordu. Annesi hâlâ, boşandıktan sonra yerleştiği New York'ta oturuyordu. Boşanma zorlu bir süreç olmuştu ama artık annesi bu durumu atlatmıştı.

Aslında Thomas da birçok şey atlatmıştı. Toparlanmak için sadece biraz zamana ihtiyacı vardı, sonra da her zaman olduğu gibi gelsin avuç dolusu dolarlar ve hayattaki ince şeyleri takdir edebi-

len bir kadın. Tıpkı kendisi gibi.

Tamam, şu anda belki sadece hayal kuruyordu, ancak işler iyiye gidiyordu. Belki de yayın dünyasını fethetme hayaline ağırlık verdiğinde, yazmış olduğu romanlardan birine geri dönebilirdi.

Thomas on ikiyi iki geçte kahve dükkânına girdi, arkasından kapıyı çarparak kapadı.

“Merhaba, Thomas.” Yeni işe alınan siyah saçlı Edith gülümseyerek ona göz kırptı.

Tamam... İlginç bir durumdu. Hem de oldukça ilginçti. Ancak Thomas bir bela mıknatısı olduğu için, hakkında bir şey bilmediği kadınlarla flört etme gibi bir alışkanlığı yoktu.

“Merhaba.”

Kız ona yeşil bir önlük uzattı. “Frank bana ipleri göstermeni istiyor.”

“Tamam.” Tezgâhın arkasından, kızın etrafından dolandı.

“Bu gece dükkânı birlikte kapatacağız,” dedi kız.

Doğru. Frank bu on saatlik vardiyaları bir hafta önce başlatmıştı. “Tamam.”

“Evet.”

Kızın aklından neler geçtiğini bildiği için, Thomas ona dönüp bakmadı. Şu anda bu, Thomas’ın aklının ucundan bile geçmiyordu.

İki gün geçmişti ve şimdi Bill, günde on bin dolara oyunu Bill’in kurallarına göre oynamayı kabul etmiş, New York aksanıyla konuşan iki paralık dolandırıcı Tony sayesinde, bilmesi gerekenleri biliyordu. Tony, Thomas’ın hareketlerini gözlemiş, onun saat on-

dan sonra işten çıktığında ara sokaktan geçtiğini öğrenmişti.

“Odaklan, Tony.” Bill binanın tepesinde durmuş, parmağıyla ara sokağı gösteriyordu. “Sen sadece şu çıkmaz sokağa yönelmesini sağla.”

“Lütfen tereciye tere satma, Bill. Sonra ne olacak?”

Bill bu budalayı bulduğu için pişmanlık duyar gibi oldu, ancak bu zamanınız yoksa ilan verebileceğiniz türden bir iş de değildir. “Sonra sen onun peşinden git. Telsizden ayrılma, ben seni yönlendiririm. Onun caddeleri kapattığımızı düşünmesini istiyorum. Dışarı tek çıkış yolu ise o merdivenler.”

“Sonra o senindir.”

Bill kara gözlerini göstermemeye çok dikkat ederek güneş gözlüklerini ayarladı, ara sokağın bir ucundan diğer ucuna düz çatıları inceledi. Kafasıyla onayladı. “Sonra o benimdir.”

“Polisler ne olacak?”

“Ne olmuş onlara? Susturucu kullanacağız.”

New Yorklu başını salladı. “Biraz yardım alabilirim. Sadece işi sağlama bağlamak için. Eğer fırsatımız olursa onu temizlememi istiyor musun? Çünkü bu sana biraz daha pahalıya patlar.”

“Hayır, Tony. Onun çatıya çıkmasını istiyorum.” Pozisyon alıp, yatarak bekleyeceği yerde, ayaklarının dibinde tüfek kutusu duruyordu. Kafaya tek bir kurşun, ne eksik ne fazla. Thomas’ı yaralı bir hâlde elinden kaçırarak görevi tehlikeye atamazdı.

Suyu içmek zorunda, geçmişinden bir ses fısıldadı. Ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Tamam, Bill,” dedi adam yapmacık bir şekilde gülümseyerek. “Paramı ne zaman alacağım?”

Bill zoraki sırtıttı. “O ölür ölmez, Tony. O ölür ölmez.”

Gün çabucak geçti, Thomas, Edith'e karşı olan ilgisizliğini ifşa etmeden ya da onu umutlandırmadan onunla yakınlık kurmayı başarmıştı. Fakat Edith'in deyişiyle ipleri göstermek normalden uzun sürmüş ve o gece on buçuktan önce işten çıkamamıştı.

Caddenin aşağısına, apartmana doğru yöneldi. Başka bir gün, başka bir dolar. Avuç dolusu değildi ama en azından düzenli bir gelirdi. Onun daha ihtiraslı işleri için daha çok lazımdı. Her şey yolunda gidiyordu. Her şey...

Ancak sanki aniden her şey alt üst oldu. Eve dönerken her zaman yürüdüğü o loş ara sokakta yürürken, bir ses *birdenbire* uzaklardaki trafiğin uğultusunu kesintiye uğrattı. Ondan beş metre uzaktaki kırmızı tuğla iki santimlik bir delikten aşağı parça parça dökülüyordu. Tam adım atarken durdu.

Küt!

Bu defa kurşunun duvarı yardığını gördü. Bu defa patlamanın etkisiyle dağılan minik tuğla parçacıklarının yanağına battığını hissetti. Bu defa vücudundaki her bir kası tutulmuştu.

Az evvel biri ona ateş etmişti.

Ona mı *ateş ediyordu?*

Thomas çömelerek geri çekilmeye başladı, ama tam önündeki tuğlada açılmış iki delikten gözlerini alamıyordu. Bunlar doğru olamazdı. Hayal gücünün bir oyunuydu herhâlde. Uzun zamandır duyduğu roman yazma arzusu, en sonunda hayalle gerçek arasındaki sınırın yok olmasına, onun kırmızı tuğladan bakan göz yuvaları görmesine yol açmıştı işte.

"Thomas Hunter!"

Bu onun hayal gücü değildi ama, öyle değil mi? Hayır, bu onun ismiydi ve pasajın aşağısında yankılanıyordu. Üçüncü bir kurşun tuğla duvara çarparak girdi.

Çömelmiş hâldeyken yana sıçradı. Uzun bir adım attı, sağ omzunun üstüne düşerek yuvarlandı. Yine kafasının üstündeki hava vınladı. Bu defa kurşun, çelik bir merdivene çarparak çınladı ve pasajdan aşağı yuvarlandı.

Thomas ayaklarının üstünde doğruldu, dehşet duygusunun yanı sıra içgüdüyle de koşarak sesin peşine düştü. Daha önce böyle bir yerde bulunmuştu, Manila'nın arka sokaklarında. O zamanlar delikanlıydı ve Filipinli çeteler de silahtan çok bıçak ve pala taşıyorlardı, fakat o anda Ninth ve Colfax'ın arkasındaki ara sokakta köşeye kısıtılmış hâldeyken, Thomas arada hiçbir fark göremiyordu.

“Sen artık ölü bir adamsın!” diye biri bağırdı.

Şimdi kim olduklarını anlamıştı. Bunlar New Yorkluydu. Öyle, değil mi? Denver'da bildiği kadarıyla hiç düşmanı yoktu. Diğer yandan New York... Evet, tamam, New York'ta aptalca bir takım işler yapmıştı.

Bu ara sokak sol taraftan otuz metre kadar devam ediyordu. Yol loş ışıktaki bir gölgeydi sadece, fakat Thomas nasıl tüyeceğini biliyordu.

İki tane daha kurşun yanından geçti, biri o kadar yakınından geçmişti ki rüzgârını sol kulağında hissedebilmişti. Arkasındaki betonda ayak sesleri duydu.

Thomas gölgenin içine daldı.

“Arkadan yolunu kes. Telsizden ayrılma.”

Thomas yuvarlanarak ayak parmakları üzerinde doğruldu; sonra hızla koşmaya başladı, başı dönüyordu. *Telsiz mi?*

Adrenalinle ilgili problem, Makatsu'nun ince sesi fısıldıyordu, aklını zayıflatmasıdır. Karate öğretmeni başına işaret edip, göz kırpardı. Dövülecek bir sürü kasın var ama düşünecek bir kasın yok.

Eğer bu adamların telsizleri varsa ve ilerideki caddeyi kesebiliyorlarsa, o zaman Thomas'ın çok ciddi bir problemi var demekti.

Ara sokağın aşağısında, yarı yolda çatıya bir çıkış vardı. Büyük çöp varili çok uzaktaydı. Sol tarafında sağa sola saçılmış kutular vardı. Gizlenebileceği bir yer yoktu. Ne yapacaksa onlar ara sokağa girmeden önce yapması gerekiyordu.

Dehşet yavaş yavaş içine çöreklenmeye başladı. *Adrenalin aklı köreltir; panik onu öldürür.* Yine Makatsu. Thomas bir seferinde, onların mahallesine giren bir Amerikan veledini öldürmeye ant içmiş Filipinli bir çete tarafından posası çıkana kadar dövülmüştü. Bu çete, ordu üssünün etrafındaki sokakları kendi mahallesi hâline getirmişti. Thomas'ın öğretmeni Thomas'ı azarlamış, onların o öğlenki saldırılarından kaçabileceği kadar iyi olduğu hususunda ısrar etmişti. Paniği ona pahalıya patlamıştı. Beyni allak bullak olmuştu. Gözlerinin kabararak kapanmasına yol açan morlukları hak etmişti.

Ancak bu defa ayaklar ve sopalar yerine kurşunlar vardı, kurşunlar da hiç şüphesiz morluktan fazlasını bırakırdı. Zaman kalmamıştı.

Aklına başka bir fikir gelmeyen ve çaresizliği artan Thomas oluğa daldı. Sert beton cildini çizdi. Sol tarafa doğru hızla yuvarlandı, tuğla duvara çarparak gölgede yüz üstü yattı.

Koşeden yaklaşan ayak sesleri duydu, birisi dosdoğru ona koşuyordu. Bir adam. Onu Denver'da nasıl bulduklarına dair elin-

de hiçbir ipucu yoktu. Ancak onun için bu kadar zahmete girdilerse, öylece çekip gitmezlerdi.

Adam yürür gibi koşarken çok az bir esinti oluşturunuyordu. Thomas burnunu küflü köşeye gömmüştü. Burun deliklerinden çıkan gürültülü hava yüzüne vuruyordu. Nefesini tutunca ciğerleri hemen yanmaya başladı.

Ayak sesleri yaklaştı, sonra önünden koşarak geçti.

Durdu.

Hafif bir ürperti, kemiklerini yalayıp geçti. İkinci bir panik dalgasıyla mücadele etti. Son dövüştüğünden bu yana beş yıl geçmişti. Silahlı bir adama karşı hiçbir şansı yoktu. Çaresizce, onu izleyen kişinin hareket etmesini diliyordu. *Yürü. Yürü işte!*

Ancak adam yürümedi. Sessizce ayaklarını sürtüyordu. Hâlâ adamı şaşırtma şansı varken, hemen harekete geçmek zorundaydı. Sol tarafa kendini atarak, hız kazanmak için bir kez yuvarlandı. Sonra iki kez daha yuvarlanarak önce dizlerinin, sonra ayaklarının üstünde doğruldu. Ona saldıran kişi silahını uzatmış, donmuş bir hâlde ona bakıyordu.

Thomas'ın hızı onu yan tarafa, direkt olarak karşı duvara taşıdı. Silahın namlusundan çıkan alev, karanlık pasajı aydınlatarak önüne bir kurşun fırlattı. Ancak şimdi içgüdü, panikle yer değiştirmişti.

Bende hangi ayakkabılar var?

Bu soru, sol ayağı önde, tuğla duvara doğru hızla koşarken Thomas'ın zihninde çaktı. Kritik bir soruydu.

Ayağını duvara koyduğunda cevabı da anında geldi: Lastik tabanlar. Diğer ayağını da duvara koydu. Kafasını arkaya atarak geriye doğru kıvrıldı; kendini tuğladan itti, sonra kendi etrafında

dönerken sağ tarafa büküldü. Bu hareket çevrik bisiklet tekmesi-ydi, ancak altı yıldır yapmamıştı ve bu defa gözleri, Manila'daki arkadaşlarından birinin attığı futbol topu üzerinde değildi.

Bu defa gözleri bir silahın üzerindeydi.

Adam, Thomas'ın sol ayağı eline hızla vurup da silahını ara sokakta gürültüyle göndermeden önce bir kez ateş etmişti. Kurşun Thomas'ın gömleğinin yakasını sıyrıp geçti.

Thomas ayakları üstüne umduğu gibi hafif düşmedi. Gelişigüzel düştü, bir kez yuvarlandı ve yedinci dövüş pozisyonunu alarak kısa siyah saçlı, adaleli bir adamın karşısına zıpladı. Hareketi tam olarak yapamamıştı. Ancak beş yıldır dövüşmemiş biri için de fena sayılmazdı.

Adamın gözleri, geçirdiği şoktan dolayı fal taşı gibi açılmıştı. Dövüş sanatlarındaki deneyimi belli ki *Matriks* filminin ötesine geçmiyordu. Thomas neşeyle çılgılık atmamak için kendini zor tuttu, yapması gereken bir şey varsa o da *bu adam* bağırmadan önce onu susturmaktı.

Adamın şaşkınlığı geçip hırıldamaya başladığında, Thomas onun sağ elindeki bıçağı gördü. Tamam, adam sokak dövüşü hakkında, belki de bıraktığı ilk intibadan daha fazla şey biliyor olabildi.

Thomas adamın bıçakla ilk hamlesini eğilerek savuşturdu. Avucuyla adamın çenesine vurabildi. Kemik çatladı.

Bu yeterli değildi. Bu adamın ağırlığı ve kasları onun iki misli, düşmanlığı ise on misliydi.

Thomas doğruldu, artık daha iyi muhakeme edebilmesine rağmen, yine de çılgılık atarak sert bir tekme savurdu. Ayağı adamın çenesine vurduğunda, saatte şöyle esaslı bir seksen mil gidiyordu

herhâlde.

İkisi de tam olarak aynı anda betona çarptılar, Thomas başka bir vuruş yapmaya hazır vaziyette ayakları üstüne; ona saldıran da güçlkle nefes alarak, mezara girmeye hazır vaziyette sırtüstü düştü.

Adamın gümüş rengi silahı duvarın yanında duruyordu. Thomas silaha doğru bir adım attı, sonra vazgeçti. Ne yapacaktı? O da mı silahla karşılık verecekti? Öldürecek miydi? Kendini suçlu mu çıkaracaktı? Pek akıllıca değildi. Döndü ve onların geldikleri yönde koşmaya başladı.

Ara sokak boştu. Eğilerek duvar boyunca yürüdü, çelik bir yangın merdiveninin demirlerini kavrayarak çabucak çıktı. Bina'nın çatısı düzdü ve daha yüksek bir binayla, güney tarafından bitişikti. İkinci binaya sıçradı, eğilerek koşturdu ve New Yorklu'yu yere serdiği ara sokaktan neredeyse bir blok ötede geniş bir menfez önüne çıktı.

Dizlerinin üstüne çökerek gölgelerin içine geriledi ve kalbinin güm güm vuruşunu dinledi.

Asfaltın üzerinden geçen milyonlarca lastiğin uğultusu. Yükseklerden geçen bir jetin uzaktan gelen gürültüsü. Uzaklardan gelen konuşmaların zayıf sesi. Tavada kızaran yemeğin ya da bir pencereden boşaltılan suyun cızırtısı. Filipinler'de değil de Denver'da oldukları göz önüne alındığında, bu yemek cızırtısı olabilirdi. New York'tan ses seda yoktu.

Arkasına yaslandı, nefesini tutarak gözlerini kapadı.

Ergen bir çocukken Manila'da dövüşmesi neyse, ancak burada, Amerika'da yirmi beş yaşın olgunluğunda ona ne oluyordu? Olan biten her şey ona gerçeküstü gibi görünüyordu. Bunların az

önce onun başına gelmiş olduğuna inanmak çok güçtü; ya da daha doğrusu, başına gelmekte olduğuna. Hâlâ bu hengâmeden bir çıkış yolu bulmak zorundaydı. Nerede yaşadığını biliyorlar mıydı? Kimse onu çatıya kadar izlememişti.

Thomas çıkıntıya doğru süründü. Hemen aşağıda, iki yandan işlek caddelerle birleşen başka bir ara sokak vardı. Denver'ın parlak silueti az ilerideki ufukta parlıyordu. Burnuna garip bir koku geldi; pamuk şeker gibi tatlı bir şeydi, fakat aynı zamanda yanan lastik veya başka bir şeyle de karışık gibiydi.

Deja vu. Daha önce tam burada bulunmuştu, değil mi? Hayır, bulunmamıştı tabii ki. Cennetten parlıdayan mücevherler gibi, kırmızı, sarı ve mavi ışıklar sıcak yaz havasında ışıldıyordu. Daha önce burada olduğuna yemin edebilirdi...

Thomas'ın kafası aniden sol tarafa çevrildi. Kollarını uzattı, ancak başı inanılmaz bir biçimde dönüyordu. Başının dertte olduğunu anladı.

Bir şey ona vurmuştu. Balyoz gibi, kurşun gibi bir şey.

Devrilecek gibi oldu; ancak gerçekte düşüyor mu, yoksa bilincini mi kaybediyor, bir türlü emin olamıyordu. Kafasında bir şey korkunç derecede yanılttı. Aklını tamamen yutan bir karanlığa teslim olmuş hâlde, sırtüstü düştü.

Ve sonra...

Ve sonra Thomas Hunter rüya gördü, dünya bir daha asla aynı olmayacaktı.

YOLCULUK **SİYAH** İLE DEVAM EDİYOR...

